

ธรรมะ เพื่อประชาชน

กัลยาณมิตร

www.kalyanamitra.org

พระธรรมเทศนา พระราชภาวนาวิสุทธิ (ทองพูนพัฒนโช) (ทองพูนพัฒนโช)

ฉบับผลของบาป

ธรรมะ เพื่อประชาชน

พระธรรมเทศนา พระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงปู่ธัมมชโย)

ฉบับผลของบาป

จัดทำเนื่องในวาระครบรอบ ๖๐ ปี

พระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงปู่ธัมมชโย)

วันที่ ๒๒ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๗

วัดพระธรรมกาย

มูลนิธิธรรมกาย
Dhammic Foundation

พระราชกานาวิสุทธี (หลวงพ่อัมมชโย)

คำนำ

ย้อนประวัติศาสตร์ไปเมื่อ ๒,๕๐๐ กว่าปีก่อน พระบรม-
โพธิสัตว์ผู้เป็นมหาบุรุษ ทรงถืออุบัติขึ้นบนโลก พระองค์ตรัสรู้
อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ เพื่อยังมวลมนุษยชาติและสรรพสัตว์
ทั้งหลาย ให้หลุดพ้นจากทุกข์ภัยในสังสารวัฏไปสู่เอกนัตบรมสุข
ในอายตนิพพาน

ตลอดระยะเวลา ๔๕ พรรษา ของการเผยแผ่พระธรรม
อันประเสริฐ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเปิดเผยความจริงแท้
ของชีวิต ให้มนุษย์และเทวดาได้ประจักษ์ ทรงเผยความลึกลับของ
กฎแห่งกรรม อันเป็นกฎสากลของโลกที่มีผลบังคับต่อเหล่า
สรรพสัตว์ในภพสาม และทรงชี้ทางรอดจากอบาย เพื่อให้สรรพชีวิต
ได้ดำเนินไปสู่หนทางสวรรค์และนิพพาน แม้กาลเวลาจะล่วงเลย
มาจวบจนปัจจุบันนี้ พระธรรมคำสอนของพระพุทธองค์ก็ไม่ได้
สูญหายไปไหน ยังคงถูกเก็บบันทึกไว้อย่างดีในพระไตรปิฎก

พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิได้เห็นคุณค่าอันสูงยิ่งในพระธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงได้น้อมนำสรรพศาสตร์ที่มีอยู่ในพระไตรปิฎก มาชี้แจงแสดงธรรมให้ง่ายต่อการทำความเข้าใจและการนำไปประพฤติปฏิบัติ โดยได้แสดงพระธรรมเทศนาผ่านรายการ **“ธรรมะเพื่อประชาชน”** ซึ่งออกอากาศทางสถานีวิทยุทั่วประเทศ รวมทั้งมีการถ่ายทอดผ่านดาวเทียม และอินเทอร์เน็ตไปทั่วโลกเป็นประจำทุกวัน

ความรู้ธรรมะที่พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธินำมาถ่ายทอดแก่ชาวโลก ทำให้ผู้ฟังทุกระดับ ทุกเพศ ทุกวัย สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี เป็นความรู้ที่แฝงคติ มีสาระประโยชน์ มีความลุ่มลึกไปตามลำดับ ก่อให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้องสมบูรณ์ อันจะเป็นเหตุให้เกิดการพัฒนาจิตใจและเปลี่ยนแปลงชีวิตไปในทางที่ดีขึ้น เพราะสามารถดำเนินชีวิตได้ถูกต้องตามหลักวิชาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

บรรดาศิษยานุศิษย์ล้วนซาบซึ้งในธรรมอันประเสริฐของพระพุทธองค์ ที่ได้ฟังผ่านรายการดังกล่าว จึงได้พร้อมใจกันกราบขออนุญาตพระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ เพื่อ

คำนำ

รวบรวมสาระในพระธรรมเทศนาและจัดพิมพ์ขึ้นเป็นหนังสือ
ธรรมะ เพื่อเป็นธรรมทานแก่ผู้มีบุญทั้งหลาย ในวาระมหามงคล
๖๐ ปี พระราชภาวนาวิสุทธิ ซึ่งมีทั้งหมด ๑๔ เล่มๆ ละ ๖๐ เรื่อง
รวมทั้งหมด ๑,๐๘๐ เรื่อง

หนังสือธรรมะชุดนี้ จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งทั้งต่อ
บรรพชิตและคฤหัสถ์ ในภาวะที่โลกกำลังขาดแคลนธรรมะของ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าและต้องการยอดกัลยาณมิตรผู้เป็นแสงสว่าง
แก่โลก การศึกษาธรรมะในหนังสือชุดนี้ นับว่าเป็นจุดเริ่มต้นที่ดี
เพื่อจุดประกายให้เกิดการศึกษาค้นคว้าพระไตรปิฎก และธรรมะ
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ละเอียดลึกซึ้งยิ่งๆ ขึ้นไป

คณะผู้จัดทำและเหล่าศิษยานุศิษย์ทุกคน ขอกราบ
ขอบพระคุณพระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ ที่ได้เมตตา
อนุญาตให้นำออกพิมพ์เผยแพร่ เพื่อเป็นธรรมทาน ในวาระ
อันเป็นมหามงคลนี้

คณะผู้จัดทำ
ศิษยานุศิษย์พระราชภาวนาวิสุทธิ

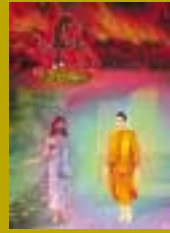
๒๒ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๗

สารบัญ

คำนำ	๓
๑. ความตระหนี่เป็นภัยในวัฏฏะ	๑๑
๒. กรรมตามสนอง	๑๙
๓. ชีวิตมนุษย์ประเสริฐที่สุด	๒๗
๔. คิดกลับใจก็สายเสียแล้ว	๓๕
๕. ทู สะ นะ โส	๔๕
๖. โทษของการวางเพลิง	๕๓
๗. โทษของการกักขังสัตว์	๖๑
๘. โทษของการเห็นผิด	๗๑
๙. ทำบาปเพราะนึกสนุก	๗๙
๑๐. โทษของการฉ้อราษฎร์บังหลวง	๘๗
๑๑. โทษของการห้ามลูกทำบุญ	๙๕
๑๒. กรรมของคนฆ่าพระ	๑๐๓
๑๓. โทษของความประมาท	๑๑๓
๑๔. กรรมของคนเจ้าชู้	๑๒๓

๑๕. โทษของการว่าร้ายผู้อื่น	๑๓๑
๑๖. ให้ทุกข์แก่ท่านทุกข์นั้นถึงตัว	๑๔๑
๑๗. โทษภัยจากคำส่อเสียด	๑๕๑
๑๘. วิบากกรรมของการพูดเพ้อเจ้อ	๑๖๑
๑๙. จุดจบของผู้ก่อเวร	๑๗๑
๒๐. โทษของการพูดไม่ถูกกาล	๑๘๑
๒๑. กรรมของคนด่าพระ	๑๙๑
๒๒. กรรมของการรังแกสัตว์	๒๐๑
๒๓. กรรมของคนหลงอำนาจ	๒๑๑
๒๔. กรรมของการห้ามคนบูชาพระเจดีย์	๒๑๙
๒๕. เปเรตเฝ้าทรัพย์	๒๒๙
๒๖. โทษของการพูดโกหก	๒๓๙
๒๗. โทษของการทำปาณาติบาต	๒๔๙
๒๘. โทษของความอิจฉาริษยา	๒๕๗
๒๙. โทษของการห้ามสามีทำบุญ	๒๖๗

๓๐. โทษของการไม่ต้อนรับแขก	๒๗๕
๓๑. บุญกรรมของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๑)	๒๘๕
๓๒. บุญกรรมของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๒)	๒๙๓
๓๓. บุญกรรมของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๓)	๓๐๓
๓๔. สิ่งที่บรรพบุรุษรอคอย	๓๑๑
๓๕. กรรมของการไม่เป็นภรรยาที่ดี	๓๑๙
๓๖. โทษของการล่าสัตว์	๓๒๙
๓๗. จะเชื่อตอนเป็นหรือจะเห็นตอนตาย	๓๓๗
๓๘. กรรมของการคดโกงลูกค้า	๓๔๗
๓๙. โทษของผู้รังแกสมณะ	๓๕๗
๔๐. เปตผลจากบอกให้ทำบุญ	๓๖๕
๔๑. กรรมของผู้ไม่เชื่อเรื่องบุญเรื่องบาป	๓๗๕
๔๒. กรรมของคนพิดคำสาบาน	๓๘๓
๔๓. เปตทุกข์และเปตกาตดำ	๓๙๓
๔๔. กรรมเก่าเฝ้าติดตาม	๔๐๑

๔๕. กาลกัญชิกาอสูร	๔๑๑
๔๖. กรรมของการลบหลู่พระพุทธรูป	๔๑๙
๔๗. กรรมของการทำอาสน์สงฆ์เปื้อน	๔๒๙
๔๘. สูจิโถมัยักษ์	๔๓๗
๔๙. กรรมที่ทำให้คนอื่นแท้งลูก	๔๔๕
๕๐. พระอรหันต์คู่หมั้น	๔๕๕
๕๑. เปรดหญิงสาวผู้หิวโหย	๔๖๓
๕๒. ความหลากหลายของเปรด (๑)	๔๗๓
๕๓. ความหลากหลายของเปรด (๒)	๔๘๑
๕๔. วิบากกรรมของนักล่าสัตว์	๔๙๑
๕๕. อุปมาตกรรม	๔๙๙
๕๖. พันกรรมเพราะการอุทิศส่วนกุศล	๕๐๙
๕๗. กรรมของคนโกงที่ธรณีสงฆ์	๕๑๗
๕๘. กรรมของการตัดสินไม่ยุติธรรม	๕๒๗
๕๙. กัดตตากกรรม	๕๓๕
๖๐. โทษของคนมักโกรธ	๕๔๓
ประวัติย่อ พระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อธัมมชโย)	๕๕๑
พจนานุกรม	๕๕๕
วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น	๕๖๙
รายนามเจ้าภาพ	๕๗๗

ค ว า ม ต ร ะ ห นั เป็ น ภั ย ใน วั ฏ ฏ ะ

คนผู้ตระหนี่กลัวความยากจนจึงไม่ให้อะไรๆ แก่ผู้ใดเลย
ความกลัวยากจนนั้นแหละ จะเป็นภัยแก่ผู้ไม่ให้ คนตระหนี่ยอม
กลัวความอดอยากข้าว ความกลัวนั้นแหละ จะกลับมาถูกรัดต้องคนพาล
ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

ความตระหนี่เป็นภัยในวิญญู

๑๒

สิ่งที่เป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและความสำเร็จในชีวิตของเราทุกคน มีเพียงสิ่งเดียวเท่านั้น คือ “บุญ” ซึ่งจะเป็นเครื่องสนับสนุนให้เราบรรลุวัตถุประสงค์ของการเกิดมาเป็นมนุษย์ เราจะเป็นผู้ที่สมบูรณ์ทั้งรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ มีโอกาสทำความดี ได้พบพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ฟังธรรมของพระพุทธองค์ จนกระทั่งได้มาประพาสปฏิบัติวัตรธรรม และบรรลุถึงความรู้แจ้งอันสูงสุดคือมรรคผลนิพพาน ทั้งหมดนี้ล้วนต้องอาศัยบุญที่สั่งสมเอาไว้ทั้งสิ้น ดังนั้นในชีวิตนี้ควรรีบประพาสวัตรธรรม เก็บเกี่ยวบุญกุศลให้แก่ตนเองให้มากที่สุด

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ปิลาโรโกสิยชาดก ว่า

“มจฺเจรา จ ปมาทา จ	เอวํ ทานํ น ทิยฺยติ
ปญฺญํ อากงฺขมาเนน	เทยฺยํ โหติ วิชานตา
ยสฺสเสว ภีโต น ททาติ	ตเทวาททโต ภยํ
ชिฆจฺฉา จ ปิปาสา จ	ยสฺส ภายติ มจฺฉรี
ตเมว พาลํ ผุสฺติ	อสฺมี โลกํ ปรมฺหิ จ
ตสฺมา วิเนยฺย มจฺเจรํ	ทชฺชา ทานํ มลาภิกฺกุ
ปญฺญํ หิ ปรโลกสฺมี	ปติภฺจฺจา โหติ ปาณินํ

บุคคลให้ทานไม่ได้ ด้วยเหตุผล ๒ อย่าง คือ ความ

ความตระหนี่เป็นภัยในวิญญู

๑๓

ตระหนี่ ๑ ความประมาท ๑ บัณฑิตผู้รู้แจ้ง เมื่อต้องการบุญ
พึงให้ทานแท้

คนผู้ตระหนี่กลัวความยากจนจึงไม่ให้อะไรๆ แก่ผู้ใด
เลย ความกลัวยากจนนั้นแหละ จะเป็นภัยแก่ผู้ไม่ให้
คนตระหนี่ย่อมกลัวความอดอยากข้าว ความกลัวนั้นแหละ
จะกลับมาถูกต้องคนพาล ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

เพราะเหตุนั้น บัณฑิตพึงครอบงำมลทิน กำจัด
ความตระหนี่เสียแล้ว พึงให้ทานเถิด เพราะบุญย่อมเป็นที่
พึงของสัตว์ทั้งหลายในโลกหน้า”

พระลัมมาลัมพุทเธเจ้าทุกข์ พระองค์ เมื่อจะสร้าง
บารมี พระองค์จะคำนึงถึงทานบารมีก่อนเป็นเบื้องต้น เพราะ
ทานบารมีนั้น จะส่งผลให้มีโภคทรัพย์สมบัติ อำนาจ
ความสะดวกสบายให้เราได้สร้างบารมีอย่างอื่นยิ่งๆ ขึ้นไป
จนกระทั่งบารมีทั้ง ๓๐ ทศเต็มเปี่ยม จะเป็นเครื่องสนับสนุนให้
เราได้บรรลุมรรคผลนิพพาน

หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ท่านเคยสอนเอาไว้เสมอว่า
“ทานบารมีนี่ยาได้ขาด ถ้าหากขาดทานบารมีแล้ว จะสร้าง
บารมีอย่างอื่น มันก็ไม่สะดวก”

ตัวท่านเองได้สร้างทานบารมีมาตั้งแต่บวช เมื่อบวชใหม่ๆ

ความตระหนี่เป็นภัยในวิภว

๑๔

ออกบิณฑบาต ท่านขาดแคลนเกี่ยวกับเรื่องอาหารหวานคาว ไม่ค่อยมีคนมาใส่บาตรกับท่าน แต่ท่านก็ยังออกบิณฑบาตไปตามปกติถึง ๓ วัน วันที่สามได้ข้าวมาปั้นหนึ่งกับกล้วยผลหนึ่งกลับมาแล้วตั้งใจที่จะลงมือขบฉัน เมื่อเหลือบไปเห็นสุนัขแม่ลูกอ่อนผอมโซ ท่านคิดในใจว่า มันคงหิวเช่นเดียวกับที่เรากำลังหิว จึงแบ่งปันอาหารที่ได้มาในวันนั้นอย่างละครึ่ง ให้ข้าวไปครึ่งปั้นกล้วยครึ่งผล แล้วท่านก็อธิษฐานจิต “ในวันนี้ เราได้ถึงที่สุดแห่งความหิว สุนัขแม่ลูกอ่อนก็ถึงที่สุดแห่งความหิว ที่สุดต่อที่สุดมาเจอกัน เราจึงได้สร้างมหาทานบารมี ขออานุภาพแห่งมหาทานบารมีนี้ จงอย่าได้อุดอวยยากจนอีกต่อไปเลย”

และด้วยอานุภาพแห่งมหาทานบารมีในคราวนั้น เพียงแค่ข้าวครึ่งปั้นกับกล้วยครึ่งผล ทำให้ท่านสมบุรณ์ไปด้วยปัจจัย ๔ ได้บำรุงเลี้ยงภิกษุสามเณร ถึงวันละ ๕๐๐ รูป เป็นเวลาหลายสิบปี จนกระทั่งตลอดชีวิตของท่าน เพราะฉะนั้นท่านจึงยับยั้งๆ ว่า จะสร้างบารมีอะไรก็ทำไปเถิด แต่อย่าขาดทานบารมี เพราะทานบารมีนี่จะเป็นเครื่องสนับสนุนให้เราสร้างบารมีอย่างอื่นได้อย่างสะดวกสบาย

*ในสมัยพุทธกาล ครั้งหนึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จไป

ความตระหนี่เป็นภัยในวิญญะ

๑๕

กับพระอานนท์ ทรงชี้ให้ดูเด็กขอทานคนหนึ่ง และตรัสกับพระอานนท์ว่า เด็กขอทานที่มีร่างกายอัมปลักษณ์ผอมโซ น่าเกลียดเหมือนปีศาจคลุกฝุ่นนั้น คืออานันทเศรษฐีในภพชาติก่อน ที่มีสมบัติมาก แต่เป็นคนตระหนี่ ได้สั่งห้ามบุตรหลานทุกคนไม่ให้บริจาคทาน ให้หวงแหนทรัพย์เอาไว้ เพราะกลัวทรัพย์จะหมดไป และได้ฝังทรัพย์ไว้ ๕ แห่ง

เมื่อละโลกไปแล้ว ความตระหนี่ที่เข้าไปครอบงำอยู่ในจิตใจ ห่อหุ้มเหิน จำ คิด รู้ อยู่ในกลางกายละเอียดของอานันทเศรษฐี ดึงดูดให้มาเกิดในตระกูลของคนจัญทาลฐานะยากจนหาเลี้ยงชีพด้วยการขอทาน เมื่ออยู่ในครรภ์มารดา ทำให้มารดาเดือดร้อน ไม่ว่าจะไปขอทานที่ไหนก็ขอไม่ได้ เมื่อคลอดออกมาวันไหนที่พ่อแม่พาเขาไปขอทานด้วย วันนั้นก็ขอไม่ได้อีกเหมือนกัน จากเดิมที่จนอยู่แล้ว กระแสความตระหนี่ของลูกยิ่งส่งผลให้เป็นคนจนหนักเข้าไปอีก

พ่อแม่จึงปรึกษากันว่า “ทำไมแต่ก่อนเราขอทานได้ ไม่ว่าจะผ่านไปทางไหนก็มีคนเมตตาสงสาร ให้อาหารมาพอยังชีพได้ แต่เมื่อลูกคนนี้เกิดมา ไปที่ไหนก็อดคัดตลอดเวลา” แต่ก็ยังอดทนเลี้ยงดูลูกเรื่อยมา จนกระทั่งลูกเติบโตสามารถที่จะช่วยเหลือตัวเองได้ จึงให้แยกทางออกไปขอทานเลี้ยงชีพด้วยตัวเอง ลูกเลยต้องตะเกียกตะกายไปขอทานเลี้ยงชีพ แม้จะไปที่ไหนก็ตาม

ความตระหนี่เป็นภัยในวิภว

๑๖

ไม่ค่อยได้อาหาร เพราะกระแสแห่งความตระหนี่ที่ซ่อนอยู่ใน
กลางกายนั้นผลักดันสมบัติและดึงดูดวิบัติเข้าหาตัวตลอดเวลา

กระแสแห่งความตระหนี่นี้ ถ้ามองไปตรงกลางด้วย
ธรรมจักษุของธรรมกาย เราจะเห็นเป็นดวงสีดำๆ เรียกว่า
“กัณห์ธรรม” เป็นธรรมดำที่ครอบงำอยู่ ครอบงำบังคับในเห็น
ในจำ ในคิด ในรู้ ให้เกิดความหวงแหนทรัพย์ เสียหายทรัพย์
และให้เกิดความโลภ มันบังคับกันอยู่ในกลางกาย ซึ่งจะดึงดูด
วิบัติเข้ามา และผลักดันสมบัติออกไป ใครมีความตระหนี่จะเป็น
อย่างนี้

เมื่อลูกขอทานอดีตอานันทเศรษฐี ตะเกียกตะกาย
ช่วยเหลือตัวเอง ไปจนถึงบ้านเก่าของตัว เกิดระลึกชาติได้ว่า
เราเคยเป็นเศรษฐีมาก่อน เห็นหลานชายกำลังเดินเล่นอยู่ ก็จำ
เรื่องราวในอดีตของตัวได้แม่นยำ

ตรงนี้เป็นสิ่งที่น่าคิดว่าสมบัติผลัดกันชม ใครมีบุญก็
สามารถที่จะดึงดูดสมบัตินั้นมาได้ ถ้าใครหมดบุญแล้วไม่สร้าง
บุญใหม่ต่อ ทรัพย์แม้เคยเป็นของตัวมาก่อน แต่ไม่อาจที่จะ
ใช้ได้ เหมือนอย่างอดีตอานันทเศรษฐีตอนนี้ เห็นปราสาท
ที่ตัวเคยสร้างมาก่อน เป็นของตัวแท้ๆ สร้างมากับมือ สมบัติฝัง
อยู่ที่ไหนก็รู้ แต่ไม่มีสิทธิที่จะใช้จ่ายได้ เห็นชัดๆ อยู่ตรงหน้า
ก็ยังใช้ไม่ได้ เพราะไม่มีบุญ

ความตระหนี่เป็นภัยในวิญญะ

๑๖

ในที่สุดก็เดินเข้าไปในบ้านนั้น หลานชายของตัวเองแท้ๆ เมื่อเห็นเด็กขอทานหน้าตาอัปลักษณ์เหมือนปีศาจคลุกฝุ่น น่าเกลียดน่ากลัวมาก ก็ร้องไห้ไปบอกพ่อ คือมูลศิริเศรษฐีซึ่งเป็นลูกชายของอานันทเศรษฐี มาเห็นเด็กขอทานเข้าก็ไม่รู้จัก เพราะจำอดีตพ่อของตัวเองไม่ได้ จึงจับโยนออกมาข้างนอก ไม่ให้เข้าบ้าน พระลัมมาลัมพุทธรเจ้าและพระอานนท์เสด็จไปถึง ตรัสให้ลูกชายของอานันทเศรษฐีทราบว่าเป็นพ่อของตัวเองในอดีตชาติ ลูกชายของอานันทเศรษฐีทูลถามพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า “ข้าพระองค์จะทราบได้อย่างไร” พระบรมศาสดาตรัสว่า “เขาจำที่ฝังสมบัติได้” ในที่สุดก็พาไปชี้ที่ฝังสมบัติได้ถูกต้องทุกอย่าง

เพราะฉะนั้น ความตระหนี่ไม่ดีเลย เพราะจะนำให้เรา มาเกิดในตระกูลที่ยากจนเข็ญใจ ใครที่ชาตินี้ลำบากให้ตั้งใจยัน ทำมาหากินประกอบสัมมาอาชีพอย่างเต็มกำลัง มีทรัพย์แล้วก็ แบ่งส่วนหนึ่งไว้ทำบุญ อีกส่วนเพื่อยังชีพ ทำทั้งงานทำทั้งบุญ ควบคู่กันไป ชีวิตเราจะประสบความสำเร็จรุ่งเรือง เพราะบุญที่เราทำจะดึงดูดสมบัติเข้ามาหา บุญที่อยู่กลางตัวนี้สำคัญ นึกถึงเรื่อยๆ จะทำให้เราสมปรารถนา เราจะได้บรรลุมรรคผล นิพพานเพราะบุญ ฉะนั้นให้หมั่นสั่งสมบุญให้เต็มที่

ก ร ร ม ต ำ ม ส ัน อ ง

ผู้ใดประทุษร้ายต่อนรชนผู้ไม่ประทุษร้าย

ผู้บริสุทธิ์ไม่มีกิเลสคุณนิน

บาปย่อมกลับถึงผู้้นซึ่งเป็นคนพาล

เหมือนธูลีอันละเอียด ที่เขาชดทวนลมไปฉะนั้น

กรรมตามสนอง

๒๐

สรรพสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในโลกนี้ ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่มีชีวิต หรือไม่มีชีวิตก็ตาม ตัวของเรา บุคคลอื่น หรือสรรพสัตว์ทั้งหลาย ก็ตาม ต่างอยู่บนพื้นฐานของความจริงทั้งสิ้น คือไม่เที่ยง แปรปรวน เปลี่ยนแปลงไปสู่ความเสื่อมทุกวินาที และสูญสลายไปในที่สุด เพราะฉะนั้นเราควรแสวงหาสิ่งที่ยั่งยืนแน่นอน นำความสุขและความบริสุทธิ์ที่แท้จริงมาให้แก่ชีวิต ด้วยการ ปฏิบัติธรรมในหนทางสายกลาง ซึ่งเป็นเอกายนมรรค ทางเอก สายเดียว มุ่งตรงสู่พระนิพพาน

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“โย อปปทญฺจสฺส นรสฺส ทุสฺสติ

สุทฺธสฺส โปสฺสส อนนฺคณสฺส

ตเมว พาลํ ปจฺเจติ ปาปํ

สุขโม รโซ ปฏฺวิวาทวํ ชิตฺโต

ผู้ใดประทุษร้ายต่อคนผู้ไม่ประทุษร้าย ผู้บริสุทธิ์ ไม่มีกิเลสจุดเนิน บาปย่อมกลับถึงผู้นั้นซึ่งเป็นคนพาล เหมือนธูลีอันละเอียด ที่เขาช้ดทวนลมไปจะนั้น”

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ทรงสรรเสริญการฆ่า การทำร้าย หรือการว่าร้ายกัน เพราะการกระทำเช่นนั้น ย่อมทำให้เกิด ความไม่สงบสุขและความไม่สามัคคี จะนำมาซึ่งความเดือดร้อน

กรรมตามสนอง

๒๑

การทะเลาะวิวาทและการผูกเวรกัน ยิ่งถ้าไปประทุษร้ายต่อผู้ที่ไม่ประทุษร้ายตอบแล้ว ยิ่งเป็นกรรมหนักทีเดียว ผลของกรรมจะย้อนกลับมาหาตนเอง เหมือนการถ่มน้ำลายรดฟ้าหรือปาฐูลีทวนลม ซึ่งผู้กระทำความชั่วได้รับความเดือดร้อนเอง

*ดังเรื่องที่ปรากฏในสมัยพุทธกาล มีนายพรานคนหนึ่งชื่อ นายโกกะ เป็นคนดุร้าย ไม่ชอบทำบุญทำกุศล เข้าวันหนึ่งเขาเข้าไปล่าสัตว์ในป่าพร้อมกับสุนัขล่าเนื้อ ในระหว่างทางได้พบกับพระภิกษุรูปหนึ่ง เดินบิณฑบาตอยู่ นายพรานเห็นแล้วเกิดความไม่พอใจ เพราะตนเป็นผู้ไม่เลื่อมใสในพระพุทธศาสนา เป็นผู้มีความเห็นผิดคิดว่าพระภิกษุเป็นนกกาลกิณี จึงรีบเดินจากไปด้วยความหงุดหงิด ส่วนพระภิกษุก็เดินบิณฑบาตด้วยอาการปกติของท่าน

วันนั้น นายพรานออกล่าสัตว์ตลอดเข้าไม่ได้อะไรเลย เขาจึงเดินกลับบ้านด้วยความหงุดหงิด ในระหว่างทางที่เดินกลับบ้าน เขาพบพระภิกษุรูปเดิมอีก จึงคิดด้วยความเป็นคนพาลว่า วันนี้คงเป็นเพราะพระรูปนี้แน่ ที่มาขัดโชคขัดลาภของเรา ทำให้เราล่าสัตว์ไม่ได้ ด้วยความโกรธเคืองในพระภิกษุนายพรานจึงส่งสัญญาณให้สุนัขเข้าไปทำร้ายพระภิกษุรูปนั้น

กรรมตามสนอง

๒๒

พระภิกษุเห็นว่าพราณมีความประสงค์ร้าย จึงบอกเขาว่าอย่าได้ทำเช่นนั้นเลย แต่นายพราณก็ไม่ฟัง กลับสั่งให้ฝูงสุนัขวิ่งเข้าไปรุมกัดท่าน

เมื่อจวนตัว พระภิกษุจึงรีบปีนขึ้นต้นไม้ ฝูงสุนัขตามขึ้นไปไม่ได้ ก็เห่าอยู่รอบบริเวณใต้ต้นไม้้นั้น นายพราณเห็นว่าสุนัขของตนทำอะไรไม่ได้ ยิ่งโกรธหนักขึ้นไปอีก จึงใช้ปลายลูกศรแทงไปที่ขาและบริเวณฝ่าเท้าของพระภิกษุ ทำให้มีเลือดไหลออกมาไม่หยุด แม้ท่านจะขอร้องอ้อนวอนให้เขาหยุดแทง แต่ยิ่งห้ามก็เหมือนยิ่งยุ เขากลับแทงกระหน่ำไม่ยอมยั้งด้วยความเป็นพาล

พระภิกษุได้รับความเจ็บปวดทุกข์ทรมานมาก ท่านพยายามหลบหนีกลายลูกศร จนกระทั่งจิวรของท่านหลุดตกลงมาคลุมนายพราณ ฝูงสุนัขเข้าใจผิด คิดว่าพระภิกษุตกลงมาแล้ว ก็วิ่งกรูกันเข้าไปรุมกัดนายพราณจนเสียชีวิต พระภิกษุจึงหักกิ่งไม้แห้งขว้างใส่ฝูงสุนัข พวกสุนัขแหยงขึ้นดู เห็นพระภิกษุอยู่บนต้นไม้ จึงรู้ว่าได้กัดเจ้าของของตนตายเสียแล้ว ก็ตกใจกลัว ต่างพากันวิ่งหนีเข้าป่าไป

พระภิกษุรูปนั้นมีความสงสัยว่า ศีลของตนต่างพร้อยหรือไม่ จึงเดินทางกลับวัดพระเชตะวันด้วยความไม่สบายใจ เมื่อ

กรมส่งเสริมการศึกษา

๒๓

ไปถึงก็เข้าไปกราบทูลถามพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เมื่อพระองค์
สดับเรื่องทั้งหมดแล้ว ตรัสว่า “ศีลของเธอไม่ขาด ไม่ต่างพร้อย
เพราะเธอไม่มีเจตนา ความเป็นสมณะของเธอยังมีอยู่ แต่
เพราะพรานประทุษร้ายเธอ ผู้ไม่ประทุษร้ายตอบ เขาจึงถึง
ความพินาศเพราะการกระทำของเขาเอง พรานนี้ถึงความพินาศ
มิใช่แต่ในบัดนี้เท่านั้น แม้ในกาลก่อนเขาก็ประทุษร้ายผู้ไม่
ประทุษร้ายตอบ และถึงความพินาศมาแล้วเหมือนกัน” จากนั้น
พระพุทธองค์จึงทรงนำเอาอดีตของพรานมาตรัสเล่าให้ภิกษุ
รูปนั้นฟังว่า

ในอดีตชาติ พรานเกิดเป็นหมอ เทียวรักษาโรคไปตาม
หมู่บ้านต่างๆ แต่วันหนึ่งไม่มีใครมารักษากับเขา เมื่อไม่มีคนไข้
ก็ไม่ได้ทรัพย์ เขาเดินไปพบเด็กกลุ่มหนึ่งซึ่งกำลังเล่นกันอยู่ เกิด
ความคิดประทุษร้ายเด็กพวกนี้ โดยจะแกล้งให้ถูกงูกัด ตนเอง
จะได้ช่วยรักษาเพื่อแลกกับทรัพย์

เขาจึงหลอกเด็กว่ามีลูกนกสาธิตาตัวหนึ่งอยู่ในโพรงต้นไม้
ถ้าอยากได้ให้ไปล้วงเอา เด็กคนหนึ่งลองเอามือล้วงเข้าไปในโพรง
จับได้แล้วจึงเอาขึ้นมาดู เมื่อรู้ว่าเป็นงูกัดใจจึงเหวี่ยงออกไป
งูตัวนั้นลอยไปคล้องคอของหมอ เขาจึงถูกงูรัดคอตายในที่นั้นเอง
พระพุทธองค์ตรัสแก่ภิกษุว่า “นายพรานคนนี้ แม้ในอดีตก็

กรรมตามสนอง

๒๔

ประทุษร้ายต่อผู้ไม่ประทุษร้ายตอบ จึงถึงความพินาศเพราะกรรมตามสนอง เหมือนคนปาฐุสีทวนลม ผงนั้นย่อมย้อนกลับเข้าตาตนเอง”

เพราะฉะนั้น บาปกรรมแม้เพียงเล็กน้อยอย่าได้ทำสิ่งใดก็ตามที่ทำแล้วใจเราเศร้าหมองขุ่นมัว พึงเตือนตนเองให้ละเว้นสิ่งเหล่านั้น อย่าไปยินดีในบาปอกุศล เพราะผลของบาปจะทำให้เราได้รับความเจ็บปวด ต้องทุกข์ทรมานรำไป เราจึงควรสำรวมระวังกาย วาจา ใจ ให้สะอาดบริสุทธิ์อยู่เสมอ เหมือนพระบรมโพธิสัตว์ไม่ว่าจะเกิดมาก็ภพก็ชาติก็ทำตาม ล้วนมุ่งแสวงหาความบริสุทธิ์กาย วาจา ใจไปทุกภพทุกชาติ จนในที่สุดได้ตรัสรู้เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า

เมื่อธาตุธรรม เห็น จำ คิด รู้ ของท่านบริสุทธิ์แล้ว ท่านจึงเสวยสุขได้เต็มที่เป็นสุขอย่างเดียว ที่เรียกว่าเอกัณตบรมสุข สุขอย่างยิ่ง ไม่มีทุกข์เจือปนแม้แต่ชนิดเดียว เป็นความสุขที่กว้างขวาง เป็นอิสระไม่มีขอบเขต เมื่อจิตสะอาดบริสุทธิ์แล้ว ทำให้มีความรู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดในสรรพสัตว์และสรรพสิ่งทั้งหลายอีกด้วย เป็นความรู้ที่เกี่ยวกับตนเอง และเกี่ยวพันกับทุกชีวิต

ความรู้แจ้งเกิดได้เพราะใจหยุด หากเราหยุดใจได้ จิตก็

กรรมตามสนอง

๒๕

บริสุทธิ์ เมื่อบริสุทธิ์เต็มที่ ความสว่างก็บังเกิดขึ้น เราจะรู้เห็นไปตามความเป็นจริง ตั้งแต่เห็นธรรมเบื้องต้นที่เรียกว่า ดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ดวงศีล ดวงสมาธิ ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ และเห็นกายภายในเป็นลำดับ ตั้งแต่กายมนุษย์ละเอียด จนกระทั่งเข้าไปถึงพระธรรมกาย เป็นกายแห่งการตรัสรู้ธรรม ซึ่งมีอยู่ในตัวของเราทุกคน

กายธรรมนี้แหละเป็นกายที่รู้แจ้ง เห็นแจ้ง แท่งตลอดในธรรมทั้งปวง เพราะเห็นได้รอบตัว รู้ได้รอบตัว จึงรู้เห็นทุกสิ่ง ได้ถูกต้องตรงตามความเป็นจริง แตกต่างจากตามนุษย์ ที่เห็นได้เพียงด้านเดียว ท่านจึงใช้คำว่า “วิปัสสนา” ซึ่งแปลว่าการเห็นที่วิเศษ แจ่มแจ้ง แตกต่างจากการเห็นของตามนุษย์ทั่วไป การเห็นด้วยธรรมกายจึงเป็นการเห็นที่ประเสริฐที่สุด

เพราะฉะนั้น เราต้องตั้งใจปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้ ถ้าเข้าถึงพระธรรมกายไม่ได้ เกิดมาชาตินี้ก็เสียเวลาไปฟรีๆ กับการมีชีวิตไม่มีแก่นสารอะไร เพราะไม่ได้เอาเวลาของชีวิตมาใช้ในการสร้างความดี มาทำหยุดทำนิ่งให้เข้าถึงพระธรรมกายภายใน ดังนั้น หมั่นฝึกใจให้หยุดนิ่ง ให้เข้าถึงพระธรรมกายกันทุกๆ คน

ชี วิ ต ม นุ ษ ย์
ป ร ะ เ ส ร์ ฐ ี ที่ สຸ ด

กจิโน มนุสสปฏิลาโก

การกลับได้อัตภาพเป็นมนุษย์ เป็นการยาก

ชีวิตมนุษย์ประเสริฐที่สุด

๒๘

การเจริญสมาธิภาวนา เป็นหนทางที่ดีที่สุดที่จะทำให้
เกิดความบริสุทธิ์กาย วาจา ใจ ถ้ามีความบริสุทธิ์มาก บุญกุศล
ก็เกิดขึ้นมาก ถ้ามีความบริสุทธิ์น้อย บุญกุศลก็ลดหย่อนลงไป
ความบริสุทธิ์เป็นบ่อเกิดแห่งความสุข ซึ่งเป็นสิ่งที่สั่งสมได้
ถ้าเราเจริญภาวนาทุกวัน ความบริสุทธิ์ก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้น ยิ่ง
ความบริสุทธิ์เพิ่มมากขึ้น ก็ยิ่งทำให้เข้าถึงความสุขที่แท้จริงได้
ในไม่ช้า ความสุขเป็นสิ่งที่ทุกชีวิตปรารถนา และต่างแสวงหา
อยู่ตลอดเวลา ดังนั้นเราควรหมั่นเจริญสมาธิภาวนาเพื่อให้
เข้าถึงความสุขและความเต็มเปี่ยมของชีวิต

พระลัทธิลัทธิพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย คาถา-
ธรรมบท ว่า

“กิจโณ มนุสสปฏิลาโ

การกลับได้อัตภาพเป็นมนุษย์ เป็นการยาก”

การเกิดเป็นมนุษย์เป็นการยาก ต้องมีกำลังบุญมากพอ จึง
จะได้อัตภาพเป็นมนุษย์ ซึ่งเป็นกายที่เหมาะสมต่อการสร้างบารมี
มากที่สุด ดังนั้นเราจึงควรใช้ชีวิตที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์นี้อย่าง
คุ้มค่า ด้วยการดำเนินชีวิตอย่างถูกต้องและสมบูรณ์ การดำเนิน
ชีวิตที่ถูกต้องสมบูรณ์ ต้องดำเนินตามผู้ที่เข้าถึงความเต็มเปี่ยม
ของชีวิตแล้ว ดังเช่นพระลัทธิลัทธิพุทธเจ้าและพระอรหันต์

ชีวิตมนุษย์ประเสริฐที่สุด

๒๕

ทั้งหลาย หากไม่ได้ฟังพระธรรม โอกาสที่จะประพาศติผิตจาก
ทำนองคลองธรรม ดำเนินชีวิตผิตพลาด มีสูงมาก เสี่ยงต่อการ
พลัดตกไปสู่อบายภูมิ

*มีเรื่องเล่ากันว่า ในกรุงเวสาลี มีพ่อค้าคนหนึ่งเป็นคน
พูดจาไพเราะ สุภาพ อ่อนหวาน ชอบสรรเสริญคุณความดีของ
ผู้อื่นและเป็นคนมีน้ำใจงดงาม เมื่อยามฝนตก ถนนหนทาง
เฉอะแฉะ คนเดินผ่านไปผ่านมาจะเลอะเทอะเปอะเปื้อน พ่อค้า
จึงนำกะโหลกศีรษะโคที่ขัดสะอาดแล้วมาวางไว้ให้ผู้สัญจรไป
มาได้เหยียบเพื่อเดินข้ามไป

อยู่มาวันหนึ่ง เขากับเพื่อนไปเล่นน้ำในแม่น้ำ ขณะที่
เพื่อนกำลังเล่นน้ำกันอย่างสนุกสนานนั้น เขานึกสนุกขึ้นมา จึง
แอบเอาผ้าของเพื่อนไปซ่อน หวังจะแกล้งให้เพื่อนขายหน้า
เพื่อจะล้อเล่น แล้วจะคืนให้ในภายหลัง และในวันนั้นเอง
หลานของเขาไปขโมยของผู้อื่น เอามาซ่อนไว้ในร้านค้าของเขา
เจ้าหน้าที่บ้านเมืองตามมาพบเข้าจึงจับพ่อค้าพร้อมกับหลานชาย
ไปลงโทษ พระราชารับสั่งให้ราชบุรุษประหารชีวิตพ่อค้าทันที
ส่วนหลานชายเนื่องจากยังเป็นผู้เยาว์ จึงให้นำไปเสียบหลาว
ประจานที่หน้าประตูพระนคร

ชีวิตมนุษย์ประเสริฐที่สุด

๓๐

เมื่อพ่อค้าเสียชีวิตแล้วไปเกิดเป็นเปรตในเหล่าภุมมเทวา คือเทวดาที่อาศัยอยู่ตามซัดหิน พื้นดิน จอมปลวก มีน้ำทิพย์ สีขาวบริสุทธิ์ที่มีความเร็วจุลสายฟ้าเป็นพาหนะ ด้วยอานิสงส์ ที่เอากะโหลกศีรษะของโคมาวางเป็นทางเดินให้คนได้เหยียบ ข้ามโคลน และชอบสรรเสริญผู้อื่น จึงมีกลิ่นกายหอมฟุ้งไปทั่ว แต่เพราะไปเกล้งเพื่อนโดยเอาผ้าไปช้อน จึงไม่มีผ้าจะนุ่งห่ม

เขาเห็นผลกรรมที่ตนได้กระทำ จึงเกิดความสังเวชใจ นึกถึงหลานชาย เห็นหลานของตนเองโดนเลียบหลาวอยู่หน้า ประตูเมือง ได้รับความเจ็บปวดทุกข์ทรมานแสนสาหัส เขารู้ว่า ถ้าหลานชายตายไปในเวลานี้ จะต้องตกนรกแน่นอน เพราะ ประพฤติผิดศีลขโมยของผู้อื่น จึงไปหาหลานในเวลาเที่ยงคืน บอกกับหลานว่า “เจ้าจะมีชีวิตอยู่ต่อไปเกิด จงอดทนเข้มแข็งไว้ เพราะการมีชีวิตอยู่ เป็นสิ่งประเสริฐที่สุด” เมื่อพูดให้กำลังใจ หลานเสร็จก็จากไป เขากระทำเช่นนี้ทุกวันโดยไม่มีความรู้สึก เบื่อหน่ายแต่อย่างใด

วันหนึ่ง พระราชาเสด็จเลียบพระนคร ทอดพระเนตร เห็นหญิงคนหนึ่ง ทรงมีพระทัยเสน่หาในหญิงนั้น จึงส่ง มหาดเล็กไปสืบดูว่านางมีสามีแล้วหรือยัง มหาดเล็กกลับมา กราบทูลว่านางมีสามีแล้ว ทำให้พระองค์รู้สึกกระวนกระวาย

ชีวิตมนุษย์ประเสริฐที่สุด

๓๑

พระทัย คิดหาวิธีกำจัดสามีของนาง ทรงมีรับสั่งให้นำตัวสามีของนางมาเข้าเฝ้า ให้คอยรับใช้พระองค์ ๒ - ๓ วัน แล้วตรัสว่า “วันรุ่งขึ้นเจ้าจงไปเอาดินสีอรุณและดอกกอบลสีแดง ที่สระโบกขรณีด้านนอกพระนครมาให้เรา และต้องเอามาให้ได้ก่อนที่ประตูพระนครจะปิด ถ้าไม่ได้เจ้าจะต้องตาย”

ชายหนุ่มเมื่อฟังพระราชารับสั่งเช่นนั้น ทราบว่าพระองค์แสวงหาเหตุเอาชีวิตตน จึงรีบออกเดินทางตั้งแต่เช้ามืดไปยังสระโบกขรณี ซึ่งสระนี้มีอมมนุษย์ดูแลรักษาอยู่ เมื่อไปถึงก็เดินรอบๆ สระด้วยความเศร้าสร้อย ร่ำพิงถึงความประสงค์ของพระราชินี แต่ไม่กล้าลงไปในสระ เพราะกลัวภัยจากอมมนุษย์ ฝ่ายอมมนุษย์ทราบแล้วก็เกิดความสงสาร จึงอนุญาตให้เขานำดอกบัวและดินสีอรุณไปได้ตามต้องการ

เขารีบเดินทางกลับเพื่อให้ทันพระอาทิตย์ตกดิน คนเฝ้าประตูเมืองเห็นเขาวิ่งมาแต่ไกล จึงรีบปิดประตูตามพระดำรัสของพระราชินี ทันที เมื่อประตูเมืองปิด เขาเข้าเมืองไม่ได้ ชายหนุ่มไม่รู้จะหันหน้าไปพึ่งใคร จึงไปหาเด็กหนุ่มที่โดนหลาวเสียบอยู่หน้าประตูเมือง เพื่อให้ช่วยเป็นพยานว่า เขาได้มาถึงก่อนพระอาทิตย์ตกดิน เด็กหนุ่มตอบว่า ตนอาจมีชีวิตอยู่อีกไม่นานเท่าไร อาจไม่ทันได้เป็นพยานให้ก็จะต้องตาย แต่ได้แนะนำว่า

ชีวิตมนุษย์ประเสริฐที่สุด

๓๒

ในเวลากลางคืนจะมีเปรตตนหนึ่งมาหาตน ให้เปรตตนนั้นเป็นพยานดีกว่า เมื่อชายหนุ่มหมดที่พึ่ง จึงต้องทำตามข้อเสนอ นั้น คืนนั้นเปรตก็มาหาหลานอีก เพื่อบอกให้หลานอดทนมีชีวิตอยู่ต่อไป ชายหนุ่มจึงขอร้องให้เปรตช่วยเป็นพยานว่า เขาไม่ผิด

วันรุ่งขึ้น พระราชาจึงรับสั่งให้นำตัวชายหนุ่มไปประหารชีวิต เขาอ้อนวอนขอชีวิต แต่พระราชาไม่ทรงผ่อนผัน เขาจึงกราบทูลพระราชาว่าเขามีพยานคือเปรต และในคืนนั้นเขาพาพระราชาไปพิสูจน์ความจริง เมื่อถึงเที่ยงคืนเปรตจึงมาหาหลานอีก และกล่าวถ้อยคำเหมือนเดิมว่า ให้มีชีวิตอยู่ต่อไป ชีวิตมนุษย์เท่านั้นประเสริฐที่สุด

พระราชาได้ฟังเช่นนั้น ทรงเกิดความสงสัยจึงถามว่า ที่เปรตพูดนั้นหมายความว่าอย่างไร เปรตจึงกล่าวกับพระราชาว่า “เด็กหนุ่มคนนี้เป็นหลานชาย ไม่อยากให้เขาตกนรกเพราะไปขโมยของ จึงมาให้กำลังใจ ให้อดทนมีชีวิตอยู่ต่อไป เพราะการตกนรกนั้นมีแต่ความทุกข์ทรมาน ไม่มีความสุขเลยแม้แต่น้อย ความทุกข์ทรมานที่ถูกหลาวแทง ยังดีกว่าความทุกข์ในนรกตั้งร้อยเท่าพันทวี ดังนั้นการมีชีวิตอยู่จึงเป็นสิ่งที่ประเสริฐ”

พระราชาทรงถามถึงบุญกรรมของเปรต เปรตเล่าเรื่องราวให้ฟัง พระราชาทรงรับฟังด้วยความสลดพระทัย เปรต

ชีวิตมนุษย์ประเสริฐที่สุด

๓๓

จึงกราบทูลว่า “ผู้ใดคิดชั่ว พูดชั่ว ทำชั่ว มีใจเศร้าหมอง เมื่อ
กายแตกทำลายไปย่อมเข้าถึงอบาย ทุกคติ วินิบาต นรก ส่วนผู้ใด
ปรารถนาสุคติ พึงยินดีในทาน ศีล ภาวนา เมื่อละโลกไปแล้ว
ย่อมเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์โดยไม่ต้องสงสัย” พระราชา
ได้สดับดังนั้นแล้ว เกิดหิริโอตตปปะขึ้นมา จึงเลิกล้มความคิดที่
จะแย่งภรรยาของคนอื่น ทรงตั้งพระทัยมั่นในการทำความดี
ละความชั่ว และทรงปกครองแผ่นดินโดยธรรม

เพราะฉะนั้น บาปกรรมแม้เพียงเล็กน้อยอย่าได้ทำ แม้
จะเป็นเพียงการล้อเล่นสนุกสนาน หรือเพื่อความสะใจ เพราะ
ไม่คุ้มกับการที่จะต้องมาชดใช้กรรมอย่างมากมายมหาศาล
ต้องไปเกิดเป็นเปรต เป็นสัตว์นรก ได้รับทุกข์ทรมานตลอดเวลา
ยาวนานเป็นแสนเป็นล้านปี กรรมทุกอย่างที่เราทำ แม้เป็น
กรรมเพียงเล็กน้อย ที่จะไม่ให้ผลเป็นไม่มี แล้วผลกรรม
ยังติดตามตัวไปทุกภพทุกชาติ ได้โอกาสเมื่อใดก็จะให้ผลทันที
ใครทำบาปย่อมได้รับผล คือความทุกข์ ความเดือดร้อนใจ

บาปเป็นสิ่งที่ทำให้ใจเศร้าหมอง ใจไม่บริสุทธิ์ ที่ต้อง
ทำบาป เพราะถูกกิเลสบังคับ กิเลสบังคับให้สร้างกรรม กรรม
ทำให้ได้รับผลคือวิบาก กิเลส กรรม วิบาก ๓ อย่างนี้เป็นสิ่งที่
ต้องทำให้หมดสิ้นไปด้วยการเจริญภาวนาเท่านั้น เมื่อหมดกิเลส

ชีวิตมนุษย์ประเสริฐที่สุด

๓๔

ก็หมดกรรม เมื่อหมดกรรมก็ไม่มีวิบาก

เพราะฉะนั้น การปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระธรรมกาย
จึงเป็นเป้าหมายของชีวิตมนุษย์ ทุกคนในโลก เกิดมาก็เพื่อ
ปฏิบัติให้เข้าถึงกายธรรมอรหัตต์ เข้าถึงได้เมื่อไร กรรมทั้งหลาย
ก็เป็นอโหสิกรรม บาปตามไม่ทัน จิตเกาะกายธรรมเป็นอันหนึ่ง
อันเดียวกับกายธรรม เมื่อถึงคราวแตกกายทำลายขันธ์ละโลกนี้
ไป ย่อมมีสุคติภูมิเป็นที่ไป สามารถเลือกภพภูมิได้ตามใจปรารถนา
ดังนั้นเกิดมาชาตินี้ เราต้องตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมให้เข้าถึง
กายธรรมกันให้ได้ ชีวิตถึงจะมีคุณค่าสมกับที่ได้เกิดมาเป็น
มนุษย์ พบพระพุทธศาสนา ให้หมั่นทำภาวนาฝึกใจหยุดใจนิ่งกัน
ตลอดเวลา

คิ ด ก ลั บ ใ จ
กั ล าย เ ลี ย แ ล้ว

คนพาลมีปัญญาทึบ กระทำความชั่วอยู่ก็ไม่รู้สีก
ยอมเดือดร้อนเพราะกรรมของตน เหมือนถูกไฟไหม้จะนั้น

คิดกลับใจก็สายเสียแล้ว

๓๓

การปฏิบัติธรรม เป็นสิ่งสำคัญที่สุดทั้งต่อตัวของเราเอง และต่อโลก การสร้างสันติสุขที่แท้จริงให้บังเกิดขึ้น อยู่ในวิสัยที่เป็นไปได้ เพราะมนุษย์ทุกคนมีธรรมกายอยู่ภายในตัว ไม่ว่าจะเป็นชาติไหน ภาษาไหน หรือมีความเชื่ออย่างไร ขึ้นชื่อว่าเป็นมนุษย์แล้ว ทุกคนสามารถเข้าถึงธรรมกายได้ทั้งนั้น ด้วยการฝึกใจให้หยุดนิ่งอย่างถูกวิธีและถูกส่วน ณ ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ขอเพียงมีความปรารถนาที่จะเข้าถึงธรรม แล้วลงมือปฏิบัติด้วยความสมัครใจ มีความเพียรอย่างสม่ำเสมอ ก็จะเข้าถึงได้ทุกคน

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“อถ ปาปานิ กมฺมานิ	กรํ พาลो น พุชฺฌติ
เสฺหิ กมฺเมหิ ทุมฺเมโธ	อคฺคิตฺทโธว ตปฺปติ

คนพาลมีปัญญาทึบ กระทำความชั่วอยู่ก็ไม่รู้สึก
ย่อมเดือดร้อนเพราะกรรมของตน เหมือนถูกไฟไหม้จะนั้น”

คนพาลประพฤติชั่วด้วยกาย วาจา ใจ ก็ไม่รู้สึกตัวว่า ได้กระทำบาปอกุศล เพราะถูกกิเลสครอบงำจิตใจ ทำให้เป็นคนเขลาเบาปัญญา มีจิตใจมืดบอด กิเลสบังคับให้สร้างกรรม เมื่อถึงเวลากรรมส่งผล ย่อมได้รับความเดือดร้อน ใครก็ช่วยไม่ได้ เปรียบเหมือนการจุดไฟเผาตนเอง เมื่อตายไปจึงต้องตกนรก

คิดกลับใจก็สายเสียแล้ว

๓๘

กว่าจะมารู้ตัวอีกที ก็สายไปเสียแล้ว

*ในอดีตกาล ณ กรุงพาราณสี มีตระกูลมั่งคั่งใหญ่โต
ตระกูลหนึ่ง เป็นตระกูลลัทธิมาตัญญู มีความเลื่อมใสศรัทธาใน
พระพุทธศาสนา เมื่อบุตรของเศรษฐีชื่อ นันทิยะ เจริญวัยขึ้น
บิดาจึงได้ส่งนางเรวดีมาเป็นสะใภ้ของตน แต่นางเป็นคนไม่มี
ศรัทธา มีความตระหนี่ นันทิยะจึงไม่ปรารถนาที่จะแต่งงานด้วย

บิดาจึงออกอุบายให้นางเรวดีมาอยู่ในเรือนและให้นาง
แกล้งทำเป็นคนมีศรัทธา หมั่นอุปัฏฐากบำรุงพระภิกษุสงฆ์ นาง
จึงฝันใจทำ ทั้งๆ ที่ใจจริงไม่ได้มีความเคารพเลื่อมใส นันทิยะ
เมื่อเห็นนางมีจิตเลื่อมใสแล้ว จึงยอมแต่งงานกับนาง

เมื่อบิดามารดาเสียชีวิตลง นันทิยะมอบความเป็นใหญ่
ให้ภรรยา ส่วนตนเองได้บำเพ็ญทานอย่างเต็มที่เป็นประจำ
ยิ่งทำก็ยิ่งมีศรัทธาเพิ่มขึ้น คราวหนึ่งเขาสร้างศาลาจตุรมุข
หลังใหญ่มี ๔ ห้อง ณ ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน พร้อมด้วยตั้งเตียง
ที่นั่ง ที่นอน และอุปกรณ์ต่างๆ ครบถ้วนบริบูรณ์ในวันฉลองศาลา
ได้อาราธนาพระภิกษุสงฆ์หมู่ใหญ่ มีพระลัทธิลัทธิพุทธเจ้าเป็น
ประมุข เมื่อจะถวายศาลาจึงหลั่งน้ำทักษิโณทกลงบนพระหัตถ์
ของพระลัทธิลัทธิพุทธเจ้า

คิดกลับใจก็สายเสียแล้ว

๓๕

ในขณะนั้นเอง ทิพยวิมานของนันทิยาอุบาสกอันรุ่งเรือง วิจิตรตระการตา เต็มไปด้วยรัตนะ ๗ มีความสูงประมาณ ๑๐๐ โยชน์ เป็นวิมานที่งดงามสว่างไสวเรืองรองพร้อมด้วยเหล่า เทพอัสรหนึ่งพัน ได้บังเกิดขึ้น ณ สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ทันที คือ เมื่อทำบุญในโลกมนุษย์ วิมานบนสวรรค์ก็เกิดขึ้นร่อท่าเลย

ต่อมาวันหนึ่ง เขาต้องไปค้าขายต่างเมืองนานหลายวัน จึงสั่งให้นางเรวดีทำทานแทนจนกว่าจะกลับมา แต่นางให้คน เอาข้าวสุกและอาหารที่เหลือจากการบริโภค ใส่บาตรพระ เมื่อพระภิกษุรับมาแล้วเห็นว่าเป็นเดน ไม่ควรแก่การขบฉัน เมื่อกลับถึงวัดท่านจึงเทอาหารเหล่านั้นทิ้ง ส่วนนางเรวดีส่งคน ให้ติดตามไปดู เห็นพระเทอาหารทิ้ง นางจึงได้โอกาสดำ บริภาษพระภิกษุเหล่านั้น เมื่อดำจนวนหน้าใจแล้วก็กลับบ้าน และได้เลิกให้ทานอีกต่อไป

เมื่อนันทิยาะกลับมาจากต่างเมือง นางจึงเล่าเรื่องที่พระ เทออาหารทิ้งให้ฟัง แต่นันทิยาะเป็นผู้มีศรัทธาเต็มเปี่ยม จึงไม่เชื่อ และได้สืบสวนจนรู้ความจริง จึงโกรธนาง ได้ขับไล่นางออก จากบ้านไป และเข้าไปเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพร้อมกับ พระภิกษุสงฆ์ ทูลอาราธนาให้ไปรับอาหารที่บ้านของตนดังเดิม

ต่อมา เมื่อนันทิยาะเสียชีวิตรลง ได้ไปบังเกิดในสวรรค์

คิดกลับใจก็สายเสียแล้ว

๔๐

ชั้นดาวดึงส์ นางเวรตีกลับมารับมรดกครอบครองสมบัติทั้งหมด
วันนั้นเองขณะที่นางกำลังนอนหลับอยู่ ได้มีเสียงดังสนั่นจาก
ฟากฟ้าว่า “ท่านทั้งหลาย อีก ๗ วัน นางเวรติจะต้องตาย แล้ว
ไปตกนรก” เสียงนี้ทำให้ผู้ที่อยู่ในบริเวณนั้นพากันตกใจกลัว
เป็นเสียงของยักษ์ตนหนึ่งที่ได้รับคำสั่งจากท้าวเวสสุวรรณมาราช
ให้มาบอก

แล้วในวันที่ ๗ เมื่อนางเสียชีวิต ยักษ์ ๒ ตน ก็ไปรับ
นางมาดูวิมานของนันทิยเทพบุตร ก่อนที่จะไปรับโทษในนรก
นางถามยักษ์ว่า “วิมานนี้ มีรัศมีรุ่งเรืองเหมือนพระอาทิตย์
งดงามวิจิตรสุดที่จะพรรณนา ใครช่างมีบุญวาสนาได้เป็น
เจ้าของวิมานอันสวยงามเช่นนี้” ยักษ์จึงบอกว่า “เจ้ายังจำ
นันทิยะได้ไหม เขาคือเจ้าของวิมานนี้ เพราะเขาเป็นผู้ไม่ตระหนี่
บำเพ็ญบุญกุศลไม่เคยขาด”

นางกล่าวว่า “จำได้ เขาคือสามีของข้าเอง ข้าเป็นภรรยา
ของเขา ได้รับความเป็นใหญ่ในเรือนเมื่อครั้งมีชีวิตอยู่ บัดนี้
เขาตายแล้วได้ส่วยทิพย์วิมานแห่งนี้ ข้าเองเป็นภรรยาก็ควรจะ
ได้อยู่ในวิมานนี้ด้วยเช่นกัน”

ยักษ์ทั้งสองจึงบอกว่า “อย่าเพ้อฝันไปเลย นางผู้มีใจบาป
เจ้าต้องไปอยู่ในนรกเท่านั้น” แล้วจับแขนนางคนละข้าง อด

คิดกลับใจก็สายเสียแล้ว

๔๑

กระซอกไปสู่นรก เมื่อถึงเขตอุสสทนรก ซึ่งเป็นชุมบวรารชั้นใน ล้อมรอบนรกขุมใหญ่แห่งหนึ่ง จึงกล่าวว่า “นรกนี้เป็นที่อยู่ของ เจ้า เจ้าจะต้องได้รับทุกข์ทรมานอยู่ที่นี่” กล่าวแล้วยักษ์ก็ อันตรธานหายไป

นายนิรยบาล ๒ ตน ก็ปรากฏขึ้น มีรูปร่างใหญ่มหึมา น่ากลัว เข้ามาอุกกระซอกนางไปยังขุมนรก นางตกใจมาก จึงถามนายนิรยบาลว่า “เหตุใดท่านจึงนำข้ามายังสถานที่สกปรก เต็มไปด้วยมูตรและคู ที่มึกลิ่นเหม็นฟุ้งเช่นนี้” นายนิรยบาล จึงตอบว่า “ที่นี่เป็นที่รับกรรมของเจ้า เจ้าต้องอยู่ที่นี่ ชดใช้กรรม ๑,๐๐๐ ปีนรก”

นางจึงถามว่า “ข้าได้ทำผิดอะไรร้ายแรงจึงต้องมาอยู่ที่นี่ จะขอไปอยู่ที่อื่นไม่ได้หรือ” นายนิรยบาลสันคิริษะ แล้วบอกว่า “ไม่ได้หรอก เจ้าเป็นคนใจบาปหยาบช้า ประพฤติทุจริตด่าว่า พระอรหันต์” แล้วนายนิรยบาลได้พรรณนาถึงโทษทัณฑ์ที่จะได้รับ นางฟังแล้วเกิดความสยดสยอง จึงพรวดพิโรธว่า

“ขอให้ท่านโปรดเมตตา พาข้าพเจ้าไปส่งยังมนุษยโลก ก่อนเกิด ข้ากลับไปแล้วจะหมั่นสร้างบุญกุศล ทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา จะไม่กระทำความผิดหยาบช้าแม้เพียงเล็กน้อย ท่านโปรดอนุญาตเพื่อให้ข้าได้กลับไปทำสิ่งที่ดีงามก่อนเกิด”

คิดกลับใจก็สายเสียแล้ว

๔๒

นายนิรยบาลจึงกล่าวว่า “เจ้าเป็นผู้ประมาทแล้ว ตอนนี้
จะมาร้องให้ร่ำไรอยู่ทำไม จงเสวยผลกรรมที่เจ้าได้กระทำไว้เกิด
ซ้ำไม่อนุญาตให้เจ้าไป” นางร้องไห้คร่ำครวญ แล้วขอร้อง
ต่อไปว่า “ถ้าเช่นนั้น เมื่อท่านเห็นผู้ใดจะไปเกิดในโลกมนุษย์
โปรดเอ็นดูช่วยสั่งให้เขาไปบอกกับลูกของข้าด้วยว่า ขอให้เขา
จงเร่งทำบุญ ให้ท่าน รักษาศีลและเจริญภาวนา อย่าได้ก่อกรรม
ทำเข็ญ ส่วนตัวข้าเมื่อพ้นทุกข์จากที่นี่แล้ว หากมีวาสนาได้เกิด
เป็นมนุษย์อีก จะตั้งใจรักษาศีลให้บริสุทธิ์ จะทำบุญกุศลให้มาก
จะสร้างศาลาและวิหาร จะไม่ประมาทในชีวิตอีกแล้ว

เมื่อใครไปสู่มนุษยโลกแล้วถูกถาม ก็พึงตอบว่า ขอท่าน
ทั้งหลายจงถวายทาน ฝานุ่งห่ม ที่นอน ข้าว น้ำ ในสมณ-
พราหมณ์ผู้วางอาชญาแล้ว เพราะว่า คนตระหนี่ โกรธเคือง มี
บาปกรรม ย่อมไม่ได้ความเป็นสหายของผู้ขึ้นสวรรค์ ดิฉันนั้น
ไปจากที่นี่ ได้กำเนิดเป็นมนุษย์แล้ว จักเป็นผู้รู้ถ้อยคำของผู้
ขอทานสมบุรณ์ด้วยศีล จักกระทำกุศลให้มาก ด้วยทาน สมจริยา
สัจญมะ และทมะ ท่านนิรยบาลได้โปรดเมตตาดิฉันด้วยเกิด
ดิฉันจักปลูกต้นไม้ให้ร่มรื่น จักตัดทางเข้าไปในที่ที่เดินไปลำบาก
จักขุดบ่อและตักน้ำดื่มไว้ ด้วยใจที่ผ่องใส ขอท่านจงให้โอกาส
แก่ดิฉันอีกครั้งด้วยเถิด ดิฉันจักเข้าจำอุโบสถประกอบด้วยองค์
แปดตลอด ๑๔ คำ ๑๕ คำ ๘ คำ แห่งปั๊กซ์ และตลอด

คิดกลับใจก็สายเสียแล้ว

๔๓

ปาฏิหาริย์ปักษ์ สำรวมในศีลทุกเมื่อ และจักไม่ประมาทในทาน
ผลกรรมนี้ดิฉันเห็นแล้วด้วยตนเอง”

นายนิรยบาลจึงกล่าวว่า “แม่เจ้าจะคิดได้ มันก็สายเกินไปเสียแล้ว” จากนั้นก็นำนางไปลงโทษอย่างแสนสาหัส

เพราะฉะนั้น อย่าประมาทในชีวิตกัน เมื่อมีบุญได้มา
เกิดเป็นมนุษย์แล้ว ต้องเห็นคุณค่าของชีวิต เร่งสร้างบุญสร้าง
กุศลให้เต็มที่ เพราะชีวิตมนุษย์ประเสริฐที่สุด ถึงแม้เราไม่ใช่คน
ร่ำรวย แต่ก็เป็นคนโชคดีที่รู้ว่าชีวิตเกิดมาสร้างบารมี เมื่อมี
โอกาสสร้างบารมีเราต้องสร้างบารมีให้สุดกำลังสุดความสามารถ
ให้ทุ่มเทชีวิตจิตใจกันให้เต็มที่ อย่ามัวหลงไหล สนุกสนาน
เพลิดเพลินกับสิ่งที่ไม่เป็นสาระ แต่ให้ทำทุกวันทุกเวลาทุกวินาที
ให้มีคุณค่า ด้วยการสร้างบารมีกันทุกคน

ทุ สะ นะ โส

บุคคลหวานพีชเช่นไร ย่อมได้ผลเช่นนั้น

ผู้ทำกรรมดี ย่อมได้รับผลดี

ผู้ทำกรรมชั่ว ย่อมได้รับผลชั่ว

ทุ สะ นะ โส

๔๖

วันคืนล่วงไปๆ สรรพสิ่งและสรรพสัตว์ทั้งหลายล้วนมีการเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา ไม่ว่าจะเป็นต้นไม้ ใบหญ้า รถรา บ้านช่อง คน สัตว์ สิ่งของ ทั้งหมดเหล่านี้ล้วนมีการเปลี่ยนแปลง อยู่เสมอ เหมือนดอกไม้แต่เดิมเราเคยเห็นมันเป็นต้นเล็กๆ ไม่นาน ก็เจริญเติบโตขึ้น แตกใบแผ่กิ่งก้านสาขา ผลิดอกออกช่อ ให้ความ สดชื่นแก่ทุกชีวิต แต่ไม่นานดอกไม้ที่ดูสวยงามสดงดงามนั้นก็ เหี่ยวแห้งร่วงโรยไปตามกาลเวลา ชีวิตของเราก็เช่นเดียวกัน กำลังเปลี่ยนแปลงไปสู่ความเสื่อมสลาย เราจึงไม่ควรประมาทใน ชีวิต

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน สังยุตตนิกาย สคาถวรรค ว่า

“ยาทิสํ วปเต พิชํ

ดาทิสํ ลภเต ผลํ

กल्याณการี กल्याณํ

ปาปการี จ ปापํ

บุคคลหว่านพืชเช่นไร ย่อมได้ผลเช่นนั้น ผู้ทำกรรมดี ย่อมได้รับผลดี ผู้ทำกรรมชั่ว ย่อมได้รับผลชั่ว”

การกระทำใดๆ ในโลกนี้ ที่ไม่ให้ผลนั้นย่อมไม่มี ไม่ว่าจะเป็น เป็นกรรมดีหรือกรรมชั่วล้วนให้ผลทั้งสิ้น เหมือนใครหว่านพืช เช่นไร ต้องได้รับผลเช่นนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กรรมที่ทำลงไป โดยมีเจตนามุ่งร้ายต่อผู้บริสุทธิ์ เป็นกรรมที่ให้ผลร้ายแรง

ทุ สะ นะ โส

๔๓

ผลกรรมจะตอบสนองกลับมาหาผู้ทำเองเหมือนการปาฐุสืทวนลม ทำให้ได้รับทุกขเวทนาแสนสาหัส ละโลกแล้วต้องไปตกนรกหมกไหม้ ได้รับทุกข์ทรมานอีกยาวนาน เป็นแสนเป็นล้านปี

*ดังเรื่องที่เกิดขึ้นในสมัยพุทธกาล วันหนึ่ง พระเจ้า-ปเสนทิโกศลเสด็จออกเลียบพระนคร ทอดพระเนตรเห็นหญิงคนหนึ่งเปิดหน้าต่างมองดูขบวนเสด็จ ทันทิที่ได้เห็น ทรงมีพระทัยเสนาหาในหญิงนั้น จึงตรัสสั่งให้ราชบุรุษไปสืบดูว่าหญิงนั้นมีสามีหรือยัง ราชบุรุษสืบดูแล้วกราบทูลว่า หญิงนั้นมีสามีแล้ว แต่พระราชินีไม่อาจหักห้ามพระทัยได้ จึงหาทางที่จะกำจัดสามีของนาง

พระองค์มีรับสั่งให้สามีของหญิงนั้นมาเข้าเฝ้า แล้วให้ทำหน้าที่คอยรับใช้พระองค์ แม้เขาจะกราบทูลว่า ตัวเขาเป็นชาวบ้านธรรมดาไม่รู้ขนบธรรมเนียมในวัง แต่พระราชายังทรงยืนยันตามพระราชประสงค์ของพระองค์ เขาจึงต้องทำตามพระราชประสงค์นั้น

ต่อมา พระราชินีทรงรับสั่งให้เขาไปนำเอาดินสีแดง และดอกอบุลสีแดงจากสระโบกขรณี ซึ่งอยู่ห่างจากพระนคร

*มก. เล่ม ๒๔ หน้า ๔๓๘

ทุ สะ นะ โส

๔๘

๑ โยชน มาถวายพระองค์ให้ทันภายในวันนั้น ถ้ามาไม่ทันจะต้องได้รับโทษ พระราชาทรงมีรับสั่งกับนายประตูว่า วันนี้ให้รีบปิดประตูเมืองเร็วกว่าเดิม และห้ามเปิดให้ใครเข้าเด็ดขาด ฝ่ายบุรุษนั้น เมื่อได้ดินและดอกกุหลาบแล้วรีบกลับมา แต่ประตูเมืองได้ปิดลงเสียก่อน แม้จะขอร้องนายประตูอย่างไร ก็ไม่ได้ผล เขารู้สึกเคืองแค้น เศร้าสลดใจ หดหู่ที่พึ่ง จึงเข้าไปอาศัยนอนในวัดพระเชตุวัน

ในคืนนั้น พระราชาถูกความรุ่มร้อนเข้าครอบงำ ทรงกระสับกระส่ายอยู่ตลอดเวลา ในที่สุดทรงเคลิ้มหลับไป แล้วทรงพระสุบิน คือฝันว่าได้ยินเสียงประหลาด ๔ คำว่า “ทุ สะ นะ โส” ครั้นรุ่งเช้าพระองค์จึงตรัสเล่าความฝันให้บุโรหิตฟัง บุโรหิตแม้ไม่ทราบว่าเป็นเสียงอะไร แต่ด้วยความโลภอยากได้เครื่องสักการะต่างๆ จึงกราบทูลว่า พระสุบินนี้เป็นกลางร้าย จะมีอันตรายเกิดแก่พระองค์หรือราชสมบัติ

เมื่อพระราชารับสั่งให้หาทางแก้ไข บุโรหิตจึงแบ่งพวกพราหมณ์ออกเป็น ๓ กลุ่ม ทยอยเข้าไปกราบทูลพระราชาเหมือนกันว่า “พระองค์จะทรงพ้นจากภัยครั้งนี้ได้ จะต้องนำสิ่งมีชีวิตอย่างละ ๕๐๐ มาบูชาัญญ” พระราชาฟังกลุ่มแรกกราบทูลแล้วทรงนิ่ง เมื่อกลุ่มแรกออกไปแล้ว กลุ่มที่ ๒ และกลุ่มที่ ๓ เข้าไปกราบทูลตามลำดับ โดยเนื้อความเดียวกัน ในที่สุดพระราชา

พุทธสมาคม

๔๕

ทรงเชื่อ มีรับสั่งให้พราหมณ์จัดเตรียมพิธีบูชาัญญ พราหมณ์จึง
ให้นำสัตว์มีชีวิตต่างๆ มาจำนวนมาก จนเกิดเสียงอื้ออึงไปทั่ว

พระนางมัลลิกาอัครมเหสีทรงทราบเรื่อง จึงกราบทูล
พระราชินีให้เสด็จมาเฝ้าพระลัมมมาลัมพุทธเจ้า พระราชากราบทูล
เรื่องที่ทรงพระสุบินถึงคำทั้ง ๔ แต่พระผู้มีพระภาคเจ้า
พระพุทธองค์จึงตรัสว่า “ความเลื่อมหรือความเจริญมิได้มีแก่
มหาบพิตร แต่เสียงกล่าวคำนั้นเป็นเสียงของสัตว์นรก ๔ ตน”
แล้วตรัสเล่าว่า

ในอดีตกาล พระนครนี้มีบุตรเศรษฐี ๔ คน แม้มีทรัพย์
สมบัติมาก ก็ไม่ได้ใช้ให้เกิดประโยชน์ กลับเป็นผู้ประมาท ทำแต่
บาปอกุศล ไม่ตั้งอยู่ในศีล ประพฤติผิดในภรรยาคนอื่น เมื่อ
ละโลกแล้วได้ไปบังเกิดในโลหกุมภินรก รับทุกข์ทรมานมานาน
๖๐,๐๐๐ ปี สัตว์นรก ๔ ตนนั้น เมื่อขึ้นมาถึงขอบปากโลหกุมภี
แต่ละตนต่างปรารถนาจะบอกความในใจของตน จึงเปล่งคำพูด
ออกมา โดยสัตว์นรกตนแรกต้องการจะกล่าวว่า

“พวกเราเมื่อมีโภคทรัพย์สมบัติอยู่ ไม่ได้ให้ทาน ไม่ได้
ทำที่พึงสำหรับตน จัดว่ามีชีวิตอยู่อย่างชั่วช้า” แต่กล่าวได้เพียง
อักษรตัวแรกเป็นภาษาบาลีว่า “พุ” เท่านั้น ก็ต้องจมลงไป

ตนที่ ๒ ต้องการจะกล่าวว่า “เราโหม้อยู่ในนรกตั้ง ๖๐,๐๐๐

ทุ สะ นะ โส

๕๐

ปีเต็ม เมื่อไรจักสิ้นสุดกันเสียที” แต่กล่าวได้เพียงอักษรตัวแรกว่า “สะ” เท่านั้น ก็จมลงไป

ตอนที่ ๓ ต้องการจะกล่าวว่า “ไม่มีสิ้นสุด จะสิ้นสุดได้แต่ที่ไหน ความสิ้นสุดไม่ปรากฏเลย พวกเราเอ๋ย ก็เพราะข้ากับเจ้า ทำบาปกรรมไว้มากในครั้งนั้น” แต่กล่าวได้เพียงคำว่า “นะ” เท่านั้น ก็จมลงไปอีก

ตอนที่ ๔ ต้องการจะกล่าวว่า “ถ้าเราพ้นไปจากโลหภูมิ-นรกนี้แล้ว ได้กำเนิดเป็นมนุษย์ จักให้ทาน รักษาศีลให้บริสุทธิ์ บริบูรณ์ จักสร้างกุศลไว้มาก” แต่กล่าวได้เพียงคำว่า “โส” เท่านั้น ก็จมลงเสวยผลกรรมต่อไป

สัตว์นรกเหล่านั้นไม่อาจกล่าวคำเหล่านี้ได้หมดประโยค กล่าวได้แต่อักษรตัวแรกเท่านั้น แล้วก็จมลงไปอีก ภัยที่เกิดจากเสียงนั้นมีได้มีแก่พระองค์ แต่กรรมที่พระองค์จะบูชาด้วย การเช่นฆ่าสัตว์มีชีวิตจำนวนมากมาย จะทำให้ต้องไปตกนรก ได้รับทุกข์ทรมานเป็นเวลายาวนาน” พระราชาสดับความจริงแล้ว ทรงหวั่นพระทัย เกิดหิริโอตตปปะ และบังเกิดความเลื่อมใสใน พระพุทธองค์ ที่ให้ความแจ่มแจ้งในพระสุบิน

แล้วทรงกราบทูลว่า “เวลาแค่ ๒ ค่ำ ฝัน ปรากฏแก่ข้าพระองค์เสมือนติดต่อกันเป็นคืนเดียว” ฝ่ายสามีของหญิงนั้น

พุทธสมาคม

๕๑

ได้นั่งอยู่ตรงนั้นด้วย กราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ วันนี้
ระยะทางเพียง ๒ โยชน์ ปรากฏแก่ข้าพระองค์เหมือนติดต่อกัน
เป็นโยชน์เดียว พระเจ้าข้า”

พระพุทธองค์จึงตรัสว่า “คินหนึ่งยาวนานสำหรับคน
นอนไม่หลับ โยชน์หนึ่งยาวไกลสำหรับคนเมื่อยล้า แต่วัฏสงสาร
ยาวนานสำหรับเหล่าคนเขลาผู้ไม่รู้พระลัทธิธรรม”

เมื่อจบพระธรรมเทศนา สามีของหญิงนั้นได้บรรลु
โสดาปัตติผล พระราชาทรงเกิดความสลดสังเวชพระทัยในการ
กระทำของพระองค์ ไม่ประสงค์จะได้หญิงนั้นอีก จึงปล่อยสามี
ของเขาไป

เพราะฉะนั้น ให้ทำแต่กุศลกรรมเถิด บาปกรรมแม้เพียง
เล็กน้อยอย่าได้ทำ เมื่อเวลาที่บาปยังไม่ให้ผล คนพาลย่อม
สำคัญว่าบาปนั้นเป็นเหมือนน้ำผึ้งมีรสหวาน แต่เมื่อใดที่บาปให้ผล
เขาจะได้รับทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส แม้จะมีเงินทองทรัพย์
สมบัติมากมาย ก็ไม่อาจช่วยอะไรได้ ไม่ว่าจะเป็นหมู่ญาติ หรือ
บุคคลยิ่งใหญ่ขนาดไหน ก็ไม่สามารถช่วยได้ ใครทำกรรมใดไว้
ตนจะต้องเป็นผู้รับผลของกรรมนั้น

เวลาของชีวิตที่เหลือนอยู่ในโลกนี้ไม่นานนัก ประเดี๋ยวก็
หมดเวลาแล้ว แต่เวลาในปรโลกนั้นยาวนานกว่าเวลาในโลก

ทุ สะ นะ โส

๕๒

มนุษย์นี้อย่างเทียบกันไม่ได้ ดังนั้นให้ใช้เวลาที่เหลืออยู่น้อยนิดนี้
สร้างบุญบารมีให้เต็มที เพราะมีแต่บุญกับบาปเท่านั้นที่จะติดตัว
เราไปในภพเบื้องหน้า ผู้ที่ฉลาดควรรีบสั่งสมแต่บุญกุศล ให้
ตั้งใจทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนา ปฏิบัติธรรม เพื่อให้เข้าถึง
พระธรรมกายให้ได้ เราจะได้หลุดพ้นจากความทุกข์กัน

โทษของการวางเพลิง

กรรมที่บุคคลไม่ใคร่ครวญแล้วทำลงไป ไม่ตั้งสติไว้ให้ดี
เหมือนความวิบัติของยา ย่อมเป็นผลชั่วร้าย
กรรมที่ใคร่ครวญก่อนแล้วจึงทำ กำหนดความคิดไว้อย่างถูกต้อง
เหมือนสมบัติของยา ย่อมเป็นผลเจริญ

โทษของการวางเพลิง

๕๕

เราเห็นดเห็น้อยกันมาตลอดทั้งวัน จากการประกอบ
ธุรกิจหน้าที่การงาน การศึกษาเล่าเรียน หรือเรื่องอื่นๆ ที่เรา
ได้ทำผ่านมาแล้ว ดังนั้นต่อจากนี้ไป เราจะให้โอกาสแก่ตัว
ของเราเองในการแสวงหาสาระอันแท้จริงของชีวิต เพื่อเพิ่มเติม
สิ่งที่มีคุณค่ามากที่สุดให้กับชีวิตของเรา ด้วยการประพฤติ
ปฏิบัติธรรม ชีวิตจะประสบแต่ความสุข ความเจริญรุ่งเรือง
เมื่อใจอยู่ในกระแสธรรม เราจะมีความสุข รู้สึกโปร่ง โล่ง เบา
สบาย มีความสดชื่น เบิกบาน คลายจากความเห็นดเห็น้อย
ที่ได้ตรากตรำมาตลอดทั้งวัน

พระลัมมะลัมพุทเจ้าตรัสไว้ใน โสมนัสสจริยา ว่า

**“กรรมที่บุคคลไม่ใคร่ครวญแล้วทำลงไป ไม่ตั้งสติไว้
ให้ดี เหมือนความวิบัติของยา ย่อมเป็นผลชั่วร้าย กรรมที่
ใคร่ครวญก่อนแล้วจึงทำ กำหนดความคิดไว้อย่างถูกต้อง
เหมือนสมบัติของยา ย่อมเป็นผลเจริญ”**

บัณฑิตไม่สรรเสริญการทำบาปอกุศล เพราะเป็นการทำ
ตามอำนาจของกิเลส กิเลสบังคับให้ทำกรรม แล้วส่งผลเป็น
วิบากอันเผ็ดร้อน ก่อให้เกิดความทุกข์ทรมานแสนสาหัส พลัด
ไปสู่อบายภูมิ การทำอะไรโดยไม่ยั้งคิด ไม่พิจารณาไตร่ตรอง
ให้ดี เหมือนการรับประทานยารักษาโรค โดยไม่ศึกษาสรรพคุณ

โทษของการวางเพลิง

๕๖

ของยาเสียก่อน ถ้าใช้ยาผิดก็จะนำความวิบัติถึงชีวิตมาให้ พระพุทธองค์จึงสอนให้รู้จักใคร่ครวญให้ดีก่อนทำ โดยเฉพาะความชั่วนั้น ไม่ทำเสียเลยดีกว่า

*ในสมัยพระกัศสปัลลมาลัมพุทธเจ้า มีเศรษฐีท่านหนึ่ง ชื่อ สุ่มังคละ มีความเลื่อมใสศรัทธาในพระพุทธศาสนาอย่างยิ่ง ถึงขนาดเอาแผ่นอิฐทองคำมาปูเป็นพื้นทั่วทั้งบริเวณวัด ทำการก่อสร้างมหาวิหารถวายพระบรมศาสดา ใช้เงินทองไปเป็นจำนวนมาก เมื่อสร้างเสร็จก็ทำการฉลองมหาวิหาร ด้วยการถวายมหาทานบารมีทำบุญเลี้ยงภัตตาหารพระภิกษุสงฆ์ทั้งหมด ด้วยใจที่มีปีติ เบิกบานอยู่ในบุญ

เช้าตรู่วันหนึ่ง ขณะที่ท่านเศรษฐีกำลังเดินทางไปกราบพระบรมศาสดาอยู่นั้น ได้มองเข้าไปในศาลาข้างถนน เห็นโจรคนหนึ่งนอนคลุมโปง มีเท้าเปื้อนโคลน จึงให้ข้อสังเกตกับบริวารว่า “ชายคนนี้มีเท้าเปื้อนโคลน คงเป็นพวกชอบเที่ยวเตร่ในเวลากลางคืน แล้วมานอนกลางวัน” ว่าแล้วก็เดินผ่านไปโจรได้ยินเสียงคนพูดถึงตนเองในทำนองตำหนิตน จึงเปิดผ้าออกดูท่านเศรษฐีด้วยความไม่พอใจ คิดในใจว่า จะต้องแก้แค้นท่านเศรษฐีให้สาสมใจให้จงได้

โทษของการวางเพลิง

๕๖

โจรเจ้าโทสะผูกอาฆาตพยาบาท ได้เฝ้านาของเศรษฐีถึง ๗ ครั้ง จากนั้นก็แอบเข้าไปในคอกโค ตัดเท้าโคของเศรษฐีถึง ๗ ครั้ง แล้วยังลอบวางเพลิงเผาบ้านของท่านเศรษฐีอีก ๗ หน ถึงกระนั้นก็ยังไม่หายแค้น จึงไปตีสนิทกับคนใช้ของเศรษฐีถามถึงสิ่งอันเป็นที่รักของเศรษฐีว่า เศรษฐีรักสิ่งใดมากเป็นพิเศษเมื่อสืบทราบมาว่า สิ่งอันเป็นที่รักยิ่งของเศรษฐี คือพระคันธกุฎี จึงคิดจะเผาพระคันธกุฎีของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้หายแค้น

เช้าวันหนึ่ง ขณะที่พระบรมศาสดาเสด็จออกบิณฑบาตนั้น โจรแอบเข้าไปทำลายเครื่องอัฐฐบริวาร พร้อมทั้งจุดไฟเผาพระคันธกุฎีโดยที่ไม่มีใครสังเกตเห็น เมื่อเศรษฐีทราบข่าวว่าพระคันธกุฎีถูกไฟไหม้ จึงเดินมาสำรวจดูที่เกิดเหตุ ท่านไม่ได้มีความรู้สึกเสียใจเลยแม้แต่น้อย กลับมีความปลื้มปิติยินดีหัวเราะร่าเริง จนทำให้มหาชนที่อยู่ในเหตุการณ์อดสงสัยไม่ได้ว่า เหตุใดท่านเศรษฐีจึงดีใจ แทนที่จะเศร้าโศกเสียใจที่เห็นพระคันธกุฎีถูกไฟไหม้

เศรษฐีจึงกล่าวด้วยอาการยิ้มแย้มว่า “พ่อแม่พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าสละทรัพย์มากมายเพื่อสร้างบุญบารมี ได้ฝากฝังทรัพย์ไว้ดีแล้วในพระศาสนา เป็นผู้ไม่อัมในบุญ แม้แต่ไฟก็ไม่สามารถทำลายทรัพย์ คือบุญบารมีนี้ได้ ข้าพเจ้าจึงมีใจ

โทษของการวางเพลิง

๕๘

ว่าเรื่องยี่นตีที่จะได้สละทรัพย์ เพื่อสร้างพระคันธกุฎีใหม่ถวายแด่พระบรมศาสดาอีกครั้ง”

ต่อมา ท่านเศรษฐีสละทรัพย์เป็นจำนวนมากกว่าเดิมอีก เพื่อสร้างพระคันธกุฎีใหม่ ได้ถวายมหาทานบารมีแด่พระบรมศาสดาและพระภิกษุสงฆ์ ๒ หมื่นรูป โจรเห็นเศรษฐีไม่เดือดเนื้อร้อนใจแต่อย่างใดเลย จึงรู้สึกว่ายังไม่หายแค้นคิดว่า ถ้าเราไม่ได้ฆ่าเศรษฐี ความแค้นของเราไม่มีวันหายไปวันนี้ เราต้องฆ่าเศรษฐีให้ได้ แล้วก็ซ่อนกริชไว้ในชายพกเดินปะปนอยู่กับสาธุชนที่มาวัด ดูลู่ทางอยู่ถึง ๗ วัน แต่ก็ยังหาโอกาสฆ่าไม่ได้

มหาเศรษฐีถวายทานแด่เหล่าพระภิกษุสงฆ์โดยมีพระลัมมาลัมพุทเธเจ้าเป็นประมุขตลอด ๗ วัน วันสุดท้ายท่านกราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ มีบุรุษคนหนึ่งเฝ้านาของข้าพระองค์ ๗ ครั้ง ตัดเท้าโคในคอก ๗ หน เฝ้าเรือนอีก ๗ ครั้ง แม้แต่การเฝ้าพระคันธกุฎีก็คงเป็นฝีมือของเขา แต่ข้าพระองค์ไม่เคยนึกโกรธเคือง หรือประสงค์ร้ายตอบเลย ข้าพระองค์ขอแบ่งบุญที่ได้ทำทั้งหมดนี้ให้ผู้ที่ประทุษร้ายต่อข้าพระองค์ด้วยพระเจ้าข้า”

โจรนั่งอยู่ใกล้ๆ ได้ยินท่านเศรษฐีพูดเช่นนั้น จึงเกิด

โทษของการวางเพลิง

๕๕

ความเร่าร้อนขึ้นมาในจิตใจ เหมือนไฟลุกโผลงไปทั้งเนื้อทั้งตัว เกิดความสำนึกว่า “เราประทุษร้ายต่อท่านเศรษฐีทุกวิถีทาง แต่เศรษฐีมิได้มีความโกรธแค้นเราแม้แต่น้อย กลับให้ส่วนบุญแก่เราเสียอีก ถ้าเราไม่让您เศรษฐียกโทษให้ ศีรษะของเราคงแตกเป็น ๗ เลี่ยงแน่นอน” โจรจึงเข้าไปกราบแทบเท้าท่านเศรษฐี พร้อมกับกล่าวสารภาพความผิดทั้งหมดที่ตนเองได้ทำไป

เศรษฐีสงสัยว่า ท่านไม่เคยเห็นชายคนนี้เลย เหตุไรชายคนนี้จะโกรธแค้นเอาเป็นเอาตายกับท่าน โจรจึงเล่าให้เศรษฐีฟังถึงเรื่องที่เศรษฐีพูดสบประมาทตน ขณะที่นอนอยู่ในศาลาหลังหนึ่ง เศรษฐีระลึกได้ถึงถ้อยคำที่ตนพูด จึงกล่าวคำขอโทษโจร และให้อโหสิกรรมซึ่งกันและกัน โจรกล่าวขอโทษพร้อมกับปวารณาตัวว่า “ถ้าท่านเมตตาอดโทษแก่กระผม กระผมพร้อมทั้งบุตรภรรยา จะขอเป็นทาสรับใช้ในบ้านของท่าน”

ท่านเศรษฐีไม่ได้ติดใจในเรื่องนั้นจึงตอบปฏิเสธ ต่อมาเมื่อโจรเสียชีวิตลง กรรมชั่วที่ทำไว้ได้ส่งผลให้ไปบังเกิดในอเวจีมหานรก ต้องทนเสวยทุกข์ทรมานเป็นเวลายาวนาน ครั้นมาถึงปัจจุบันชาตินี้ ผลกรรมตามสงให้มาเกิดเป็นเปรต รูปร่างคล้ายงูเหลือมใหญ่ ลอยอยู่กลางอากาศ มีไฟลุกโผลงเผาไหม้อย่างน่าเวทนา

โทษของการวางเพลิง

๖๐

เมื่อพระมหาโมคคัลลานะได้มาพบเปรตตนนั้น จึงนำมากราบทูลให้พระพุทธร่องค์ทรงทราบ พระบรมศาสดาตรัสเล่าถึงกรรมในอดีตของเปรตตนนั้นให้ฟัง แล้วตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย ธรรมดาคนพาลทำกรรมอันลามกอยู่ ย่อมไม่รู้สีกว่ากำลังทำกรรมชั่ว แต่ภายหลังต้องเกิดความเร่าร้อน เพราะกรรมชั่วที่ทำเอาไว้”

ดังนั้น ทุกท่านต้องตั้งสติให้ดี อย่าหลงไปทำในสิ่งที่เป็นบาปอกุศล ซึ่งมันไม่คุ้มกับความทุกข์ทรมานที่เราจะต้องมารับกันภายหลัง เพราะชีวิตมนุษย์แสนสั้น แต่ชีวิตหลังความตายนั้นยาวนาน ถ้าเราทำบาปอกุศล จะต้องทนทุกข์ทรมานแสนสาหัส ถ้าสร้างแต่บุญกุศล จะได้ส่วยผลบุญยาวนานเช่นกัน ฉะนั้นให้ทำแต่ความดี ทำใจให้ผ่องใส หมั่นรักษาใจ อย่าให้ขุ่นมัว หากมีเรื่องราวอะไรมากระทบ อย่าให้กระเทือนเข้ามาถึงในใจ รู้จักให้อภัย มีความเมตตาปราณี มีความปรารถนาดีกับทุกๆ คน แล้วตั้งใจสร้างบุญบารมีกันต่อไป เราจะได้รับแต่สิ่งที่ดีๆ คือจะมีบุญบารมีแก่กล้าขึ้น จะทำอย่างนี้ได้ ต้องหมั่นประพฤติปฏิบัติธรรมทุกๆ วัน ฝึกใจให้หยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งเป็นแหล่งแห่งบุญบารมี แหล่งแห่งความบริสุทธิ์ โดยการทำให้ใส สะอาดบริสุทธิ์ เข้าถึงพระธรรมกายให้จงได้

โทษของการกักขังสัตว์

บุคคลที่ทำความชั่วไว้

ถึงจะหนีไปทางอากาศ ก็พ้นจากกรรมชั่วไปไม่ได้

หนีไปในท่ามกลางมหาสมุทร ก็พ้นจากกรรมชั่วไปไม่ได้

หนีเข้าไปในชอกเขา ก็พ้นจากกรรมชั่วไปไม่ได้

ไม่มีสถานที่ใด ที่จะพ้นจากการรับผลกรรมชั่วได้เลย

โทษของการกักขังสัตว์

๖๓

วัตถุประสงค์ของชีวิตคือเกิดมาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง พระสัมมาสัมพุทธเจ้าในครั้งที่ท่านยังเป็นพระบรมโพธิสัตว์อยู่นั้น เกิดมาในโลกมนุษย์ ท่านทำแต่ความดีเรื่อยไป จนกระทั่งหมดอายุขัย และตลอดระยะเวลาที่ท่านไม่เคยละเลยต่อการฝึกฝน ใจให้หยุดนิ่ง ทรงทำอย่างนี้ทุกภพทุกชาติ จนกระทั่งบารมีเต็มเปี่ยมบริบูรณ์ ได้ตรัสรู้เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นบรมครูสั่งสอนสัตว์โลกให้เข้าถึงธรรมตามพระองค์

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“บุคคลที่ทำความชั่วไว้ ถึงจะหนีไปทางอากาศ ก็พ้นจากกรรมชั่วไปไม่ได้ หนีไปในท่ามกลางมหาสมุทร ก็พ้นจากกรรมชั่วไปไม่ได้ หนีเข้าไปในซอกเขา ก็พ้นจากกรรมชั่วไปไม่ได้ ไม่มีสถานที่ใด ที่จะพ้นจากการรับผลกรรมชั่วได้เลย”

โลกมนุษย์ที่เราอาศัยอยู่นี้ เปรียบเสมือนตลาดกลาง ในการค้าบุญและบาป ใครทำความดีก็มีกำไรชีวิต จะมีความสุขทั้งในปัจจุบันและอนาคต เกิดมาชาตินี้ก็คุ้มค่ากับการได้เกิดมาเป็นมนุษย์ มาสั่งสมบุญบารมีล้วนๆ ส่วนผู้ที่ทำบาปอกุศลเอาไว้ จะได้รับผลกรรม เสวยวิบากกรรมอันเผ็ดร้อน บุญกุศลที่ทำไว้ ไม่หนีหายไปไหน จะติดตามเราไปเหมือนเงาตามตัว ส่วนบาปกรรมที่ทำไว้เปรียบเสมือนล้อเกวียนที่หมุนไปตามรอยเท้าโค

โทษของการกักขังสัตว์

๖๔

ไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงจากบาปกรรมที่ทำไว้

พระพุทธองค์จึงทรงสอนให้ละความชั่วทุกอย่าง ทั้งทางกาย วาจาและใจ เพราะเป็นเหตุให้เวียนว่ายตายเกิดไม่มีที่สิ้นสุด ทรงสอนให้ทำแต่ความดีทุกรูปแบบ ไม่ให้ดูหมิ่นบุญว่ามีปริมาณเล็กน้อย แล้วไม่ยอมทำความดี มีความประมาทในการสั่งสมบุญ และยังสอนให้ทำจิตให้ผ่องใส ทำใจให้สะอาดบริสุทธิ์ยิ่งขึ้นไป เพราะตราบใดที่ยังไม่หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ บาปอกุศลก็จะคอยติดตามเป็นอุปสรรคในการสร้างความดีเรื่อยไป

*ในสมัยพุทธกาล มีภิกษุ ๗ รูป เดินทางจากวัดที่อยู่ในชนบท ตั้งใจจะไปเฝ้าพระบรมศาสดา ในระหว่างทาง ท่านได้ขอพักที่วัดแห่งหนึ่ง ภิกษุเจ้าถิ่นเห็นว่า มีภิกษุมาร่วมกันเป็นจำนวนมาก จึงอาราธนาท่านให้เข้าไปพักอยู่ในถ้ำข้างวัด

เมื่อภิกษุเหล่านั้นเข้าไปหาที่พักเรียบร้อยแล้ว ก็ร่วมกันบำเพ็ญภาวนาอยู่ในถ้ำ ตกกลางคืนก้อนหินขนาดมทิมากลิ้งลงมาปิดประตูถ้ำไว้พอดี พวกภิกษุเจ้าถิ่นได้ยินเสียงก้อนหินใหญ่กลิ้งลงมา จึงชวนกันเอาไม้ไปงัดหินออกจากปากถ้ำ แต่ไม่สามารถขยับเขยื้อนก้อนหินได้เลย จึงไปขอความช่วยเหลือจาก

*มก. เล่ม ๔๒ หน้า ๕๕

โทษของการกักขังสัตว์

๖๕

ชาวบ้านถึง ๗ ตำบล ให้มาช่วยกันผลักหินออก แม้พยายามกันมากเพียงใด ก็ไม่มีใครสามารถเลื่อนหินให้ออกจากปากถ้ำได้

ฝ่ายพวกภิกษุที่อยู่ด้านใน พยายามช่วยกันดินร่นหาทางออกจากถ้ำให้ได้ แต่ถึงกระนั้นก็ยังหาทางออกไม่ได้ จึงถูกขังอยู่ในถ้ำ อดอาหารนานถึง ๗ วัน แต่เรื่องอัศจรรย์ก็บังเกิดขึ้น เมื่อวันที่ ๗ ก้อนหินกลับกลิ้งออกไปเอง พระภิกษุพากันออกมาจากถ้ำด้วยความเหนื่อยอ่อน จึงคิดกันว่า คงเป็นเพราะบาปอกุศลที่พวกเราได้เคยทำเอาไว้ในชาติก่อน และกรรมตามมาส่งผลในชาตินี้ แล้วก็เดินทางต่อไปเพื่อเข้าเฝ้าพระบรมศาสดา

เมื่อไปถึงวัดพระเชตุวัน กราบทูลเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมด ให้พระลัมมาลัมพุทเธเจ้าทรงทราบ พระพุทเธองค์จึงตรัสเล่าเรื่องในอดีตของภิกษุทั้ง ๗ รูป ให้ฟังว่า “ในภพชาติก่อน ภิกษุทั้ง ๗ รูป เกิดเป็นเด็กเลี้ยงโค เด็กทั้ง ๗ คนนั้นเป็นเพื่อนกัน เทียวเลี้ยงโคอยู่ตามทุ่งหญ้า วันหนึ่งได้พบเหยื่อใหญ่ตัวหนึ่ง จึงพากันไล่จับ มั่นหนีเข้าไปซุกซ่อนในจอมปลวก เด็กๆ ไม่สามารถจับมันได้ จึงปรึกษากันว่า พรุ่งนี้จะกลับมาจับใหม่ ก่อนจากไปจึงช่วยกันหักกิ่งไม้มาปิดช่องทุกช่องอย่างมิดชิด

วันรุ่งขึ้น พวกเด็กๆ ลืมสนิทว่าได้ขังเหยื่อไว้ในรู ได้ต้อนโคไปเลี้ยงที่อื่น ในวันที่ ๗ เมื่อต้อนโคกลับมาหากินที่เดิม แล้ว

โทษของการกักขังสัตว์

๖๖

มาพบจอมปลวกที่เคยขังมันเอาไว้ จึงช่วยกันเปิดช่องต่างๆ ที่เคยปิดไว้ เห็นได้ค่อยๆ คลานออกมาด้วยอาการที่อ่อนล้า หมดเรี่ยวหมดแรง เหลือแต่หนังหุ้มกระดูก พวกเด็กๆ เห็นแล้ว เกิดความสงสารขึ้นมาอย่างจับจิต จึงพร้อมใจกันปล่อยมันไปด้วยผลกรรมนั้น ทำให้ทั้ง ๗ คน ต้องถูกขังและอดข้าวร่วมกันนานถึง ๑๔ ชาติ ชาติละ ๗ วัน เมื่อกรรมยังไม่หมด จึงตามมาให้ผลในภพชาติปัจจุบันนี้แหละ”

ส่วนภิกษุอีกกลุ่มหนึ่ง เมื่อเดินทางมาเข้าเฝ้าพระบรมศาสดา ได้เล่าเรื่องในระหว่างทางให้พระพุทธรองค์ทรงทราบ ว่าในขณะที่ล่องเรือมากลางสมุทรนั้น มีเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดเกิดขึ้น คือเรือหยุดอยู่กลางมหาสมุทรโดยไร้สาเหตุ ลูกเรือลงความเห็นว่าเป็นเรือนี้ต้องมีคนกาลกิณีอยู่แน่ จึงทำสลากขึ้นมาให้ทุกคนจับปรากฏว่าภรรยาสาวของนายเรือจับสลากได้ถึง ๓ ครั้ง นายเรือไม่อาจปล่อยให้ลูกเรือคนอื่นได้รับอันตราย โดยเห็นแก่ภรรยาของตนเพียงคนเดียว จึงตัดสินใจให้คนเอาถังที่บรรจุทรายจนเต็มผูกคอนางเอาไว้ แล้วจับโยนลงในมหาสมุทรต่อหน้าต่อตาลูกเรือทั้งหลาย ซึ่งต่างก็เกิดความสมเพชเวทนนานางอย่างมาก เมื่อนางจมลงในมหาสมุทร เรือจึงแล่นต่อไปได้

พระบรมศาสดาสดับแล้ว ทรงเล่าเรื่องในอดีตของนางให้ฟังว่า “ในสมัยก่อน หญิงนั้นเป็นภรรยาของหนุ่มชวานาคคนหนึ่ง

โทษของการกักขังสัตว์

๖๗

นางทำหน้าที่ของแม่บ้านเป็นอย่างดี นางมีสุนัขแสนรู้ตัวหนึ่ง ซึ่งเลี้ยงมาตั้งแต่เล็ก ทำให้เจ้าสุนัขรักนายของมันมาก เวลานั้นนางไปทีไหน เจ้าสุนัขแสนรู้ก็ตามไปทุกหนทุกแห่ง พวกเด็กหนุ่มเห็นเช่นนั้น พวกมันเยาะเย้ยนางว่าเป็นพรานสุนัข นางรู้สึกเขินอายที่ถูกล้อเลียนอย่างนั้น จึงเอาก่อนดินก้อนหินไล่สุนัขไปไม่ให้ตามมาอีก

แต่เนื่องจากสุนัขตัวนี้เคยเป็นสามียของนางในอดีตชาติ เพราะฉะนั้นมันจึงไม่อาจตัดความรักในหญิงสาวซึ่งเป็นเจ้านายของมันได้ นางโกรธสุนัขมากที่มันชอบติดตามไปทุกฝีก้าว เมื่อนำข้าวไปส่งสามียที่ทุ่งนาจึงแสร้งทำเป็นเรียกสุนัขให้เข้ามาหา สุนัขเมื่อได้ยินเจ้านายร้องเรียกด้วยความรักเช่นนั้น ก็รีบวิ่งกระดิกหางตามไปโดยไม่ลังเล นางถือถังเปล่าไปทำน้ำ แล้วเอาทรายบรรจุในถังจนเต็ม

เมื่อสุนัขวิ่งเข้ามาหา ก็จับคอสุนัขไว้มัน แล้วเอาเชือกผูกคอสุนัข ส่วนปลายเชือกอีกข้างหนึ่ง ผูกติดกับถังทราย จากนั้นก็จับโยนลงไปในน้ำ สุนัขจมน้ำตายอย่างน่าเวทนา เพราะผลกระทบนั้นทำให้นางต้องหมกไหม้ในนรกเป็นเวลายาวนาน เมื่อวิบากกรรมลดลง แม้จะเกิดเป็นอะไร นางจะต้องถูกถ่วงน้ำตาย เหมือนที่ทำกับสุนัขไว้ นานถึง ๑๐๐ ชาติ เมื่อมาชาตินี้ทำให้นางต้องถูกถ่วงน้ำตายอีก สมกับกรรมที่ทำไว้”

โทษของการกักขังสัตว์

๖๘

ภิกษุรูปหนึ่งที่นั่งฟังอยู่ด้วยเกิดความสงสัยขึ้นมา จึงทูลถามพระพุทธองค์ว่า “แม้จะทำความดีไว้ จะไม่มีทางหลีกเลี่ยงกรรมเหล่านั้นไปได้เลยหรือพระเจ้าข้า” พระบรมศาสดาตรัสว่า “อย่างนั้นแหละ ภิกษุทั้งหลาย ไม่มีสถานที่ใดเลยที่จะหลีกเลี่ยงจากกรรมชั่วซึ่งได้ทำเอาไว้ เพราะสัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นของตน เป็นทายาทแห่งกรรม มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย กรรมย่อมจำแนกสัตว์ให้เลวและประณีต”

เพราะฉะนั้น เมื่อเรารู้แล้วว่า ใครทำความดีไว้ ตนจะต้องเป็นผู้รับผลของกรรมนั้น ก็ควรเว้นให้ห่างไกลจากบาปกรรมหมั่นสั่งสมแต่คุณงามความดีให้มากๆ เราจะได้ไม่เดือดร้อนในภายหลัง เกิดมาภพหนึ่งชาติหนึ่ง ควรเก็บเกี่ยวเอาแต่สิ่งที่ดีให้เป็นประวัติศาสตร์ชีวิตที่งดงาม เมื่อใดที่เราสามารถระลึกชาติย้อนหลังไปดู เห็นแต่กุศลกรรมที่ได้ทำไว้ จะทำให้เกิดความปิติปราโมทย์ใจในความดีที่ทำผ่านมา และมีกำลังใจอยากสร้างความดีให้ยิ่งๆ ขึ้นไป

เราเกิดมาเพื่อสั่งสมบุญบารมีเท่านั้น ฉะนั้น อย่าได้พลั้งพลาดไปทำบาปอกุศลกัน สิ่งใดที่ทำแล้วไม่สบายกาย ไม่สบายใจ ควรดเว้นเสีย อย่ามองว่าบาปกรรมเล็กๆ น้อยๆ จะไม่มีผลอะไรมากมาย แต่ความจริงไม่เป็นอย่างนั้น กรรม

โทษของการกักขังสัตว์

๖๕

ทุกอย่างที่เราทำไป ไม่สูญหายไปไหน เมื่อได้ช่องก็จะส่งผล
สักวันหนึ่ง ดังนั้นถ้าเราปรารถนาชีวิตที่มีแต่ความสุข ความ
ปลอดภัย ก็ให้สั่งสมแต่ความดี สั่งสมบุญสั่งสมความบริสุทธิ์
เอาไว้ตลอดเวลา ให้ความกาย วาจา ใจ ให้สะอาด บริสุทธิ์
หมั่นทำใจหยุดใจนิ่งกันทุกๆ วัน

โทษของการเห็นผิด

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย

เราไม่พิจารณาเห็นธรรมสักอย่างหนึ่ง
ที่มีโทษมากเหมือนอย่างมิจฉาทิฏฐิเลย

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย

โทษทั้งหลายมีมิจฉาทิฏฐิเป็นอย่างยิ่ง

โทษของการเห็นผิด

๓๒

ธรรมกายเป็นหลักของโลก ผู้เข้าถึงพระธรรมกาย คือ ผู้เข้าถึงแก่นแท้ของพระพุทธศาสนา พระบรมศาสดาทรงเข้าถึงความเป็นลัทธิปัญญาพุทธเจ้า เพราะได้บรรลุกายธรรมอรหัตต์ จึงตรัสรู้เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า พระลัทธิธรรมคำสอนของพระองค์ ล้วนออกมาจากกลางธรรมกาย ที่กลั่นออกมาจากใจที่หยุดนิ่งอย่างสมบูรณ์แล้ว ผู้ที่จะศึกษาวิชาในทางพระพุทธศาสนาได้ดี ต้องเป็นผู้ที่มีใจหยุดนิ่ง สะอาด บริสุทธิ์ จึงจะเข้าถึงธรรมะอันบริสุทธิ์ของพระพุทธเจ้าได้

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน อังคุตตรนิกาย เอกนิบาต ว่า

“นาฬิ กิกฺขเว อญฺญํ เอกธมฺมปิ สมนุสฺสสามิ ยํ เอว มหาสาวชฺชํ ยถยิทํ มิจฺฉาทิฏฺฐิ มิจฺฉาทิฏฺฐิปรมาณิ ภิกฺขเว วชฺชานิ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เราไม่พิจารณาเห็นธรรมสักอย่างหนึ่ง ที่มีโทษมากเหมือนอย่างมิจฉาทิฏฐิเลย ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย โทษทั้งหลายมีมิจฉาทิฏฐิเป็นอย่างยิ่ง”

เนื่องจากจิตที่ตั้งไว้ผิด จึงส่งผลให้คิดผิด พุตผิด ทำผิด ก่อให้เกิดผลเสียทั้งตนเองและผู้อื่น คนที่เป็นมิจฉาทิฏฐินอกจากจะพาตนเองไปสู่ความหายนะแล้ว ยังทำให้คนรอบข้างเดือดร้อน และเสื่อมเสียไปด้วย การจะพิจารณาว่าใครเป็นมิจฉาทิฏฐิ

โทษของการเห็นผิด

๓๓

หรือไม่นั้น ก็ดูได้ง่ายๆ ว่า เขาเชื่อในเรื่องของการทำดีได้ดี ทำชั่ว ได้ชั่วไหม เชื่อว่านรกสวรรค์ โลกนี้โลกหน้า มีจริงไหม เชื่อว่าบิดามารดามีพระคุณจริง การบูชาบุคคลที่ควรบูชาดีจริง ทานที่นำไปแล้วย่อมให้ผลเสมอ การปฏิสังขารดีจริง และสมณะ ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบหมดกิเลส เช่น พระอรหันต์ พระพุทธเจ้า มีจริงไหม อย่างนี้เป็นต้น

ปัจจุบันนี้มีหลายคนยังไม่เชื่อในเรื่องกฎแห่งกรรม บางครั้งจึงเห็นผิดเป็นชอบ เห็นชั่วเป็นดี จนมีสำนวนภาษิตติดปากกันว่า “เห็นกงจักรเป็นดอกบัว” สาเหตุเพราะไม่เข้าใจในเรื่องบาปบุญคุณโทษอย่างแจ่มแจ้ง จึงได้ประมาท แล้วถือเอาการกระทำที่ตนเองได้รับผลประโยชน์ในปัจจุบัน ไปทำเรื่องไม่ดีผิดศีลธรรม ได้ทรัพย์สินเงินทองมากมาย ก็เลยเหมาเอาว่าสิ่งที่ทำไปนั้น ดีแล้วถูกต้องแล้ว ก็ยังทำบาปอกุศลเพิ่มขึ้น โดยไม่รู้เลยว่า วันหนึ่งข้างหน้าเขาจะต้องพบกับความหายนะในที่สุด

*เหมือนในสมัยหนึ่ง เมื่อครั้งที่พระลัมมาสัมพุทธเจ้ายังสร้างบารมีเป็นพระโพธิสัตว์อยู่ มีหญิงงามเมืองคนหนึ่ง ถูกพระราชารับสั่งให้ปลดออกจากตำแหน่งหญิงงามเมือง ต้อง

โทษของการเห็นผิด

๓๔

ระเหเร่ร่อนไปตามทางของตน

เมื่อผ่านเข้าไปในพระราชอุทยาน พบพระดาบสรูปหนึ่ง กำลังนั่งสมาธิเข้าฌานอยู่บนแผ่นศิลาด้วยอาการสงบสำรวม แต่เนื่องจากนางเป็นคนมีความเห็นผิด และกำลังขัดเคืองขุ่นมัว แทนที่จะมีความเลื่อมใส กลับมีความคิดวิปริตว่า ดาบสผู้นี้ นุ่งห่มปอนๆ ผ่าฝ่อนดูแล้วสกปรกเศร้าหมอง แถมยังหยิ่งนั่งนิ่ง ไม่ไหวติง เห็นแล้วไม่เป็นมงคลเลย สงสัยที่เราถูกปลดออกจากตำแหน่ง เป็นเพราะดาบสรูปนี้แน่

เมื่อมีความเห็นผิด จึงคิดกระทำผิดๆ ถ่มน้ำลายลงบน ศีรษะของพระดาบส และเอาไม้ชำระฟันที่ใช้แล้วโยนใส่ท่าน ส่วนตนเองไปอาบน้ำในสระ แล้วหลงปลื้มใจว่าเราจัดการกับ คนกาลกิณีแล้ว เสนียดจัญไรจะได้หมดไป ต่อมาพระราชาระลึกถึงนาง ก็พระราชทานตำแหน่งหญิงงามเมืองคืนให้นาง จึงหลงเข้าใจผิดหนักเข้าไปอีกว่า ที่ได้ยศกลับคืนมานั้น เป็นเพราะไปถ่มน้ำลายรดพระดาบส

วันหนึ่ง พระราชาทรงพิโรธบุโรหิต จึงรับสั่งให้ปลดออกจากตำแหน่ง บุโรหิตจึงไปสอบถามหญิงงามเมืองว่า ครั้งก่อน ทำอย่างไรจึงได้ตำแหน่งกลับคืนมา นางแนะนำว่า ในราชอุทยาน มีดาบสกาลกิณีอยู่องค์หนึ่ง ให้ไปถ่มน้ำลายลงบนศีรษะ

โทษของการเห็นผิด

๓๕

พระดาบสนั้น แล้วจะได้ตำแหน่งกลับคืนมา บุโรหิตเองเป็นคนมีความเห็นผิดเช่นเดียวกัน ก็เห็นพ้องด้วย และไปทำตามที่นางบอก จากนั้นอีกไม่กี่วัน พระราชาทรงหายกริ้วบุโรหิต จึงคืนตำแหน่งให้ บุโรหิตเลยยิ่งเข้าใจผิดไปใหญ่กว่าที่ได้ฐานันดรคืนมา เพราะไปถ่มน้ำลายรดพระดาบส

ต่อมาเกิดการจลาจลที่ชายแดน พระราชาจึงจัดเตรียมกองทัพเพื่อออกไปปราบ ด้วยความหวังดีอยากให้พระราชาทราบ พระบุโรหิตก็กราบทูลตามที่ตนเองเข้าใจว่า “ถ้าหากพระองค์ทรงประสงค์ช่วยชนะ ก็ขอเชิญเสด็จไปถ่มน้ำลายรดพระดาบส แล้วจะมีชัย” พระราชาก็ทำตามอีก ทั้งรับสั่งให้ข้าราชการบริพาร รวมทั้งทหารทั้งหมด ไปถ่มน้ำลายรดพระดาบส และทิ้งไม้สัฟน์ไว้บนชฎา ทำให้พระดาบสเประอะเปื้อนไปด้วยน้ำลายและไม้สัฟน์เต็มไปหมด แต่พระดาบสไม่ได้สนใจล้างร่างกาย และท่านก็ไม่ได้อดทนอะไร เพราะท่านมีความสุขอยู่ในฌานสมาบัติ จึงไม่มีใจโกรธเคืองแต่อย่างใด

แต่เสนาบดีผู้มีคุณธรรมมาพบเข้า เห็นว่าการประทุษร้ายต่อผู้ทรงศีล เป็นการไม่สมควรอย่างยิ่ง จึงไปนมัสการพระดาบส ช่วยชำระล้างร่างกายให้ท่าน ชโลมผิวกายด้วยของหอมอย่างดี แล้วพนมมือเรียนถามท่านด้วยความเคารพนอบน้อมว่า “ท่านดาบสผู้เจริญ พวกคนพาลโง่เขลา

โทษของการเห็นผิด

๓๖

ไม่รู้คุณของท่าน ได้ประทุษร้ายต่อท่าน ด้วยกรรมหนักเช่นนี้ ไม่ทราบว่าจะมีเหตุร้ายอะไรเกิดขึ้นกับพวกเขา”

พระดาบสบอกว่า “ท่านเสนาบดี ความคิดประทุษร้ายตอบ ไม่ได้มีอยู่ในใจของอาตมภาพเลย แต่ว่าเหล่าเทวดาฟ้าดิน พิโรธแล้ว นับจากนี้ไปอีก ๗ วัน เหล่าเทวดาจะทำให้ทั้งแวนแคว้นถึงความพินาศหมด” และแนะนำให้เสนาบดีพาครอบครัวอพยพออกไปนอกแวนแคว้น เสนาบดีได้ฟังก็ตกใจ รีบไปทูลให้พระราชาทรงทราบ แต่พระราชาก็ไม่ทรงเชื่อ กลับเห็นว่าเป็นเรื่องเหลวไหล

เมื่อพระราชาก็ไม่ทรงเปลี่ยนพระทัย เพราะถูกอวิชาครอบงำจนใจมืดบอด ท่านเสนาบดีจึงได้แต่พาบุตรและภรรยาของตนหนีไปสู่แคว้นอื่น ส่วนพระดาบสได้กลับไปอยู่กับหมู่คณะของตน ฝ่ายพระราชาก็มีความเห็นผิด ทรงยกทัพออกไปปราบจลาจลที่ชายแดน ทรงมีชัยชนะเข้าศึก จากนั้นจึงได้เสด็จกลับสู่พระนคร เมื่อถึงเวลา เทวดาก็บันดาลให้ฝนตก มหาชนต่างพากันดีใจ คิดว่าเทวดาคงมาร่วมชื่นชมในชัยชนะด้วย ลักครู่ เทวดาบันดาลฝนเงินฝนทองให้ตกลงมา มหาชนยิ่งดีใจไชโยโห่ร้องกันใหญ่ ลักพักเทวดาก็บันดาลฝนรัตนะให้ตกลงมามากมาย ทั้งพระราชาก็และมหาชนต่างเกิดความปลื้มปิติ พากันเก็บรัตนะของมีค่า และชื่นชมอนุโมทนาบาปที่ได้ถ่มน้ำลายรดพระดาบส

โทษของการเห็นผิด

๓๓

แต่ยังไม่ทันจะได้เก็บหมด เทวดาก็บันดาลฝนอาวูร ทั้งที่มีลมข้างเดียวและมีสองลม ตกลงมาเช็ดเนียนร่างกาย พวกคนใจบาป แล้วก็มิฝนถ่านเพลิงตกลงมาเผาไหม้ทุกคนให้ ถึงแก่ความตาย และฝนทรายละเอียดก็ตกลงมาทับถมมนุษย์ เหล่านั้น ในที่สุดบ้านเมืองก็ถึงแก่ความพินาศย่อยยับอย่างน่า เวทนา พวกเขาละโลกไปแล้ว ต้องไปทุกข์ทรมานอยู่ในอบายภูมิ

ฉะนั้น เรื่องบาปกรรมมีจริง นรกสวรรค์มีจริง ไม่ว่า เราจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตาม ถึงอย่างไรสิ่งเหล่านี้ก็มีอยู่ ถ้าหาก เราเป็นมิชฌาทิฏฐิ มีความเห็นผิดต่อพระรัตนตรัย และ ประทุษร้ายต่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ต้องได้รับผล กรรมที่แสนสาหัส เมื่อละโลกแล้ว ก็ไปสู่ทุกคติภูมิ เพราะฉะนั้น ก่อนจะทำอะไรลงไป ก่อนจะเชื่อใคร ให้ใช้สติปัญญาพิจารณา ไตร่ตรองให้ดี อย่าตื่นข่าวลือ ให้ใคร่ครวญด้วยเหตุและผล เราจะได้ไม่ผิดพลาดในชีวิต ให้ปรับความเห็นให้ถูกต้อง ที่เรียกว่า สัมมาทิฏฐิ จะเห็นถูกต้องได้ ต้องเห็นที่ตรงกลาง จะเห็น ธรรมภายในด้วยใจที่บริสุทธิ์หยุดนิ่ง ถ้าเห็นธรรมได้ จึงจะรู้ เห็นถูกต้องตรงไปตามความเป็นจริง ดังนั้นอย่าได้ประมาทในการฝึกใจให้หยุดนิ่ง หมั่นประคับประคองใจไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ตลอดเวลา แล้วเราจะได้เข้าถึงพระธรรมกายกัน ทุกๆ คน

ท ำ บ า ป
เพ ร ะ นั ก ส นุ ก

ความชั่วไม่ทำลายเลยประเสริฐกว่า
ความชั่วที่ทำลงไป จะคอยเผาผลาญเราในภายหลัง
กรรมใดที่ทำแล้วไม่เดือดร้อนในภายหลัง
กรรมนั้นเป็นความดี ทำแล้วประเสริฐกว่า

ทำบาปเพราะนึกสนุก

๘๐

เราทุกคนที่เกิดมาในโลกนี้มีสิ่งที่จะต้องศึกษาควบคู่กันไป อยู่ ๒ ประการ คือ การศึกษาวิชาความรู้ในทางโลก และการ ศึกษาวิชาในทางธรรม การศึกษาความรู้ทางโลก มีเป้าหมาย เพื่อให้เรารู้จักวิธีการแสวงหาปัจจัยสี่มาหล่อเลี้ยงชีวิต ทำให้ เราสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ ส่วนการศึกษาคำรู้ในทางธรรม มีเป้าหมายเพื่อฝึกฝนอบรมจิตใจของเราให้สะอาด บริสุทธิ์ เพื่อจะได้เข้าถึงแหล่งแห่งความรู้ที่สมบูรณ์ เป็นความรู้เพื่อ ความหลุดพ้นจากทุกข์ทั้งปวง ให้เข้าถึงความสุขอันแท้จริงที่มี อยู่ภายในตน

พระลัมมะลัมพุทเจ้าตรัสไว้ใน ตายนสูตร ว่า

“อกตํ ทุกกฏํ เสยโย ปจฺจนา ตปฺปติ ทุกกฏํ
กตณฺจ สุกตํ เสยโย ยํ กตฺวา นานตปฺปติ

ความชั่วไม่ทำเสียเลยประเสริฐกว่า ความชั่วที่ทำ ลงไป จะคอยเผาผลาญเราในภายหลัง กรรมใดที่ทำแล้ว ไม่เดือดร้อนในภายหลัง กรรมนั้นเป็นความดี ทำแล้ว ประเสริฐกว่า”

พระบรมโพธิสัตว์แต่ละพระองค์ เกิดก็ภพก็ชาติก็สร้าง ความดีอย่างเดียว เพราะใจท่านมีพระนิพพานเป็นเป้าหมาย จึง มุ่งชำระกาย วาจา ใจ ให้สะอาด บริสุทธิ์เรื่อยมา ถ้าหากหลง

ทำบาปเพราะนึกสนุก

๘๑

ไปทำบาปอกุศลเข้า เมื่อรู้ตัวก็จะรีบปรับปรุงแก้ไขทันที เพราะท่านเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม ไม่ว่าจะเป็นกรรมดี หรือกรรมชั่วที่ทำเอาไว้ ลักวันหนึ่งกรรมนั้นจะตามมาส่งผลอย่างแน่นอน จะเร็วหรือช้านั้นก็แล้วแต่เจตนาและความพยายามที่ได้ทำไว้ ท่านจึงไม่ยอมที่จะทำบาปอกุศล แต่มุ่งสั่งสมความดีอย่างเดียว

ผู้ที่ไม่คุ้นเคยกับการทำความดี อาจมองดูว่าการทำความดีเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก จึงไม่ค่อยอยากทำ ทั้งๆ ที่รู้ว่าทำแล้วจะมีความสุขเป็นผล ส่วนบาปอกุศลทำได้ง่ายกว่า แต่ก็ต้องไปเสวยทุกข์ทรมานในอบายภูมิ ซึ่งเมื่อดูผลกระทบที่ทำให้มันไม่คุ้มกันเลย พระพุทธองค์จึงทรงสอนว่า “ความชั่วแม้เพียงเล็กน้อย อย่าได้ทำ ควรเก็บเกี่ยวแต่บุญกุศลให้เต็มที่ อย่าดูหมิ่นบาปกรรมว่าจะไม่ให้ผล เพราะการกระทำใดๆ ที่จะไม่ให้ผลเป็นไม่มี” ถึงแม้คิดว่า ทำเพื่อล้อเล่นสนุกสนาน แต่อาจนำความทุกข์มาให้มากมาย เหมือนดังเรื่องของพระเถระรูปหนึ่งซึ่งเคยพลั้งพลาดในอดีต กว่ากรรมเก่าจะหมดสิ้นไป ต้องรับผลกรรมยาวนานจนกว่าจะได้บรรลุเป็นพระอรหันต์

*เรื่องมีอยู่ว่า ในยุคสมัยของพระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้า มีพระภิกษุ ๒ รูป กำลังเดินทางไปฟังพระปาฏิโมกข์ในวันอุโบสถ

ทำบาปเพราะนึกสนุก

๘๒

ภุมมเทวดาตนหนึ่งเห็นพระท่านมีความสนิทสนมสมัครสมาน
สามัคคีกัน จึงคิดสนุกขึ้นมาว่า “มิตรภาพของภิกษุ ๒ รูปนี้
มันคงแน่นแฟ้นเหลือเกิน หากทดลองยุแยกให้แตกแยกกัน
มิตรภาพจะยังคงแน่นแฟ้นเหมือนเดิมไหมหนอ” แล้วเทวดาก็
หาโอกาสที่จะทำให้พระภิกษุทั้งสองรูปแตกกัน

ในระหว่างทาง พระรูปหนึ่งได้ฝากบาตรและจีวรไว้กับ
อีกรูปหนึ่ง ขอดัวไปทำภารกิจส่วนตัว เมื่อเสร็จภารกิจก็เดิน
กลับมา ขณะนั้น ภุมมเทวดาได้แปลงร่างเป็นหญิงรูปงามเดิน
ตามหลังพระเถระมา แสร้งทำเป็นทวิมม แล้วจัดผ้านุ่งเสียใหม่
เดินออกจากพุ่มไม้ พระภิกษุที่เป็นสหายเห็นเหตุการณ์นี้ จึง
เข้าใจผิดคิดว่า เพื่อนภิกษุได้ล่วงเกินหญิงนั้นแล้ว จึงเกิดความ
สลดสังเวชใจว่า ถ้าหากเรารู้ว่า ภิกษุรูปนี้มีความประพฤติไม่ดี
เช่นนี้ เราคงไม่มาเสียเวลาคบหาสมาคมกันนานถึงเพียงนี้

คิดดังนั้นแล้วก็บอกกับเพื่อนภิกษุว่า “เชิญท่านถือเอา
บาตรของท่านไปเถอะ ผมจะไม่เดินทางร่วมกับท่านอีกต่อไปแล้ว”
พระภิกษุที่ถูกเทวดาแกล้ง เมื่อได้ฟังถ้อยคำเช่นนั้น ก็เกิดความ
งุนงง จึงถามถึงต้นสายปลายเหตุว่าเกิดอะไรขึ้น พระเพื่อนจึง
เล่าเรื่องที่ได้เห็นให้ฟัง แต่ท่านปฏิเสธว่าไม่ได้ทำเรื่องไม่ดียังนั้น
ทั้งสองรูปก็ได้เถียงกัน ไม่มีใครฟังเหตุผลใคร เป็นเหตุให้ต้อง
แยกทางกันในระหว่างทาง ท่านทั้งสองต่างนึกถึงมิตรภาพที่ดี

ทำบาปเพราะนึกสนุก

๘๓

ต่อกัน จนไม่อาจอดกลั้นน้ำตาเอาไว้ได้ แต่เมื่อนึกถึงภาพเหตุการณ์ที่ผ่านมาก็ไม่สบายใจ คิดว่าเพื่อนทำศีลวิบัติแล้ว ไม่อาจที่จะคบกันต่อไปได้อีก

เมื่อถึงวันลงอุโบสถ ภิกษุรูปที่เข้าใจผิดเห็นเพื่อน ก็กล่าวว่า “ในโรงอุโบสถนี้ มีภิกษุที่ประพฤติเสื่อมเสีย เราจะไม่กระทำอุโบสถร่วมกับภิกษุนั้น” แล้วออกไปยืนอยู่ข้างนอก ฤ็มมเทวาทเห็นเหตุการณ์ดังกล่าว ก็คิดว่า เราได้ทำกรรมหนัก เสียแล้ว จึงแปลงร่างเป็นชายแก่เข้าไปหา แล้วบอกความจริง ให้ฟังว่า “พระคุณเจ้าทั้งสองอย่าได้โกรธเคืองกันเลย ภิกษุนี้เป็นผู้มีศีลบริสุทธิ์ รูปผู้หญิงที่ท่านเห็นนั้นเป็นเพียงภาพที่ข้าพเจ้า เนรมิตขึ้นเท่านั้น” แล้วก็แสดงตนว่าตนเองเป็นเทวดา

เมื่อภิกษุนั้นทราบความจริง ก็กลับไปทำอุโบสถร่วมกัน แล้วได้เล่าความจริงให้เพื่อนสทรรหมิกทราบ ตั้งแต่นั้นมา ทั้งสองรูปก็กลับมาสมานฉันท์กันเหมือนเดิม และต่างก็เกิด ความสลดสังเวชใจในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จึงตั้งใจบำเพ็ญภาวนา จนได้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์

ส่วนฤ็มมเทวาทได้ทำบาปอกุศลเพียงเพราะความสนุก คึกคะนอง โดยขาดความยั้งคิด ทำให้ต้องไปตกนรกยาวนาน ถึงหนึ่งพุทธันดร แม้ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ก็ถูกกล่าวโทษไป

ทำบาปเพราะนึกสนุก

๘๔

ทุกภพทุกชาติ ทั้งๆ ที่ไม่ได้ทำความชั่วอะไร จนมาถึงสมัย พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ท่านบังเกิดเป็นลูกของพราหมณ์ ในกรุงสาวัตถีมีชื่อว่า ธานมาณพ เมื่อเติบโตขึ้นได้ไปฟังธรรมของ พระบรมศาสดา เกิดศรัทธามาก จึงขอออกบวช

เนื่องจากกรรมที่ทำเอาไว้ยังไม่สิ้นสุด เวลาท่านออก บิณฑบาต หรือจะไปที่ไหนก็ตาม จะมีภาพหญิงสาวเดินตาม หลังท่านไปด้วย แต่ตัวท่านเองมองไม่เห็น ท่านจึงมักถูกชาวบ้าน ที่ตักบาตรพูดล้อเลียนว่า “พระคุณเจ้า ข้าวยาคุกระบวยนี้ สำหรับท่าน อีกกระบวยหนึ่งสำหรับเพื่อนหญิงของท่าน” นอกจากนี้ยังถูกเพื่อนสหายหมกหมองอีกด้วย ท่านจึงมีชื่อว่า “พระโกณฑธานะ” แปลว่า ผู้ทรงไว้ซึ่งผลแห่งกรรมชั่ว แม้ได้ รับขนานนามอย่างนั้น ท่านก็อดทนเรื่อยมา เพราะคิดว่าเป็น กรรมเก่าของตน

แต่เมื่อนานวันเข้า ท่านอดทนไม่ไหว จึงพูดโต้ตอบกลับ ไปบ้างว่า “พวกท่านนั่นแหละเป็นคนชั่ว อุปัชฌาย์ของท่านไม่ ลังสอนหรืออย่างไร” พระบรมศาสดาทราบว่าพระโกณฑธานะ กล่าวคำหยาบกับภิกษุด้วยกัน จึงให้เรียกท่านมา แล้วตรัสสอนว่า “ตัวเธอไม่อาจใช้กรรมที่ทำไว้ในปางก่อนให้หมดไป จึงเป็นเช่นนี้ ต่อไปเธออย่ากล่าวคำหยาบเช่นนั้นอีก และอย่ากล่าวคำหยาบ กับใครๆ เพราะผู้ที่เธอว่าร้ายแล้ว เขาก็จะได้ตอบเธอ ถ้อยคำที่

ทำบาปเพราะนึกสนุก

๘๕

อาศัยการแข่งขันย่อมจะนำทุกข์มาให้ ผู้ด่าตอบก็ต้องประสบทุกข์นั้นด้วย ถ้าเธอมีมรรคผลเป็นแก่นสาร ความแข่งดีก็จะหมดไป”

พระเถระฟังแล้วเกิดความสลดใจ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ท่านก็ไม่ได้กล่าวคำหยาบกับใครอีกเลย ตั้งใจปฏิบัติตามคำสอนของพระบรมศาสดา มุ่งที่จะทำพระนิพพานให้แจ้งอย่างเดียว ในที่สุดท่านก็สมปรารถนา ได้บรรลุเป็นพระอรหันต์ แล้วกรรมเก่าที่เคยมีก็หมดไป

จากเรื่องนี้ จะเห็นได้ว่า กรรมเล็กๆ น้อยๆ ที่ทำด้วยความคึกคะนอง อย่าคิดว่าจะไม่มีผล พึงอย่าดูหมิ่นบาปที่เราทำเอาไว้เล็กน้อยว่าคงไม่มาถึง แม้หมอน้ำยังเต็มด้วยหยาดน้ำที่ตกลงมาทีละหยาดได้ ฉนใด คนพาลเมื่อสั่งสมบาปแม้ทีละน้อย ย่อมเต็มด้วยบาปได้ ฉนนั้น

คนมีปัญญาควรสั่งสมแต่ความดี และสนับสนุนผู้อื่นให้ทำความดี แม้เป็นความดีเพียงเล็กน้อย ก็ควรสั่งสมเอาไว้ อย่าได้ดูถูกบุญ เพราะบุญเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เราประสบความสำเร็จในชีวิต ถ้ามีบุญอะไรมาถึง ก็ชวนชวนทำกันให้เต็มที่ อย่าดูหมิ่นบุญเล็กน้อยว่าจะไม่ให้ผล เหมือนน้ำหยดทีละหยด ยังสามารถทำให้น้ำเต็มตุ่มได้ ดังนั้นผู้มีปัญญา

ทำบาปเพราะนึกสนุก

๘๖

ฟังสั่งสมบุญให้เยอะๆ

โดยเฉพาะพวกเรานักสร้างบารมี อย่าได้พลั้งพลาดไป
ทำบาปอกุศลแม้เพียงเล็กน้อยกัน อย่าทำเพราะเห็นแก่ความ
สนุกสนาน ให้หมั่นควบคุมกาย วาจา ใจของเราให้ดี อย่าให้ไป
กระทบกับใคร เราเกิดมาเพื่อสั่งสมบุญ สั่งสมบารมีเท่านั้น
ชาตินี้จึงควรเก็บเกี่ยวบุญกุศลให้ได้มากที่สุด ไม่ว่าจะเป็นบุญที่
เกิดจากการทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนา ให้ทุ่มเทชีวิตจิตใจ
ทำกันให้เต็มที่ จะได้เป็นประวัติศาสตร์ชีวิตอันงดงาม ที่นึกถึง
คราใด ก็มีปีติสุขเป็นรางวัล โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเจริญสมาธิ
ภาวนา ต้องถือว่าเป็นภารกิจของนักสร้างบารมี ที่เราต้อง
หมั่นฝึกใจให้หยุดนิ่งทุกวัน ให้ทุกท่านอย่าได้ประมาท ให้ขยัน
ทำภาวนากันทุกๆ คน

โทษของการ
ฉ้อราษฎร์บังหลวง

โลกเป็นไปเพราะกรรม

หมู่สัตว์เป็นไปเพราะกรรม

สัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นเครื่องกระชั้น

เหมือนล้อรถที่แล่นไปอยู่ฉะนั้น

โทษของการฉ้อราษฎร์บังหลวง

๘๕

โลกที่เราอาศัยอยู่นี้เปรียบเสมือนศูนย์รวมแห่งบุญและบาป บัณฑิตผู้มีปัญญา เกิดมารู้คุณค่าของชีวิต จึงมุ่งแต่สั่งสมบุญ สั่งสมความดี เพื่อจะได้เป็นเสบียงในการเดินทางไกลข้ามวัฏสงสาร ส่วนผู้ที่ไม่รู้คุณค่าของชีวิต ก็ปล่อยวันเวลาให้ผ่านไปอย่างไร้ค่า แล้วยังก่อบาปอกุศล ซึ่งดูเหมือนว่าจะมีความสุขในเบื้องต้น แต่จริงๆ แล้ว เป็นความทุกข์ตั้งแต่ต้นจนถึงอวสาน นักสร้างบารมีผู้ไม่ประมาท จึงสั่งสมแต่บุญบารมีอย่างเดียว แล้วเว้นจากบาปอกุศลทั้งปวง มุ่งรุดหน้าไปสู่จุดหมายปลายทางคืออายตตนิพพาน การทำใจให้หยุดนิ่งเป็นวิธีการอันประเสริฐที่จะไปให้ถึงเป้าหมายสูงสุด ดังนั้นผู้มีมรรคผลนิพพานเป็นแก่นสาร จึงควรหมั่นฝึกฝนใจให้หยุดนิ่งให้ได้ทุกๆ วัน

พระลัมมาลัมพุทเธเจ้าตรัสไว้ใน วาสุฏฐสูตร ความว่า

“กมฺมฺนา วตฺตติ โลโก	กมฺมฺนา วตฺตติ ปชา
กมฺมฺนิพฺพณฺนา สตฺตา	รตฺสฺสาณิว ยายโต

โลกเป็นไปเพราะกรรม หมุ่สัตว์เป็นไปเพราะกรรม
สัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นเครื่องกระชับ เหมือนลีมส์ลักรถที่
แล่นไปอยู่ฉะนั้น”

คำสอนของพระลัมมาลัมพุทเธเจ้าทำให้เราเข้าใจในเรื่อง

โทษของการฉ้อราษฎร์บังหลวง

๕๐

ของกฎแห่งกรรมว่า ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ถ้าทำดีก็มีความสุข เป็นอานิสงส์ ทำไม่ดีก็ส่งผลให้ได้รับความทุกข์ทรมานทั้ง ในขณะที่มีชีวิตอยู่และละโลกไปแล้ว ฉะนั้นการกระทำใดๆ ที่ไม่ให้ผลนั้น ย่อมไม่มี เหมือนปลูกถั่วก็ต้องได้ถั่ว ปลูกงาก็ต้องได้งา ปลูกถั่วจะได้งาเป็นไปไม่ได้ กฎแห่งกรรมนี้เป็นกฎสากล เสมือน ผู้พิพากษาชีวิตที่เที่ยงตรงที่สุด ใครก็ไม่สามารถหลีกหนีการ ตัดสินคดีความแห่งการกระทำของตนได้ ไม่ว่าจะเป็นความ ชั่วร้ายที่ทำเอาไว้ หรือกระทั่งความดีที่ได้สั่งสมมา แม้วันนี้ ยังไม่ให้ผล แต่วันหน้าต้องบังเกิดผลอย่างแน่นอน

ปัจจุบันสภาพแวดล้อมและสังคมได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว จากยุคเกษตรกรรมมาสู่ยุคอุตสาหกรรม และก้าวไปสู่ ยุคข้อมูลข่าวสารไร้พรมแดน ที่ทุกคนจะต้องก้าวให้ทันโลก จึง ทำให้คนส่วนใหญ่ละเลยในเรื่องของการพัฒนาจิตใจ เพราะมัว แต่ไปพัฒนาวัตถุ トラบใดที่ต้องวิ่งให้ทันโลก ต้องแสวงหากันร่ำไป ซึ่งการดิ้นรนขวานขวายเพื่อความอยู่รอดนั้น บางครั้งก็ไม่ได้ตั้ง อยู่บนพื้นฐานของความถูกต้องที่เรียกว่าสัมมาอาชีวะ ทรัพย์สิน เงินทอง ยศตำแหน่งที่ได้มาจึงเป็นของร้อน ที่ทำให้ต้องประสบ แต่ความทุกข์ร่ำไป

โทษของการฉ้อราษฎร์บังหลวง

๕๑

*ในสมัยที่พระบรมศาสดาทรงสร้างบารมีเป็นพระโพธิสัตว์ มีอยู่ชาติหนึ่ง พระองค์บังเกิดเป็นพระราชา พระนามว่าพรหมทัต ครองราชย์อยู่ในเมืองพาราณสี ทรงเป็นผู้มีความศรัทธาเลื่อมใส ในพระรัตนตรัย ให้ทาน รักษาศีล รักษาอุโบสถอยู่เป็นประจำ นอกจากนี้ พระองค์ทรงปรารภนาให้เหล่าพลกนิกรมีความ เลื่อมใสในพระรัตนตรัย โดยให้ยึดเอาพระพุทธรูป พระธรรม และ พระสงฆ์เป็นสรณะ เช่นเดียวกับพระองค์

ในพระราชสำนัก มีบุโรहितคนหนึ่งรับราชการอยู่กับ พระองค์ เมื่อได้เลื่อนยศตำแหน่งเป็นผู้ปกครองคนแล้ว คิดแต่ อยากรได้ทรัพย์สมบัติ ไม่รู้จักพอ แทนที่จะใช้ตำแหน่งหน้าที่ ของตนสร้างบารมี ขจัดทุกข์บำรุงสุขช่วยเหลือราษฎร์ แต่กลับ เอาไปทำในสิ่งทีก่อให้เกิดบาป ชุตริดประชาชนให้เดือดร้อน ไม่พอใจใครก็ใช้อำนาจบีบบังคับ รับสินบนเป็นอาฉิน ทำให้ ตัดสินคดีความด้วยความลำเอียง

ในวันอุโบสถ พระราชาทรงรับสั่งให้อำมาตย์ข้าราชการ- บริหารทั้งหมดมาประชุมกัน แล้วให้ทุกคนรักษาอุโบสถศีล ทุกๆ คนก็น้อมรับตามพระราชประสงค์ มีเพียงบุโรहितท่านนี้ ที่ไม่ยอมสมาทานอุโบสถศีล เมื่อพระราชาทรงซักถาม บุโรहित ทูลเท็จว่าได้สมาทานแล้ว ขณะที่กลับจากการเฝ้าพระราชา อำมาตย์ท่านหนึ่งทักท้วงขึ้นว่า ท่านบุโรहितยังไม่ได้สมาทานเลย

โทษของการฉ้อราษฎร์บังหลวง

๕๒

ฝ่ายบุโรหิตกลัวเสียหน้า จึงพูดแก้ตัวว่า “จะกลับไปอธิษฐานอุโบสถศีลที่บ้านร่วมกับครอบครัว” เมื่อบุโรหิตกลับถึงบ้านแล้ว ได้ทำตามคำสัญญานั้น ด้วยการสมาทานอุโบสถศีลในช่วงเวลากลางคืน

อยู่มาวันหนึ่ง ขณะที่บุโรหิตอยู่ในศาล มีสตรีผู้สมบูรณ์พร้อมด้วยศีลคนหนึ่งมาขึ้นฟ้องคดีความ ในช่วงใกล้ถึงเวลาสมาทานอุโบสถ ขณะนั้น มีผู้นำผลไม้มาส่งมาให้บุโรหิต บุโรหิตรู้ว่าหญิงนั้นจะสมาทานอุโบสถศีล จึงหยิบมะม่วงส่งให้นางรับประทานให้อิ่มก่อน แล้วค่อยสมาทานศีลทีหลัง

เมื่อบุโรหิตสิ้นชีวิตลง ได้ไปบังเกิดเป็นเวมานิกเปรต ในวิมานทอง ประดับตกแต่งด้วยเครื่องทรงสวยงามวิจิตร ประณีตแวดล้อมด้วยนางอัปสรหนึ่งหมื่นหกพันเป็นบริวาร มีสวนอัมพวันเป็นรมณีสถานใกล้ฝั่งแม่น้ำใหญ่ในป่าหิมพานต์

แต่สมบัติอันเป็นทิพย์จะเกิดขึ้นเฉพาะในเวลากลางคืนเท่านั้น เมื่อรุ่งอรุณ อัตภาพอันเป็นทิพย์ก็อันตรธานหายไป และกลายมาเป็นเปรตตัวสูงเท่ากับลำตาล มีเปลวไฟเผาผลาญอยู่ทั่วร่างกาย เล็บมือแต่ละนิ้วโตเท่าใบจอบใหญ่ ซึ่งมีไว้สำหรับควักเนื้อหลังของตนเองกิน ได้รับความทุกข์ทรมานเช่นนี้ไปจนกว่าพระอาทิตย์จะตกดิน แล้วร่างนั้นจะอันตรธานหายไป กลาย

โทษของการฉ้อราษฎร์บังหลวง

๕๓

เป็นร่างทิพย์เกิดขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง

การที่เปรตได้อัตภาพอันเป็นทิพย์ เสวยสุขในเวลา
กลางคืน มีนางเทพอัปสรหนึ่งหมื่นหกพันเป็นบริวาร เพราะผล
ที่ได้รับจากอุโบสถเพียงคืนเดียว และด้วยผลแห่งการให้ผลมะม่วง
แก่สตรีผู้สมათานอุโบสถศีล จึงมีสวนอัมพวันเป็นรมณีสถาน
แต่เพราะผลแห่งการรับสินบน ตัดสินคดีด้วยความลำเอียง
ฉ้อราษฎร์บังหลวง ไม่มีความยุติธรรม จึงต้องจิกควักเนื้อหลัง
ของตนเองกิน

ในเวลานั้นเป็นช่วงเดียวกับที่พระเจ้าพรหมทตเห็นโทษ
ในกามคุณ จึงเสด็จออกผนวชเป็นดาบสอยู่ในป่า ท่านเข้าไปใน
สวนอัมพวันเห็นเปรตกำลังร้องโหยหวน ด้วยความทุกข์ทรมาน
แต่ครั้นเวลาพระอาทิตย์ลับขอบฟ้า เปรตนั้นก็กลับกลายเป็น
ทิพย์ มีหญิงแวดล้อมบำรุงบำเรออย่างมีความสุข เมื่อเปรตเห็น
พระโพธิสัตว์ก็จำได้ จึงทูลเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้พระองค์
ทราบ เมื่อพระองค์สดับแล้ว ทรงรู้สึกสลดพระทัยในผลกรรมที่
บุโรหิตได้รับ จึงตั้งใจบำเพ็ญภาวนา ในที่สุดก็ได้ฌานและ
อภิญญา ๕ ครั้นละโลกไปแล้ว ก็ไปเสวยสุขอยู่ในสุคติภูมิ

เราจะเห็นว่า การกระทำทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง
เล็กน้อย ล้วนให้ผลทั้งสิ้น และตัวเราเองที่จะเป็นผู้ได้รับผลนั้น

โทษของการฉ้อราษฎร์บังหลวง

๕๔

เราจะทำสิ่งใดก็ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของเรา โลกนี้มีหลายเส้นทางให้เราเลือกเดินให้ถามตนเองดูว่าเราจะเลือกเดินทางไหน บัณฑิตผู้รู้ทั้งหลาย ท่านเลือกทางแห่งความดีที่นำพาชีวิตไปสู่จุดหมายปลายทางอย่างปลอดภัย ฉะนั้นบาปกรรมแม้เพียงเล็กน้อย ท่านจะพยายามห่างให้ไกลที่สุด เพราะท่านรู้ดีว่า ทำดีย่อมได้รับผลดี มีผลเป็นความสุข ทำชั่วก็ย่อมได้รับผลชั่ว มีแต่ความทุกข์ทรมาน

เวลาในโลกมนุษย์นี้สั้นนิดเดียว แต่ชีวิตหลังความตายนั้นยาวนานมาก ไม่ว่าจะไปเสวยสุขในโลกสวรรค์ หรือทนทุกข์ทรมานอยู่ในอบายภูมิล้วนยาวนานเป็นกัปๆ ดังนั้นเมื่อเรามีอัตภาพเป็นมนุษย์ได้โอกาสแห่งการสร้างบารมีแล้ว ให้ใช้เวลาอย่างมีคุณค่าด้วยการสร้างความดี ตั้งใจประพฤติธรรมให้เข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน และชักชวนกันสถาปนากัลยาณมิตร เชิญชวนผู้มีบุญมาประพฤติธรรม ทำบ้านให้เป็นประดุจวิมานของชาวสวรรค์ ให้ทุกคนในครอบครัวอยู่เย็นเป็นสุข สังคมจะได้น่าอยู่ ปัญหาต่างๆ จะหมดไป จะได้เป็นบุญบารมีติดตัวเราไปทุกภพทุกชาติกันทุกๆ คน

โทษของการ ห้ามลูกทำบุญ

คนเหล่าใดในโลกนี้ เป็นคนตระหนี่เหนียวแน่น ดีแต่
ว่าเขา ทำการขัดขวางผู้อื่นที่ให้ทาน คนเหล่านั้นย่อมเข้าถึงนรก
กำเนิดสัตว์ดิรัจฉานหรือยมโลก ถ้าหากถึงความเป็นมนุษย์
จะเกิดในสกุลคนยากจน หาเสื้อผ้า อาหาร ความสนุกสนานได้
โดยยาก คนตระหนี่ปรารถนาสิ่งใดจากผู้อื่น เขาย่อมไม่ได้
แม้สิ่งนั้นตามความปรารถนา นั้นเป็นผลกรรมในภพนี้ และ
ภพหน้าก็ยังเป็นทุกขอีกด้วย

โทษของการห้ามลูกทำบุญ

๕๓

การเดินทางไกลในวัฏสงสาร เราจำเป็นจะต้องมีเสบียงติดตัวไป เพื่อใช้ในระหว่างการเดินทาง เเสบียงนั้นคือบุญ บุญจะส่งผลให้เราก้าวไปสู่ชีวิตที่สมบูรณ์ ที่มีความสุขยิ่งกว่าที่เราเป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ โดยเฉพาะการสร้างบารมีเพื่อรื้อสัตว์ชนสัตว์ไปสู่อายตนิพพาน เราจำเป็นจะต้องมีบุญพิเศษที่จะช่วยย่นย่อหนทางอันยาวไกลให้สั้นลง บุญที่เราสั่งสมเอาไว้จะเป็นที่พึ่งของเรา ดวงบุญนี้จะติดแน่นอยู่ในศูนย์กลางกายของเราทุกคน คอยส่งผลให้เราเป็นผู้ถึงพร้อมไปด้วยรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ เราจะสร้างบารมีได้สะดวกสบายยิ่งขึ้นไป เพราะฉะนั้นการสั่งสมบุญจึงเป็นหน้าที่หลักของนักสร้างบารมี ผู้มีพระนิพพานเป็นเป้าหมาย

พระลัมมालัมพุทเจ้าตรัสโทษของความตระหนี่ไว้ในมัจฉริสูตร ว่า

“คนเหล่าใดในโลกนี้ เป็นคนตระหนี่เหนียวแน่น ตีแต่ว่าเขา ทำการขัดขวางผู้อื่นที่ให้ทาน คนเหล่านั้นย่อมเข้าถึงนรก กำเนิดสัตว์ดิรัจฉานหรือยมโลก ถ้าหากถึงความ เป็นมนุษย์ จะเกิดในสกุลคนยากจน หาเสื้อผ้า อาหาร ความสนุกสนานได้โดยยาก คนตระหนี่ปรารถนาสิ่งใดจากผู้อื่น เขาย่อมไม่ได้แม้สิ่งนั้นตามความปรารถนา นั้นเป็นผลกรรมในภพนี้ และภพหน้าก็ยังเป็นทุกข์อีกด้วย”

โทษของการห้ามลูกทำบุญ

๕๘

*ในสมัยหนึ่ง หลังจากที่พระบรมศาสดาเสด็จดับขันธ-
ปรินิพพานแล้ว อุตตรมาณพพานายช่างเข้าไปหาไม้ในป่าเพื่อ
เอามาซ่อมแซมพระนคร เผอิญได้เข้าไปถึงที่อยู่ของพระมหา-
กัจจายนะ ซึ่งท่านกำลังบำเพ็ญสมณธรรมอยู่ตามลำพัง เมื่อ
เห็นท่านแล้วเขาก็บังเกิดความเลื่อมใส จึงเข้าไปกราบท่าน
ด้วยความเคารพ พระเถระก็เมตตาแสดงธรรมให้ฟัง จนมาณพ
หนุ่มเกิดความซาบซึ้งในรสพระธรรม จึงนิมนต์พระเถระพร้อม
ด้วยภิกษุสงฆ์ให้ไปฉันภัตตาหารที่บ้าน

อุตตรมาณพเมื่อกลับไปถึงบ้านแล้ว ก็ชักชวนหมู่ญาติ
และพวกพ้องให้มาช่วยกันถวายทานแด่พระเถระและหมู่ภิกษุสงฆ์
ที่บ้านของตนเอง เข้าตรูก็ได้ช่วยกันจัดภัตตาหารหวานคาวอัน
ประณีต รอคอยพระเถระและภิกษุสงฆ์ด้วยความเบิกบานใจ
เมื่อท่านมาถึงก็ต้อนรับปฏิสันถารเป็นอย่างดี แล้วช่วยกันถวาย
ภัตตาหารแด่พระเถระและภิกษุสงฆ์ให้อิ่มหนำสำราญ

หลังจากที่คณะสงฆ์ฉันภัตตาหารเสร็จแล้ว พระเถระได้
แสดงอนุโมทนาภาวและแสดงธรรมเป็นเครื่องประดับสติปัญญา
อุตตรมาณพปลื้มใจไปตามกระแสพระธรรมเทศนาของพระเถระ

โทษของการห้ามลูกทำบุญ

๕๕

จนได้บรรลุนิพพานเป็นพระโสดาบันบุคคล มีใจมุ่งตรงต่อหนทางพระนิพพาน ส่วนหมู่ญาติก็เกิดความเลื่อมใสในพระรัตนตรัยยิ่งขึ้นไป ได้ช่วยกันสร้างมหาวิหารถวายภิกษุสงฆ์ เพื่อให้ท่านได้บำเพ็ญสมณธรรมอย่างสะดวกสบาย

มีเพียงมารดาของอุตตรมาณพเท่านั้น ที่ไม่ได้เลื่อมใสในพระรัตนตรัย เพราะว่าเป็นคนตระหนี่ ถูกลมทินคือความตระหนี่ครอบงำจิตใจ เมื่อเห็นลูกชายทำบุญมากอย่างนั้น ก็ห้ามปรามต่อว่าลูกว่า “อะไรที่ให้สมณะไป ขอให้สิ่งนั้นจงกลายเป็นเลือดในปรโลก” แต่ลูกชายไม่ได้โกรธตอบ เพราะท่านเป็นพระโสดาบันแล้ว นิกงสสารแต่มารดาที่ไม่รู้จักคุณของพระรัตนตรัย

ครั้นละจากโลกนี้ไปแล้ว อุตตรมาณพได้ไปเสวยทิพยสมบัติมากมายในเทวโลก แต่แม่ของอุตตรมาณพไปเกิดเป็นเปรต ด้วยผลกรรมที่มีความตระหนี่ และด่าบริภาษลูกชายที่เป็นพระโสดาบัน เมื่อตายไปจึงต้องไปเสวยทุกข์ทรมาน มีความหิวกระหาย อยากจะทานอะไรก็ทานไม่ได้สักอย่าง เวลาที่นางลงไปในแม่น้ำคงคา เมื่อคิดว่าจะดื่ม น้ำ แม่น้ำคงคาก็กลายเป็นเลือดแดงฉานไปหมด ทำให้นางดื่มไม่ได้ ต้องถูกความหิวกระหายครอบงำนานถึง ๕๕ ปี

วันหนึ่ง พระเรวตเถระกำลังนั่งพักอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำคงคา

โทษของการห้ามลูกทำบุญ

๑๐๐

นางเปอตผู้มีหน้าตาผิวพรรณน่าเกลียดน่ากลัว มีผมยาวสยาย ลงมาจรดพื้นดิน ก็เข้าไปหาพระเวรตะ กล่าวอ้อนวอนขอน้ำจาก พระเถระว่า “ตั้งแต่ที่ตนตายจากโลกมนุษย์ไป ยังไม่เคยได้ข้าว หรือดื่มน้ำเลย ขอพระเถระจงให้น้ำดื่มด้วยเถิด”

พระเถระรู้ว่าสตรีผู้นี้เป็นเปอต ท่านจึงถามว่า “แม่น้ำ- คงคา นีกว้างใหญ่ มีน้ำเย็นใสสะอาด ไหลมาจากภูเขาคิณนิพพานต์ ท่านจงดื่มน้ำเองเถิด จะมาขอน้ำดื่มจากอาตมาทำไม” นางเปอตอ้อนวอนว่า “ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ถ้าดิฉันดื่มน้ำใน แม่น้ำคงคาขึ้นมาดื่มเอง น้ำก็กลายเป็นโลหิตแดงฉาน ทำให้ ไม่สามารถดื่มกินได้ ขอท่านได้โปรดอนุเคราะห์ด้วยเถิด”

พระเถระถามต่อว่า “เธอไปทำกรรมอะไรเอาไว้หรือ ทำไมน้ำในแม่น้ำคงคาจึงได้กลายเป็นโลหิต” นางตอบว่า “ดิฉัน มีลูกชายคนหนึ่งชื่อ อุตตระ เป็นผู้มีศรัทธาในพระพุทธศาสนา เขาได้ถวายจีวรบิณฑบาต ที่นอน ที่นั่ง และคิลานปัจจัย แก่ หมุกฤษฏ์ด้วยความเลื่อมใส แต่ดิฉันไม่พอใจในการให้ทาน ของเขา เพราะถูกความตระหนี่ครอบงำ จึงได้ตำลูกชายไปว่า “ขอให้ไทยธรรมทั้งหมดที่ได้ทำบุญไป จงกลายเป็นเลือดปรากฏ แก่เจ้าในสัณเฑาะฏ เพราะวิบากกรรมนั้น น้ำในแม่น้ำคงคา จึงกลายเป็นโลหิตทุกครั้งที่จะดื่มกิน”

โทษของการห้ามลูกทำบุญ

๑๐๑

พระเถระหวังจะอนุเคราะห์นาง จึงได้ถวายน้ำดื่มแก่ภิกษุสงฆ์เวลาออกบิณฑบาต เมื่อท่านได้รับภัตตาหารแล้วท่านก็จะถวายทานแก่ภิกษุทั้งหลาย แล้วก็ไปเอาผ้าบังสุกุลจากกองหยากเยื่อมาดัดเย็บเป็นอาสนะและผ้าปูที่นอนถวายให้กับสงฆ์ พร้อมกับอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลไปให้นางเปרט ทันทีที่พระเถระอุทิศส่วนบุญไปให้ นางได้กลายร่างจากเปרטเป็นเทพธิดาผู้มีทิพยสมบัติบังเกิดขึ้นทันที

เพราะฉะนั้น ความตระหนี่ไม่ดีเลย คนตระหนี่ไปเทวโลกไม่ได้ ถ้าหากว่านางเปרטไม่ได้พระเถระช่วยอนุเคราะห์ จะต้องรับทุกข์ทรมานอีกยาวนาน ความตระหนี่เป็นภัยตัวฉกาจในการสร้างบารมีของเรา เราจะต้องเอาชนะความตระหนี่ในใจให้ได้ เพราะการเดินทางไกลไปสู่ที่สุดแห่งธรรมนั้น ยากกว่าความยากทั้งหมดในโลกนี้มารวมกัน คือความยากที่มีมาแล้วในอดีตมากมายเท่าไร การที่จะไปถึงที่สุดแห่งธรรมได้ยากกว่านั้นเข้าไปอีก มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการมีมากๆ บารมีจะมีมากต้องสั่งสมบุญ ถ้าสั่งสมเพียงชาติสองชาติก็ไม่ได้ จะเป็นร้อยเป็นพันชาติก็ไม่ได้ แต่ต้องสั่งสมกันชนิดนับชาติไม่ถ้วนทีเดียว บารมีถึงจะเต็มเปี่ยมบริบูรณ์

เพราะฉะนั้น เสบียงบุญที่จะมาหล่อเลี้ยงให้เราได้สร้าง

โทษของการห้ามลูกทำบุญ

๑๐๒

บารมีไปถึงที่สุดแห่งธรรมนั้น ก็ต้องเป็นบุญใหญ่ที่พิเศษ ต้องได้
เสียบ้างในระดับที่เป็นสมบัติจักรพรรดิตกไม่พรวงั้นแหละ เป็น
เสียบ้างหล่อเลี้ยง จึงจะทำให้การสร้างบารมีอย่างอื่นเต็มเปี่ยม
บริบูรณ์ จนกระทั่งพญามารบังคับบัญชาไม่ได้ เราก็จะพ้นจาก
การเป็นปาวเป็นทาสของเขา แล้วจึงจะไปถึงที่สุดแห่งธรรมได้

หลวงพ่อก็มีความปรารถนาอยากให้ทุกคนมีสมบัติจักร-
พรรดิตกไม่พรวง ทุกคนต้องเอาชนะความตระหนี่ในใจของ
ตนเองให้ได้เสียก่อน ต้องตัดความตระหนี่โดยไม่ปราณีปราศรัย
ไม่ยอมพ่ายแพ้ต่อความตระหนี่ ไม่มีเชื่อเป็นอาหารให้ความ
ตระหนี่ออกงาม ไม่มีเชื่อแห่งปฏีให้ความตระหนี่ติดข้องอยู่ในใจ
เราต้องเอาชนะความตระหนี่ตรงนี้ให้ได้ ความปรารถนานั้น
ก็จะสมหวัง

๑๒

ก ร ร ม

ข อ ง ค น ม า พ ร ะ

ความรู้เมื่อเกิดแก่คนพาล

ย่อมเป็นไปเพื่อความฉิบหายเท่านั้น

ความรู้นั้นย่อมยังปัญญาของเขาให้ตกไป

และฆ่าสุกกรรมของคนพาลเสีย

กรรมของคนฝ่าพระ

๑๐๕

การเดินทางไกลในสังสารวัฏ เพื่อเข้าไปสู่ฝั่งแห่งอมต-
มหานิพพาน ซึ่งเป็นที่สุดของการเดินทาง และเป็นที่สุดของ
การแสวงหานั้น จำเป็นจะต้องมีเสบียงคือบุญ เป็นเครื่อง
สนับสนุนเครื่องหล่อเลี้ยงให้เราได้สร้างบารมีอย่างสะดวกสบาย
บุญกุศลเป็นเรื่องสำคัญ ที่เราต้องสั่งสมเอาไว้ เมื่อได้เกิดมา
เป็นมนุษย์ ได้โอกาสในการสร้างบุญสร้างบารมี ก็จงอย่าปล่อยให้
โอกาสนี้ผ่านไปอย่างน่าเสียดาย เพราะบุญเท่านั้นเป็นที่พึ่ง
ของเรา ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า บุญจะสนับสนุนให้เราได้บรรลุ
จุดหมายปลายทางไปถึงที่สุดแห่งธรรม ดังนั้นให้รีบชวนชวายเป็น
บุญกุศลกัน

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“ยาวเทว อนตฺถาย	มตฺต* พาลสฺส ชายติ
หนฺติ พาลสฺส สุกกํ	มฺหํ อสฺส วิปาทยํ

ความรู้เมื่อเกิดแก่คนพาล ย่อมเป็นไปเพื่อความ
ฉิบหายเท่านั้น ความรู้นั้นย่อมยังปัญญาของเขาให้ตกไป
และฆ่าสุกกธรรมของคนพาลเสีย”

*อนตฺ ในพระไตรปิฎกใช้ มตฺต

กรรมของคนฝ่าพระ

๑๐๖

ในการดำรงชีวิตของมนุษย์ มีความจำเป็นต้องอาศัยปัจจัย ๔ มาหล่อเลี้ยงขั้น ๕ หรือสังขารร่างกายของเรานี้ ทำให้เราต่างต้องดิ้นรนแสวงหาสิ่งต่างๆ ต้องเหน็ดเหนื่อยทนลำบากตรากตรำ เพื่อหาสิ่งเหล่านี้มาบำรุงหล่อเลี้ยงสังขารให้เป็นอยู่อย่างสุขสบาย ดังนั้นเมื่อเรามีชีวิตเกิดขึ้นมาแล้ว จำเป็นต้องแสวงหาอุปกรณ์ที่จะช่วยในการแสวงหาปัจจัย ๔ ให้เกิดขึ้นมาโดยง่ายสิ่งที่อำนวยความสะดวกตรงนี้เรารู้จักดีนั่นก็คือความรู้ และความสามารถ ผู้รู้ท่านเรียกว่า ศิลปะ

การมีศิลปะ คือความเป็นผู้ที่มีความแตกฉานในวิชาความรู้ต่างๆ แล้วสามารถนำเอาความรู้ความสามารถนั้นไปประกอบธุรกิจการงานเลี้ยงชีพได้ ศิลปะนี้มีคุณอนันต์ แต่ก็มีโทษมหันต์เช่นกัน สามารถพลิกผันชีวิตของผู้คนได้ ถ้ามีศิลปะควบคู่กับจิตใจที่ดีงาม มีความรู้คู่คุณธรรม ก็จะทำประโยชน์ให้เกิดขึ้นได้มาก แต่ถ้าเป็นความรู้ที่เกิดขึ้นกับคนพาล ก็มีแต่จะนำความพินาศย่อยยับมาให้ทั้งแก่ตนเองและคนส่วนใหญ่

ธรรมดาของคนพาลมักจะแสวงหาความรู้เพื่อนำไปใช้ในทางที่ผิด ทำยที่สุดการกระทำของตนเองนั้น จะเป็นเหตุให้ตนต้องประสบกับความทุกข์ในปัจจุบันชาติ และยังต้องเสวยผลกรรมในเวลาที่จะจากโลกนี้ไปแล้ว ดังนั้นศิลปะของคนพาล

กรรมของคนฝ่าพระ

๑๐๓

จึงเป็นเหมือนศิลปะอาบยาพิษ ดังเรื่องที่เกิดขึ้นมาแล้วในอดีต

*มีอยู่คราวหนึ่งที่พระมหาโมคคัลลานะ อัครสาวกเบื้องซ้าย ผู้เลิศด้วยฤทธิ์ พร้อมกับพระลักขณเถระ ลงจากภูเขาศิขณภูฏ เพื่อไปบิณฑบาตโปรดสรรพสัตว์ ท่านมองไปรอบๆ แล้วทำอาการยั้มแย้ม พระลักขณเถระสังเกตเห็นอาการของท่าน จึงถามสาเหตุของการแย้มนั้น ก็ได้รับคำตอบว่า ให้ไปถามอีกครั้งในสำนักของพระพุทธองค์เถิด หลังจากบิณฑบาต พระเถระทั้งสองเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า พระลักขณเถระจึงถามเรื่องที่เกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง พระมหาโมคคัลลานะจึงเล่าให้ฟัง โดยมีพระบรมศาสดาประทับนั่งเป็นสักขีพยานว่า

“ขณะที่ลงมาจากเขา ท่านได้เห็นเปรตตนหนึ่งมีอัตภาพใหญ่โตประมาณ ๓ คาวุต ถูกค้อนเหล็ก ๖ หมิ่นอัน ที่มีไฟติดลูกโพล่ง ตกลงมากระหน่ำศีรษะของเปรตนั้น ค้อนเหล็กได้ทุบศีรษะของเปรตจนแตกกระจาย แล้วศีรษะที่แตกกระจายนั้นก็รวมกันขึ้นใหม่อีก แล้วก็ถูกค้อนทุบแตกกระจายไปอีก เปรตร้องโหยหวนด้วยความทุกข์ทรมานแสนสาหัส”

พระบรมศาสดาสดับถ้อยคำของพระเถระแล้ว จึงตรัสว่า

*มก. เล่ม ๔๑ หน้า ๒๓๙

กรรมของคนฝ่าพระ

๑๐๘

“ภิกษุทั้งหลาย เปรตตนนี้เราเห็นตั้งแต่ตรัสรู้ ครั้งเมื่อนั่งอยู่ที่โพธิมณฑล แต่เราไม่ได้บอกกับใคร เพราะถ้าเราบอกไปแล้ว ไม่มีใครเชื่อ ความไม่เชื่อนั้นจะเป็นกรรมติดตัวพวกเขาไป แต่วันนี้เราเป็นพยานของโมคคัลลานะ จึงบอกได้”

จะเห็นได้ว่า แม้พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งเป็นพระบรมครูของพวกเราทั้งหลาย พระองค์ท่านจะตรัสอะไร ยังต้องใคร่ครวญให้รอบคอบก่อน เพราะอยากจะให้ถ้อยคำที่ตรัสออกไปเป็นประโยชน์สูงสุดแก่ผู้ฟังภิกษุทั้งหลาย ทูลถามถึงบุพกรรมของเปรต พระองค์จึงตรัสเล่าให้ฟังว่า “ในอดีตกาล มีบุรุษเปลี่ยนคนหนึ่งเก่งมาก มีศิลปะในการติดก้อนกรวด สามารถที่จะใช้ก้อนกรวดติดไปที่ใดไม่ให้เป็นรูปอะไรก็ได้ จะเป็นช้าง ม้า ทำได้หมด ท่านใช้วิชานี้เลี้ยงชีพ โดยการติดก้อนกรวดให้เด็กๆ ดู แล้วก็ได้ของกินของใช้จากเด็กเหล่านั้น

มีอยู่วันหนึ่ง พระราชาเสด็จผ่านมาประทับใต้ต้นไทร เห็นเงาของใบไม้เป็นรูปต่างๆ กระทบพระวรกายของพระองค์ จึงถามว่าเป็นฝีมือของใคร เมื่อรู้ว่าเป็นฝีมือของบุรุษเปลี่ยน พระองค์ท่านเลยรับสั่งให้ไปสนองงานบางอย่างในพระราชวัง บุรุษเปลี่ยนผู้นี้สนองพระราชโองการเป็นที่พอพระทัยมาก จึงได้รับพระราชทานทรัพย์สมบัติมากมาย

กรรมของ คนฆ่าพระ

๑๐๕

ใครก็ตามที่มีความรู้ความสามารถ แล้วนำไปใช้ได้เต็มที่ตามความต้องการของผู้บังคับบัญชา ซึ่งไม่ผิดศีลผิดธรรม ก็ย่อมนำแต่ความสุข ความสำเร็จมาสู่ตนเองและครอบครัว ในคราวนั้น มีผู้ชายคนหนึ่งเห็นบุรุษเปลี้ยได้ทรัพย์สินสมบัติมากมาย จึงคิดว่า คนง่อยเปลี้ยแต่อาศัยศิลปะติดก้อนกรวด ก็ประสบความสำเร็จในชีวิต แม้ตัวเราก็ควรจะเรียนไว้ จึงเข้าไปขอฝากตัวเป็นลูกศิษย์ ครั้งแรกบุรุษเปลี้ยเห็นว่า ชายหนุ่มคนนี้เป็นคนนิสัยไม่ดี ถ้าสอนศิลปะนี้ให้ไป ก็มีแต่จะทำความพินาศย่อยยับให้เกิดขึ้นกับตนเอง จึงห้ามเอาไว้ แต่ชายหนุ่มก็ไม่เลิกล้มความตั้งใจ เข้าไปปรนนิบัติรับใช้ ทำให้พอกพอใจจนบุรุษง่อยเปลี้ยรู้สึกสำนึกในบุญคุณ จึงตัดสินใจถ่ายทอดความรู้ทั้งหมดที่มีอยู่ให้ไป

เมื่อเรียนสำเร็จแล้ว บุรุษเปลี้ยถามลูกศิษย์ตนเองว่า “ท่านเรียนจบหลักสูตรแล้ว จะไปทำอะไรต่อล่ะ” ลูกศิษย์บอกว่า “ผมจะทดสอบความรู้ความสามารถดูเสียก่อน” อาจารย์ถามต่อว่า “เธอจะไปทำอย่างไร” “ผมจะติดแม่โคหรือมนุษย์ให้ตาย” อาจารย์เลยเตือนว่า “ถ้าเธอฆ่าแม่โค จะถูกปรับเสียเงิน ๑๐๐ กหาปณะ เมื่อฆ่ามนุษย์ จะถูกปรับ ๑,๐๐๐ กหาปณะ เธออย่านำศิลปะนี้ไปรังแกสัตว์เลย”

กรรมของคนฝ่าพระ

๑๑๐

ลูกศิษย์หนุ่มไม่ยอมเชื่อ แต่ก็คิดว่าจะฆ่าสัตว์ที่ไม่มีเจ้าของ ถึงจะไม่โดนปรับ เมื่อเดินไปพบพระปัจเจกพุทธเจ้าซึ่งกำลังเดินบิณฑบาต จึงคิดว่า พระสมณะรูปนี้ไม่มีพ่อไม่มีแม่เออละ เราจะทดสอบศีลปะกับพระสมณะรูปนี้แหละ จึงติดก้อนกรวด เล็งช่องหูเบื้องขวาของพระปัจเจกพุทธเจ้า ก้อนกรวดเข้าไปโดนช่องหูข้างขวา ทะลุออกช่องหูข้างซ้าย ทุกขเวทนาแสนสาหัสได้เกิดขึ้นกับท่าน พระปัจเจกพุทธเจ้าท่านไม่สามารถเดินบิณฑบาตต่อไปได้ จึงเหาะกลับไปพักที่บรรณศาลา ในที่สุดก็ต้องปรินิพพาน เพราะการกระทำของชายหนุ่มคนนั้น

สาธุชนที่เคยใส่บาตร ไม่เห็นท่านออกมาบิณฑบาต จึงตามไปดูที่บรรณศาลา เห็นท่านปรินิพพานแล้ว ก็ร้องไห้คร่ำครวญช่วยกันนำร่างของท่านไปฌาปนกิจ ส่วนชายหนุ่มก็ไปดูผลงานของตนเอง จำพระปัจเจกพุทธเจ้าได้ จึงพูดด้วยความภูมิใจว่า นี่เป็นฝีมือของตนเอง ไม่ได้ลำนึกในบาปกรรมที่ตนเองก่อไว้เลย ชาวบ้านรู้เข้า จึงพากันรุมประชาทัณฑ์จนสิ้นชีวิต หลังจากตายไป เขาตกนรกหมกไหม้ยาวนาน ถูกไฟนรกเผาผลาญอยู่ในอเวจีมหานรก จนกระทั่งแผ่นดินสูงขึ้นโยชน์หนึ่ง จึงพ้นจากนรก แต่ยังมีเศษกรรมเหลืออยู่ จึงไปเกิดเป็นเปรตที่ถูกค้อนเพลิงทุบหัว ได้รับทุกข์ทรมานอยู่ที่ยอดเขาศิขณภูฏ

กรรมของคนฝ่าพระ

๑๑๑

เราจะเห็นว่า คนพาลเมื่อมีความรู้ ก็เป็นความรู้ที่อาบยาพิษ เป็นอันตรายทั้งต่อตนเองและคนรอบข้าง ดังนั้นความรู้ความสามารถต้องคู่กับคุณธรรมความดีที่เกิดขึ้นในใจ จึงจะช่วยไม่ให้ชีวิตตกต่ำ และเจริญรุ่งเรืองทั้งโลกนี้และโลกหน้า ความรู้ความสามารถ ศิลปวิทยาที่ศึกษามาดีแล้วย่อมนำมาความสุขมาให้ โดยเฉพาะการศึกษาศิลปะแห่งการหยุดนิ่ง ซึ่งเป็นศาสตร์ที่จะนำเราไปสู่ความบริสุทธิ์ หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ เป็นความรู้ที่น่าศึกษามากทีเดียว

พระบรมศาสดาเมื่อศึกษาความรู้ทางโลกจนจบ ๑๔ สาขาแล้ว ยังมองไม่เห็นว่าจะมีศาสตร์ไหนที่เป็นไปเพื่อความบริสุทธิ์ หลุดพ้นพระองค์ทรงเห็นด้วยปัญญาที่ล้ำสมมาข้ามภพข้ามชาติว่าการออกบวชเพื่อแสวงหาโมกขธรรม ทำให้ให้หยุดนิ่งนี้แหละจะเป็นไปเพื่อความหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะทั้งมวล จึงละทิ้งความรู้ทางโลก หันมาศึกษาความรู้ทางธรรม ศึกษาศาสตร์แห่งการทำใจหยุดนิ่งจากครูบาอาจารย์ต่างๆ ใช้เวลานานถึง ๖ ปี ในที่สุดพระองค์ก็ได้ตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ เป็นศาสดาเอกของโลกและจักรวาล

พวกเราทุกคนก็เช่นเดียวกัน ควรหาโอกาสมาศึกษาศิลปะแห่งการทำใจให้หยุดนิ่ง ซึ่งเป็นศาสตร์แห่งชีวิต จะได้พบ

กรรมของการฆ่าพระ

๑๑๒

ความสุขที่แท้จริงภายใน เพราะการทำใจหยุดนิ่งให้ถูกส่วนที่
ศูนย์กลางกาย เป็นสุดยอดของศิลปะทั้งปวง ดังนั้นให้ทุกท่าน
ได้ใส่ใจกับศิลปะแห่งการเข้าถึงธรรมนี้ให้ดี ด้วยการหมั่นฝึกใจ
ให้หยุดนิ่งในทุกอิริยาบถ ให้เข้าถึงพระธรรมกายกันให้ได้ทุกคน

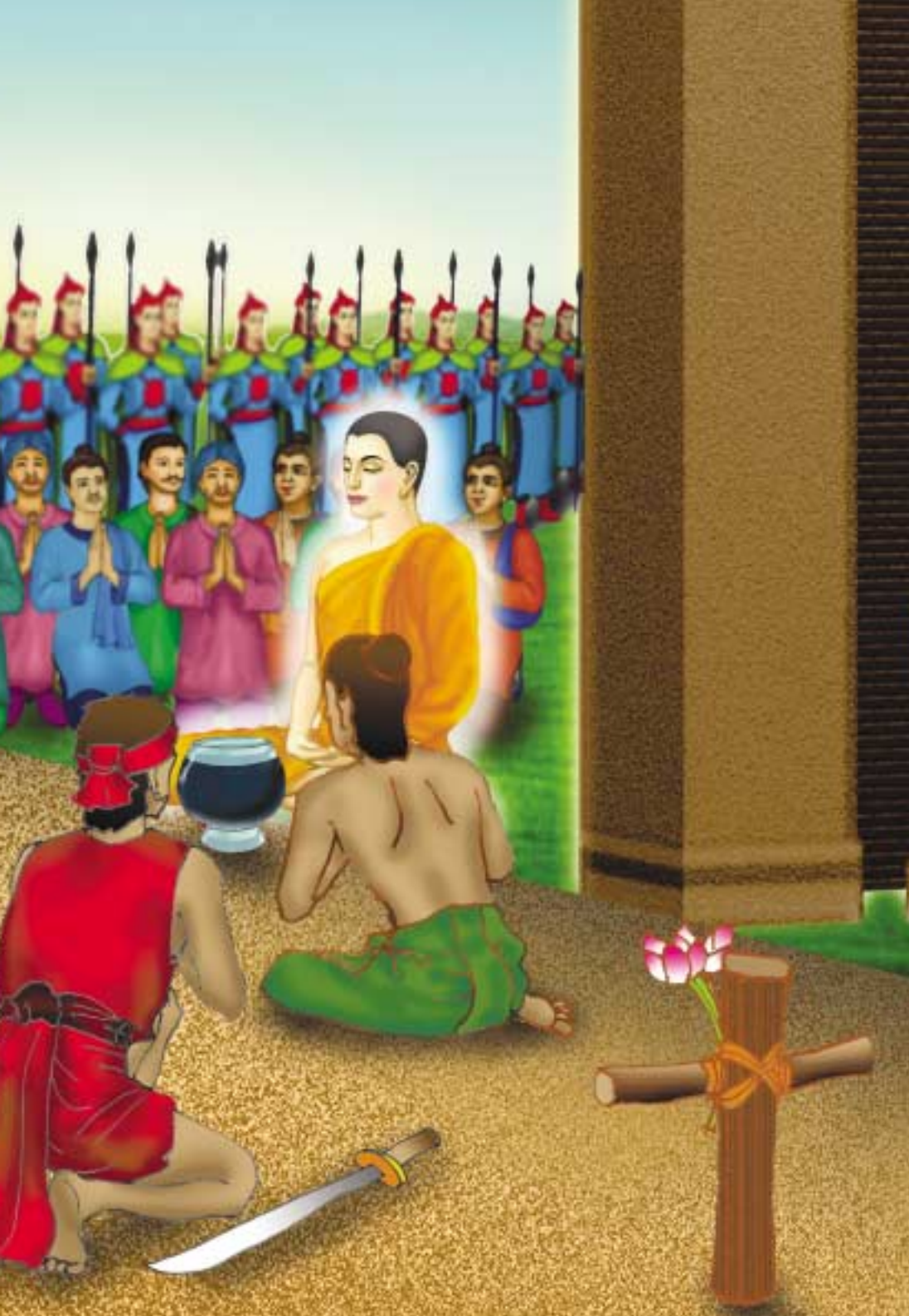

โทษของ

ความประมาท

บุคคลใดประมาทในกาลก่อน
แล้วกลับมาไม่ประมาทในภายหลัง เขาย่อมยังโลกนี้ให้สว่าง
กระจำดังพระจันทร์เจิดฉายในนภาภาศ

โทษของความประมาท

๑๑๕

สรรพสัตว์ที่เกิดมาแล้ว ล้วนต้องบ่ายหน้าไปสู่ความตาย ความตายเป็นสิ่งที่ไม่พึงปรารถนา แต่ก็ไม่สามารถหลบหนี จากปากพญามัจจุราชไปได้ ผู้มีปัญญามองเห็นว่า ความตาย ไม่ใช่เรื่องน่ากลัว และไม่ใช่เรื่องเลวร้าย เป็นเพียงการย้าย ตำแหน่งที่อยู่อาศัย ย้ายไปอยู่ที่ใหม่ ถ้ามีบุญมากก็ไปเสวยผล บุญในสุคติโลกสวรรค์ แล้วกลับมาเกิดเพื่อสร้างบารมีในโลก มนุษย์ต่อไปอีก ส่วนผู้มีบุญน้อยทำบาปอกุศลไว้มาก ก็ตกไปใน อบายภูมิ เสวยวิบากกรรมอันเผ็ดร้อนในมหานรก ผู้รู้ทั้งหลาย ท่านแนะนำว่า หากไม่อยากตาย ก็ต้องไม่เกิด แล้ววิธีการที่จะ ไม่เกิดอีก จะต้องฝึกใจให้หยุดนิ่ง เข้ากลางของกลางไปเรื่อยๆ กลางของกลาง หยุดในหยุด นิ่งในนิ่ง ในหนทางสายกลางตรง กลางกาย ซึ่งเป็นหนทางเดียวที่จะทำให้พบทางพ้นทุกข์ เข้าถึง ความสุขที่แท้จริง ที่จะทำให้ไปถึงที่สุดแห่งทุกข์ ถึงที่สุดแห่งธรรม

พระลัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“โย จ ปุพฺเพ ปมชฺชิตฺวา ปจฺฉา โส นปฺมชฺชติ
โสมนฺ โลกํ ปภาเสติ อพฺภา มุตฺโตว จนฺติมา

บุคคลใดประมาทในกาลก่อน แล้วกลับมาไม่ประมาท ในภายหลัง เขาย่อมยังโลกนี้ให้สว่าง กระจำดังพระจันทร์ เติบฉายในนภากาศ”

โทษของความประมาท

๑๑๖

ผู้ไม่ประมาท คือผู้มีสติคอยกำกับรู้ตัวอยู่เสมอ ไม่ว่าจะคิด พูด หรือทำสิ่งใดๆ ก็ไม่ยอมถลาลงไปในทางที่เลื่อม และไม่ยอมพลาดโอกาสในการทำความดี ตระหนักถึงคุณค่าของตนเองว่าได้อัฏฐภาพเป็นมนุษย์แล้ว จะต้องเร่งรีบสั่งสมบุญบารมีให้เต็มที่ ความไม่ประมาทเป็นคุณธรรมที่สำคัญอย่างยิ่ง แม้พระบรมศาสดา เมื่อทรงทำหน้าที่เผยแผ่สันติสุขไปสู่ชาวโลกตลอด ๔๕ พรรษา ในวันก่อนจะเสด็จดับขันธปรินิพพาน พระพุทธองค์ทรงประทานโอวาทให้กับพุทธบริษัทว่า “หนตทานิ ภิกขเว อามนตยา มิ โว วยธุมมา สงฺขารรา อปฺปมาเทน สมปาเทถ ดูก่อนท่านผู้เห็นภัยในสังสารวัฏทั้งหลาย เราขอเตือนพวกเธอทั้งหลายว่า สังขารทั้งหลายทั้งปวง มีความเสื่อมไปเป็นธรรมดาท่านทั้งหลายจงยังประโยชน์ตนและประโยชน์ท่านให้ถึงพร้อม ด้วยความไม่ประมาทเถิด”

แต่ดูเหมือนว่า มนุษย์ส่วนใหญ่ยังมีความประมาทมัวเมาในชีวิต ประมาทในเวลา ใช้ชีวิตให้ผ่านไปอย่างไรสาระ เห็นชีวิตเพียงไม่กี่สิบปีบนโลกมนุษย์ รวากับมีอายุยืนเป็นหมื่นๆ ปี อันที่จริงแล้ว ๗๕ ปี บนโลกมนุษย์นี้มันสั้นนิดเดียว ถ้าเราเปรียบเทียบอายุของชาวสวรรค์หรือสัตว์นรกขุมต่างๆ จะรู้ว่าสั้นจนน่าตกใจ แต่เพราะคนส่วนใหญ่ยังประมาทหลงมัวเมาในชีวิต ไม่คิดที่จะหาหนทางพ้นทุกข์กันจริงๆ จังๆ จึงมองไม่เห็น

โทษของความประมาท

๑๑๓

คุณค่าของเวลา เทียบเทร็ดเตร่หาความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ไปวันๆ ไม่ได้พัฒนาจิตใจและคุณธรรมให้สูงขึ้นมา การตามใจตนเอง ตามใจกิเลสเป็นประจำ จะทำให้เราก้าวไปสู่ความเลื่อมหาความเจริญรุ่งเรืองในชีวิตไม่ได้

*เหมือนในสมัยพุทธกาล มีเศรษฐีคนหนึ่งสั่งสมทรัพย์ไว้เป็นจำนวนหลายโกฏิ มีลูกชายเพียงคนเดียว พ่อแม่รักลูกมาก แต่ว่ารักลูกไม่ถูกวิธี ไม่ยอมส่งลูกเรียนหนังสือ เมื่อตนเองสิ้นชีวิตลง ลูกก็คบหามิตรชั่ว ต้มเหล้าเมายา เล่นการพนัน ทำให้ชีวิตจมปลักอยู่ในอบายมุข ซึ่งเป็นปากทางแห่งความเลื่อม

เงินทองที่ตนเองมีนั้น ถ้ารู้จักใช้สอยก็สามารถประคับประคองให้ชีวิตดำรงอยู่ได้อย่างสบายๆ ตลอดชีวิต แต่ความไร้ปัญญา แม้มีทรัพย์เป็นล้านเป็นโกฏิก็หมดสิ้นไปเพียงไม่กี่วัน เมื่อเงินหมด ลูกเศรษฐีเที่ยวขอยืมเงินคนอื่น เมื่อถูกเจ้าหนี้ตามมาทวง ก็ต้องขายเรือกลสวนไร่นาที่พ่อแม่มอบไว้ให้เป็นมรดก เอาไปใช้หนี้ ต่อมาก็ขายบ้านขายทุกสิ่งทุกอย่าง จนเหลือแต่ตัว แล้วเที่ยวขอทานเขากิน ไปอาศัยพักอยู่ที่ศาลาคนอนาถา เพื่อนที่เคยร่วมสรวลเสเฮฮาด้วยกัน ก็หลบหนีหายหน้าหายตาไปหมด

โทษของความประมาท

๑๑๘

พวกโจรรู้ว่า ลูกเศรษฐีเป็นคนโง่ ไม่รู้เล่ห์เหลี่ยมเท่าทันคน จึงใช้เป็นเครื่องมือในการตัดช่องย่องเบา แต่ในไม่ช้าก็ถูกชาวบ้านจับได้ พระราชาทรงรับสั่งให้นำไปตัดศีรษะที่นอกพระนคร พวกราชบุรุษจึงเอาเชือกมัดจนแน่น นำออกประจานให้มหาชนเห็น จะได้ไม่เอาเยี่ยงอย่าง จากนั้นนำไปสู่ลานประหารระหว่างเดินทางไปนั้น หญิงงามเมืองชื่อ สุลสา เห็นลูกเศรษฐีและจำเขาได้ จึงเกิดความสงสาร เข้าไปขออนุญาตราชบุรุษเพื่อให้นางได้นำขนมต้มพร้อมกับน้ำดื่มไปมอบให้ลูกเศรษฐีได้รับประทานก่อนจะถูกประหารชีวิต

ในระหว่างนั้น ท่านพระมหาโมคคัลลานะ ตรวญดูด้วยทิพยจักขุ เห็นชายคนนั้นกำลังจะถูกฆ่า ท่านเห็นแล้ว เกิดธรรมสังเวชว่า ชายคนนี้ทำแต่บาปอกุศลมาตลอดชีวิต เพราะไม่ได้พบกัลยาณมิตร ทำให้ชีวิตมีตมตกต่ำถึงขีดสุด หลังจากละโลกนี้ไป จะต้องไปบังเกิดในนรก ทนทุกข์ทรมานแสนสาหัสอีกเป็นเวลายาวนาน

ท่านจึงใช้ฤทธาานุภาพไปปรากฏข้างหน้าของลูกชายเศรษฐี ในขณะที่เขากำลังจะทานอาหารอยู่นั่นเอง ก็มองเห็นพระเถระที่ยืนอยู่ข้างหน้า จึงบังเกิดจิตเลื่อมใสในท่าน ทำให้คิดสอนตนเองว่า เพราะเรามัวประมาทในชีวิต ทำให้ชีวิตต้องตกอับถึงเพียงนี้ อีกไม่นานเราก็ต้องตายแล้ว อาหารที่กินเข้าไป

โทษของความประมาท

๑๑๕

จึงคงไม่เกิดประโยชน์ แต่หากเราถวายพระเถระผู้เป็นเนื้อนาบุญอันเลิศ ผลบุญคงจะบังเกิดเป็นเสบียงในภพชาติเบื้องหน้าบ้าง แล้วก็น้อมอาหารและน้ำเข้าไปถวายพระเถระด้วยความเคารพเลื่อมใส

พระเถระอยากให้ลูกศิษย์ได้บุญมากๆ จึงได้นั่งฉันภัตตาหารต่อหน้าของเขา แล้วลุกจากอาสนะหลีกไป ฝ่ายลูกศิษย์ ถูกเพชฌฆาตนำไปสู่ที่ประหารแล้วตัดศีรษะทันที เมื่อสิ้นชีวิตลงด้วยบุญกุศลที่เขาทำไว้กับพระมหาโมคคัลลานเถระ ผู้เป็นบุญเขตอันยอดเยี่ยม เป็นผู้ควรไปบังเกิดในเทวโลกชั้นสูงๆ แต่เพราะเหตุที่มีจิตคิดถึงนางสุลสา ทำให้ไปเกิดเป็นหมู่เทพชั้นต่ำ เป็นรุกขเทวดาที่ดันไทรใหญ่

เมื่อได้เป็นรุกขเทวดาแล้ว จิตยังนึกถึงความดีของนางสุลสา จึงมาพานางไปเสวยสุขในทิพย์วิมานอยู่ ๗ วัน แล้วพากันมาเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า ซึ่งกำลังแสดงธรรมในพระเวฬุวันมหาวิหาร นางเล่าเรื่องทั้งหมดให้มหาชนฟัง ทำให้มหาชนบังเกิดความอัศจรรย์ใจเป็นอย่างยิ่ง

พระบรมศาสดาตรัสว่า “เพราะอดีตลูกชายศิษย์ มัวประมาทในชีวิต ทำให้ไม่ได้สั่งสมบุญกุศลเอาไว้เลย แต่เพราะโชคได้ทำบุญกับพระมหาโมคคัลลานะ ทำให้ไปเกิดเป็นรุกขเทวา

โทษของความประมาท

๑๒๐

พระอรหันต์ผู้เป็นทักขิไณยบุคคลทั้งหลาย เปรียบเสมือนนาที่อุดมสมบูรณ์ ที่ทายกทายิกาผู้หวังผลคือบุญ ควรทำการหว่านเมล็ดพืชคือไทยธรรมลงไปในเดือนาบุญนั้น ผลทานนั้นก็จะมีงอกเกิดอานิสงส์ใหญ่ ทำให้ไปเสวยสุขในโลกสวรรค์” และพระองค์ตรัสสอนอีกว่า “ผู้มีใจผ่องใสให้ข้าวและน้ำด้วยศรัทธา ข้าวและน้ำนั้นย่อมสนับสนุนให้มีความสุขทั้งในโลกนี้และโลกหน้า ฉะนั้นพึงครอบงำมลทิน คือความตระหนี่ด้วยการให้ทาน เพราะบุญเท่านั้นเป็นที่พึงของสรรพสัตว์ทั้งหลายในปรโลก”

เราจะเห็นว่า ความประมาทเป็นอันตรายอย่างยิ่งในชีวิต ท่านจึงกล่าวไว้ว่า ชีวิตของผู้ประมาทแล้ว เหมือนคนที่ตายไปแล้ว คือตายจากคุณธรรมความดีทั้งหลาย เป็นชีวิตที่หาความเจริญรุ่งเรืองไม่ได้ เหมือนต้นไม้ที่ปราศจากราก นับวันมีแต่จะเหี่ยวเฉาและตายลงในที่สุด

การลั้งสมบุญเพื่อแข่งกับเวลาที่หมดไป เป็นสิ่งที่ควรทำอย่างยิ่งเป็นเครื่องบ่งบอกว่าเราไม่ประมาทในการดำเนินชีวิต สิ่งที่เราไม่ควรประมาทคือ อย่าคิดว่าเราไม่มีโรคภัยไข้เจ็บมาเบียดเบียน ต้องหมั่นเตือนตนเองว่า เราจะต้องรีบลั้งสมบุญ ในขณะที่ร่างกายกำลังแข็งแรงอยู่นี้แหละ ไม่ประมาทในการทำงาน การงานทุกอย่างต้องทำให้ดีที่สุด ไม่ให้ค้างค้าง และก็ไม่ต้องวันประกันพรุ่ง

โทษของความประมาท

๑๒๑

เราต้องไม่ประมาทในการศึกษาหาความรู้จากครูอาจารย์ ความรู้เป็นสิ่งสำคัญที่จะนำเราไปสู่ความสำเร็จในชีวิต จะฉลาดในอุบายแห่งความเลื่อมและความเจริญ จะรู้เท่าทันเหลี่ยมคูนผู้อื่น ไม่ถูกหลอกเหมือนลูกชายของเศรษฐี และที่สำคัญต้องไม่ประมาทในการแสวงหาหนทางพระนิพพาน ด้วยการฝึกฝนใจให้หยุดนิ่ง ซึ่งเป็นหัวใจของการสร้างบุญบารมี ใจหยุดเป็นทั้งหมดของความไม่ประมาท

ดังนั้น ให้ลงมือปฏิบัติธรรมกันให้เต็มที่ ทุ่มเทชีวิตจิตใจ กันให้ดี เพราะการฝึกใจให้หยุดนิ่งเป็นวิธีการเดียวเท่านั้น ที่จะทำให้เราบรรลุเป้าหมายสูงสุดของชีวิต คือเข้าถึงพระธรรมกาย และบรรลุมรรคผลนิพพานได้ในที่สุด

ก ร ร ม ข อ ง ค ณ เ จ้ า ชู

กาเมสุมิจนอาจารย์บุคคลช่องแสงแล้ว อบรมแล้ว
ทำให้มากแล้ว ย่อมเป็นไปพร้อมเพื่อนรัก เป็นไปพร้อมเพื่อ
กำเนิดในศิริจัน เป็นไปพร้อมเพื่อวิสัยแห่งเปรต วิชาของ
กาเมสุมิจนอาจารย์อย่างเบาที่สุด เมื่อมาเกิดเป็นมนุษย์ ก็เป็นไป
พร้อมเพื่อความเป็นผู้มีศรัทธา มีเวร ไม่เป็นที่รักของคนอื่น

กรรมของคนเจ้าชู้

๑๒๔

เบื้องหลังของทุกๆ ชีวิต หากนึกย้อนกลับไปได้ ทั้งที่เป็นอดีตของปัจจุบัน และอดีตชาติที่เคยเกิดมานับชาติไม่ถ้วน จะมีทั้งที่เป็นความดี ซึ่งถือว่าเป็นความสว่างของชีวิต และส่วนที่เป็นมมึดของชีวิต เพราะบาปกรรมที่เคยทำเอาไว้ในอดีต ชีวิตเรายังไม่มีอะไรที่สมบูรณ์พร้อมทุกอย่าง บางครั้งจึงมีทั้งสุขและทุกข์คละเคล้ากันไป ดังนั้นเราจึงควรจะสร้างแต่ความดีเพื่อความสุขทั้งในปัจจุบันและในบั้นปลายของชีวิต ขอให้เราอดทนก้าวเดินต่อไปบนเส้นทางแห่งความดี พร้อมกับหมั่นทำใจให้หยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ลักวันหนึ่งเราจะก้าวถึงบันไดขั้นสูงสุด คือได้บรรลुถึงฝั่งแห่งพระนิพพาน อันเป็นเอกกันตบรมสุขอย่างแน่นอน

มีพระบาลีที่ปรากฏใน อภิธรรมปิฎก กล่าวถึงอุปการณ ว่า

“กาเมสุมิฉาจารอันบุคคลชองเสพแล้ว อบรมแล้ว ทำให้มากแล้ว ย่อมเป็นไปพร้อมเพื่อนรัก เป็นไปพร้อมเพื่อกำเนิดในดิรัจฉาน เป็นไปพร้อมเพื่อวิสัยแห่งเปรต วิบากของกาเมสุมิฉาจารอย่างเบาที่สุด เมื่อมาเกิดเป็นมนุษย์ ก็เป็นไปพร้อมเพื่อกำเนิดเป็นผู้มีศัตรู มีเวร ไม่เป็นที่รักของคนอื่น”

กรรมของคนเจ้าชู้

๑๒๕

ความเจ้าชู้ทำให้เกิดความระแวง มีศัตรูมาก และทำให้ไม่เป็นที่รัก เหมือนดังเรื่องในอดีตชาติของภิกษุณีท่านหนึ่ง หลังจากบรรลุนิพพานเป็นพระอรหันต์แล้ว ได้ระลึกชาติดูประวัติการสร้างบารมีที่ผ่านมา ว่าลั้งสมบุญอะไรไว้บ้าง จึงได้บรรลุนิพพานหัตถผล และทำโมกขชาติสุดท้ายนี้ จึงได้แต่งงานถึง ๓ ครั้ง และถูกสามีทอดทิ้งโดยไม่มีเยื่อใยเลย เมื่อระลึกชาติไปดู ก็พบว่าในแต่ละชาติที่ผ่านมา ตนเองต้องเสวยวิบากกรรมที่เกิดจากการประพฤติดีในกามมาโดยตลอด แม้ในภพชาตินี้ ถึงจะเกิดเป็นลูกสาวเศรษฐี แต่ได้คนขอทานมาเป็นสามี เขาก็ไม่มีความปรารถนาอยากอยู่ร่วมด้วยเลย

*เรื่องมีอยู่ว่า พระเถรรูปนี้ท่านระลึกชาติไปดูพบว่า ท่านเคยสร้างบารมีมาในสมัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ก่อนๆ หลายพระองค์ทีเดียว และเคยเกิดเป็นผู้ชายมาแล้วหลายภพหลายชาติ ได้เคยลั้งสมบุญกุศลที่เป็นอุปนิสัยแห่งพระนิพพานมาตลอด ครั้นพอมาถึงใน ๓ ชาติสุดท้าย ท่านได้เกิดในนครเฮอร์กัจจะ เป็นลูกชายช่างทอง มีสมบัติมาก และถึงพร้อมด้วยรูปสมบัติ คือมีรูปร่างหน้าตาดี จึงเป็นที่หมายปองของ

กรรมของคนเจ้าชู้

๑๒๖

หญิงสาวทั้งหลาย ลูกชายช่างทองได้ประพาศพิศในกาม เป็นชู้กับภรรยาผู้อื่น ครั้นละโลกไปแล้ว ทำให้ไปบังเกิดในนรก ต้องหมกหม้ออยู่ในนรคนั้นยาวนาน

พอพ้นจากอัฐภาพของสัตว์นรกแล้ว บุญที่เคยทำเอาไว้ในอดีต ได้พ่วงท่านให้มาเป็นสัตว์เดียรัจฉาน ๓ ชนิด คือได้มาเกิดเป็นลูกวานร พอคลอดได้เพียง ๗ วันเท่านั้น วานรจำฝูงก็กัดอวัยวะเพศของลูกวานรทิ้ง กลายเป็นลิงตอนตลอดชาติ นี่ก็เป็นเพราะผลกรรมของความเจ้าชู้มาก่อน

ครั้นจุติจากกำเนิดวานร ก็ไปเข้าท้องของแม่แพะตาบอด และเป็นง่อย มีความเป็นอยู่ลำบากมาก พวกเด็กๆ ได้ชักชวนกันมาเล่นขี่หลังแพะตัวนี้ และเพราะกรรมที่เคยเจ้าชู้นั่นเอง ทำให้อวัยวะสืบพันธุ์ของแพะเป็นโรคมะเร็งไหล ได้รับทุกข์ทรมานมาก จึงเป็นอวัยวะใช้การไม่ได้จนตลอดชีวิต ชาติถัดมาก็ได้มาเกิดในกำเนิดโคของพ่อค้าโค เป็นลูกโคชนแดงเหมือนสีน้ำครั่ง ได้รูปทรงสมส่วน และเป็นที่ดึงดูดใจของโคตัวเมียทั้งหลาย ทำให้ถูกตอนตั้งแต่มายังไม่โตเป็นโคหนุ่ม จากนั้นก็ถูกใช้ให้ลากไถและลากเกวียน ทำงานหนักจนตาบอด

พอจุติจากกำเนิดโคแล้ว ชาติที่ ๕ ได้ไปเกิดเป็นลูกของนางทาสี เป็นหญิงกัมพูชา เป็นชายก็ไม่เชิง คือเกิดเป็นกะเทย

กรมของคนที่เจ้าชู้

๑๒๓

นั่นเอง ได้รับการดูแลถูกเหยียดหยามจากสังคมในยุคนั้นมาก และก็ไม่เป็นที่รักของคนในครอบครัว เพราะฉะนั้นชีวิตจึงพบแต่ความทุกข์ตรมระทมใจมาโดยตลอด จะรักชายหนุ่ม เขาก็ไม่รัก จะคบกับหญิง เพื่อนหญิงก็หวาดระแวง พออายุได้ ๓๐ ปี ก็ล้มป่วยตาย จากนั้นในชาติที่ ๖ ได้มาเกิดเป็นเด็กหญิงในตระกูลช่างทำเกวียนเขี้ยวใจ ถูกเจ้าหนี้มารุมทวงหนี้ทุกวัน เมื่อหนี้สินพอกพูนมากขึ้น นายกองเกวียนก็รีบสมบัติ พร้อมกับเอาลูกสาวไปเป็นคนรับใช้ที่บ้าน

ลูกชายของนายกองเกวียน ชื่อ ศิริทาส เห็นนางซึ่งกำลังอยู่ในวัยรุ่นอายุ ๑๖ ปี ก็มีจิตปฏิพัทธ์ ขอบไปเป็นภรรยาหน่อย เมื่อนางไปเป็นภรรยาหน่อยของเขาแล้ว ได้พูดคุยงให้สามีแยกทางกับภรรยาหลวง จนกระทั่งภรรยาหลวงต้องแยกทางกับสามี ทั้งที่จริงแล้วภรรยาหลวงเป็นคนที่มีศีล มีคุณธรรม ซื่อสัตย์ต่อสามี การที่นางพูดคุยงให้เขาแตกกัน จึงเป็นการสร้างกรรมใหม่

พอมาในสมัยพุทธกาล ก็ได้ไปบังเกิดเป็นธิดาของเศรษฐีในกรุงอุชเชนี นางมีชื่อว่า อลิทาสี ได้รับยกย่องว่าเป็นคนที่มีศีล มีธรรม เมื่อเติบโตเป็นสาวได้แต่งงานกับลูกเศรษฐีที่มีสมบัติทัดเทียมกัน เมื่อมีสามีแล้ว นางก็ตั้งใจทำหน้าที่เป็นศรีภรรยา เคารพสามีประดุจเทวดา เป็นคนไม่มีทิฏฐิมานะ ไม่คิดนอกใจ

กรรมของคนเจ้าชู้

๑๒๘

สามีเลย แต่เพราะกรรมเจ้าชู้ และด้วยกรรมที่ทำให้สามีภรรยา
เขาแยกทางกันนั่นเอง บีบคั้นให้สามีเกิดความเบื่อหน่าย
อยู่ร่วมกันได้เพียงเดือนเดียว สามีก็บอกให้นางกลับไปอยู่บ้าน
ตามเดิม

พ่อแม่ไม่อยากให้ลูกสาวเป็นหม้าย ก็เลยให้แต่งงาน
ครั้งที่สองกับคนฐานะปานกลาง นางก็ไม่รังเกียจ ตั้งใจทำหน้าที่
ศรีภรรยา ประณิบัติดูแลสามีไม่ให้ขาดตกบกพร่อง แต่ก็ไม่เป็น
ที่รักของสามีเหมือนเดิม ถึงแม้ว่านางจะเป็นที่รักของพ่อแม่
สามีและคนในบ้านก็ตาม แต่เมื่อไม่ถูกใจสามีเสียแล้ว
สุดท้ายก็ต้องกลับมาอยู่บ้านกับพ่อแม่ เป็นหม้ายสาวตามเดิม

บิดาของนางเห็นว่า ถ้าให้ลูกสาวแต่งงานกับคนที่ยากจน
เข็ญใจ ลูกเขยคนใหม่นี้ไม่น่าจะทอดทิ้งนาง จึงไปหาหนุ่มขอทาน
ซึ่งมีหน้าตาดีมาเป็นเขย หนุ่มขอทานคนนั้นก็ดีใจเป็นอย่างมาก
เพราะอยู่ดีๆ ก็มีเศรษฐีมาขอร้องให้ไปเป็นลูกเขย เหมือนหลุดก
ถึงข้าวนสาร โชคดียิ่งกว่าถูกลอตเตอรี่รางวัลที่ ๑ เสียอีก พอได้
ไปอยู่กับลูกสาวเศรษฐี อยู่กินฉันทสามีภรรยาเพียงครึ่งเดือนก็
เกิดความเบื่อหน่ายอีกแล้ว นี่เป็นเพราะกรรมที่นางเคยทำให้
ภรรยาสามีเขาทะเลาะและแยกทางกัน ในที่สุดหนุ่มขอทานก็ขอ
แยกทางกลับไปเป็นขอทานเหมือนเดิม

กรรมของคนเจ้าชู้

๑๒๕

ลูกสาวเศรษฐีมีความรู้สึกละอายใจมาก ที่นางแต่งงานมาถึง ๓ ครั้งแล้ว แต่ต้องถูกทอดทิ้งในระยะเวลาอันสั้นทุกครั้งไป และด้วยบุญที่นางสั่งสมมาดีในภพชาติอดีต ทำให้นางปรึกษากับพ่อว่าจะออกบวชเป็นภิกษุณี แต่พ่อกลัวลูกสาวจะลำบาก เลยแนะนำว่า “ลูกเอ๋ย ลูกเป็นคฤหัสถ์ก็สามารถประพฤติธรรมได้ ลูกจงเลี้ยงดูสมณพราหมณ์ด้วยข้าวน้ำเถิด ไม่ต้องบวชก็ได้”

นางให้เหตุผลแก่พ่อว่า “ความจริงลูกก็ทำบาปมามากแล้ว ลูกจะชำระบาปนั้นให้เสร็จสิ้นไปเสียที” บิดาเมื่อเห็นความตั้งใจจริงที่จะออกบวชให้ได้ของลูกสาวแล้ว ก็ไม่ขัดใจ ได้อนุญาตและอวยพรว่า “ขอลูกจงบรรลุลุธรรมอันเลิศ และให้ได้พระนิพพานที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงทำให้แจ้งแล้วเถิด” เมื่อได้รับอนุญาตจากบิดาแล้ว นางก็ไปบวชในสำนักของภิกษุณี และด้วยบุญเก่าที่เคยสั่งสมมาในอดีต ครั้นบวชได้เพียง ๗ วัน ก็ได้บรรลุลุธรรมเป็นพระอรหันตเถรี

เราจะเห็นว่า การประพฤติผิดในกาม นอกจากจะทำให้ไม่เป็นที่รักแล้ว ยังเป็นเหตุให้บาปอกุศลที่เคยทำไว้ในอดีตได้ช่องตามมาส่งผลถึงในภพชาติปัจจุบันอีกด้วย ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการสร้างบารมี ซึ่งกรรมบางอย่างที่แรงกล้ามาก

กรรมของคนเจ้าชู้

๑๓๐

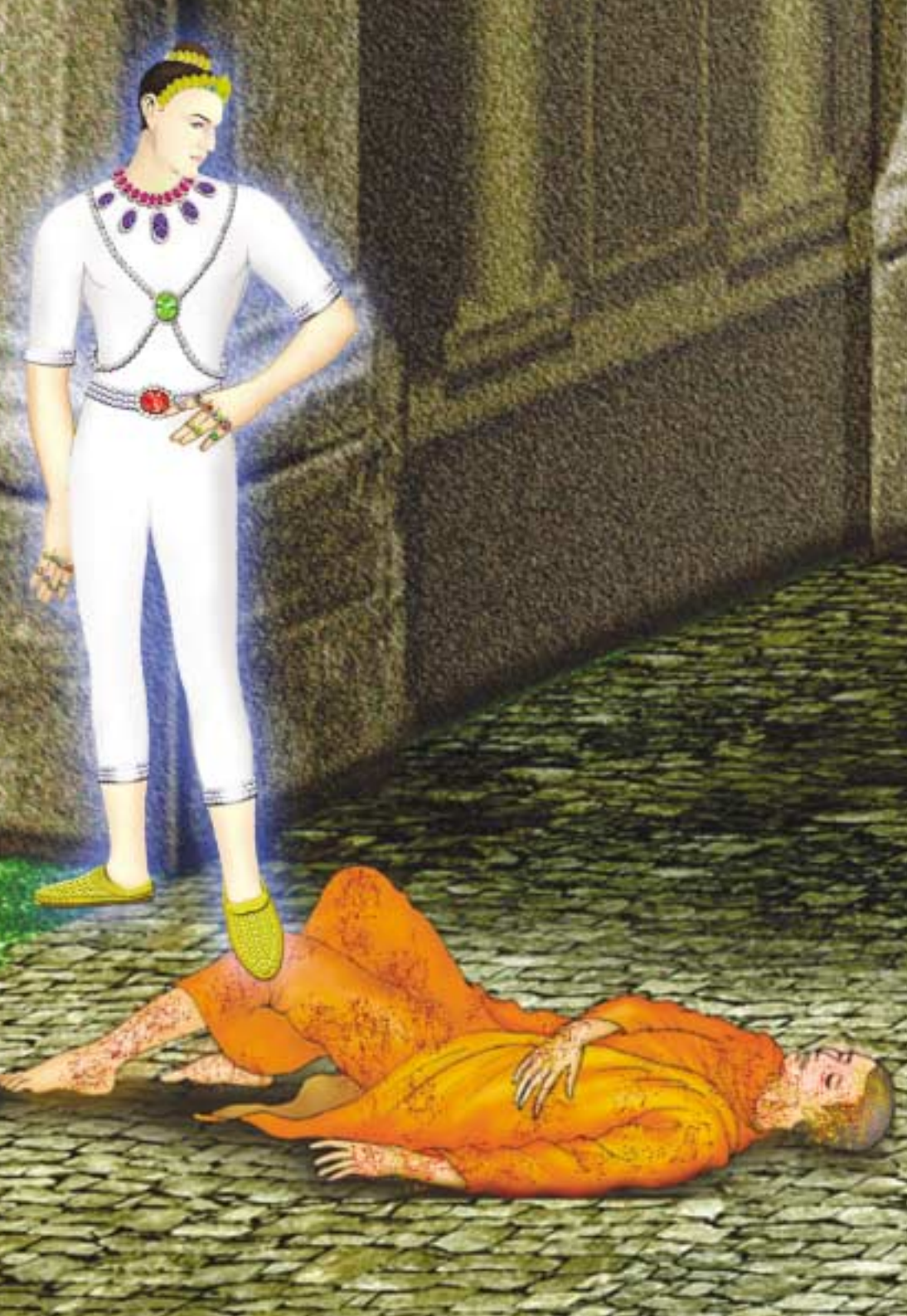
ก็สามารถตามส่งผลจนถึงภพชาติสุดท้ายทีเดียว เพราะฉะนั้น
ดีที่สุดอย่าไปสร้างบาปกรรมอีก ให้ตั้งใจสั่งสมแต่กรรมดี
อย่าประมาทในชีวิต เพราะถ้าประมาทพลั้งเพลอ การดำเนิน
ชีวิตมีสิทธิ์ผิดพลาด สุดท้ายก็หนีไม่พ้นอบาย ไม่พ้นวิบากกรรม
ดีที่สุดต้องปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระธรรมกาย บาปกรรม
ทั้งหลายจะได้ตามไม่ทัน ยิ่งถ้าหมดกิเลสก็หมดกรรม หยุดการ
เวียนว่ายตายเกิด สุดท้ายจะมีนิพพานเป็นที่ไปกันทุกคน

โทษของ การว่าร้ายผู้อื่น

พูดแต่วาจาสุภาษิต ซึ่งพระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า ถ้า
อารยชนใครจะพูด ก็เป็นผู้ฉลาด รู้จักกาล พูดแต่ถ้อยคำที่
ประกอบด้วยเหตุผลที่อารยชนประพฤติกกัน ไม่พูดด้วยความโกรธ
ไม่ยกตัว มีใจสงบ ไม่ตีเสมอ ไม่ก้าวร้าว ไม่พูดเอาหน้า รู้ชอบ
แล้วจึงกล่าว ถ้าเขาพูดดีพูดถูกก็อนุโมทนา เมื่อคนอื่นพูดผิด
ก็ไม่รุกราน เขาพูดพลั้งไปบ้างก็ไม่ถือสาหาความ ไม่พูดพาล่ม
ไม่พูดเหยียบย่ำคนอื่น การพูดของสัตนุรุษเป็นการพูดเพื่อให้
เกิดความรู้ประเทืองปัญญา อารยชนมีปกติสนทนากันอย่างนี้

โทษของการว่าร้ายผู้อื่น

๑๓๓

การประพฤติปฏิบัติธรรม เป็นสิ่งสำคัญที่สุดสำหรับตัวของเราเองและมวลมนุษยชาติ ผู้มีธรรมะเป็นอาภรณ์ ย่อมจะเป็นที่รักของมนุษย์และเทวาทั้งหลาย อาภรณ์ภายนอกนั้นแม้ อาจจะมีมูลค่ามากมาย แต่เป็นที่พึงในยามคับขันให้กับเรายังไม่ได้ อีกทั้งยังทำให้เป็นห่วงกังวลในการเก็บรักษา แต่ธรรมะภายในเท่านั้น ที่เป็นอาภรณ์ชั้นเลิศ เป็นที่พึงที่ระลึกให้กับตัวเราได้อย่างแท้จริง แม้คนอื่นก็ให้ความเคารพเลื่อมใส จะทำให้เป็นที่รักที่น่าปรารถนาและเป็นผู้ทรงคุณค่าของมหาชนทั้งหลาย ดังนั้นธรรมะจึงเป็นอาภรณ์ประดับคู่กายที่อมตะมั่นคงที่สุดที่จะติดตามตัวเราไปได้ทุกภพทุกชาติ เราจึงต้องหมั่นประพฤติปฏิบัติธรรมเพื่อให้เข้าถึงธรรมะภายใน เราจะได้เป็นเจ้าของสมบัติอันล้ำค่านี้ได้ตลอดไป

มีพระบาลีกล่าวไว้ใน สุภาสิตสูตร ว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย วาจาอันประกอบด้วยองค์ ๔ เป็น วาจาสุภาสิต ไม่เป็นวาจาทุพภาสิต เป็นวาจาไม่มีโทษ และเป็นวาจาอันวิญญูชนทั้งหลายไม่พึงติเตียน ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ย่อมกล่าวแต่วาจาที่บุคคลกล่าวดีแล้วเท่านั้น ไม่กล่าววาจาที่บุคคลกล่าวชั่ว ย่อมกล่าวแต่วาจาที่เป็นธรรมเท่านั้น ไม่กล่าววาจาที่ไม่เป็นธรรม ย่อมกล่าวแต่วาจาอันเป็นที่รัก

โทษของการว่าร้ายผู้อื่น

๑๓๔

เท่านั้น ไม่กล่าววาจาอันไม่เป็นที่รัก ย่อมกล่าวแต่วาจาจริง
เท่านั้น ไม่กล่าววาจาเท็จ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย วาจาอันประกอบด้วยองค์ ๔
เหล่านี้แล เป็นวาจาสุภาสิต ไม่เป็นวาจาทุพภาสิต เป็น
วาจาไม่มีโทษและเป็นวาจาอันวิญญูชนทั้งหลายไม่พึงติเตียน”

วาจาสุภาสิต หมายถึง คำพูดที่ได้รับการกลั่นกรองมา
อย่างดีแล้วจากใจที่บริสุทธิ์ ประกอบด้วยความเมตตา
ปรารถนาดีต่อผู้ฟัง เนื่องจากธรรมชาติให้ดวงตามา ๒ ตา
มีหน้าที่ดู สำหรับหูมีหน้าที่ฟังเพียงอย่างเดียว ธรรมชาติก็ให้มา
ถึง ๒ หู จมูกให้มา ๒ รู มีหน้าที่ดมกลิ่นอย่างเดียว แต่ปากมี
เพียงปากเดียว แต่ต้องมีหน้าที่ถึง ๒ อย่าง คือ ทั้งกินและพูด
แสดงว่าธรรมชาติต้องการให้คนดูให้มาก ฟังให้มาก แต่พูดให้น้อย
ให้มีสติคอยระมัดระวังปาก ยามจะกินก็กินให้พอดี จะพูดก็พูด
ให้พอดี ลักษณะคำพูดที่เหมาะสมพอดี เป็นคุณทั้งแก่ตัวผู้พูด
และผู้ฟัง ท่านเรียกว่า วาจาสุภาสิต

การพูดเป็นสิ่งสำคัญสำหรับมนุษย์ทุกๆ คน จะล้มเหลว
หรือจะประสบความสำเร็จในชีวิต ก็อาศัยวาจาที่เปล่งออกมา
จากปากนี้แหละ ก่อนเปล่งถ้อยคำ เรายังเป็นนายของคำพูด
ครั้นเมื่อพูดออกไปแล้ว คำพูดนั้นจะเป็นนายของเรา เพราะฉะนั้น

โทษของการว่าร้ายผู้อื่น

๑๓๕

เราต้องระมัดระวังคำพูด ต้องรู้จักใช้วาจาให้เกิดประโยชน์ต่อตนเอง ต่อส่วนรวม และต่อชาวโลก ให้พูดแต่วาจาที่ไพเราะ เสนาะโลด สมนามไมตรี เราจะได้เป็นผู้มีวาจาอันเป็นที่รักที่เชื่อถือได้ มีวาจาศักดิ์สิทธิ์ ไม่ใช่พูดแล้วนำความเดือดร้อนมาให้ ในภายหลัง อย่าพูดจาเพียงเพื่อสนุกปากด้วยความคึกคะนอง หรือพูดคำหยาบว่าร้ายผู้อื่น มิฉะนั้นจะต้องประสบทุกข์เพราะคำพูดของตนเอง เหมือนอย่างพระโกกาลิกะ ผู้มีจิตประทุษร้าย ดำว่าพระอรหันต์ ทำให้ต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ในมหานรก

*เรื่องมีอยู่ว่า พระโกกาลิกะมีจิตผูกอาฆาตในพระสารีบุตรและพระมหาโมคคัลลานะ เนื่องจากไม่ชอบใจที่หลังจากออกพรรษาแล้ว พระเถระทั้งสองรูปไม่รับไทยธรรมที่ญาติโยมนำมาถวายให้ ทำให้ตนเองพลอยไม่ได้ลาภสักการะไปด้วย จึงคอยหาทางที่จะแก้แค้นพระเถระทั้งสองอยู่ตลอดเวลา จนกระทั่งมีอยู่พรรษาหนึ่ง เมื่อพระอัศรสวาททั้งสองพากันขุ ๕๐๐ รูป เทียวจาริกไปตามสถานที่ต่างๆ เพื่อโปรดญาติโยม ได้พากันเดินรุดงค์ไปจนถึงโกกาลิกรัฐซึ่งเป็นที่อยู่ของพระโกกาลิกะ

สาธุชนต่างพากันให้การต้อนรับเป็นอย่างดี ให้เข้าไปพักในวิหาร ช่วยกันจัดแจงภัตตาหารหวานความถวาย รวมไปถึง

โทษของการว่าร้ายผู้อื่น

๑๓๖

ถึงคิลานเภลัชและเครื่องนุ่งห่มอีกจำนวนมาก พวกภิกษุที่มาด้วยกัน ต่างได้รับจีวรที่ญาติโยมนำมาถวาย ส่วนพระโกกาลิกะไม่ได้รับกับเขา

พระโกกาลิกะเมื่อไม่ได้จีวร จึงตัดพ้อต่อว่าพระเถระทั้งสองว่า พระสารีบุตรกับพระโมคคัลลานะ เป็นผู้ปรารภลามกมกมาก รับเสียจนล้นเหลือ ไม่ยอมให้ตนเอง ซึ่งเป็นพระเจ้าถิ่นเลย พระเถระคิดว่า โกกาลิกะต้องประสอกุศลเพราะอาศัยปากของตนเป็นแน่แท้ ท่านไม่ยอมให้พระโกกาลิกะได้รับบาปมากไปกว่านี้ จึงพาบริวารออกไปพักที่อื่น แม้ชาวบ้านจะอาราธนาอ้อนวอนให้อยู่ต่อ แต่ท่านก็ไม่รับอาราธนา สาธุชนเข้าไปถามสาเหตุที่ทำให้พระเถระไม่อยู่ที่นี่ เมื่อทราบว่าเป็นเพราะพระโกกาลิกะด่าว่าพระอัครสาวกทั้งสอง จึงได้นิมนต์ให้พระโกกาลิกะไปขอขมาพระเถระ แล้วอาราธนาให้ท่านกลับมาเป็นเพื่อนาบุญที่นี่อีกครั้งหนึ่ง ไม่อย่างนั้นจะขับไล่พระโกกาลิกะออกจากวัดนี้

พระโกกาลิกะจำต้องไปอ้อนวอนพระเถระทั้งสองรูป เนื่องจากกลัวโยมอุปัฏฐากจะขับไล่ แต่พระเถระและคณะสงฆ์ต่างปฏิเสธที่จะกลับไป เมื่อพระโกกาลิกะไม่อาจจะนิมนต์พระเถระให้กลับมาได้ ก็กลับไปยังวิหารตามลำพัง ฝ่ายญาติโยม

โทษของการว่าร้ายผู้อื่น

๑๓๓

อุบาสกอุบาสิกาเมื่อรู้ว่า พระอัครสาวกทั้งสองไม่ยอมกลับมาอีก จึงพากันขับไล่พระโกกาลิกะให้ออกจากวิหารไป

เมื่อท่านถูกญาติโยมขับออกจากวัดเสียแล้ว ก็ถือบาตร จีวรไปขออาศัยอยู่ตามวัดต่างๆ พระวัดอื่นพอรู้ว่านี่คือ พระโกกาลิกะผู้ด่าว่าพระอัครสาวก จึงไม่มีใครอยากจะรับไว้ เพราะกลัวว่าจะมาทำให้สงฆ์เสื่อมเสีย และกลัวพระในวัดจะแตกความสามัคคี สุดท้ายเมื่อมองไม่เห็นที่พึ่งอื่นแล้ว จึงเดินทางไปวัดพระเชตวัน เข้าเฝ้าพระบรมศาสดา แต่เมื่อไปเข้าเฝ้าแล้วแทนที่จะพูดเรื่องจริง ก็ไปโกหกพระพุทธรองค์ว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ท่านพระสารีบุตรกับพระโมคคัลลานะมีความปรารถนาลามก เป็นคนมักมาก เป็นผู้ยินดีในลาภสักการะ ได้พากันไปเบียดเบียนข้าพระองค์ ทำให้ข้าพระองค์ต้องเดือดร้อน ไร้ที่อยู่อาศัย”

พระบรมศาสดาทรงทราบอัธยาศัยของพระเถระทั้งสอง รูปดี จึงรับสั่งว่า “โกกาลิกะ เธออย่ากล่าวอย่างนี้เลย จงยังจิตให้เสื่อมใสในสารีบุตรและโมคคัลลานะเถิด” พระโกกาลิกะก็ไม่ยอมฟัง แล้วยังกล่าวไม่เหมาะสมกับพระพุทธรองค์อีกว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระองค์แม้แต่เชื่อพระอัครสาวกของพระองค์อยู่ได้อย่างไร ข้าพระองค์เห็นประจักษ์มากับตาแล้วว่า ภิกษุ

โทษของการว่าร้ายผู้อื่น

๑๓๘

พวกนี้ล้วนเป็นคนมักมาก มีลับลมคมใน เป็นผู้ทุศีลทั้งนั้น” พระบรมศาสดาตรัสห้ามถึง ๓ ครั้งว่า “อย่าไปกล่าวร้าย พระอรหันต์เลย” แต่พระโกกาลิกะไม่ยอมเชื่อ ว่าแล้วก็ยังลุกจากไปโดยไม่เคารพยำเกรงต่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เมื่อท่านเดินลับคล่องจักษุของพระผู้มีพระภาคเจ้าไปเท่านั้น ทัวทั้งเรือนร่างของท่าน ก็เกิดเม็ดตุ่มประมาณเท่าเมล็ดฝักกาด ค่อยๆ พุพองใหญ่ขึ้นทีละเล็กทีละน้อย จนเท่าผลพุทรา แล้วโตใหญ่ขึ้นขนาดผลมะตูมสุก จากนั้นตุ่มก็แตกออกเป็น น้ำเลือดน้ำเหลืองไหลไทรยมกาย ส่งกลิ่นเหม็นเน่าฟุ้งออกจากตัว ท่านต้องนอนเจ็บปวดทรมนทรมายอยู่ที่ซุ้มประตูวัดพระเชตวัน ไม่มีใครอยากเข้าใกล้ เรื่องนี้ได้มีการโจษจันไปในวงกว้าง ตั้งแต่หมู่มนุษย์ เทวดา จนถึงพรหมโลก ว่าพระอัครสาวกทั้งสองถูกพระโกกาลิกะด่าบริภาษ

สมัยนั้น ตูพรหมซึ่งเคยเป็นอุปัชฌาย์ของพระโกกาลิกะ เมื่อได้ทราบเรื่องนั้น ก็อยากจะช่วยเหลือลูกศิษย์ให้พ้นจากความทุกข์ทรมาน จึงลงมาจากพรหมโลก มายืนอยู่ในอากาศ ต่อหน้าพระโกกาลิกะ เปล่งรัศมีสว่างไสวไปทั่วอาณาบริเวณ วัดพระเชตวัน พร้อมกับบอกลูกศิษย์ว่า “โกกาลิกะ ท่านจงทำความเลื่อมใสในพระอัครสาวกทั้งสองเถิด อย่ามีจิตคิด

โทษของการว่าร้ายผู้อื่น

๑๓๕

ประทุษร้ายในพระอรหันต์เลย แล้วท่านจะพ้นจากความทุกข์
แสนสาหัสนี้”

พระโกกาลิกะตะโกนถามไปว่า “ท่านเป็นใครกัน ถึง
กล้ามาสั่งสอนเรา” อดีตพระอุปัชฌาย์ก็บอกว่า เป็นตุพุทธหม
แต่พระโกกาลิกะกลับเอ็ดตะโรใส่ว่า “ท่านรี เป็นตุพุทธหม
พระบรมศาสดาทรงพยากรณ์ว่า เป็นพระอนาคามีมิใช่หรือ
ธรรมดาว่าพระอนาคามี จะไม่กลับมายังโลกอีกแล้ว สงสัยท่าน
คงเป็นแค่ยักษ์ที่กองขยะเป็นแน่ จงไปเสียเถิด”

เมื่อตุพุทธหมไม่อาจทำให้พระโกกาลิกะเชื่อถือน้อยคำได้
จึงอันตรธานหายไป แล้วกลับไปเสวยสุขในพรหมโลกชั้น
สุทธาวาสเหมือนเดิม ฝ่ายพระโกกาลิกะทนความเจ็บปวดไม่ไหว
ก็สิ้นใจตาย ไปบังเกิดในปทุมนรก ต้องรับความทุกข์ทรมาน
แสนสาหัสเป็นเวลายาวนาน

จากเรื่องนี้ จะเห็นว่าการที่เราจะกล่าวหาใครสักคน
ก็ตามที ควรต้องระมัดระวังให้มากเป็นพิเศษ อย่าพูดเพียง
เพราะใจมีอคติหรือไม่พอใจใคร ต้องรู้จักใช้วาจาในทาง
สร้างสรรค์ที่ให้เกิดประโยชน์ดีกว่า คำพูดที่ดีมีมากมายควรนำ
มาใช้ ให้รู้จักใช้วาจาที่ยกใจผู้ฟังให้สูงขึ้น ไม่ใช่คอยแต่จะชวน
ทะเลาะ เพราะจะทำให้ใจหยาบ ทำให้คอยจับผิดกันและกัน

โทษของการว่าร้ายผู้อื่น

๑๔๐

ในที่สุดก็ทำให้เกิดการแตกความสามัคคี ควรพูดจาให้เหมือน
อารยชน พูดแต่วาจาสุภาพ ซึ่งพระพุทธรองค์ตรัสไว้ว่า “ถ้า
อารยชนใครจะพูด ก็เป็นผู้ฉลาด รู้จักกาล พูดแต่ถ้อยคำที่
ประกอบด้วยเหตุผลที่อารยชนประพฤติก้น ไม่พูดด้วยความโกรธ
ไม่ยกตัว มีใจสงบ ไม่ตีเสมอ ไม่ก้าวร้าว ไม่พูดเอาหน้า รู้ชอบ
แล้วจึงกล่าว ถ้าเขาพูดดีพูดถูกก็อนุโมทนา เมื่อคนอื่นพูดผิด ก็
ไม่รู้กรณ เขาพูดพลั้งไปบ้างก็ไม่ถือสาหาความ ไม่พูดพาล่ม
ไม่พูดเหยียบย่ำคนอื่น การพูดของลัตบุรุษเป็นการพูดเพื่อ
ให้เกิดความรู้ประเทืองปัญญา อารยชนมีปกติสนทนากันอย่างนี้”

ทุกท่านก็เช่นเดียวกัน เมื่อจะพูดจาปราศรัยกับใคร
ต้องรู้จักมีความสำรวมระวัง ให้พูดแต่ถ้อยคำอันเป็นที่รัก เป็น
คำที่ยกใจให้สูงขึ้นสู่หนทางสวรรค์และพระนิพพาน ฝึกสรรหา
กลั่นกรองถ้อยคำที่พูดแล้วเปลี่ยนใจผู้ฟังจากรุ่มร้อนให้มา
เยือกเย็น จากกระวนกระวายกระสับกระส่ายให้หยุดนิ่งได้
พูดจาโน้มน้าวใจผู้ฟังให้หันกลับเข้ามาตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกาย
ฐานที่ ๗ วาจาใดที่พูดไปแล้วทำให้ผู้ฟังเข้าถึงธรรม วาจา
นั้นแหละเป็นอริยวาจา เป็นวาจาอันประเสริฐ ดังนั้นให้หมั่น
ฝึกฝนอบรมตนเองให้เป็นผู้มีวาจาสุภาพ จะได้ช่วยกันแนะนำ
ชาวโลกให้เข้าถึงธรรมกันทุกคน

ใ ห้ ทุ ก ชั แ ก่ ทั าน
ทุ ก ชั นั ึ ึง ด้ าว

บุคคลทำกรรมใด ย่อมมองเห็นกรรมนั้นในตน

ผู้ทำกรรมดี ย่อมได้ผลดี

ผู้ทำกรรมชั่ว ย่อมได้ผลชั่ว

บุคคลหว่านพืชเช่นใด ผลย่อมงอกขึ้นเช่นนั้น

ให้ทุกข์แก่ท่าน ทุกข์นั้นถึงตัว

๑๔๓

การสร้างบารมีเป็นเสมือนเสาหลักของชีวิต ที่มวลมนุษย์ทั้งหลายจะต้องกระทำ เพราะว่าทุกๆ คนที่เกิดมาล้วนมีจุดมุ่งหมายเดียวกันคือ เพื่อทำอสังกิลให้หมดสิ้นไป การจะเข้าถึงจุดที่บริบูรณ์ที่สุดของชีวิตคือพระนิพพานได้นั้น จะต้องมีการบารมีมากเพียงพอ และต้องเป็นบุญล้วนๆ ไม่มีสิ่งอื่นที่เป็นบาปอกุศลเจือปน

บุญที่บริสุทธิ์นี้ จะช่วยกลั่นกาย วาจา ใจของเราทุกๆ วัน จะส่งผลให้ชีวิตของผู้คนเข้าถึงความบริสุทธิ์ได้โดยไม่ยาก ต่างกับชีวิตของผู้ที่กระทำแต่บาปอกุศลย่อมจะได้รับผลที่ตรงกันข้าม เสวยแต่ผลแห่งวิบากกรรมที่เผ็ดร้อน มีทุกตื้อบายภูมิเป็นที่ไป เพราะการเกิดมาในสังสารวัฏนั้น เมื่อทำดีต้องได้ดี ส่วนทำชั่วก็ย่อมจะได้รับผลชั่ว เมื่อเราทราบกันอย่างนี้ ก็ควรตระหนักและมีใจมั่นคงในความดีให้ยิ่งๆ ขึ้นไป และต้องหมั่นทำใจหยุด ใจนิ่งอย่างสม่ำเสมอ จิตใจเราจะได้มั่นคงต่อหนทางแห่งความดีงามได้ตลอดไป

มีวาระพระบาลีที่ตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ชาดก ความว่า

“ยานิ กโรติ ปุริโส

กลุณณการี กลุณณ

ยาทิส วปะเต พิช

ตานิ อตตนิ ปสุตติ

ปาปการี จ ปาป

ตาทิส หรเต ผล

ให้ทุกข์แก่ท่านทุกข์นั้นถึงตัว

๑๕๕

**บุคคลทำกรรมใด ย่อมมองเห็นกรรมนั้นในตน ผู้ทำ
กรรมดี ย่อมได้ผลดี ผู้ทำกรรมชั่ว ย่อมได้ผลชั่ว บุคคล
หว่านพืชเช่นใด ผลย่อมงอกขึ้นเช่นนั้น”**

มีพุทธภาษิตอยู่บทหนึ่งว่า ทำดีได้ดี มีที่ไหน ทำชั่วได้ดี
มีถมไป ถ้อยคำอย่างนี้กลับเริ่มแผ่ขยายไปในทุกๆ หมู่ชน โดย
เฉพาะผู้ที่หาเช้ากินค่ำ ต้องการแสวงหาปัจจัยเลี้ยงชีพในทาง
ที่ผิด ความคิดอย่างนี้เป็นความคิดที่ผิด อย่าไปคิดและอย่านำ
ไปปฏิบัติอย่างเด็ดขาด เพราะจะทำให้เรากลายเป็นคนมีฉันทิภูติ
ไม่เชื่อเรื่องบาปบุญคุณโทษ จะก่อให้เกิดความหายนะแก่ตัว
ของเราเองทั้งภพนี้และภพหน้า การเข้าใจในสิ่งที่ผิดๆ อย่างนี้
จะก่อให้เกิดแต่ความเสียหายเพียงอย่างเดียวเท่านั้น และเคย
เกิดขึ้นมาแล้วทุกยุคทุกสมัย ผลก็ปรากฏชัดเจนว่า นำมาแต่
ความทุกข์เท่านั้น เรื่องราวที่เป็นตัวอย่างเช่นนี้ แม้แต่
พระลัมมालัมพุทเธเจ้ายังเคยทรงนำมาตรัสเล่าเป็นอุทาหรณ์
สอนใจพุทธสาวก เพื่อเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิต เป็นคติ
สอนใจอย่างดีเยี่ยม

*มีอยู่คราวหนึ่ง พระโอรสของพระเจ้าอุเทนพระนามว่า
โพธิราชกุมาร ประทับอยู่ที่สูงสูมารคีรี ได้รับสั่งให้เรียกช่างไม้

ให้ทุกข์แก่ท่านทุกข์นั้นถึงตัว

๑๔๕

ที่มีฝีมือดีที่สุดในยุคนั้นมาคนหนึ่ง ให้สร้างมหาปราสาทชื่อว่า โกลนุท โดยสร้างไม่ให้เหมือนกับพระราชวังของพระราชารัชนา มหาปราสาทโกลนุทนี้สวยงามมาก สวยงามอย่างน่าอัศจรรย์ มองดูแล้วเหมือนลอยอยู่กลางอากาศ มีความวิจิตรพิสดารมาก ตอนเริ่มสร้างก็ดูยังไม่มီးอะไรเกิดขึ้น แต่เมื่อสร้างเสร็จแล้วเกิด มีความระแวงขึ้นมาว่า หากปล่อยช่างไม้นี้ไว้ เดียวคงต้องไป สร้างให้กับที่อื่นอีก จะทำให้ปราสาทของเราไม่เป็นสิ่งอัศจรรย์ ของโลก จึงรับสั่งให้ควักนัยน์ตาของนายช่างไม้นั้นออกเสีย

เรื่องราวที่โพธิราชกุมารทำลงไปอย่างนี้ กลายเป็นข่าว แพร่กระฉ่อนไปทั่วบ้านทั่วเมือง แม้แต่ในหมู่ภิกษุสงฆ์ก็ยังนั่ง สนทนาถึงเรื่องนี้กันในโรงธรรมสภา ในขณะนั้น พระบรม ศาสดาเสด็จเข้ามาพอดิ พระองค์จึงตรัสถามว่า ที่นั่งสนทนากัน นี้ปรารภถึงเรื่องอะไร? เมื่อพระภิกษุสงฆ์กราบทูลให้ทรงทราบ แล้ว พระองค์จึงตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย โพธิราชกุมาร นั้นไม่ใช่ จะเป็นคนที่หยาบซ้าสามานย์แต่ในบัดนี้เท่านั้น แม้ในอดีตก็เคย มีนิสัยเช่นนี้มาแล้ว ตนเองจึงต้องประสบผลแห่งการกระทำนั้น ชนิดทันตาเห็นทีเดียว” เมื่อพระภิกษุอ่อนวอน พระองค์จึงทรง นำเรื่องในอดีตมาตรัสเล่าว่า

ในอดีตกาล พระโพธิสัตว์ได้เกิดเป็นอาจารย์ทิศาปาโมกข์ อยู่ในเมืองดักกลีลา สอนศิลปวิทยาให้กับพระราชโอรสและ

ให้ทุกข์แก่ท่านทุกข์นั้นถึงตัว

๑๔๖

บุตรของพราหมณ์ในชมพูทวีปทั้งสิ้น แม้พระโอรสของพระเจ้าพาราณสีพระนามว่าพรหมทัตกุมาร ก็ศึกษาในสำนักของพระโพธิสัตว์เช่นกัน ได้เรียนพระเวททั้ง ๓ กับพระโพธิสัตว์ พระเวทสามนี้เป็นความรู้ทางศาสนาพราหมณ์ มักจะเรียกสั้นๆ ว่า ไตรเพท เป็นคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ตามความเชื่อของศาสนาพราหมณ์ มีความรู้ที่บรรจุไว้อยู่สามอย่าง คือ ๑. **ฤคเวท** เป็นความรู้ที่ประมวลบทสรรเสริญเทพเจ้าต่างๆ ตามความเชื่อของศาสนิกในยุคนั้น ๒. **ยชุรเวท** ประกอบด้วยบทสวดอันอ่อนน้อม หรือขับร้องเป็นทำนองในพิธีบูชาयัญ และ ๓. **สามเวท** เป็นการประมวลบทเพลงขับสำหรับสวดหรือร้องเป็นทำนองในพิธีบูชาयัญเช่นกัน เป็นความรู้ที่คนในสมัยนั้นศึกษาเล่าเรียนกับพระโพธิสัตว์เจ้า พรหมทัตกุมารนี้ได้ศึกษาอยู่กับเพื่อนสหายธรรมิกทั้งหลาย

โดยอุปนิสัยดั้งเดิมของพรหมทัตกุมารแล้ว เป็นคนที่ กักขฬะ หยาบช้ำ ทารุณ ด้วยอำนาจแห่งความรู้ที่ดูลักษณะ จึงกล่าวพร่ำสอนตักเตือนเนื่องๆ ว่า “ดูก่อนพ่อ ความเป็นใหญ่ที่ได้มาด้วยความหยาบชำนั้น จะดำรงอยู่ได้ไม่นานเลย เมื่อมีเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันเกิดขึ้น ผู้ที่ได้ขึ้นเป็นใหญ่ด้วยความหยาบช้ำ จะไม่ได้ที่พึ่งจากบุคคลรอบข้าง เหมือนคนเรือแตกที่ไม่มีที่พึ่งกลางสมุทร ฉะนั้น ดังนั้นพระองค์อย่าเป็นคนที่มี

ให้ทุกข์แก่ท่านทุกข์นั้นถึงตัว

๑๔๓

อุปนิสัยอย่างนี้เลย” ตอนที่อยู่กับอาจารย์ ท่านก็ดูรับฟังด้วยความเคารพเชื่อฟังในทุกถ้อยคำ

หลังจากที่ศึกษาศิลปวิทยาจนจบการศึกษา ก็เดินทางกลับไปยังนครพาราณสี เพื่อเข้ารับตำแหน่งอุปราชประจำพระนคร จนกระทั่งพระราชบิดาสวรรคต จึงได้ขึ้นครองราชย์สืบต่อ อาจจะเป็นความอับโชคของท่านก็ได้ เพราะมีบุโรहितที่ปรึกษาประจำพระองค์เป็นคนมักใหญ่ใฝ่สูง และเป็นผู้ที่มีความโลภในลาภ ยศ ไม่รู้จักพอ เกิดความคิดที่ไม่ดีขึ้นมาว่า เราจะยุให้พระราชอาทำการยึดราชสมบัติทั่วชมพูทวีปดีกว่า เพราะหากว่าพระราชอาของเราเป็นผู้ที่ครองราชย์ในชมพูทวีปแล้ว เราในฐานะบุโรहितที่ปรึกษา ย่อมจะได้รับลาภ ยศ ชื่อเสียง ยิ่งขึ้นตามไปด้วย ด้วยความปรารถนาลามกเช่นนี้จึงทำการยุยงพระราชอาอยู่ทุกๆ วัน จนกระทั่งพระราชอาล้อยตามความคิดของบุโรहितผู้เป็นมิฉฉาปฏิภูมิจน

พระเจ้าพรหมทัตราชาแห่งพาราณสีจึงกรีธาทัพครั้งใหญ่พร้อมกับเหล่าเสนาทหารจำนวนมาก เดินทางไปทั่วชมพูทวีป เมืองแรกที่ทำกรรบได้ใช้วิธีปิดล้อมรบ จนกระทั่งได้รับชัยชนะ ทำอย่างนี้จนยึดเมืองได้ ก็จะเดินทางต่อไป สามารถรบจนได้รับชัยชนะทั่วทั้งชมพูทวีป ยึดเมืองและจับพระราชอาได้ถึง ๑,๐๐๐ พระองค์ และเดินทางพร้อมกับพระราชอาที่ศิโรราบมุ่งตรงไปยัง

ให้ทุกข์แก่ท่านทุกข์นั้นถึงตัว

๑๔๘

พระนครสุดท้ายคือ นครดักกลีลา ซึ่งเป็นเมืองที่ตนเองเคยเดิน
ทางไปศึกษาเล่าเรียนเมื่อครั้งยังเป็นพระราชโอรส

ในขณะเดียวกัน อาจารย์ทศปาโมกข์ผู้เป็นพระโพธิสัตว์
ก็ยังเป็นอาจารย์สอนอยู่ที่นั่นเช่นเดิม ด้วยความเป็นผู้ที่มีปัญญา
จึงวางแผนป้องกันพระนครอย่างเต็มความสามารถ ทำให้พระเจ้า
พรหมทัตไม่สามารถกรีธาทัพเข้ายึดครองได้ พระราชาจึงให้ตั้ง
ค่ายพักแรมอยู่นอกพระนคร ให้อมานไต้ต้นไทรใหญ่ริมฝั่ง
แม่น้ำคงคา แล้วทำเพดานข้างบน ลาดที่บรรทมแล้วพักผ่อน
ท้าวเธอแม้จะพาเอาพระราชาทิ้งพันพระองค์มาช่วยออกรบ
ก็ยังไม่สามารถยึดนครดักกลีลาได้

เมื่อไม่สามารถที่จะยึดได้อย่างที่ตั้งใจ จึงปรึกษากับ
บุโรहितมัจฉาภิภูริว่า เราควรจะทำอย่างไรดี จึงจะสามารถยึด
เมืองนี้ได้ บุโรहितได้ให้คำปรึกษาว่า “มหาบพิตร เราควรจะทำ
พิธีกรรมด้วยการควักนัยน์ตาของพระราชา ๑,๐๐๐ พระองค์
แล้วปลงพระชนม์เสีย ผ่าท้องถือเอาเนื้อที่ร่อย กระทำ
พิธีกรรมแก่เทวดา เอาเกลียวไส้ทั้งหลายวางรอบต้นไทร แล้ว
เจิมด้วยโลหิต ชัยชนะจะมีแก่เราอย่างแน่นอน”

ด้วยความเป็นผู้ที่มีอุปนิสัยหยาบช้ายอยู่แล้ว เมื่อได้ทรง
รับฟังอย่างนั้นก็ไม่ต้องพิจารณาเลย รับสั่งให้ทำตามคำ
ของบุโรहितทันที โดยวางแผนให้เรียกพระราชาเข้ามาที่ละองค์

ให้ทุกข์แก่ท่านทุกข์นั้นถึงตัว

๑๔๕

แล้วทำให้สลับด้วยการบีบคอ ควักนัยน์ตา แล้วฆ่าให้ตาย เอาแต่เนื้อไว้ ลอยซากศพลงไปในแม่น้ำคงคาแล้วทำพิธี บวงสรวงเทวดา กรรมที่พระเจ้าพรหมทัตทรงกระทำในครั้งนั้น เป็นบาปอกุศลอย่างยิ่ง กรรมชั่วนั้นส่งผลในทันที ได้มียักษ์ ตนหนึ่งชื่อว่า อัชชิสกตะ มาควักนัยน์ตาข้างขวาของพระองค์ไป เวทนาอย่างใหญ่หลวงบังเกิดขึ้นกับพระองค์ ถึงกับนอนร้อง ครวญครางอยู่บนที่บรรทม

ในขณะนั้นเอง มีแรงตัวหนึ่งบินมาจับอยู่บนยอดไม้ เมื่อ กินเนื้อหมดแล้วทิ้งกระดูกลงมา ซึ่งเป็นกระดูกที่มีปลายคมกริบ ปลายกระดูกนั้นตกลงมาที่พระเนตรข้างซ้ายเข้าให้อีก ทำให้ พระเนตรทั้งสองแตกไป เหมือนถูกหลาวเหล็กแทง

เมื่อได้ประสบกับความทุกข์ทรมานเข้าแล้ว จึงหวน คิดถึงถ้อยคำของอาจารย์ที่เคยกล่าวตักเตือนตนเองไว้ว่า คนที่ สร้างกรรมก็ย่อมจะเสวยวิบากที่สมควรแก่กรรม อาจารย์ก็ ตักเตือนเราแล้ว ว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว แต่ตัวของเรากลับ ไม่เชื่อฟัง จึงต้องประสบกับความทุกข์อย่างนี้ พระเจ้าพาราณสี นั้นนอนบนเพ้อได้อย่างนี้ จนกระทั่งสวรรคตลง ตายแล้วก็ไป บังเกิดในนรก ส่วนบุโรหิตมีจกฉาปฏิฐิไม่สามารถทำความ เป็นใหญ่ ให้ตนเองได้ เมื่อพระราชาสวรรคต ไพร่พลก็แตกกระสาน ซ่านเซ็นไป

ให้ทุกข์แก่ท่าน ทุกข์นั้นถึงตัว

๑๕๐

พระบรมศาสดาครั้งทรงนำอดีตนิทานมาตรัสเล่าจบลง แล้วทรงประชุมชาดกว่า พระราชาครั้งนั้นคือพระโพธิราชกุมาร บุโรหิตคือพระเทวทัต ส่วนอาจารย์ทศปาโมกข์ คือตถาคต

เราจะเห็นกันแล้วว่า หากใครทำกรรมใดไว้อย่อมจะได้รับ ผลกรรมนั้นอย่างแน่นอน จะต้องประสบกับเหตุการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง อยู่ที่ว่าเหตุการณ์นั้นจะปรากฏช้าหรือเร็วเท่านั้น แต่ย่อมส่งผลให้ประจักษ์แก่ผู้นั้น ดังนั้นเราควรจะเป็นผู้ที่หนักแน่นมั่นคงอยู่กับการทำความดี อย่าทำบาปกันจนคุ้น ครั้นเมื่อบาปไม่ส่งผล ก็เลยนึกว่าทำบาปเป็นสิ่งที่ดี แต่ทำบาปนี้แหละจะทำให้เรามีปัญหาติดตามข้ามภพข้ามชาติ ซึ่งการไปแก้ไขที่ปลายเหตุ เป็นสิ่งที่ทำได้ยากมาก มิแต่รับใช้ผลกรรมที่จะเกิดขึ้นเพียงอย่างเดียว ฉะนั้น ดีที่สุดคือทำแต่บุญกุศล เว้นไกลจากบาปทุกๆ ชนิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปฏิบัติธรรม เพื่อกลับจิตใจของเราให้ผ่องใสอยู่เนื่องนิตย์ จะทำให้ชีวิตของเรามั่นคง ดำรงอยู่ในเส้นทางแห่งความดียิ่งๆ ขึ้นไป

โทษภัย

จากคำส่อเสียด

ดูก่อนนายสารถี

นรชนเหล่าใด ไม่เชื่อถ้อยคำของคนส่อเสียด

ผู้มุ่งทำลายความสนิทสนม

นรชนเหล่านั้น ย่อมได้ประสบความสุข

เหมือนคนไปสวรรค์ฉะนั้น

โทษภัยจากคำส่อเสียด

๑๕๓

ความเมตตาปรารถนาดีต่อสรรพสัตว์ทั้งหลาย เป็นทาง
มาแห่งสันติภาพอันไพบูรณ์ หากมีการอยู่ร่วมกันแบบถ้อยที
ถ้อยอาศัย มีน้ำใจไมตรี จะทำให้สังคมนั้นเป็นสังคมในอุดมคติ
ที่มีแต่ความสุขสงบ ไม่มีการแก่งแย่งรบราฆ่าฟันอย่างที่เราเห็น
กันเป็นประจำ ความบริสุทธิ์ที่เกิดขึ้นจากดวงใจของผู้ที่เต็มเปี่ยม
ด้วยกระแสแห่งเมตตาธรรม จะช่วยเชื่อมประสานรอยร้าว
ที่เกิดขึ้นจากความไม่เข้าใจ ให้กลับมาสมัคสมานสามัคคี
จากความลัษณกลับคืนสู่ความสงบนิ่ง จากเร่าร้อนเป็นเยือกเย็น
กระแสแห่งความปรารถนาดีมีน้ำใจนี้จะรูกเจียบไปในบรรยากาศ
มวลมนุษยชาติจะปรองดองกัน หากกระแสแห่งความบริสุทธิ์
บังเกิดขึ้นมากเพียงใด ก็จะช่วยให้โลกเข้าสู่ยุคทองของสันติภาพ
ได้รวดเร็วขึ้น

การจะทำให้กระแสแห่งความบริสุทธิ์และความ
ปรารถนาดีแผ่ขยายออกไปทั่วโลกนั้น จะต้องออกมาจากใจ
ที่ผ่องใส บริสุทธิ์ และหยุดนิ่ง ความปรารถนาดีที่เต็มเปี่ยมจึง
จะพร่างพรูขึ้นมา แล้วแผ่ขยายออกไปไม่มีที่สิ้นสุด ยุคทองของ
สันติภาพจะบังเกิดขึ้นโดยเร็วพลัน

มีพระบาลีใน สันนิเภทชาดก ความว่า

“เต ชนา สุขเมธนฺติ

นรา สคฺคคตาริว

เย วาจํ สนฺนิเภทสฺส

นาวโพนฺธติ สารถิ

โทษภัยจากคำส่อเสียด

๑๕๔

**ดูก่อนนายสารถิ นรชนเหล่าใด ไม่เชื่อถือนถ้อยคำ
ของคนส่อเสียด ผู้มุ่งทำลายความสนิทสนม นรชนเหล่านั้น
ย่อมได้ประสบความสุข เหมือนคนไปสวรรค์นั้น”**

การอยู่ร่วมกันในสังคม จำเป็นต้องมีความจริงใจ มีความ
ไว้วางใจเชื่อมั่นซึ่งกันและกัน ความสงบสุขถึงจะบังเกิดขึ้น
ไม่ว่าจะเป็นสังคมเล็กๆ หรือสังคมหมู่ใหญ่ก็เช่นเดียวกัน
เมื่อเข้ามาอยู่ร่วมกันแล้ว หากมีเหตุการณ์ที่ไม่สงบเรียบร้อย
หรือเกิดกระแสของความสงสัยคลางแคลงเกิดขึ้น ก็ควรจะ
เป็นคนที่หนักแน่น ไม่หุเบา ให้เชื่อเหตุเชื่อผล ใช้สติปัญญา
พิจารณาใคร่ครวญให้ถี่เสียก่อน จึงปักใจเชื่อ เราต้องหัด
มองคนให้เป็น แยกแยะให้ออกด้วยว่า บุคคลที่เรากำลังคบหา
สมาคมด้วยนั้นเป็นคนประเภทใด เป็นศัตรูในคราวมิตร ที่คิดจะ
เข้ามาทำลายความสงบร่มเย็นของหมู่คณะหรือเปล่า

บุคคลที่เป็นอันตรายต่อหมู่คณะนั้น เป็นอันตรายต่อทุกๆ
สังคม ก็คือ คนส่อเสียด ชอบความแตกร้าง ยุแหยงตะแคงร้าย
บุคคลประเภทนี้ไม่เป็นที่รักของมนุษย์และเทวดาทั้งหลาย
เพราะผู้ที่มีอุปนิสัยอย่างนี้มีแต่นำความหายนะมาสู่สังคมนั้นๆ
หากรู้ว่าใครเป็นผู้มีอริยาศัยมักพูดส่อเสียด ชอบความแตกร้าง
ของคนอื่น ก็ให้รีบออกห่างเสีย หรือถ้าจำเป็นต้องอยู่ใกล้
ไม่สามารถออกห่างได้ ก็ให้คบไว้เหมือนนั่งไฟในหน้าหนาว

โทษภัยจากคำส่อเสียด

๑๕๕

คือหากเข้าใกล้เกินไปก็นำแต่ความร้อนมาให้ ถ้าหากออกห่างเกินไป ก็อาจหนาวเย็น เป็นผลเสียทั้งสองด้าน

หากเราสามารถดำรงตนอยู่อย่างนี้ โดยไม่หลงเชื่อ ถ้อยคำของคนที่มีก่ส่อเสียด ชีวิตย่อมมีแต่ความสุขทั้งร่างกาย และจิตใจ เหมือนเรื่องที่เคยเกิดขึ้นในสมัยพุทธกาล สมัยนั้น พระลัมมालัมพุทเจ้าประทับอยู่ที่พระเชตวันมหาวิหาร ทรงสดับว่า ภิกษุฉัพพัคคีย์พูดจาใส่ร้ายป้ายสีให้ภิกษุสงฆ์เกิดความบาดหมางกัน จึงตรัสเรียกมาถามว่า “จริงหรือเปล่าภิกษุทั้งหลาย ที่พวกเธอพูดจาส่อเสียด ป้ายร้ายให้หมู่สงฆ์เกิดความแตกแยก ทะเลาะวิวาท ขาดความสามัคคีกัน”

เมื่อพวกภิกษุฉัพพัคคีย์ยอมรับ พระองค์จึงติเตียนว่า “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ขึ้นชื่อว่าวาจาส่อเสียด เป็นของที่คมกล้า ประดุจประหารด้วยอาวุธ หากถูกยุบงบ่อยๆ ความเหนียวแน่น ประองตอง ที่เคยมั่นคงก็จะแตกสลายไปได้ เพราะวาจาส่อเสียด สามารถทำให้มิตรภาพที่ผูกพันกันมายาวนานต้องแตกสลายได้ เหมือนแก้วน้ำที่แตกแล้วไม่มีวันต่อให้ติดได้เหมือนเดิม หากพวกเธอพูดจาส่อเสียดอย่างนี้บ่อยเข้า ความบาดหมางใจที่ยังไม่เกิดขึ้น ก็เกิดขึ้นมา ส่วนความบาดหมางที่มีอยู่แล้ว ก็จะเจริญมากขึ้น” แล้วพระพุทธองค์ทรงยกอุทาหรณ์สอนใจให้ฟังว่า

โทษภัยจากคำส่อเสียด

๑๕๖

*ในสมัยหนึ่งพระโพธิสัตว์เจ้าของเราบังเกิดเป็นพระราชาเมืองพาราณสี พระองค์ทรงครองแผ่นดินโดยธรรม และทรงมีพระปัญญาญาณ สามารถเดาเหตุการณ์ต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้อย่างถูกต้อง ในสมัยนั้น มีนายโคบาลท่านหนึ่ง ซึ่งรับเลี้ยงโคในราชตระกูล เหตุการณ์ต่างๆ สงบเรียบร้อยด้วยดีเสมอมา บังเอิญว่ามีอยู่วันหนึ่ง หลังจากนำโคออกไปเลี้ยงในป่าลึก ขณะกำลังเตรียมต้อนโคกลับจากป่า เพื่อกลับบ้านนั้น นายโคบาลลืมนิโคตัวเมียไว้ตัวหนึ่ง และมันกำลังตั้งท้องพอดี จึงถูกทิ้งไว้ในป่าตามลำพัง

และก็เป็นเหตุการณ์บังเอิญอีกเช่นกัน ด้วยความผูกพันกันมาในอดีตชาติ ระหว่างที่แม่โคใช้ชีวิตอยู่ในป่านั้น ได้ไปพบกับแม่ราชสีห์ ราชสีห์เป็นสัตว์ที่กินเนื้อ แต่เมื่อเจอกับแม่โคที่มีครรภ์แก่ตัวนั้นเข้า ก็เกิดความชอบพอและสนิทสนมกันประดุจว่าได้เกิดร่วมกรรมมารดาเดียวกัน แม่โคกับแม่ราชสีห์ทั้งสองจึงได้เป็นมิตรกันอย่างเหนียวแน่น ชนิดที่ว่าไม่เคยมีสัตว์ที่โหดที่แม้ว่าจะต่างเผ่าพันธุ์ แต่ก็ผูกพันกันมากอย่างนี้มาก่อน

ต่อมาแม่โคก็ตกหลุม โคน ส่วนแม่ราชสีห์ก็ตกหลุมราชสีห์ ลูกของสัตว์ทั้งสองฝ่ายต่างรักกันเป็นอย่างยิ่ง หยอกล้อ

โทษภัยจากคำส่อเสียด

๑๕๖

เล่นหัวกัน มิมิตรไมตรีอย่างเหนียวแน่น เหมือนอย่างมารดาของตน จนกระทั่งวันหนึ่ง พรานป่าคนหนึ่งเข้าไปหาของป่า วันนั้นไปพบครอบครัวสัตว์ทั้งสอง ในระหว่างที่กำลังสอดส่ายสายตาหาของที่ตนเองต้องการ สายตาก็ก็นับไปเห็นลูกโคและราชสีห์กำลังหยอกล้อเล่นกันอย่างสนุกสนาน รวากับว่าเป็นสัตว์ตระกูลเดียวกัน

นายพรานเห็นแล้วรู้สึกบังเกิดความประหลาดใจยิ่งนัก เพราะตั้งแต่ใช้ชีวิตเป็นพรานป่า ท่องเที่ยวไปทั่วทุกหนทุกแห่ง ยังไม่เคยเห็นอะไรที่น่าแปลกใจขนาดนี้มาก่อน หลังจากหาของป่าได้ตามจำนวนที่ต้องการแล้ว ก็นำของที่ตนเองหามาได้ไปถวายแก่พระราชา พระราชาทรงรับบรรณาการของนายพรานแล้ว รับสั่งถามว่า “สหายเอ๋ย ท่านใช้ชีวิตในป่ามายาวนาน เคยเห็นความอัศจรรย์ในป่าบ้างไหม”

นายพรานป่าซึ่งไปพบกับเหตุการณ์ที่สดๆ ร้อนๆ เมื่อบ่ายวันนี้เอง จึงกราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้สมมติเทพ ในวันนี้ขณะที่ข้าพระองค์มองหาของป่าอยู่นั้น ได้แลเห็นราชสีห์กับโคอาศัยอยู่ร่วมกัน ไปไหนมาไหนด้วยกัน นับเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์มาก ที่สัตว์กินเนื้ออยู่ร่วมกันกับสัตว์ที่เป็นอาหาร” พระราชาเมื่อสดับเรื่องราวของนายพรานแล้ว จึงรับสั่งว่า “เมื่อไรที่ท่านเห็นสัตว์ตัวที่สามเข้ามาอยู่ร่วมด้วยละก็ ให้แจ้งให้เราทราบด้วย”

โทษภัยจากคำส่อเสียด

๑๕๘

พรานป่าก็รับคำ และแวะเวียนไปดูความเป็นอยู่ของสัตว์ทั้งสองตัวอย่างสม่ำเสมอ จนกระทั่งวันหนึ่ง นายพรานได้ไปเห็นสุนัขจิ้งจอกเข้ามาอยู่ร่วมกับสัตว์ทั้งสอง คอยบริการอำนวยความสะดวกในทุกๆ อย่าง เมื่อพรานป่าพบเห็นอย่างนั้น จึงรีบเดินทางมาราบทูลพระราชทำให้ทรงทราบ

ฝ่ายเจ้าสุนัขจิ้งจอกคิดว่า เราเองก็เคยกินเนื้อสัตว์ทุกประเภทมาาก แต่ยังไม่เคยลิ้มลองเนื้อโคและราชสีห์เลยอย่างกระนั้นเลย เราควรจะให้ทั้งสองแตกกันและให้ฆ่ากันเอง เราจะได้อาหารมือโอชะต่อไป แล้วก็เริ่มยุยงสัตว์ทั้งสองฝ่ายให้แตกกัน สัตว์ทั้งสองจากที่เคยเป็นเพื่อนรักกันมาตั้งแต่เกิด เมื่อต้องมาหลงคารมคำส่อเสียดของสุนัขจิ้งจอก ก็เกิดการทะเลาะกัน จนกระทั่งลงมือต่อสู้และถึงความตายทั้งสองฝ่าย

ฝ่ายนายพราน เมื่อกราบทูลให้พระราชารับทราบว่ามีสุนัขจิ้งจอกเข้ามาอยู่ด้วย พระองค์ทรงรับสั่งว่า “สุนัขจิ้งจอกจะยุยงสัตว์ทั้งสองนั้นให้ทะเลาะกันจนถึงตายแน่” เราต้องรีบไปให้ทันเวลาที่สัตว์ทั้งสองจะตาย แล้วพระองค์ก็ให้พรานป่ารับนำทางเสด็จเข้าป่าลึก เมื่อเสด็จไปถึงปรากฏว่า สัตว์ทั้งสองตายแล้ว เหลือแต่สุนัขจิ้งจอกที่กัดกินเนื้อราชสีห์และเนื้อโคด้วยความสบายอกสบายใจอยู่ที่ตรงนั้น

โทษภัยจากคำส่อเสียด

๑๕๕

พระราชาทรงยินทอดพระเนตรอยู่บนราชรถ ทรงเข้าใจเหตุการณ์ได้ตลอด จึงรำพึงว่า “พวกสุนัขจิ้งจอกพากันกัดกินโคผู้และราชสีห์ เพราะคำส่อเสียดใด คำส่อเสียดนั้น ย่อมตัดมิตรภาพ คำส่อเสียดเป็นดุจปลายดาบอันคมกริบ ดูก่อนนายสารทิต่านจงดูการนอนตายของสัตว์ทั้งสองนี้เถิด ผู้ใดเชื่อถ้อยคำของคนส่อเสียด ผู้มุงทำลายมิตรภาพ ผู้นั้นจะต้องนอนตายอย่างนี้”

เราจะเห็นว่า คำส่อเสียดนั้นเหมือนคัสตราที่ฆ่ามิตรภาพ คนส่อเสียดเป็นอันตรายต่อทุกๆ สังคม เป็นบุคคลอันตรายที่ไม่ควรคบหาสมาคมเลย แม้ถือกำเนิดในสังคมของสัตว์เดียรัจฉาน สังคมนั้นก็ยังไม่ปลอดภัย จากที่เคยอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข ก็จะประสบทุกข์เพราะคำส่อเสียด เพราะฉะนั้น ให้ทุกท่านจงระมัดระวังกันให้ดี ควรเป็นผู้ที่มีใจหนักแน่น มั่นคง ไม่หลงเชื่อถ้อยคำของผู้มีวาจาส่อเสียด ประทศร้ายมิตร โดยเฉพาะตัวของเราเอง ต้องฝึกฝนอบรมตนเองอยู่เสมอ ไม่ให้เป็นคนส่อเสียด อย่าใช้วาจาที่ทำให้แตกร้าง แต่เราจะพูดเพื่อประสานรอยร้าว เหมือนน้ำฝนหลังรดขุโลมดินที่แตกกระแหงให้กลายเป็นผืนดินที่เหมาะสมต่อการเพาะปลูกพืชพันธุ์ธัญญาหารทั้งหลาย จะพูดจากับใคร ก็สามาถโน้มน้าวใจของผู้ฟัง ให้ทำความดี อยากประพฤติปฏิบัติธรรมและวาจาใดที่พูดให้ผู้คนเข้าถึงธรรมได้ วาจานั้นจัดเป็นสุดยอดของวาจา

วิ บ า ก ก ร ร ม

ข อ ง ก า ร พู ด เ พ้อ เ จ้ อ

มีดที่ลับคมดีแล้ว ถึงจะเหมือนยาพิษที่ร้ายแรง
ก็ไม่ทำให้ตายสนิทในทันทีทันใดเหมือนกับคำพูดชั่ว

วิभागกรรมของการพูดเพื่อเจ้า

๑๖๒

การศึกษาแสวงหาวิชาความรู้ในพระพุทธศาสนา เป็นสิ่งสำคัญยิ่งในชีวิตของมนุษย์ทุกคน เพราะเป็นความรู้แจ้งเห็นจริงในชีวิต ที่จะนำพาให้เราหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ จากการเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามาร หลุดพ้นจากความทุกข์ทรมานทั้งหลาย การที่จะให้ตัวเราเข้าไปถึงจุดแห่งความรู้อันบริสุทธิ์นั้น ต้องทำใจของเราให้หยุดนิ่งอย่างสมบูรณ์ จึงจะสามารถเข้าไปศึกษาความรู้ในทางพระพุทธศาสนาได้ ได้แก่ วิชชา ๓ วิชชา ๘ อภิญญา ๖ ปฏิสัมภิทาญาณ ๔

การศึกษาในทางธรรมนี้ มีเป้าหมายก็เพื่อทำตนให้หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะทั้งหลาย หากเรามุ่งไปที่วัตถุประสงค์นี้ได้ การศึกษาธรรมะของเราก็จะถูกต้องร่องรอย จะรู้เห็นตรงไปตามความเป็นจริง ได้ทั้งความรู้และความบริสุทธิ์ไปพร้อมๆ กัน

มีพระบาลีที่ท่านได้กล่าวไว้ใน โภกอลิขชาดก ว่า

“น หิ สตุถํ สุนิสิตํ

วิสํ หลาหลมมิว

เอวํ นิกกุณฺเณ ปาเตติ

วาจา ทุพฺพาสิตา ยถา

มิดที่ลับคมดีแล้ว ถึงจะเหมือนยาพิษที่ร้ายแรง ก็ไม่
ทำให้ตายสนิทในทันทีทันใด เหมือนกับคำพูดชั่ว”

คำพูดที่เปล่งออกมาจากปากเราจะทำให้มีผลเป็นอย่างไรก็ได้ ทั้งกับตัวของเราและคนรอบข้าง คืออยากจะทำให้เป็นถ้อยคำ

วิภากรรมของการพูดเพื่อเจ้า

๑๖๓

แห่งเพชรพลอย หรือจะให้เป็นไม้พลองเป็นอาวุธเข้าทำร้าย
ประหัตประหารกันก็ได้ จะให้เกิดประโยชน์หรือเกิดโทษอย่าง
มหาศาลก็ได้ ดังนั้นเราควรเปล่งแต่วาจางามเท่านั้น ไม่ควร
เปล่งวาจาชั่วเลย ให้รู้จักกาลอันสมควรและไม่ควรกล่าวถ้อยคำ
วาจาใด ถ้าหากว่าทำให้ผู้อื่นได้รับความเสียหาย ถึงแม้ว่าจะมี
ส่วนจริงอยู่บ้างก็ตาม ควรพิจารณาให้ดีก่อนจึงค่อยพูด หัดใช้
คำพูดให้เป็น ไม่ให้กระทบกระแทกใคร ควรพูดแต่คำจริง ที่ประกอบ
ด้วยประโยชน์ ความจริงที่เปล่งด้วยวาจาหยาบคาย ย่อมจะทำให้
เดือดร้อนในภายหลัง ควรพูดแต่คำที่เป็นที่รักที่พอใจเท่านั้น
ไม่ควรพูดคำที่ไม่ถูกใจ ไม่ว่าเวลาใดๆ ก็ตาม

แม้พระบรมศาสดาทรงสอนให้กล่าวแต่วาจาสุภาสิต
ที่ผู้รู้สรรเสริญเอาไว้ว่า “สัตบุรุษทั้งหลายกล่าววาจาสุภาสิตว่า
เป็นหนึ่งในบุคคลพึงกล่าววาจาที่เป็นธรรม ไม่พึงกล่าววาจาที่
ไม่เป็นธรรม พึงกล่าววาจาอันเป็นที่รัก ไม่พึงกล่าววาจาอันไม่
เป็นที่รัก และพึงกล่าววาจาจริง ไม่พึงกล่าววาจาที่เป็นเท็จ”

*สมัยหนึ่งในเมืองสาวัตถี มีอุบาสกและอุบาสิกาเป็น
อันมาก พร้อมใจกันสร้างมณฑปหลังใหญ่ขึ้นมาในพระนคร

วิभागกรรมของการพูดเพื่อเจ้า

๑๖๔

ประดับประดาตกแต่งด้วยผ้าอันวิจิตร แล้วนิมนต์พระภิกษุสงฆ์ให้มาเป็นเนื่อนาบุญ โดยมีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นประธานให้พระองค์ประทับนั่งบนอาสนะที่ปูลาดด้วยเครื่องลาดอย่างดี มีค่าประมาณมิได้ บูชาด้วยสักการะมีของหอมและดอกไม้ เป็นต้น แล้วได้ถวายมหาทานบารมีเป็นการเฉลิมฉลองครั้งยิ่งใหญ่

ครั้งนั้น มีบุรุษคนหนึ่งเห็นการกระทำของเหล่าอุบาสกอุบาสิกา ก็เกิดอกุศลจิตมีความตระหนี่เกิดขึ้นในใจ จึงกล่าวปราชญ์ว่า “สิ่งของทั้งหมดนี้ ทั้งไปที่กองหยากเยื่อเสียยังจะดีกว่าถวายให้สมณะเหล่านั้นที่ไม่ได้ทำประโยชน์อะไร” พวกอุบาสกอุบาสิกาได้ฟังดังนั้น เกิดความสลัดใจ พวกกันคิดว่าการที่บุรุษนี้ไม่ชวนช่วยในการทำความดี แล้วยังทำความชั่วอีก ซึ่งเป็นกรรมที่มีโทษร้ายแรง เพราะกระทำต่อหน้าพระภิกษุสงฆ์ โดยมีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นประมุข จัดว่าเป็นการประทุษร้ายอย่างหนักต่อผู้รู้ผู้บริสุทธิ์

ชาวบ้านจึงนำเรื่องนี้ไปบอกแก่มารดาของบุรุษนั้น พร้อมกับกำชับว่า ให้ไปขอขมาโทษต่อพระผู้มีพระภาคเจ้าและพระภิกษุสงฆ์เสีย กรรมนั้นจะได้ผ่อนหนักให้เป็นเบา มารดาเขาก็รับคำ ได้ไปตักเตือนลูกชาย จนเขาสำนึกผิด แล้วได้พาลูกชายไปขอขมาโทษ โดยเข้าไปเฝ้าพระพุทธเจ้าและพระภิกษุสงฆ์เพื่อขอขมาโทษที่ได้ทำผิดพลาดไปด้วยความไม่รู้ และได้บูชา

วิปาการกรรมของการพูดเพื่อเจ้า

๑๖๕

ด้วยการถวายข้าวยาकुตลอด ๗ วันแต่พระลัมมาลัมพุทเจ้า และพระภิกษุสงฆ์ด้วยความปีติเลื่อมใส ต่อมาไม่นานนัก ลูกชายก็เสียชีวิตลง แล้วไปบังเกิดในท้องของหญิงแพศยา คนหนึ่ง เมื่อหญิงแพศยารู้ว่าเด็กที่เกิดมาเป็นเด็กผู้ชาย ก็ให้ เขาเอาไปทิ้งที่ป่าช้า แต่เด็กนั้นเป็นผู้มีบุญ จึงไม่ถูกภัยใดๆ รบกวน

ในเวลาใกล้รุ่ง พระลัมมาลัมพุทเจ้าเสด็จออกจากมหา นิโรธสมาบัติ ทรงตรวจดูสัตว์โลกด้วยพุทธจักขุ ทอดพระเนตร เห็นเด็กทารกที่ถูกทอดทิ้งไว้ในป่าช้า จึงเสด็จไปยังป่าช้า มหาชนได้มาประชุมพร้อมกัน เพราะคิดว่า ที่พระบรมศาสดา เสด็จมาในที่นี้ เห็นจะมีเหตุอะไรเกิดขึ้นเป็นแน่ จึงตามกันมาดู

พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงตรัสกับพุทธบริษัทผู้มาประชุมกัน ว่า “เด็กคนนี้มีใครรู้จักหรือ บัดนี้ได้ถูกทอดทิ้งไว้ในป่าช้า ไรที่พึ่งก็จริงอยู่ แต่ถึงอย่างนั้น เด็กคนนี้ก็จักได้รับสมบัติอัน โอฬารในปัจจุบัน ในอนาคต และในลัมปปรายภพ” มหาชนจึง กราบทูลถามว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ในชาติปางก่อน เด็กนี้ ทำกรรมอะไรไว้พระเจ้าข้า” จากนั้นพระองค์จึงทรงประกาศกรรม ที่เด็กได้กระทำไว้ และสมบัติที่เด็กจะพึงได้รับต่อไปในอนาคต เนื่องจากได้ทำกรณบุญอย่างมโหฬารแก่พระภิกษุสงฆ์โดยมี พระลัมมาลัมพุทเจ้าเป็นประธาน แต่ภายหลังจิตของเด็กนั้น ถูกกิเลสคือความตระหนี่ครอบงำ จึงกล่าววาจาหยาบคาย

วิभागกรรมของการพูดเพื่อเจ้า

๑๖๖

ที่มีใช้เป็นวาจาของสัตบุรุษ แล้วพระองค์ก็ทรงแสดงธรรมอันเหมาะสมแก่อัธยาศัยของพุทธบริษัทที่พากันมาประชุมในที่นั้น ในเวลาจบพระธรรมเทศนา มหาชนและหมู่สัตว์ ๘๔,๐๐๐ ได้ บรรลุธรรม

ในครั้งนั้น กุฏุมพีคนหนึ่ง ผู้มีทรัพย์ ๘๐ โกฏิ ได้รับเด็ก นั้นไปเป็นบุตรบุญธรรมต่อหน้าพระพักตร์ของพระผู้มีพระภาคเจ้า พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงดำริว่า เด็กนี้มีบุญเกำรรักษาไว้ และ มหาชนก็ทำการอนุเคราะห์แล้ว จึงได้เสด็จกลับไปยังพระวิหาร

สมัยต่อมา เมื่อกุฏุมพีถึงแก่กรรมแล้ว เขาปกครองทรัพย์ ที่กุฏุมพินั้นมอบให้ และเก็บรวมทรัพย์ไว้จนได้เป็นคฤหบดีใหญ่ มีสมบัติมั่งคั่งในพระนครนั้น เขาเป็นผู้มีใจยินดีในการให้ทานเป็น อย่างยิ่ง ทำให้ชีวิตมีแต่ความสุขความเจริญรุ่งเรือง ภิกษุทั้งหลาย และมหาชนที่รับรู้เห็นเหตุการณ์ตั้งแต่ต้น ต่างพากันอัศจรรย์ใจ แล้วคิดว่า พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงเป็นผู้เห็นการณ์ไกล ทรงรู้ เห็นเหตุนั้นประจักษ์แล้ว อาศัยความอนุเคราะห์ได้เสด็จไปโปรด เด็กน้อย แม้เมื่อเขาเกิดมาก็ถูกนำไปทิ้งไว้ในป่าช้า พระองค์ยัง เสด็จไปด้วยพระองค์เอง นับเป็นพระมหากุณยานยิ่งใหญ่ ต่างก็พากันชื่นชมในพระญาณของพระบรมศาสดา

พระบรมศาสดาตรัสว่า “บุคคลบางคนมีบุญมาก บางคน

วิปាកกรรมของการพูดเพื่อเจ้า

๑๖๗

มีบุญน้อย กุมารนี้ถูกทอดทิ้งในป่าช้า เป็นอยู่ได้ด้วยน้ำนมจาก
นิ้วมือตลอดราตรี ยักษ์ ภูตผีปีศาจ หรือสัตว์เลื้อยคลานทั้งหลาย
ก็ไม่เบียดเบียนเด็กน้อยผู้มีบุญซึ่งได้กระทำไว้ดีแล้ว แม้สุนัข
จึงจอกก็พากันมาเดินวนเวียนเพื่อรักษาเด็กน้อยไว้ ผู่นกผู่งกา
ก็พากันมาคาบเอามลทินของครรรภ์ไปทิ้ง มนุษย์และอมมนุษย์
ไม่ได้รับการเด็กนี้ หรือใครๆ ที่จะทำเมล็ดพันธุ์ผักกาดให้เป็นยา
ให้แก่เด็กก็ไม่มี และไม่ได้ถือเอาการประกอบกุศлымใดๆ เลย”

พระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้ซึ่งเทวดาและมนุษย์บูชาแล้ว
ทรงมีพระปัญญากว้างขวาง ทอดพระเนตรเห็นเด็กน้อยที่เขานำ
มาทิ้งไว้ในป่าช้าในราตรี ช่วยเหลือตนเองยังไม่ได้ จะรอด
หรือไม่รอดก็ไม่รู้ และพระองค์ทรงพยากรณ์อีกว่า เด็กนี้จักเป็น
ผู้มีสกุลสูง มีโอกาสสมบัติมากในพระนครนี้ สิ้น ๑๐๐ ปี จะเป็นผู้
พรั่งพร้อมด้วยเบญจกามคุณทั้งปวง เมื่อตายไปจักเข้าถึงความ
เป็นสหายแห่งท้าวลักกะในล้มปรายภพ

พวกอุบาสกอุบาสิกาที่ยืนอยู่ที่ใกล้พระบรมศาสดาจึง
ทูลถามว่า “อะไรเป็นวัตรเป็นพรหมจรรย์ของเขา เขาถึงความ
ลำบากเช่นนี้แล้ว กลับได้เสวยสุขสมบัติเช่นนั้น เพราะกรรมอะไร”

พระพุทธองค์จึงตรัสเล่าถึงบุพกรรมของเขาวว่า “บุคคล
บางคนมีบุญมากเพราะสั่งสมบุญเอาไว้ บางคนมีบุญน้อย

วิบากกรรมของการพูดเพื่อเจ้า

๑๖๘

เพราะประมาทไม่ได้สั่งสมบุญ บุคคลบางพวกในโลกนี้มีกุศลกรรมทำไว้ดี แต่ภายหลังเป็นผู้เสื่อมจากสมบัติด้วยอำนาจแห่งอกุศลที่เกิดขึ้นในภายหลังเป็นปัจจัย บางพวกที่มีบุญน้อยในเบื้องต้นจึงเสวยทุกข์ แต่เพราะกลับมีใจเลื่อมใสในภายหลังจึงทำให้เป็นผู้รุ่งเรือง เพราะความเป็นผู้มีกุศลจิต จึงรุ่งเรืองมากด้วยโภคทรัพย์ เพราะเหตุแห่งกุศลจิตนั้น” จากนั้นพระพุทธองค์จึงตรัสเล่าบุพกรรมของเขา ให้พุทธบริษัทได้รับฟังกัน

เพราะฉะนั้น การพูดแต่คำที่เป็นวาจาสุภาषิตจะเป็นเหตุให้เราไปสู่ความสุข แต่การกล่าวคำทุพภาษิตเป็นเหตุเราไปสู่ความทุกข์ ก็จงเลือกเอาเถิดว่าจะเอาแบบไหนกัน คนที่กล่าวคำหยาบคาย หากภายหลังสำนึกได้กลับตัวกลับใจเสียใหม่หันมาทำความดี นี่นับว่าเป็นความฉลาด แต่ถ้ายังไม่รู้สึกตัวพูดให้ร้ายจนเป็นนิสัย วิบากกรรมก็จะติดตัวไปข้ามภพข้ามชาติ และจะนำสิ่งร้ายๆ มาสู่ตนเอง ใครทำอะไรก็ได้ อย่างนั้น ใครพูดอย่างไรก็ได้ อันิสงส่ออย่างนั้น ปลุกถั่วก็ได้ ถั่ว ปลุกงาก็ได้ งา ปลุกถั่วจะกลายเป็นงาก็ไม่ได้ การประกอบเหตุเป็นสิ่งสำคัญมาก ต้องจดจำเอาไว้ให้ดี อย่าลืมว่าการคิด การพูด และการกระทำใดๆ ที่จะไม่มีผลนั้นเป็นไม่มี พึงสังวรระวังกาย วาจา ใจของเราให้ดี ซึ่งการที่จะควบคุมกาย วาจา ใจของเราให้อยู่ในร่องในรอย

วิปាកกรรมของการพูดเพื่อเจ้า

๑๖๕

ดีที่สุดคือ ต้องหยุดใจไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้ได้ตลอดเวลา ต้องหยุดกับนิ่งอย่างเดียวเท่านั้น ใจจะได้คุ้นกับความบริสุทธิ์ภายใน การพูดก็จะพูดด้วยวาจาที่บริสุทธิ์ การกระทำก็จะทำด้วยความบริสุทธิ์ อย่างนี้จึงจะเกิดประโยชน์อย่างแท้จริง

๑๙

จุ ด จ บ ข อ ง ผู้ ก่ อ เ ว ร

ในกาลไหน ๆ เวย่อมไม่ระงับด้วยการจองเวร
เวรทั้งหลายย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร นั่นเป็นธรรมเก่า

จุดจบของผู้ก่อเวร

๑๓๒

ในดวงใจที่ใสบริสุทธิ์ของเหล่าชน ผู้มีความปรารถนาดี ต่อสรรพสัตว์ทั้งหลายที่ร่วมทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ในวัฏสงสาร เป็นต้นทางแห่งความสงบสุขของโลก ความบริสุทธิ์ที่เกิดขึ้น จากดวงใจของผู้ที่เต็มเปี่ยมด้วยเมตตาธรรม เมื่อใจหลายๆ ดวง มารวมกันนี้ ก็จะมีประกายระยิบระยับเกิดขึ้นจากความ ไม่เข้าใจให้หันมาสมัครสมานสามัคคีกัน จากความสับสนวุ่นวาย ก็กลับคืนมาสู่ความสงบนิ่ง จากความเร่าร้อนกลายมาเป็น ความเยือกเย็น กระแสแห่งความปรารถนาดีนี่จะเป็นคลื่น แห่งความสงบสุข ที่ทำให้มวลมนุษยชาติเกิดการปรองดองกัน ยิ่งกระแสแห่งความบริสุทธิ์บังเกิดขึ้นมากเพียงใด ก็จะช่วยให้ โลกสงบเย็นได้เร็วยิ่งขึ้นเพียงนั้น

การประพฤติปฏิบัติธรรมเป็นหลักสำคัญในการสร้าง สันติสุขของโลก เพราะใจที่สงบสุข ใสบริสุทธิ์ จะทำให้อากาสโลก ชันธโลก สัตวโลกบริสุทธิ์ขึ้น ความบริสุทธิ์จะทำให้สันติสุข บังเกิดขึ้นอย่างแท้จริง ดังนั้นควรหมั่นชำระกาย วาจา ใจ ให้บริสุทธิ์ผ่องใสกันทุกๆ วัน

มีพระบาลีที่ตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ความว่า

“น หิ เวเรน เวรานิ

อเวเรน จ สมมุนติ

สมมุนตฺธิ กุทาจนํ

เอส ธมฺโม สมนฺตโน

จุดจบของ ผู้ก่อเวร

๑๗๓

ในกาลไหนๆ เวรย่อมไม่ระงับด้วยการจองเวร เวรทั้งหลายย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร นั่นเป็นธรรมเก่า”

ในโลกปัจจุบันนี้ ที่เกิดกระแสแห่งการแก่งแย่งชิงดีกัน ในหลายๆ เรื่อง ทำให้เกิดการแข่งขันและขัดแย้งกันไปในตัว ก่อให้เกิดความวุ่นวายมากมาย เมื่อมีการแข่งขันกัน ถ้าเกิดความพ่ายแพ้ในการแข่งขัน ผู้พ่ายแพ้ย่อมจะก่อเวร แก้กันไป แก้กันมา ต่างฝ่ายต่างไม่ยอมกัน ทำให้การอยู่ร่วมกันมีปัญหา ขัดแย้งมาทุกยุคทุกสมัย หากว่าต่างฝ่ายต่างถ้อยที่ถ้อยอาศัยกัน ความวุ่นวายทั้งหลายในโลกนี้ก็จะไม่เกิดขึ้น หากรู้จักการให้อภัยกัน มีจิตที่ปรารถนาดีต่อกัน จะมีแต่ความสุขความสบายใจ

ลองสังเกตดูใจของเราก็ได้ หากเรามีจิตใจที่นุ่มนวล เปี่ยมด้วยอภัยทานแล้ว สภาวะจิตใจของเราจะไปรุ่มเมาสบายทีเดียว จะไม่รู้สึกร่ามีทุกข์ใจอะไร ความทุกข์ที่คนอื่นมองเห็น เท่าภูเขา แต่สำหรับเราแล้วเป็นเหมือนเพียงอากาศธาตุ ว้างเปล่า ไม่มีอะไร เพราะสุขหรือทุกข์นั้นอยู่ที่ใจของเราเองต่างหาก

พระลัมมาลัมพุทธเจ้าทรงสอน ไม่ให้เราเป็นทุกข์เพราะการไปก่อเวรกับใคร พระองค์ทรงสอนว่า เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร เพราะหากยังมีการจองเวรผูกเวรกันอยู่ ก็จะไม่สงบสุขด้วยกันทั้งสองฝ่าย ฝ่ายที่ผูกใจเจ็บก็จะทรมานทรมาย

จุดจบของผู้ก่อเวร

๑๗๔

ฝ่ายที่ถูกทำลายก็จะหวาดระแวงคอยหาทางแก้แค้นอยู่รำไป ความกรุณาในสรรพสัตว์ทั้งหลายคือทางสิ้นสุดของเวร แต่ทว่า หากปราศจากธรรมะในใจแล้ว ความกรุณาก็ไม่อาจเกิดขึ้นได้แล้วยิ่งจะทำให้เป็นทางมาแห่งเวรมากขึ้น เหมือนเรื่องที่เคยเกิดขึ้นในสมัยพุทธกาล

*ครั้งนั้น กระแสข่าวของพระเทวทัตแรงมาก ไม่ว่า จะอยู่ที่ใด มักจะได้ยินการจับกลุ่มสนทนากันถึงความไม่ดีของ พระเทวทัต บุคคลคนเดียวแต่ถูกพูดถึงในหลายแง่หลายมุม มีอยู่วันหนึ่ง เรื่องของพระเทวทัตถูกหยิบยกขึ้นมาเป็นประเด็น เช่นเดิมว่า “ดูก่อนอาวุโสทั้งหลาย พระเทวทัตนั้น เป็นผู้ที่ยาบช้า กักขฬะ ไม่ควรที่ใครจะเอาเยี่ยงอย่าง พระเทวทัตไม่มีแม้แต่ ความกรุณาในหมู่สัตว์เลย” ในขณะที่หมู่ภิกษูกำลังสนทนากัน อยู่ นั้น พระบรมศาสดาเสด็จมาถึง ตรัสถามว่า “พวกเธอ สนทนาอะไรกันอยู่หรือ” เมื่อพระภิกษุกราบทูลเรื่องที่สนทนา พระองค์ก็ตรัสว่า “เทวทัตนั้น ไม่ใช่จะเป็นคนไม่มีความเมตตา กรุณาเฉพาะในภพชาตินี้เท่านั้น แม้ในอดีตเธอก็เป็นอย่างนี้ เหมือนกัน” แล้วพระองค์ก็ตรัสเล่าว่า

จุดจบของ ผู้ก่อเวร

๑๓๕

มียุสมัยหนึ่ง พระโพธิสัตว์บังเกิดเป็นพญาช้างในป่าหิมพานต์ เมื่อเจริญวัยแล้ว เป็นช้างที่มีรูปร่างสวยงาม ร่างกายสูงใหญ่ดูน่าเลื่อมใส เป็นจำเอยลงมีช้างแปดหมื่นเชือกเป็นบริวาร ได้อาศัยหากินอยู่ที่ป่าหิมพานต์ ครั้งนั้นมีนางนกไส้ตัวหนึ่ง ออกไขว่ไว้ในที่ที่โขลงช้างเที่ยวหากินพอดี ต่อมาลูกนกเหล่านั้นก็ออกจากกระเปาะไข่ ปีกยังไม่ทันงอกไม่สามารถจะบินได้ พระมหาลัทธิพร้อมทั้งบริวารเดินทางหากินมาถึงที่นั้น นางนกไส้เห็นอย่างนั้น ด้วยความห่วงใยลูก จึงได้ประคองปีกทั้งสองข้างเข้าด้วยกันแล้วยืนขวางหน้าพระโพธิสัตว์ กล่าวอ้อนวอนว่า “ข้าพเจ้าขอความเมตตาท่านพญาช้างผู้เป็นเจ้าโขลงอย่าได้ฆ่าลูกน้อยของข้าเลย”

พระโพธิสัตว์ได้ฟังดังนั้นแล้วกล่าวพลอบประโลมว่า “นางนกไส้เอ๋ย เจ้าอย่าเสียใจไปเลย เราจะรักษาบุตรน้อยของเจ้าเอง” แล้วก็ยืนคร่อมอยู่เหนือลูกนกเหล่านั้น ยืนสงบนิ่งอยู่อย่างนั้น จนกระทั่งช้างทั้งแปดหมื่นเชือกเดินผ่านไป พระโพธิสัตว์ จึงเรียกนางนกไส้มา กล่าวว่า “ดูก่อนนางนกไส้ มีช้างอยู่เชือกหนึ่ง มักจะเที่ยวไปตัวเดียว จะมาข้างหลังเรา ช้างตัวนั้นไม่เชื่อฟังเราเลย เมื่อช้างเชือกนั้นมาถึง เจ้าก็ฟังอ้อนวอนช้างนั้นอย่าให้ทำร้ายลูกเจ้าก็แล้วกัน” เมื่อกล่าวจบ พญาช้างโพธิสัตว์ก็เดินหลีกไป เมื่อพญาช้างคล้อยหลังไปได้สักพักหนึ่ง ช้างเชือก

จุดจบของผู้ก่อเวร

๑๗๖

ที่กล่าวถึงก็เดินทางมาถึงบริเวณนั้น นางนกไล่เห็นก็ได้เข้าไป
อ้อนวอนว่า “ข้าพเจ้าขอไหว้ท่านพญาช้าง ผู้เที่ยวไปแต่ผู้เดียว
ของท่านอย่าได้เหยียบลูกน้อยของข้าพเจ้าเลย ลูกๆ ของข้าพเจ้า
ยังเล็กอยู่” เจ้าช้างดุร้ายเชือกนั้น เมื่อได้ยินเสียงอ้อนวอน
แทนที่จะเกิดความเหินอกเห็นใจ กลับพุดขึ้นมาด้วยอาการที่
ฉุนเฉียวว่า “นางนกไล่ เราจะฆ่าลูกเจ้าเสีย ตัวเจ้าก็เล็กๆ จะ
ทำอะไรเราได้ เราจะขยี้นกล้อย่างเจ้าตั้งแสนให้แหลกละเอียด
ด้วยเท้าข้างซ้ายของเราให้แหละ” ด้วยอุปนิสัยที่ไม่มีความเมตตา
กรุณา ช้างจอมเกรเชือกนั้นครั้นกล่าวอย่างนี้แล้ว ก็ใช้เท้าขยี้
ลูกนกทั้งหลายจนแหลกละเอียดตาย แล้วก็บินลือเลียงด้วย
ความพึงพอใจ จากนั้นก็เดินหลีกไป

เมื่อเห็นช้างเกรทำอย่างนั้น นางนกไล่ตัวเล็กๆ ที่ไม่มี
ทางสู้ และไม่มีหนทางที่จะช่วยเหลือนักน้อยของตนเอง ทำได้
แต่เพียงจับอยู่บนกิ่งไม้ มองดูช้างพาลทำร้ายลูกของตนเองด้วย
ความรังเกียจ พร้อมกับกล่าวว่า “เจ้าช้างเกร เจ้าจงบินลือไป
ก่อนเถิด เจ้าจะเห็นกำลังของเรา” ครั้นกล่าวอย่างนี้แล้ว ด้วย
ความเคียดแค้นจึงพยายามเสาะหาหนทางแก้แค้น นางนกไล่
เข้าไปรับใช้กาตัวหนึ่งอยู่สองสามวันเท่านั้น การรู้สึกพอใจ ถ้ามถึง
วัตถุประสงค์ที่เข้ามารับใช้ นางนกไล่ได้ช่องจึงบอกว่า ที่ฉันมานี้
ไม่ต้องการอะไรมากมายเลย อยากจะให้ท่านเอาจะงอยปากจิก

จุดจบของ ผู้ก่อเวร

๑๗๓

เข้าที่ตาทั้งสองข้างของช้างเชือกหนึ่งให้แตก กาก็รับคำ
ต่อจากนั้น นางนกไล่ได้เข้าไปหาแมลงวัน รับใช้จนแมลงวัน
พอใจแล้วก็บอกว่า เวลาที่ช้างตาแตกแล้ว ขอให้ท่านช่วยหยอด
ไข่มดน้ำตาทั้งสองข้างของช้างเชือกนั้นด้วย แมลงวันก็รับคำ
หลังจากนั้น นางนกได้เข้าไปหากบตัวหนึ่ง รับใช้อยู่จนกบพอใจ
แล้วขอร้องกบว่า เมื่อท่านเห็นช้างตาบอดเที่ยวแสวงหาน้ำดื่ม
ในกาลนั้น ท่านพึงขึ้นไปบนที่ยอดเขาส่งเสียงร้อง เมื่อช้างขึ้น
ไปที่ยอดเขา ขอให้ท่านลงไปส่งเสียงร้องที่หุบเหว กบฟังอย่างนั้น
ก็รับคำว่า “ได้ ไม่มีปัญหา”

อยู่มาวันหนึ่ง เมื่อได้จังหวะ กาดำนั้นซึ่งรอคอยโอกาส
มาหลายวัน เห็นช้างเชือกนั้นเดินผ่านมา ก็บินโฉบเอาจะงอยปาก
จิกดวงตาทั้งสองข้างของช้างตัวนั้น ดวงตาทั้งสองได้แตกไป
ช้างเฝ้าได้รับทุกข์ทรมานมาก ต่อมาแมลงวันที่รอเวลาเหมือนกัน
ก็หยอดไข่มดน้ำตาของช้าง เมื่อไข่มดกลายเป็นหนอน ช้าง
ถูกหนอนซ่อนไซ้ไปมา ได้รับทุกขเวทนายอย่างแสนสาหัส ในยาม
ที่รู้สึกกระหายน้ำ กบตัวนั้นเห็นท่าทางที่กระหายน้ำของช้าง
ก็ขึ้นไปส่งเสียงร้องบนยอดเขา ช้างเข้าใจผิดคิดว่า บนเขามี
สระน้ำ เพราะได้ยินเสียงกบร้อง จากนั้นกบก็ลงมาส่องเสียงร้อง
ที่ปากเหว ช้างก็บ้วนน้ำเดินไปทางปากเหว แต่เนื่องจากมอง
ไม่เห็นจึงได้สลับและพลัดตกลงไปในหุบเหวเสียชีวิตตรงที่นั่น

จุดจบของผู้ก่อเวร

๑๗๘

นางนกไส้เมื่อรู้ว่าช่างพาลตัวนั้นตายแล้ว ก็รำเรงยินดีตาม
ประสา แล้วก็ไปตามยถากรรมของตน

เมื่อพระบรมศาสดาตรัสเรื่องนี้จบแล้ว พระองค์จึง
ทรงสอนภิกษุทั้งหลายว่า “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ขึ้นชื่อว่าเวร
ไม่ควรทำกับใครๆ สัตว์ทั้งสี่จำพวกร่วมมือกัน ยังทำให้ช่าง
ผู้ที่มีกำลังมาก ต้องถึงแก่ความตายได้ พวกเธอจงดู นางนกไส้
กา กบ และแมลงวัน สัตว์ทั้ง ๔ ได้ร่วมมือกันจึงฆ่าช่างได้ ท่าน
ทั้งหลายจงเห็นคติแห่งเวรของผู้มีเวรทั้งหลาย เพราะเหตุนี้แล
พวกท่านทั้งหลาย อย่าพึงกระทำเวรกับใครๆ แม้ผู้ที่ไม่เป็นที่รัก
ก็ตาม” ช่างเกรงที่ขอบเที่ยวไปเพียงเชือกเดียว และไม่มีกรรม
กรุณานั้น คือพระเทวทัต ส่วนช่างจำเริญของคือเรือดกาคตเอง

ดังนั้น ขอบใจอย่าก่อเวรกันเลย เพราะเป็นเรื่องที่ไม่เกิด
ประโยชน์อะไร มีแต่จะนำทุกข์นำโทษมาให้ จุดจบของผู้ที่ก่อเวร
ก็คือความทุกข์ทรมานแสนสาหัส หัวใจที่มีความปรารถนาดีต่อ
สรรพชีวิตทั้งหลายเท่านั้น ที่จะทำให้หมู่มสัตว์อยู่เย็นเป็นสุข
คือจะต้องมีหัวใจของพระบรมโพธิสัตว์ หัวใจอย่างนี้ที่โลก
กำลังต้องการ เพราะใจที่ประกอบด้วยความเมตตากรุณาจะสร้าง
สันติสุขให้เกิดขึ้นแก่โลกได้ การก่อเวรก่อกรรมทั้งหลาย จะได้
เจือจางหายไปทีละเล็กละน้อย ถ้าไปก่อเวรจะทำให้เราพบจุดจบ
เหมือนผู้ก่อเวร ดังเช่นพระเทวทัต

จุดจบของผู้ก่อเวร

๑๗๕

เราต้องหมั่นฝึกฝนใจของเราให้หยุดนิ่ง ให้ใสสะอาด บริสุทธิ์อยู่ตลอดเวลาและตั้งจิตที่ประกอบด้วยเมตตาธรรมต่อกัน ช่วยกันทำหน้าที่กัลยาณมิตร ชักชวนชาวโลกให้มาทำความดี ให้ชาวโลกหันมาประพฤติปฏิบัติธรรมให้ได้ กระแสแห่งความ บริสุทธิ์ ความรักความปรารถนาดีจะได้แผ่ขยายไปขจัดกระแส ที่ไม่บริสุทธิ์ทั้งหลาย ให้มลายหายไป หากทุกๆ ท่านช่วยกัน ทำได้อย่างนี้ ในไม่ช้าโลกเราจะพบกับสันติสุขที่แท้จริงได้ อย่างแน่นอน

๒๐

โทษของ
การพูดไม่ถูกกาล

การกล่าววาจาสุภาษิต เป็นมงคลอันสูงสุด

โทษของการพูดไม่ถูกกาล

๑๘๒

“เราเกิดมาสร้างบารมี” สิ่งนี้เป็นสิ่งที่มนุษย์ทุกๆ คนจะต้องรับทราบกัน เพราะการสร้างบารมีเป็นภารกิจหลักที่ยิ่งใหญ่ กว่าภารกิจทั้งหลายในโลก ถือว่าเป็นความรับผิดชอบที่สำคัญยิ่ง ที่จะต้องทำ ไม่ทำไม่ได้ เพราะทราบใดที่เรายังไม่สิ้นอาสวกิเลส ก็ยังต้องเวียนว่ายตายเกิดอีกนับภพนับชาติไม่ถ้วน มนุษย์ในยุคนี้มีชีวิตอยู่ได้ไม่เกินร้อยปี ก็ต้องบ่ายหน้าไปสู่เงื้อมมือของพญามัจจุราชผู้มีเสน่ห์ใหญ่ที่ไม่เคยปราณีใคร เมื่อมีความประมาท ไม่ได้สั่งสมเสบียงคือบุญเอาไว้ จึงเป็นสิ่งที่น่าสะพรึงกลัวสำหรับสรรพสัตว์ทั้งหลาย

เพราะเหตุนี้ บัณฑิตทั้งหลายจึงหนักแน่น มั่นคงในการสั่งสมบุญบารมี โดยไม่หวั่นไหวต่ออุปสรรคใดๆ ทั้งสิ้น ท่านเหล่านั้นมักจะเตรียมตัวให้พร้อมก่อนที่จะวาระสุดท้ายของชีวิตจะมาถึง และพร้อมเสมอต่อการเดินทางไปสู่สัมปรายภพ เพราะตระหนักดีว่า การเกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นเรื่องธรรมดาของสรรพชีวิต ดังนั้นผู้มีปัญญาจึงควรหมั่นประพฤติปฏิบัติธรรมเพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายกันได้ ชีวิตของเราจะได้ปลอดภัยทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

มีพระบาลีที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน มงคลสูตร ว่า

**“สุภาสิตา จ ยา วาจา เอตมมุงคลมุตตมัม
การกล่าววาจาสุภาสิต เป็นมงคลอันสูงสุด”**

โทษของการพูดไม่ถูกกาล

๑๘๓

การอยู่ร่วมกันในสังคมมนุษย์ที่ยังมีการติดต่อสัมพันธ์กันนี้ คำพูดนั้นเป็นสื่อที่ใช้มากที่สุดก็ว่าได้ วาจาสุภาสิตนั้นหมายถึงคำพูดที่ผู้พูดได้กลั่นกรองไว้ดีแล้ว คิดแล้วคิดอีกจึงพูดออกไป มิได้หมายความว่า อยากจะพูดอะไรก็พูดไปอย่างนั้น โดยขาดการพิจารณาเสียก่อน แต่น่าสังเกตว่า อวัยวะในร่างกายของคนเรานี้อย่างเช่น ตามีหน้าที่ดูอย่างเดียว ธรรมชาติให้มาถึงสองตา หูมีหน้าที่ฟังอย่างเดียว แต่มีถึงสองข้าง จมูกมีหน้าที่ดมกลิ่น แต่ธรรมชาติให้มาถึงสองรู ส่วนปากทำหน้าที่ถึงสองอย่างด้วยกัน คือทั้งกินและพูด แต่ธรรมชาติกลับให้มาแค่ปากเดียวเท่านั้น เหมือนกับจะบอกว่า ธรรมชาติปรารถนาจะให้คนดูให้มาก ฟังให้มาก แต่พูดให้พอดีๆ ให้มีสติกำกับเวลาพูด เวลาจะทานอาหาร ก็ทานให้พอดีๆ ถ้าพูดน้อยไปก็ทำให้การสื่อสารไม่สมบูรณ์ พูดมากไปก็เกิดโทษ ไม่พูดเลยก็ยิ่งไม่รู้เรื่อง ดังนั้นการรู้จักพูดนั้นจึงเป็นคุณประโยชน์ทั้งต่อตัวผู้พูดเอง และผู้ฟังด้วย

แม้เราจะทราบกันมาแล้วว่า วาจาสุภาสิตเป็นสิ่งที่ดี แต่ในชีวิตประจำวัน การใช้วาจาสุภาสิตให้ได้ตลอดเวลาไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะยังมีรายละเอียดปลีกย่อยอีกมากมาย ที่ต้องฝึกฝน การรู้จักใช้วาจาสุภาสิตที่สมบูรณ์นั้น ผู้พูดควรจะขบคิดคำนึงถึงสิ่งใดบ้าง วันนี้หลวงพ่อยะนาองค์ประกอบของวาจา

โทษของการพูดไม่ถูกกาล

๑๘๔

สุภาชิตมาทบทวนให้ได้ทราบกัน องค์ประกอบนั้นมีทั้งหมด ๕ ประการด้วยกันคือ

ประการแรก คำที่พูดนั้นต้องเป็นคำจริง ไม่ใช่คำพูดที่ เสกสรรปั้นแต่งขึ้นมา ไม่ใช่คำเท็จที่นั่งเทียนพูดกัน เพราะคำจริงแท้ ย่อมจะเป็นคำพูดที่ไม่คลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง ไม่บิดเบือน ไม่มีการต่อเติมเสริมแต่งให้ดูสมจริงสมจัง จริงแค่ไหนพูดแค่นั้น นี่เป็นประการแรก

ประการที่สอง ต้องเป็นคำที่สุภาพ เป็นคำพูดที่ไพเราะ ซึ่งได้กลั่นกรองออกมาจากใจที่บริสุทธิ์ ไม่ใช่คำที่หยาบคาย ประชดประชัน ล่อเสียด คำหยาบนี้ ฟังแล้วก็ระคายหู คิดถึงก็ ขุ่นมัว

ประการที่สาม ต้องก่อให้เกิดประโยชน์อีกด้วย คือเป็น ผลดีทั้งแก่ผู้พูดและผู้ที่ได้รับฟัง คำพูดนั้นแม้จะเป็นความจริง สุภาพ แต่หากพูดไปแล้วไม่เกิดประโยชน์ เราก็ไม่ควรพูด เพราะมันจะก่อให้เกิดโทษมากกว่า

ประการที่สี่ ต้องพูดด้วยจิตที่ประกอบด้วยเมตตา มีความปรารถนาดีจริงๆ ไม่ใช่เสแสร้งแกล้งทำไป ต้องออกมาจากใจที่บริสุทธิ์ จากหัวใจของยอดกัลยาณมิตร อยากจะให้ ผู้ฟังได้รับประโยชน์ และมีความสุขยิ่งๆ ขึ้นไป

โทษของการพูดไม่ถูกกาล

๑๘๕

ประการที่ห้า พูดให้ถูกกาลเทศะ เรื่องนี้หลวงพ่อยากจะย้ำว่าสำคัญมาก พูดถูกกาล คือรู้ว่าเวลาไหนควรพูด เวลาไหนควรนิ่ง พูดถูกเทศะก็คือถูกสถานที่ รู้ว่าสถานที่อย่างนี้ควรพูดหรือไม่ควรพูดอย่างไร เป็นต้น

การพูดจัดเป็นเรื่องทีละเอียดอ่อน องค์กรประกอบทั้งหลายที่หลวงพ่อนำมากล่าวนี้ เป็นสิ่งที่ทุกคนควรตระหนักให้ติดราบไต่ที่เรายังต้องสื่อสารกันด้วยถ้อยคำอยู่ ต้องพูดให้ถูกกาลเทศะ ถูกบุคคล เพราะหากเราพูดผิดพลาดแม้เพียงครั้งเดียว อาจก่อให้เกิดอันตรายอย่างที่เราคาดไม่ถึง เหมือนดังเรื่องที่เคยเกิดขึ้นในอดีต ที่พระบรมศาสดาทรงนำมาเล่า ประารภถึงการพูดที่ไม่ถูกกาลเทศะของภิกษุชื่อว่า โกกาลิกะ เรื่องมีอยู่ว่า

*ในอดีตกาล พระโพธิสัตว์บังเกิดเป็นอำมาตย์แก้วของพระเจ้าพาราณสี พระราชาพระองค์นั้น เป็นผู้ที่รับสั่งมากเกินความจำเป็น พระโพธิสัตว์จึงพยายามหาทุกโอกาสบายที่จะแนะนำพระราชาในทางอ้อม จนกระทั่งวันหนึ่ง พระราชาเสด็จประพาสอุทยาน แล้วประทับนั่งบนแผ่นศิลาที่สร้างไว้สำหรับพระราชาโดยเฉพาะ ในสมัยก่อนนี้เวลาที่พระมหากษัตริย์เสด็จ

*มก. เล่ม ๕๔ หน้า ๕๔๙

โทษของการพูดไม่ถูกกาล

๑๘๖

ประพาสอุทยาน จะมีราชอาสน์คอยรองรับพระองค์ท่าน ถือกันว่าเป็นศิลามงคล เบื้องบนแผ่นศิลานั้นมีต้นมะม่วงสูงใหญ่ตระหง่านอยู่ต้นหนึ่ง นกดูเหว่าวางไข่ตนเองไว้ที่รังของแมงการังหนึ่งที่ต้นมะม่วงนั้น แล้วบินจากไป แมงกาประคบบประหงมไข่นั่นอย่างดี ด้วยความเข้าใจผิดคิดว่าเป็นลูกของตนเอง ทุกๆวันหลังจากที่ฟักไข่แล้ว แมงกาตัวนั้นจะนำอาหารมาด้วยจะงอยปาก เลี้ยงดูลูกนกอย่างดี ไม่เคยให้อดอยาก เมื่อลูกนกดูเหว่าเริ่มโต ขนปีกยังไม่ทันที่จะงอก ก็ส่งเสียงร้องเป็นเสียงนกดูเหว่า แถมยังส่งเสียงร้องออกมาในเวลาที่ไม่ควรจะร้อง แมงกาตัวนั้นเมื่อได้ยินเสียงของลูกนก ก็คิดว่า ลูกนกตัวนี้เราอุตส่าห์เลี้ยงมาตั้งนาน บัดนี้กลับส่งเสียงร้องเป็นอย่างอื่นแล้ว เมื่อมันโตขึ้นจะทำอะไร คิดแล้วจึงเอาจะงอยปากที่เคยคาบอาหารป้อนด้วยความเข้าใจผิด จิกตีสจนลูกนกดูเหว่าตายและตกลงมาจากรัง บังเอิญอีกเช่นกัน ลูกนกตัวนั้นตกลงในที่ใกล้พระบาทของพระราชา

พระราชาทอดพระเนตรเห็นอย่างนั้น จึงตรัสถามพระโหราธิบดีว่า “เกิดอะไรขึ้น” ท่านมหาอำมาตย์จึงได้โอกาสประจวบเหมาะ เพราะปรารภนาที่จะใช้อุบายดักเตือนพระราชายูอยู่พอดี จึงฉุกคิดขึ้นทันทีว่า เราอุตส่าห์แสวงหาอุบายมากมายเพื่อที่จะสอนพระราชาพระองค์นี้ให้ตรัสน้อยๆ ลงบ้าง ตรัสแต่

โทษของการพูดไม่ถูกกาล

๑๘๓

พูดดี แต่พระองค์ตรัสเก่งเหลือเกิน ซึ่งหลายๆ ครั้ง ก็ไม่เหมาะกับกาลเทศะ ไม่เหมาะกับฐานะของพระองค์ที่เป็นจอมแห่งนครนามาวันนี้เหตุการณ์เป็นใจ เราจะถือโอกาสนี้ตักเตือนพระราชา จึงได้กราบทูลว่า “ข้าแต่มหाराช ขึ้นชื่อว่าคนปากกล้า พูดมาก ในกาลที่ไม่ควรพูด ย่อมได้รับทุกข์เหมือนกับลูกนกดูเหว่าที่กำลังได้รับนั้นแหละ พระเจ้าข้า ข้าแต่มหाराช ลูกนกดูเหว่า เจริญเติบโตได้ก็เพราะนางกา ปีกยังไม่ทันกล้าแข็งเลย ก็ร้องในกาลที่ไม่ควรร้อง เมื่อแม่กาที่เคยรักเอ็นดูได้ฟัง ก็รู้ว่านี่ไม่ใช่ลูกของเรา จึงจิกตีด้วยจะงอยปากให้ตกลงมาตาย ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์หรือสัตว์เดียรัจฉานก็ตามเถอะ หากพูดมากในกาลที่ไม่ควรพูด ย่อมประสบทุกข์ได้เช่นกัน” เมื่อกล่าวอย่างนี้แล้ว ยังให้ข้อคิดกับพระราชาต่อไปอีกว่า

“เมื่อยังไม่ถึงเวลาที่จะเอ่ยปากพูด ผู้ใดก็ตามที่พูดเกินเวลาไป ผู้นั้นย่อมจะถูกทำร้ายเหมือนลูกนกดูเหว่านั้นแหละ มีดที่ลับจนคมกริบดุจยาพิษที่ร้ายแรง หากทำให้ชีวิตตกไปในทันทีทันใด เหมือนวาทุณาฬาคีตไม่ เพราะฉะนั้นบัณฑิตที่แท้จริง จึงรักษา วาจาไว้ ทั้งในกาลที่ควรพูดและในกาลที่ไม่ควรพูด ไม่ควรพูดให้เกินเวลาแม้ในบุคคลผู้เสมอกับตน ผู้ใดก็ตามที่มีความคิด มีปัญญา พิจารณาเห็นประจักษ์ พูดพอเหมาะในกาลที่ควรพูด ผู้นั้นย่อมจะครอบงำศัตรูได้ทั้งหมด เหมือนพญาครุฑ

โทษของการพูดไม่ถูกกาล

๑๘๘

จับนาคได้ ฉะนั้น”

พระโพธิสัตว์เจ้าผู้เป็นมหาบัณฑิต ครั้นกราบทูลอย่างนั้นแล้วก็นิ่งอยู่ พระราชาสดับธรรมเทศนาของพระโพธิสัตว์แล้ว ด้วยความที่พระองค์เป็นผู้ที่มีอุปนิสัยแห่งบัณฑิต ด้วยคำพูดเพียงเท่านี้ พระองค์ก็ทรงรับทราบทันทีว่า อำมาตย์แก้วของเรานี้ ชะรอยปรารถนาจะตักเตือนเราเป็นแน่ จึงกล่าวเช่นนั้น นานนักหนอที่เราไม่เคยได้ยินถ้อยคำที่เป็นประโยชน์เกื้อกูลอย่างนี้ เมื่อทรงดำริอย่างนี้ ทรงทราบด้วยพระองค์เองว่า ควรจะวางตัวอย่างไรต่อไป ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา พระราชาจึงกลายเป็นผู้ที่ตรัสวาจาพอประมาณ ทำให้พระองค์ทรงวางพระองค์ได้อย่างเหมาะสมเป็นที่สุด โดยไม่ต้องหวาดระแวงว่า จะตรัสอะไรที่ไม่เหมาะสมไม่ควรออกไป

พระราชาทรงมีมหาปิติที่ได้พระโพธิสัตว์เป็นยอดกัลยาณมิตร นับจากนั้นเป็นต้นมา พระองค์ทรงดำรงอยู่ในทศพิธราชธรรม เป็นผู้ที่ตรัสแต่วาจาสุภาพดี ทำให้เป็นที่เคารพนับถือของพลกนิกรของพระองค์ เมื่อพระบรมศาสดาตรัสอดีตนิทานจบแล้ว ทรงประชุมชาดกว่า “ลูกนกดุเหว่าในครั้งนั้น คือภิกษุโกกาลิกะผู้พูดมากในครั้งนี้ ส่วนมหาอำมาตย์แก้วคือเรตถาคคเอง”

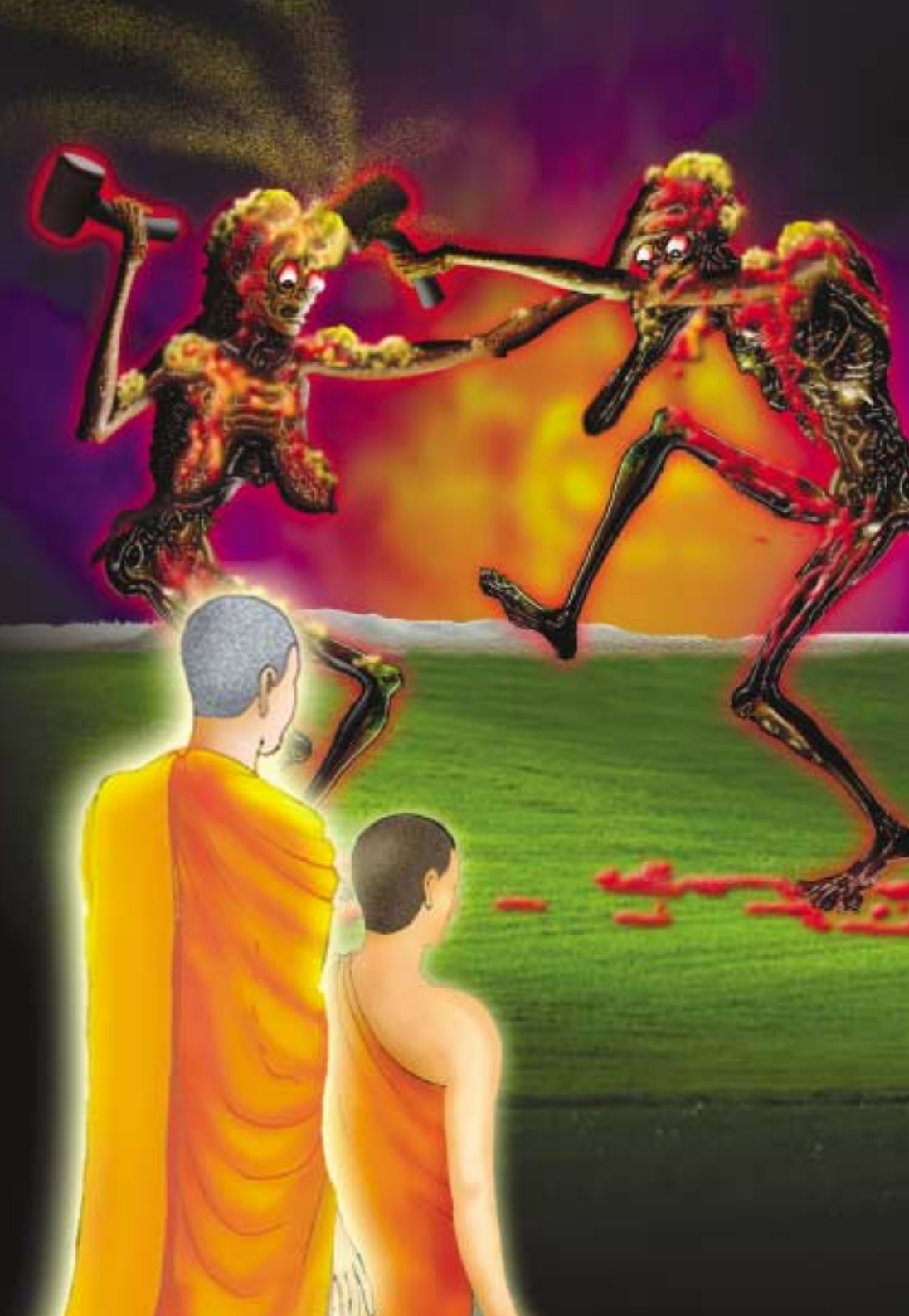

โทษของการพูดไม่ถูกกาล

๑๘๕

เราจะได้เห็นแล้วว่า การพูดที่ไม่ถูกกาลเทศะนั้น ไม่เป็นผลดีต่อตนเอง มีแต่จะก่อให้เกิดผลเสียหายตามมา ทั้งยังทำให้ไม่เป็นที่รัก เพราะคำพูดที่มากจนเกินพอดี จะทำให้คนอื่นมีความอึดอัดใจ บางครั้งหากพลั้งพลาดไปก็เอากลับคืนมาไม่ได้ เหมือนธนูที่ปล่อยออกจากแฉ่งไปอย่างนั้น ดังนั้นก่อนที่จะเราจะพูดต้องหมั่นฝึกสติให้ดี ให้มีสติก่อนที่จะพูดออกไป หัดพูดด้วยวาจาสุภาสิต ถ้าทำได้อย่างนี้ ทุกถ้อยคำของเราจะเป็นคำที่มีประโยชน์ เป็นขุมทรัพย์ที่มีค่าเกินกว่าจะสรรหาคำใดๆ มาเปรียบเทียบกับได้ เพราะเป็นถ้อยคำที่จะนำใจของทุกๆ คนให้ได้พบกับแสงสว่างของชีวิต

๒๑

ก ร ร ม

ข อ ง ค น ด ำ พ ร ะ

ความเป็นมนุษย์ หาได้ยาก

ความเกิดขึ้นของพระพุทธเจ้า หาได้ยาก

ความถึงพร้อมด้วยขณะสมัย หาได้ยาก

พระสังฆกรรม หาได้ยากอย่างยิ่ง

ความถึงพร้อมด้วยศรัทธา หาได้ยาก

การบวช หาได้ยาก

การฟังพระสังฆกรรม หาได้ยาก

กรรมของคนดำพระ

๑๕๒

มีผู้คนอยู่ไม่น้อยในโลกนี้ ที่ยังไม่ทราบว่าคุณค่าของชีวิตคืออะไร ทำให้ชีวิตของชาวโลกจึงต้องวุ่นวายไปกับการแสวงหาอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ทั้งๆ ที่สิ่งที่มีคุณค่ามากที่สุดนั้นไม่ต้องออกไปแสวงหาอื่นไกล เพราะสิ่งนั้นมีอยู่แล้วในตัวของเราทุกคน นั่นคือพระรัตนตรัย รวมทั้งบุญกุศลและคุณความดีทั้งหมด เพียงแต่เราต้องมาพิจารณาสักนิด จึงจะพบว่า ในชีวิตของเรา สิ่งที่จะขาดไม่ได้คือบุญ เพราะบุญเป็นบ่อเกิดของทุกสิ่งทุกอย่าง จะช่วยส่งเสริมให้เราไปถึงจุดหมายปลายทางของชีวิตได้ หากขาดบุญกุศลแล้ว ชีวิตของเราจะมีแต่ความมืดมนและเต็มไปด้วยความทุกข์ทรมาน ต้องเวียนว่ายตายเกิดกันอยู่เรื่อยไป เพราะฉะนั้น เราต้องประกอบบุญกุศลไว้ให้มากๆ ทำให้เป็นชีวิตจิตใจ และต้องหมั่นเจริญสมาธิภาวนากันอยู่เสมอด้วย

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน พรหมชาลสูตร ว่า

“**ทุลลภญจ มนุสฺสสตฺถํ ความเป็นมนุษย์ หาได้ยาก**
พุทฺธรูปาโท จ ทุลลโภ ความเกิดขึ้นของพระพุทธเจ้า
หาได้ยาก

ทุลลภา ขณสมฺปตฺติ ความถึงพร้อมด้วยขณะสมัย
หาได้ยาก

กรรมของคนต่ำพระ

๑๕๓

สทุธมโม ปรมทุลลโก พระสัทธรรม หาได้ยากอย่างยิ่ง
ทุลลภา สทุธาสมฺปตฺติ ความถึงพร้อมด้วยศรัทธา
หาได้ยาก

ปพฺพชฺชา จ ทุลลภา การบวช หาได้ยาก

ทุลลภํ สทุธมฺมสุสวณํ การฟังพระสัทธรรม หาได้ยาก”

ขึ้นชื่อว่าความยากแล้ว การได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ถือว่า
เป็นความยากอันดับแรก ครั้นเกิดมาเป็นมนุษย์ จึงถือว่าได้
ความยากนั้นมาแล้ว ส่วนการเกิดขึ้นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
และการได้มาพบพระพุทธองค์ผู้ทรงพระชนมอยู่ ก็ถือว่า
เป็นการยาก การได้ฟังธรรมจากพระพุทธองค์ด้วยแล้ว ยิ่งเป็น
การยากอีก เมื่อฟังแล้วเกิดความศรัทธาเลื่อมใสก็หาได้ยาก
และถ้าใครเกิดศรัทธาแล้วออกบวช ก็ยิ่งหาได้ยาก ดังนั้นเมื่อ
เราได้รับความยากดังที่กล่าวมาแล้วนี้ เราก็ต้องหวงแหน และ
รักษาไว้ให้ดี อย่าปล่อยให้โอกาสเหล่านี้หลุดลอยไป ดังเช่น
เรื่องที่เคยเกิดขึ้นมาแล้วในอดีต

*ในสมัยนั้น มีพระอรหันต์รูปหนึ่งชื่อ พระลังกิจจะ เมื่อ
มีอายุเพียง ๗ ขวบเท่านั้น ท่านได้บรรลุพระอรหัตในขณะ
ที่พระอุปัชฌาย์กำลังจรดมีดโกนลงไปที่ปลายผมให้ท่าน ท่าน

กรรมของคนดำพระ

๑๕๕

บวชเป็นสามเณรอยู่ในราวป่า พร้อมกับภิกษุประมาณ ๓๐ รูป ครั้งนั้นได้เกิดเหตุการณ์ที่เลวร้ายคือ โจรจะจับพระทั้ง ๓๐ รูป นำไปฆ่าเพื่อบูชายัญ ท่านจึงยอมเสียสละชีวิตของตนเอง โดยยอมให้โจรจับไป แต่สุดท้ายโจรทำอะไรท่านไม่ได้ เพราะท่านเป็นพระอรหันต์ผู้มีอานุภาพ จนกระทั่งพวกโจรเกิดศรัทธาและขอบรรพชาทั้ง ๕๐๐ คน ท่านจึงพาไปเฝ้าพระบรมศาสดา พระพุทธองค์ทรงแสดงธรรมแก่ภิกษุเหล่านั้น ในเวลาจบพระธรรมเทศนา ภิกษุเหล่านั้นได้บรรลุเป็นพระอรหันต์กันทั้งหมด

ต่อมาเมื่อพระสังกัจจะมณีพรรษาครบอุปสมบทแล้ว จึงไปยังกรุงพาราณสี พร้อมด้วยภิกษุ ๕๐๐ รูป อาศัยอยู่ในป่าอิสิปตนมฤคทายวัน ชาวบ้านพากันไปหาพระเถระ ฟังธรรมแล้วก็มีจิตเลื่อมใสได้ถวายอาคันตุกทาน ในชาวบ้านเหล่านั้นมีอุบาสกคนหนึ่ง ได้ชักชวนมหาชนให้ถวายนิยัตถ์ มหาชนจึงได้เริ่มตั้งนิยัตถ์ตามกำลังของตน

ในกรุงพาราณสี มีพราหมณ์มีจฉาภิภูลิกคนหนึ่ง มีบุตร ๓ คน คือบุตรชาย ๒ คน และธิดา ๑ คน บุตรคนโตได้อุปาสกเป็นกัลยาณมิตร อุบาสกพาเขาไปหาพระสังกัจจะ เมื่อได้ฟังธรรมที่ท่านแสดง เขาเริ่มเกิดจิตศรัทธาเลื่อมใส ต่อมาเมื่ออุบาสกชักชวนให้ถวายภัตตาหารเป็นประจำแก่ภิกษุรูปหนึ่ง

กรรมของคนต่ำพระ

๑๕๕

บุตรพราหมณ์จึงกล่าวว่า “พวกเราเป็นพราหมณ์ และไม่เคย
ถวายนิตยภัตเป็นทานแก่พระสมณะผู้ศากยบุตรเลย เพราะฉะนั้น
เราจักไม่ยอมให้” อุบาสกกล่าวว่า “แม้เราผู้เป็นเพื่อนของท่าน
ก็จักไม่ให้ภัตบ้างหรือ” บุตรพราหมณ์กล่าวว่า “เราเป็นเพื่อนกัน
ทำไมฉันจักไม่ให้” อุบาสกพูดว่า “ถ้าเมื่อเป็นเช่นนั้น สิ่ง
ที่เธอจะให้เรา เธอจงถวายแก่ภิกษุรูปหนึ่งเถิด” เขารับคำแล้ว
จึงนิมนต์ภิกษุมารูปหนึ่งให้มาฉันที่บ้าน

เมื่อวันเวลาผ่านไปอย่างนี้ น้องชายและน้องสาวของเขา
เห็นวัตรปฏิบัติของภิกษุทั้งหลาย กอปรกับการได้ฟังธรรม จึงมี
ความเลื่อมใสยิ่งขึ้นในพระศาสนา และมีความยินดีในการสั่งสม
บุญอยู่เป็นนิตย์ คนทั้ง ๓ เมื่อให้ทานตามกำลังทรัพย์อย่างนี้
ได้สักการะเคารพนับถือบูชาสมณพราหมณ์ทั้งหลาย ส่วนมารดา
และบิดาของพวกเขา เป็นผู้ไม่มีศรัทธา ไม่มีความเลื่อมใส
ไม่เคารพในสมณพราหมณ์ ไม่เอื้อเฟื้อ ไม่รู้สึกพอใจในการ
บำเพ็ญบุญ

พวกญาติของครอบครัวนี้ ได้ขอธิดาของเขามาแต่งงาน
กับบุตรของผู้เป็นลุง ซึ่งบุตรคนนั้นเมื่อฟังธรรมในสำนักของ
พระสงฆ์ก็จะแล้วเกิดความสังเวชจึงขอออกบวช และได้ไปสู่
บ้านของมารดาตนเพื่อฉันภัตตาหารเป็นนิตย์ ฝ่ายมารดาผู้ไม่มี

กรรมของคนดำพระ

๑๕๖

ศรัทธา ก็รับเจ้าและชักชวนขอให้สึก ด้วยการนำเด็กธนูสาว มายั่วชวน เมื่อเป็นดังนั้น สามเณรรู้สึกกลุ้มใจ จึงเข้าไปหา พระอุปัชฌาย์แล้วกราบเรียนเรื่องราว เพื่อจะขอลาลิขิตา

พระอุปัชฌาย์ เห็นว่าศิษย์เป็นผู้มีอุปนิสัยดีงาม เป็นผู้มี บุญบารมีมาก่อน จึงกล่าวว่า “พ่อเณร รอสักเดือนก่อนเถอะ” สามเณรจึงรับคำท่าน เมื่อผ่านไปได้เดือนหนึ่ง พระอุปัชฌาย์ ก็กล่าวซ้ำอีกว่ารอไปอีกสักกึ่งเดือนเถิด เมื่อกึ่งเดือนผ่านไป สามเณรเข้ามาหาและกล่าวอย่างนั้นอีก พระเถระก็กล่าวอีกว่า “ถ้าอย่างนั้นรอไปสัก ๗ วันเถอะ” สามเณรรอมาหลายครั้งแล้ว แต่ด้วยความเคารพในพระอุปัชฌาย์ จึงรับคำ และรอต่อไปอีก ด้วยคิดว่าคงเป็นครั้งสุดท้ายแล้ว ภายใน ๗ วันนั้นเอง เรื่องก็ เกิดขึ้น คือที่เรือนของน้ำหญิงของสามเณร ซึ่งจวนจะพังอยู่แล้ว เพราะชำรุดทรุดโทรมมาก เมื่อถูกพายุกระหน่ำเท้านั้นก็พังลง มาทันที

พราหมณ์กับพราหมณี ลูกชาย ๒ คนและลูกหญิง ๑ คน ลูกเรือนพังทับตายไปหมด ในคนที่ตายไปนั้น ฝ่ายพราหมณ์และ นางพราหมณีไปบังเกิดในกำเนิดเปรต ส่วนลูกชาย ๒ คน ลูกหญิง ๑ คน บังเกิดเป็นกุมมเทวา บุตรคนโตมีช้างเป็นพาหนะ บุตร คนเล็กมีรถเทียมด้วยแม่ม้าอัสตรเป็นพาหนะ ลูกหญิงมีวาทอง

กรรมของคนต่ำพระ

๑๕๓

เป็นเครื่องแห่แหน พราหมณ์และนางพราหมณีถือเอาค้อนเหล็กชนิดใหญ่มาทุบกัน ที่ที่ถูกทุบแล้วปรากฏมีผีประมาณเท่าหม้อลูกใหญ่ผุดขึ้นเพียงครู่เดียวเท่านั้น หัวผีแก่เต็มที่แล้วก็แตกออก จากนั้นก็พากันตีมโหรีและเลื้อยที่ไหลออกมา พลังต่ำตะคอก ด้วยวาจาหยาบคายต่อกันไป ได้รับความทุกข์ทรมานอย่างนี้อยู่ตลอดเวลา

เมื่อครบกำหนดเวลา สามเณรก็เข้าไปหาพระอุปัชฌาย์กราบเรียนว่า ท่านครับ กระผมผ่านวันที่รับปากกับท่านไปแล้ว ที่นี้ผมจะลาสิกขาแล้วกลับไปอยู่เรือน ขอท่านจงอนุญาตผมเถิด พระอุปัชฌาย์กล่าวว่า “ถ้าอย่างนั้น เมื่อถึงวันแรม ๑๔ ค่ำ เวลาพระอาทิตย์ตกดิน เธอจงมาเถิด” สามเณรเมื่อได้ยินอย่างนั้นก็ดีใจ เผื่อรอให้ถึงวันนั้น เมื่อถึงวันและเวลาที่กำหนดแล้ว พระอุปัชฌาย์จึงพาสามเณรเดินไปหน่อยหนึ่ง แล้วยืนอยู่ด้านอิสิปตนวิหาร สมัยนั้น เทพบุตร ๒ องค์นั้น พร้อมด้วยน้องสาวเดินผ่านไปทางนั้นพอดี ฝ่ายมารดาบิดาของพวกเขาต่างก็ถือไม้ค้อน พูตวาจาหยาบคาย รูปร่างหมองคล้ำ มีเส้นผมยาวรุงรัง สูงราวกับลำตาล มีหนองและโลหิตไหลออกมา น่าเกลียดน่ากลัวพิลึก ติดตามเทพบุตรไป

พระลังกิกจะลำแดงฤทธิ์ให้สามเณรเห็นคนเหล่านั้นที่

กรรมของคนดำพระ

๑๕๘

กำลังเดินไป แล้วให้สามเณรสอบถามพวกที่ไปด้วยยานช้าง เป็นต้น ตามลำดับ คนเหล่านั้นก็กล่าวว่า “ท่านจงสอบถามพวกเปรตที่มาภายหลังเถิด” สามเณรจึงถามเปรตเหล่านั้นว่า “พวกท่านมีสภาพแตกต่างกัน เพราะทำกรรมอะไรไว้”

เปรตเหล่านั้นถูกสามเณรถามอย่างนั้น จึงกล่าวตอบเรื่องราวทั้งหมดว่า “ผู้ซึ่งฆ่าเผือกชาติกฤษณราชทั้งดงามไปข้างหน้า คนนั้นเป็นบุตรคนโตของเรา เพราะเมื่อเป็นมนุษย์ เขาได้ถวายทานแก่กฤษณราช จึงได้รับความสุข ความบันเทิงใจ และผู้ซึ่งรักเทียมด้วยแม่ม้าอัสตร ๔ ตัว แล่นไปท่ามกลาง ผู้นั้นเป็นบุตรคนกลาง เพราะครั้งเมื่อเขาเป็นมนุษย์ เป็นคนไม่ตระหนี่ ได้ถวายทานอยู่เป็นนิตย์ ส่วนเทพนารีที่มีดวงตากลมดงาม รุ่งเรืองดุจดาวเนื้อทราย ขึ้นวอทองมาข้างหลัง เทพนารีนั้นเป็นธิดาคนสุดท้าย นางมีความสุข เบิกบานใจเพราะผลแห่งทานครึ่งหนึ่ง เขาทั้ง ๓ มีจิตเลื่อมใสจากที่ได้ให้ทานแก่สมณพราหมณ์ทั้งหลาย ส่วนข้าพเจ้าทั้ง ๒ เป็นคนตระหนี่ และต่ำสมณพราหมณ์ทั้งหลาย ผลจึงเป็นอย่างที่เห็นนี้แหละ”

สามเณรได้ฟังดังนั้น จึงเกิดความสลดสังเวชใจ ไม่มีความต้องการด้วยการครองเรือนอีก และเกิดความยินดียิ่งในการอยู่ประพฤติพรหมจรรย์ พระสังกัจจเอระได้บอกกัมมัญฐาน

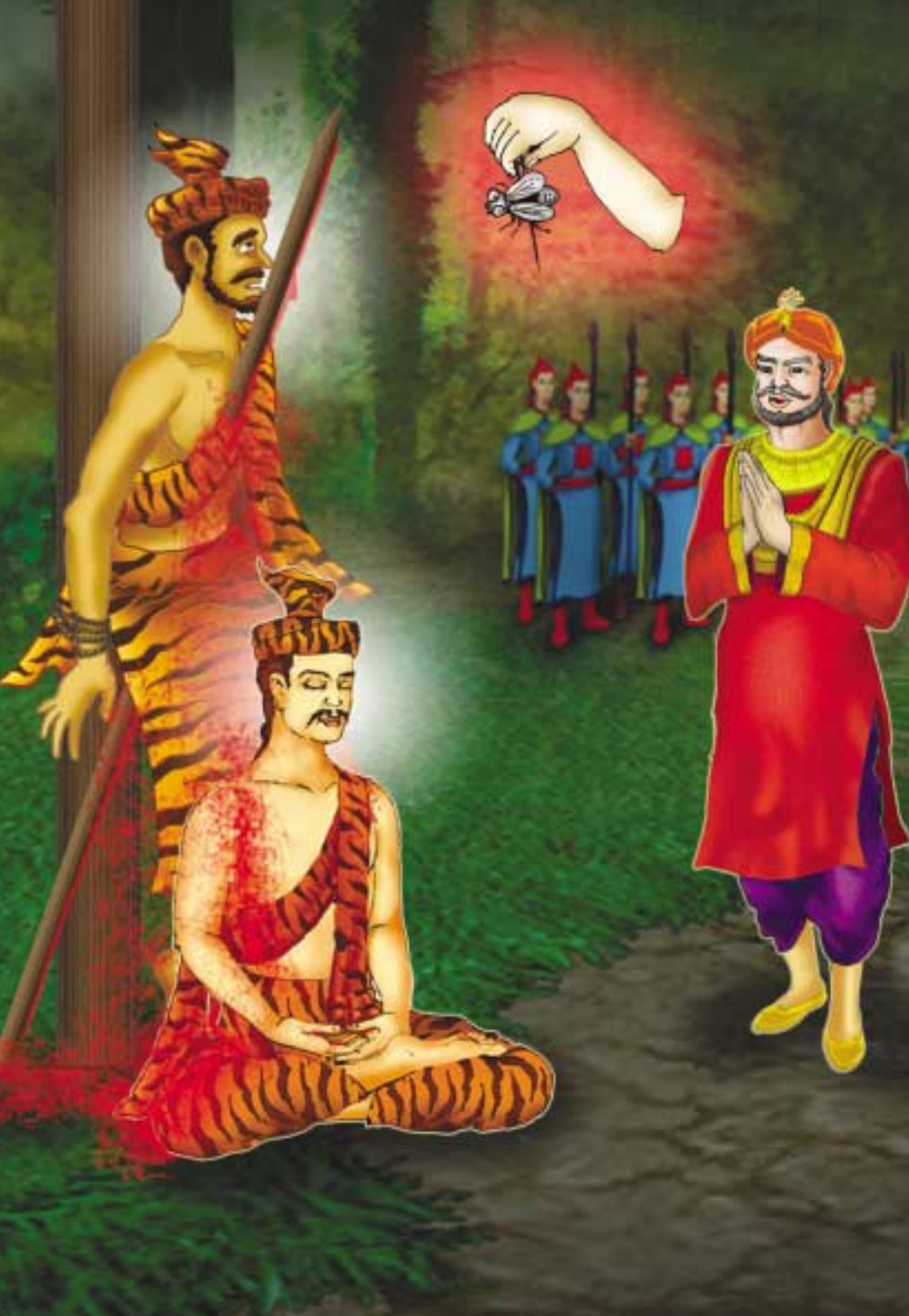
กรรมของคนต่ำพระ

๑๕๕

แก่สามเณร ท่านตั้งใจทำความเพียรไม่นานนัก ก็บรรลุเป็น
พระอรหันต์

เราจะเห็นว่า ไม่มีอะไรเป็นที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริงได้
สำหรับชีวิต นอกจากบุญและพระรัตนตรัยที่เราได้เข้าถึงเท่านั้น
เมื่อเราได้โอกาสในการทำความดีแล้วก็จะรีบใช้โอกาสนั้นให้เต็มที่
เพราะขณะนี้เราได้ชื่อว่า ได้โอกาสที่หาได้ยากอย่างยิ่งแล้ว
เพราะเราได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ได้มาพบพระพุทธศาสนา ได้ฟัง
ธรรมจนเกิดศรัทธา แล้วเรายังมีโอกาสดำประพฤติธรรม เพื่อ
ขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไปได้ ก็จงรีบไขว่คว้าความโชคตินั้น
เอาไว้ สำหรับท่านใดที่ยังไม่ได้บวช ก็ควรหาโอกาสสักครั้งหนึ่ง
เพื่อมาฝึกฝนอบรมตนเอง ทำความเพียร เจริญสมาธิภาวนากัน
อย่างเต็มที่ ให้สมกับที่เราได้โอกาสอันประเสริฐนี้กัน

๒๒

ก ร ร ม

ข อ ง ก า ร ร ั ง แ ก ส ั ต ว์

สตรี บุรุษ คฤหัสถ์หรือบรรพชิต ควรพิจารณาเนื่องๆ ว่า
เรามีกรรมเป็นของตน เป็นทายาทแห่งกรรม
มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่ง
ใครทำกรรมใดไว้ ดีหรือชั่วก็ตาม
จักเป็นผู้รับผลของกรรมนั้น

กรรมของการรังแกสัตว์

๒๐๒

ในการสร้างบารมีกันเป็นทีมใหญ่ ซึ่งมีเป้าหมายเพื่อไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรมนั้น จำเป็นต้องอาศัยกำลังบุญบารมีมากมาย คือต้องมีบุญใหญ่และร่วมทำพร้อมกันไปเป็นทีม โดยไม่มีใครน้อยหน้า ไม่มีใครล้าหน้า แต่ว่าเป็นการสร้างบารมีกันไปอย่างพร้อมหน้า ต้องรู้จักสวามิธุใจของพระบรมโพธิสัตว์ มุ่งอุทิศตนให้กับงานสร้างบารมี ทำหน้าที่ของผู้นำบุญยอดกัลยาณมิตรอย่างเต็มที่ เพื่อขยายประทีปแห่งธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไปสู่ดวงใจของมวลมนุษยชาติทั้งหลาย การฝึกฝนอบรมตนเองให้สมบูรณ์พร้อมในทุกด้าน และเป็นต้นแบบต้นบุญให้กับชาวโลก เป็นสิ่งสำคัญของการดำรงตนเป็นผู้นำบุญ โดยเฉพาะการฝึกฝนใจให้ใสสะอาด บริสุทธิ์ หยุตน์ ให้เข้าถึงพระธรรมกาย เพื่อให้มีพระรัตนตรัยเป็นสรณะที่พึ่งที่แท้จริงของตนเองให้ได้เสียก่อน

มีพระบาลีที่กล่าวไว้ใน สุนนสูตร ว่า

“สตริ บุรุษ คฤหัสถ์หรือบรรพชิต ควรพิจารณาเนืองๆ ว่า เรามีกรรมเป็นของตน เป็นทายาทแห่งกรรม มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่ง ใครทำกรรมใดไว้ ดีหรือชั่วก็ตาม จักเป็นผู้รับผลของกรรมนั้น”

เรื่องของกฎแห่งกรรมเป็นกฎสากล ที่มีความเที่ยงธรรม

กรรมของการรังแกสัตว์

๒๐๓

ที่สุด สิ่งใดก็ตามที่เราได้กระทำเอาไว้ไม่ว่าจะเป็นกุศลหรืออกุศล
สักวันหนึ่งต้องส่งผลให้เราอย่างแน่นอน ความสุขหรือความ
ทุกข์ที่เราได้รับในปัจจุบันชาตินี้ ล้วนเป็นผลมาจากกรรมที่เรา
เคยกระทำเอาไว้ในอดีตทั้งสิ้น ผู้ที่สามารถแสดงเรื่องนี้ให้กับ
เราได้ดีที่สุด มีเพียงพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระอรหันต์ และผู้
มีรู้มีญาณเท่านั้น เพราะท่านเหล่านั้นสามารถระลึกชาติได้
มีอนาคตังสญาณ รู้กระทั่งอนาคตว่า กรรมที่เราประกอบเหตุ
เอาไว้นี้ จะส่งผลเป็นอย่างไรต่อไป

ผลของการกระทำ ที่ถูกแสดงออกทั้งทางกาย วาจา ใจ นี้
ไม่สามารถที่จะพิสูจน์ได้ง่ายๆ เพราะเป็นเรื่องที่ละเอียดซับซ้อน
เป็นสิ่งที่พัวพันกันมาข้ามภพข้ามชาติ จะพิสูจน์กันตามหลัก
วิทยาศาสตร์หรือเทคโนโลยีสมัยใหม่ก็ยังไม่สามารถทำได้ เหมือนดังเช่น
ปัญหาที่สุภมาณพเคยทูลถามพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า “ข้าแต่
พระโคตมผู้เจริญ อะไรหนอแล เป็นเหตุเป็นปัจจัยให้พวกมนุษย์
ปรากฏความเลวและความประณีตต่างกัน มนุษย์บางพวกปรากฏ
มีอายุสั้น มีอายุยืน มีโรคมาก มีโรคน้อย มีผิวพรรณทราม
มีผิวพรรณงาม มีคักดาน้อย มีคักดามาก มีโภคะน้อย
มีโภคะมาก เกิดในสกุลต่ำ เกิดในสกุลสูง ไร้ปัญญา มีปัญญา
ขอพระองค์ทรงชี้บอกข้าพระองค์ด้วยเถิด”

กรรมของการรังแกสัตว์

๒๐๔

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า “ดูก่อนมาณพ สัตว์ทั้งหลาย มีกรรมเป็นของตน เป็นทายาทแห่งกรรม มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย กรรมเท่านั้นที่ จำแนกสัตว์ให้เลวและประณีต บุคคลบางคนในโลกนี้จะเป็น สตรีหรือบุรุษก็ตาม เป็นผู้มักทำชีวิตสัตว์ให้ตกลง เป็นคน เขี้ยวโหด ไม่เอ็นดูเกื้อกูลในหมู่สัตว์มีชีวิต เขาตายไปจะเข้าถึง อบาย ทุกคติ วินิบาต นรก เพราะกรรมที่ทําไปแล้วนั้น หากตายไป แม้ไม่เข้าถึงอบาย ทุกคติ วินิบาต นรก ถ้ามาเป็นมนุษย์ เกิด ณ ที่ใดๆ ในภายหลังจะเป็นคนมีอายุสั้น ดูก่อนมาณพ ปฏิปทาที่ เป็นไปเพื่อมีอายุสั้นนี้ คือเป็นผู้มักทำชีวิตสัตว์ให้ตกลงไป”

*จากนั้น พระองค์ทรงยกตัวอย่าง สมัยที่ยังบำเพ็ญ บารมีเป็นพระโพธิสัตว์ ได้เกิดเป็นลูกของพราหมณ์มหาศาลมี สมบัติมากมาย มีชื่อว่า ทีปายนะ ท่านมีเพื่อนรักอยู่คนหนึ่งชื่อ มณฑัพพะ ครั้นเมื่อโตขึ้น รู้สึกไม่เห็นสาระในการที่จะต้องอยู่ ครองเรือน จึงชักชวนเพื่อนทำบุญให้ทานเป็นการใหญ่ จน สมบัติที่มีอยู่ทั้งหมดมากองไว้หน้าบ้าน ประกาศให้มหาชนมา ขนเอาไปโดยไม่มีความรู้สึกเสียดาย

กรมของการรังสรรค์

๒๐๕

เนื่องจากทั้งสองท่านเป็นที่เคารพรักของคนทั้งเมือง การตัดสินใจออกบวชของท่าน ทำให้มีผู้คนร้องห่มร้องไห้ เพราะไม่อยากให้ออกบวช เพราะรู้ว่าเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก แต่เมื่อท่านตัดสินใจลงไปที่จะบำเพ็ญเนกขัมมบารมีแล้ว แม้จะมีใครมาห่มเหงเยี่ยวย้อนวอนอุตธรณ์เอาไว้ก็ไม่ใส่ใจ ไม่หวั่นไหว อาลัยอาวรณ์ในสิ่งใดทั้งสิ้น ทั้งสองท่านออกไปสร้างอาศรมบวชอยู่ในป่าหิมพานต์ได้ ๕๐ ปี ก็ชักชวนกันออกจากป่า เพื่อจะมาเสพรสเค็มรสเปรี้ยวในเมืองบ้าง จึงเที่ยวไปตามชนบท จนถึงเมืองพาราณสี อาศัยอภิมุตกิสถานเป็นที่พักบำเพ็ญเพียรภาวนาอยู่หลายวัน ที่ปายนดาบสเห็นว่าได้พำนักอยู่ที่ป่าช้าหลายวันแล้ว จึงออกเดินทางไปหมู่บ้านอื่น เพื่อแนะนำมหาชนให้รู้จักสังฆมบุญ เหลือเพียงมณฑลพยดาบสเท่านั้นที่ยังอยู่ในสุสานนั้นตามลำพัง

อยู่มาวันหนึ่ง พวกโจรเข้าไปขโมยของภายในเมือง เมื่อเจ้าของบ้านและเจ้าหน้าที่ตื่นขึ้น รู้ว่ามีขโมยแอบเข้ามา ก็พากันรีบออกตามจับ โจรวิ่งหนีเข้าไปในป่าช้าและทิ้งห่อทรัพย์ไว้ที่ประตูบรรณศาลาของพระดาบสส่วนหนึ่ง แล้วรีบหลบหนีไป พวกภิกษุที่ตามมาติดๆ เห็นห่อทรัพย์วางอยู่หน้าบรรณศาลา จึงตรงเข้าจับท่านดาบส ซึ่งกำลังทำภาวนาอยู่ภายในห้องนั้น ต่างช่วยกันรุมทุบตีท่าน แล้วจับส่งพระราชา

กรมของการรังแกสัตว์

๒๐๖

ฝ่ายพระราชโอรสไม่ทรงพิจารณาให้เสียก่อน ก็รับสั่งให้
ราชบุรุษเอาตัวท่านไปเสียบไว้ที่หลาว พวกราชบุรุษจึงนำตัว
ท่านไปเสียบไว้ที่หลาวไม้ตะเคียนในป่าช้านั้นแหละ ถึงแม้ว่า
ดาบสจะเป็นผู้มีฤทธิ์มีเดชมาก ไม่มีใครสามารถฆ่าท่านได้ หาก
ท่านจะเหาะหนีไป ก็กลัวเจ้าหน้าที่จะเหมารวมไปถึงนักบวช
ทั้งหมดว่าเป็นผู้ไม่มีศีล ต่อไปก็จะอยู่กันอย่างไม่มีความสุข
ท่านจึงยอมให้เขาทรมานอยู่อย่างนั้น แต่ทว่าหลาวไม้ตะเคียนที่
เอามาเสียบร่างกายของท่านนั้น จะเสียบจะแทงอย่างไรก็ไม่เข้า
จึงได้เปลี่ยนเอาหลาวไม้สะเดามาเสียบบ้าง ก็ยังเสียบไม่เข้าอีก
เอาหลาวเหล็กมาเสียบก็ไม่เข้าอีกเหมือนกัน

ท่านดาบสจึงใคร่ครวญดูบุญกรรมของตนเอง เมื่อระลึก
ชาติไปดูละกัฏฐะกรรมอะไรหนอทำให้ต้องได้รับโทษ ทั้งๆ ที่ไม่ได้
ทำความผิดในครั้งนั้น ท่านจึงรู้เห็นในญาณว่า ในภพชาติก่อนได้
เกิดเป็นลูกชายของช่างไม้ ติดตามไปตากไม้กับบิดา และจับ
แมลงวันมาตัวหนึ่งแล้วเอาหนามไม้ทองหลางมาเสียบ บาบ
กรรมนั้นเองตามมาทันแล้ว ท่านรู้ตัวว่าไม่อาจพ้นบาปกรรมนี้ได้
จึงบอกพวกราชบุรุษว่า “ถ้าท่านต้องการจะเอาหลาวเสียบเรา
จงใช้หลาวไม้ทองหลางเถิด” พวกราชบุรุษได้ทำตาม แล้วก็วาง
คนชู้มรักษาอยู่ เพื่อกอดดูผู้ที่แอบมาช่วยเหลือดาบส

ในวันนั้นเอง ที่ปายนดาบสนึกถึงเพื่อนที่ไม่ได้พบกันมา

กรมของการรังสรรค์

๒๐๓

หลายวัน จึงเดินทางกลับเพื่อมาเยี่ยมเพื่อนที่ป่าช้านั้น ในระหว่างทางเมื่อทราบข่าว จึงรีบตรงเข้าไปในป่าช้า เห็นเพื่อนถูกثرมานอยู่อย่างแสนสาหัสเลือดท่วมตัว จึงบังเกิดความสงสัยไต่ถามว่า “เพื่อนเอ๋ย ท่านทำผิดอะไรหรือ ทำไมถึงโดนثرมานถึงเพียงนี้” เมื่อรู้ว่าเพื่อนไม่ได้ทำผิด จึงถามต่อไปว่า “ท่านอาจจะรักษาใจของตนเองไม่ให้ความชุ่มมัวได้หรือไม่” มัณฑปยดาบสตอบว่า “เพื่อนเอ๋ย เราไม่ได้มีใจชุ่มมัวหรือขัดเคืองเลย”

ทีปายนดาบสฟังแล้วรู้สึกชื่นใจ บอกเพื่อนไปว่า “เมื่อเป็นเช่นนี้ ร่มเงาของผู้มีศีลเช่นท่านเป็นความสุขสำหรับเรา” แล้วเข้าไปนั่งฟังหลาวอยู่เป็นเพื่อน ขณะที่หยาดโลหิตที่ออกมาจากร่างกายของมัณฑปยดาบส หยดลงถูกตัวของทีปายนดาบส สรีระที่ผ่องใสดุจทองคำก็เปราะเปื้อนไปด้วยเลือด แต่ท่านก็ไม่ได้รู้สึกรำเกียจหรือขะแขยงแต่อย่างใด ท่านนั่งฟังหลาวตลอดคืนยันรุ่ง โดยไม่ได้สะทกสะท้านว่าจะถูกจับไปฆ่าพร้อมกับเพื่อนของท่าน

วันรุ่งขึ้น พวกราชบุรุษจึงกราบทูลเหตุการณ์นั้นให้พระราชาทรงทราบ พระองค์ทรงดำริว่า เราได้ตัดสินใจไปแล้วโดยไม่พิจารณา จึงรีบเสด็จไปหา ตรัสถามทีปายนดาบสว่า “ดูก่อนบรรพชิต เหตุไรท่านจึงนั่งฟังหลาวอยู่” ทีปายนดาบส

กรมของการรังแกสัตว์

๒๐๘

ตอบว่า “มหาบพิตร อาตมภาพนั่งรักษาดาบสนี้อยู่ ก็มหาบพิตร
ทรงทราบแล้วหรือว่า ดาบสนี้ทำผิดหรือไม่ได้ทำผิด จึงได้ลง
อาญาอย่างนี้” เมื่อทราบว่ายังไม่ได้ทันพิจารณา จึงกล่าวสอนว่า
“ธรรมดาฤทธานุภาพถ้าเป็นคนเกียจคร้านแล้วไม่ดี พระราชาควร
จะพิจารณาก่อนแล้วจึงกระทำ จึงจะเป็นที่พึงของมหาชนได้”

เมื่อพระราชาทรงทราบว่า มัณพัตยดาบสไม่มีความผิด
จึงทรงรับสั่งให้ถอนหลาวนั้นออก แต่พวกราชบุรุษไม่สามารถ
จะถอนหลาวออกได้ ฝ่ายดาบสทูลพระราชาว่า “มหาบพิตร
อาตมภาพ ถึงความพินาศย่อยยับอย่างครั้งนี้ ก็ด้วยอำนาจกรรม
ที่ได้ทำไว้แต่ปางก่อน ไม่มีใครถอนหลาวออกจากตัวอาตมภาพ
ได้หรอก ถ้าพระองค์มีพระราชประสงค์จะพระราชทานชีวิตแก่
อาตมภาพ ก็โปรดให้เอาเลื่อยมาตัดหลาวนี้ให้เสมอหนังเถิด”

พระราชาทรงรับสั่งให้กระทำตามนั้น ภายในร่างกาย
ของดาบสจึงมีหลาวติดอยู่ด้วยตลอดเวลา ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะ
กรรมที่เคยเอาหนามทองกลางไปเสียบกันของแมลงวันนั่นเอง
ฉะนั้น จึงทำให้ดาบสนี้ยังไม่ถึงกับตายลงในครั้งนี้ แต่ปลายหลาว
ยังคงฝังติดอยู่ในร่างกายของท่านเรื่อยมา พระราชาทรงกราบ
พระดาบส ขอให้ท่านทั้งสองโปรดงดโทษ แล้วนิมนต์ให้อยู่
ในพระราชอุทยานเพื่อทำการรักษาแผล และให้ท่านบำเพ็ญ
สมณธรรมอย่างมีความสุขตลอดอายุขัย

กรรมของการรังแกสัตว์

๒๐๕

เราจะเห็นว่า บาปกรรมแม้เพียงเล็กๆ น้อยๆ อย่าคิดว่าจะไม่ส่งผล เพราะว่าทุกอย่างที่เราทำไว้ ไม่ว่าดีหรือชั่วก็ตาม ได้ถูกบันทึกไว้ในใจของเราเรียบร้อยแล้ว เพียงแต่รอวันให้ผลเท่านั้นเอง ในอดีตที่ผ่านมานั้นเราไม่รู้ว่าได้ทำบาปอกุศลอะไรเอาไว้บ้าง ฉะนั้นจงอย่าได้ประมาทปล่อยใจไปตามกระแสกิเลสที่รุกคืบเข้ามาในรูปแบบต่างๆ ควรให้ใจของเราดวงนี้มีแต่ภาพของกุศลกรรม เก็บเกี่ยวแต่สิ่งที่ดีงามไว้ให้มากๆ ผลของบาปจะได้ไม่มาเป็นอุปสรรคขัดขวางการสร้างบารมีของเรา จะมีแต่บุญหนุนนำชีวิตให้ประสบความสำเร็จยิ่งขึ้นไป

๒๑

กรรม

ข อ ง ค น ห ล ง อ ำ น า จ

คนเหล่าใดในโลกนี้ เป็นคนตระหนี่ถี่เหนียว ดีแต่ว่า
คนอื่น ทำการกีดขวางคนเหล่านี้นผู้ให้ทานอยู่ คนเหล่านั้น
ย่อมเข้าถึงนรก กำเนิดสัตว์ดิรัจฉาน หรือยมโลก ถ้าหากถึง
ความเป็นมนุษย์ ก็เกิดในสกุลคนยากจน ซึ่งจะหาท่อนผ้า
อาหาร ความร่ำรวยและความสนุกสนานได้โดยยาก
คนพาลเหล่านั้นประสงค์สิ่งใดจากผู้อื่น เขาย่อมไม่ได้แม้สิ่งนั้น
สมความปรารถนา นั้นเป็นผลในภพนี้ และภพหน้าก็ยังไป
ทุกตียีกด้วย

กรรมของคนหลงอำนาจ

๒๑๒

สรรพสัตว์และสรรพสิ่งทั้งหลายในโลกนี้ ล้วนต้องมีการเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา เหมือนดอกไม้ แต่เดิมเราเคยเห็นมันยังเป็นต้นเล็กๆ ไม่นานก็เจริญเติบโตขึ้น แตกใบแผ่กิ่งก้านสาขา ผลิดอกออกช่อให้ความสดชื่นแก่ทุกชีวิต ครั้นไม่นานดอกไม้ที่เคยดูสวยงามดั่งนั้น ต้องเหี่ยวแห้งร่วงโรยไปตามกาลเวลา สังขารร่างกายของเราก็เช่นเดียวกัน ถูกความแก่ ความเจ็บ ความตายคืบคลานเข้ามาในชีวิตเรา ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอยู่ทุกอนุวินาที โดยที่ตัวเราเองสังเกตไม่ออก เมื่อเวลาผ่านไป ๑๐ ปี ๒๐ ปี ๖๐ ปี จึงจะรู้สึกตัวว่าสังขารของเราเสื่อมลง เป็นการเปลี่ยนแปลงที่ต่อเนื่อง ไปสู่ความเสื่อมสลาย ดังนั้นเราจึงไม่ควรประมาทในชีวิต ให้อำนาจของชีวิตผ่านไป ด้วยการฝึกฝนใจให้หยุดนิ่ง ให้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวให้ได้

มีพระบาลีที่กล่าวไว้ใน มัจฉริสูตร ว่า

“คนเหล่าใดในโลกนี้ เป็นคนตระหนี่ถี่เหนียว ตีแต่ว่าคนอื่น ทำการกีดขวางคนเหล่านั้นผู้ให้ทานอยู่ คนเหล่านั้น ย่อมเข้าถึงนรก กำเนิดสัตว์ดิรัจฉาน หรือยมโลก ถ้าหากถึงความเป็นมนุษย์ ก็เกิดในสกุลคนยากจน ซึ่งจะหาท่อนผ้า อาหาร ความร่ำรวยและความสนุกสนานได้โดยยาก คนพาลเหล่านั้นประสงค์สิ่งใดจากผู้อื่น เขาย่อมไม่ได้แม้สิ่งนั้น สมความปรารถนา นั้นเป็นผลในภพนี้ และภพหน้าก็ยังไปทุกข์อีกด้วย”

กรรมของคนหลงอำนาจ

๒๑๓

พิจารณาดูเถิด เราเกิดมาแต่ละชาติ เราไม่ได้ทำอะไรติดตัวมาเลย มีแต่บุญและบาปเท่านั้นที่ติดตัวเรามา ใครสั่งสมบุญเอาไว้มาก บุญนั้นก็จักกลั่นกลายมาเป็นสมบัติรอคอยให้เรามิใช่จ่ายได้อย่างสะดวกสบาย มีรูปกายที่แข็งแรง ไม่พิกลพิการ ไม่เจ็บป่วยไข้ มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด สามารถรู้แจ้งแทงตลอดในความรู้ของครูอาจารย์ได้อย่างง่ายดาย แต่บางคนสั่งสมบุญเอาไว้น้อย แถมยังขัดขวางการทำความดีของคนอื่น อีกทั้งยังทำบาปอกุศลเอาไว้มาก เมื่อมาเกิดเป็นมนุษย์ก็ต้องยากจน แล่นเข็ญ แม้จะหาเสื้อผ้ามาสวมใส่ก็ไม่มี ชีวิตที่เกิดมาดูเหมือนจะมารับใช้กรรมอย่างเดียว ครั้นเป็นอย่างนี้ โอกาสที่จะสั่งสมบุญก็มีน้อยลงไป เส้นทางไปสู่สวรรค์ก็จะหาไม่เจอ แล้วโอกาสที่จะได้ปฏิบัติธรรมเพื่อแสวงหาพระนิพพานนั้นไม่ต้องพูดถึง ส่วนพวกเราทั้งหลายได้โอกาสดีๆ อย่างนี้มาแล้วอย่าประมาท ให้รีบชวนชวาลสั่งสมบุญให้กับตนเองให้มากยิ่งขึ้นไป ก่อนที่โอกาสทองของชีวิตจะผ่านไป แล้วเราจะไม่ต้องมาเสียใจภายหลังกัน

*ดังเรื่องจริงที่เกิดขึ้นในสมัยอดีต มีพระราชาทรงพระนามว่า ปิงคะ ในสุริยรัฐประเทศ ได้เสด็จไปเฝ้าพระเจ้า-

กรรมของคนหลงอำนาจ

๒๑๔

โมริยธรรมาโคก พร้อมด้วยข้าราชการ เสด็จมาถึงที่มีเปือกตม ช่วงระยะเวลาเที่ยงวัน ซึ่งเป็นเวลาที่อากาศร้อน ขณะกำลังเดินทางเสด็จกลับ ทอดพระเนตรเห็นหนทางนำรีนรมย์ ซึ่งเป็นหนทางที่เปรดเนรมิตไว้ จึงตรัสบอกนายสารทิวว่า “ทางนี้น่าร่มรื่น ทั้งยังปลอดภัย พวกเราไปทางนี้กันเถิด” ในขณะที่เข้าไปใช้เส้นทางนั้น ทุกคนต่างสังเกตว่า แม้จะเดินทางมาไกลแล้ว ก็ยังไม่มีวิแววว่าจะพบทางออกกันสักที หนทางดูยิ่งน่ากลัวขึ้นเรื่อยๆ เนื่องจากดินแดนที่ย่างกรายเข้ามานั้น เป็นดินแดนของเปรด เมื่อเป็นเช่นนี้ มีบุรุษคนหนึ่งกราบทูลว่า “พวกเราเดินมาผิดทางเสียแล้วพระเจ้าข้า เพราะหนทางปรากฏเฉพาะข้างหน้า แต่ข้างหลังไม่เห็นมีอะไรเลย พวกเราคงเดินเข้ามายังดินแดนของพวกอมมนุษย์เป็นแน่แล้วพระเจ้าข้า ข้าพระองค์ได้ยินเสียงพิลึกน่าสะพรึงกลัวใกล้เข้ามาเรื่อยๆ”

พระราชามือสดับอย่างนั้น จึงให้เหล่าข้าราชการเตรียมป้องกันอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้น ส่วนพระองค์เสด็จเข้าไปพักแรมที่ได้ตั้งไพร่ใหญ่ต้นหนึ่ง ทอดพระเนตรเห็นชั้นน้ำที่มีน้ำเต็มพร้อมกับขนมหวานดูมีรสน่าอร่อย และยังทอดพระเนตรเห็นคนคล้ายเทวดา ประดับประดาด้วยเครื่องอาภรณ์ สวยงามตรงเข้ามาหาพระองค์ แล้วกราบทูลว่า “ข้าแต่มหाराช พระองค์เสด็จมาดีแล้ว พระองค์ไม่ได้เสด็จมาร้าย ขอเชิญพระองค์เสวยน้ำและขนมนี้เถิด พระเจ้าข้า” เมื่อสดับอย่างนั้น

กรรมของคนหลงอำนาจ

๒๑๕

พระราชาร่วมทั้งข้าราชการบริพาร ต่างพากันดื่มน้ำและรับประทานขนมนั้นจนหมด จากนั้นจึงตรัสถามว่า “ท่านเป็นใคร เป็นเทพหรือเป็นคนธรรมดา ทำไมถึงช่วยเหลือพวกเรา”

อมนุษย์กราบทูลว่า “ข้าแต่มหाराชา ข้าพระองค์ไม่ใช่เทวดา ไม่ใช่คนธรรมดา ข้าพระองค์เป็นเปรต ขอพระองค์ทรงทราบประวัติของข้าพระองค์เถิด เมื่อก่อนข้าพระองค์เป็นนันทกเสนาบดีของพระองค์เอง เป็นคนใจบาป มีความตระหนี่ชอบบริภาษสมณพราหมณ์ทั้งหลาย ห้ามปรามมหาชนที่พากันทำบุญให้ท่านว่า ผลแห่งทานไม่มี ผลแห่งการส่ำรวมไม่มี อาจารย์ไม่มี สัตว์ทั้งหลายเป็นสัตว์เสมอกัน การเคารพอ่อนน้อมต่อผู้ใหญ่ในตระกูลไม่มี กำลังแห่งความเพียรไม่มี ความพากเพียรของบุรุษจักมีแต่ที่ไหน ท่านและศิลาไม่ทำให้มนุษย์หมดจดได้โลกอื่นจากโลกนี้ก็ไม่มี ท่านที่บุคคลให้แล้วย่อมไม่มีผลพลีกรรมไม่มีผล แม้ท่านอันบุคคลตั้งไว้ดีแล้วก็ไม่มีผล แล้วยังทำร้ายหมู่ชนที่กำลังให้ท่านอีกด้วย

ด้วยกรรมนั้นอีก ๖ เดือนจากนี้ไป ข้าพระองค์จะต้องตายเข้าสู่นรกอันเผ็ดร้อน มีแต่ความทุกข์ทรมาน นรกนั้นมี ๔ เหลี่ยม ๔ ประตู จำแนกออกเป็นส่วนๆ ล้อมด้วยกำแพงเหล็ก ครอบด้วยแผ่นเหล็ก พื้นนรกนั้นเป็นเหล็กแดง เปลวเพลิงลุกโชติช่วงแผ่กว้างออกไปร้อยโยชน์ติดอยู่ตลอดเวลา

กรมของคนที่หลงอำนาจ

๒๑๖

ล่วงไปได้แสนปี ข้าพระองค์จึงจะได้ยินเสียงในรกรนั้นว่า เพื่อนยาก พวกเราไหม้อยู่ในรกรนี้ได้แสนปีแล้ว ข้าแต่มหाराช แสนโกฏิปีเป็นกำหนดอายุของสัตว์นรกผู้เป็นมิฉฉาปฏิภูมิ เป็นคนทุศีล ตีเตียนพระอริยเจ้าทั้งหลาย แม้ข้าพระองค์เองก็จะไปเสวยทุกขเวทนาอยู่ในรกรนั้นตลอดกาลนาน นี่เป็นผลแห่งกรรมชั่วของข้าพระองค์ เพราะฉะนั้นข้าพระองค์จึงเศร้าโศกนัก ข้าแต่มหाराช วิชาของข้าพระองค์ชื่ออุตตรา นางทำแต่ความดี รักษาศีลอยู่เป็นนิตยและอุโบสถศีล ยินดีในทานจำแนกแจกทาน ปราศจากความตระหนี่ เป็นสละใฝ่อยู่ในตระกูลอื่น เป็นอุบาสิกาของพระศากยมุณีสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้ทรงสิริ

นางอุตตราเห็นภิกษุผู้สมบูรณ์ด้วยศีล เข้าไปบิณฑบาตในบ้าน จึงถวายน้ำขันหนึ่งและขนมมีรสหวานอร่อย แล้วอุทิศส่วนกุศลให้ข้าพระองค์ว่า ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ขอผลทานที่ดิฉันถวายนี้ จงพลันสำเร็จแก่บิดาของดิฉันที่ตายไปแล้วด้วยเถิด ในทันใดนั้น ผลแห่งการถวายทานของนางนั้น ก็บังเกิดมีแก่ข้าพระองค์ ทำให้ข้าพระองค์ได้เสวยสุขประดุจท้าวเวสวัณมหाराช แต่จะเสวยทิพยสมบัตินี้ได้ไม่นาน

ขอพระองค์พร้อมทั้งพระโอรสและพระอัศรมหาลี จงถึงพระพุทธรูปเป็นสรณะเถิด ชนทั้งหลายย่อมบรรลุมตบพด้วยมรรคอันประกอบด้วยองค์ ๘ ไฉน ขอพระองค์จงถึงพระธรรมนั้น

กรมของคณหลวงอำนาจ

๒๑๓

เป็นสระเถิด พระอริยบุคคลผู้ปฏิบัติอยู่ในมรรค ๔ จำพวก และผู้ตั้งอยู่ในผล ๔ จำพวกเหล่านี้เป็นพระสงฆ์ผู้ปฏิบัติชื่อตรง ประกอบด้วยปัญญาและศีล ขอพระองค์พร้อมทั้งพระโอรส และพระอัครมเหสี จงถึงพระสงฆ์นั้นเป็นสระเถิด ขอพระองค์ จงงดเว้นจากการฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ทรงยินดีด้วยพระมเหสี ของพระองค์ ไม่ตรัสเท็จ ไม่ทรงดื่มน้ำจัณฑ์เถิด”

พระราชาทรงสดับเช่นนั้น ทรงสลดสังเวชพระทัย จึงตรัสกับเปเรตตนนั้นว่า “ดูก่อนนันทกเสนาบดี ท่านเป็นผู้ ปรารถนาความเจริญแก่เรา ปรารถนาประโยชน์เกื้อกูลแก่เรา เราจักทำตามคำของท่าน ท่านเป็นอาจารย์ของเรา เราจักถึง พระพุทฺธ พระธรรม และพระสงฆ์อันยอดเยี่ยมกว่าเทวดาและ มนุษย์ว่าเป็นสระ เรายะงดเว้นจากการฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ จะยินดีด้วยภรรยาของตน จะไม่พูดเท็จ จะไม่ดื่มน้ำเมา เราจะ คลายความเห็นอันชั่วช้า เหมือนโปรยเกลบลอยไปในลมอันแรง เหมือนทิ้งหญ้าและใบไม้ลอยไปในแม่น้ำมีกระแสนเชี่ยว ฉะนั้น จักเป็นผู้มั่นคงในพระรัตนตรัยไม่เสื่อมคลาย”

เมื่อเปเรตกราบทูลพระเจ้าปิงคละเรียบร้อยแล้ว ชีทาง ออกจากป่าใหญ่ ให้ทุกท่านเดินทางกลับเมืองโดยสวัสดิภาพ จากนั้นก็อันตรธานหายไป เมื่อเสด็จกลับถึงพระนคร ได้ทรงนิท ธิ์ทวนถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมานั้นทั้งหมด แล้วตั้งพระทัยมั่น

กรรมของคนหลงอำนาจ

๒๑๘

ในการดเว้นจากความเห็นผิด ทรงสมาทานศีลห้า อีกทั้งยังทรงแนะนำพสกนิกรให้ดำรงอยู่ในศีลห้าอีกด้วยเมื่อละโลกไปแล้วพาไปบังเกิดในสวรรค์กันอย่างมากมาย

จากเรื่องนี้จะเห็นว่า การทำบาปอกุศลบนโลกมนุษย์นี้ แม้เพียงไม่กี่ปี แต่วิบากกรรมนั้นเป็นผลอันเผ็ดร้อน มันทยาวนานเป็นแสนเป็นล้านปี สิ่งใดก็ตามไม่ว่าจะเป็นบุญหรือบาปที่ได้ทำเอาไว้ ในช่วงที่เราได้อัตภาพเป็นมนุษย์อยู่นี้ ย่อมตามส่งผลทั้งนั้นไม่ช้าก็เร็ว ผลของบาปนั้นเผ็ดร้อนแสนทรมานยิ่งนักกว่าจะทราบว่าได้ทำบาปอกุศล ซึ่งเป็นโทษมหันต์ กว่าจะไปรับใช้กรรมในนรก แล้วได้กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ มาเริ่มต้นสร้างบุญกันใหม่ก็ต้องรอไปอีกยาวนาน จงอย่าเป็นอย่างนั้นกันเลย เพราะชีวิตเราต้องเกิดมาเพื่อสั่งสมบุญกุศลเพียงอย่างเดียวเกิดมาเป็นนักสร้างบารมี และฝึกฝนอบรมตนเอง ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นไปเท่านั้น ไม่ได้เกิดมาเพื่อทำอย่างอื่น ดังนั้นขอให้ใช้วันเวลาที่เหลืออยู่อย่างจำกัดนี้ ตักตวงบุญให้เต็มที่ และอย่าลืมนั่งธรรมะให้ได้ทุกวัน เราจะได้เข้าถึงที่พึงภายใน คือ พระธรรมกายกันทุกคน

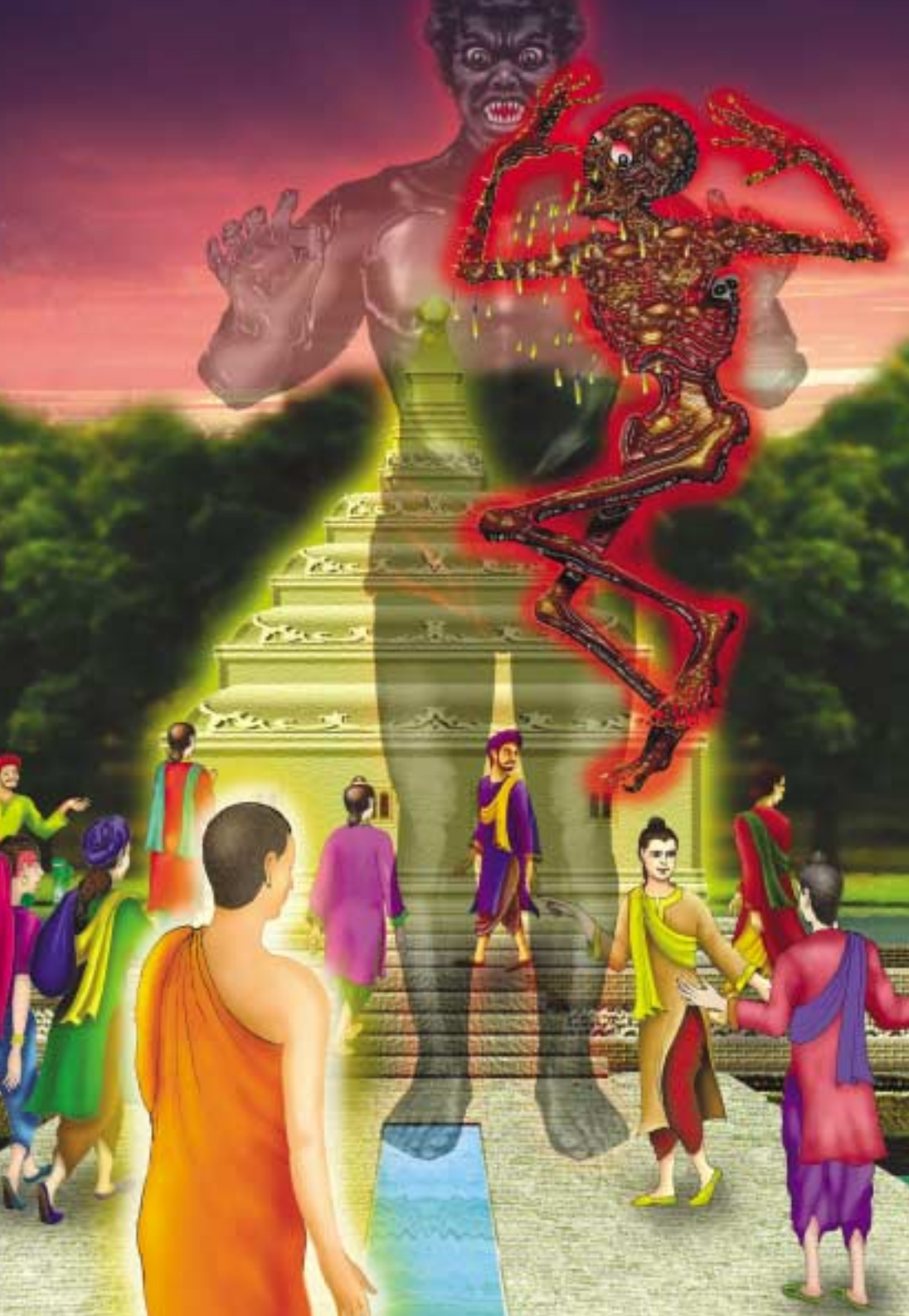

๒๔

กรรม ของ ก า ร หั า ม ค น บุ ช า พ ร ะ เ จ ดิ ย์

นรชนรู้โทษอันเกิดเพราะอำนาจความมัวเมาใน
ความเป็นใหญ่อย่างนี้แล้ว ฟังละความมัวเมาในความเป็นใหญ่
เสียแล้วประพฤติอ่อนน้อมต่อผู้ควรอ่อนน้อม ผู้ใดมีความเคารพ
ในพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ ผู้นั้นเป็นคนมีปัญญา
ย่อมได้รับการสรรเสริญในปัจจุบัน เมื่อตายไปย่อมเข้าถึงสวรรค์

กรมของการทำมคนบูชาพระเจดีย์

๒๒๑

จุดหมายปลายทางของการเดินทางไกลในสังสารวัฏของมวลมนุษยชาติ คืออายตณนิพพาน พระลัสมาลัมพุทเจ้าทรงเป็นต้นแบบของบุคคลผู้เข้าถึงฝั่งแห่งนิพพาน ที่มีแต่ความสุขล้วนๆ ไม่มีทุกข์มาเจือปน ท่านบรรลุวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของชีวิตแล้ว ไม่ต้องย้อนกลับมาเวียนว่ายตายเกิดอีกต่อไป ทุกท่านควรจะดำเนินตามรอยบาทพระบรมศาสดา จะได้ไม่ต้องทนทุกข์ทรมานในสังสารวัฏอีก การฝึกฝนใจให้หยุดนิ่งอยู่เป็นประจำ เป็นหนทางลัดที่สุดที่มุ่งสู่อายตณนิพพาน เพราะเป็นการเพิ่มเติมความบริสุทธิ์กาย วาจา ใจ ขัดเกลากิเลสอาสวะให้เบาบาง จนกระทั่งกิเลสอาสวะหมดสิ้นออกจากใจได้

มีพระบาลีกล่าวไว้ใน ราชปุตตเปตวัตถุ ว่า

“เอวมาทินว ฌตฺวา	อิสฺสรทสมภวํ
ปหาย อิสฺสรทํ	นิวาทมนฺวตฺตเย
ทิฏฺเฐ ว ธมฺเม ปาสํโส	โย พุทฺเธสุ สคารโว
กายสฺส เกทา สปปญฺโณ	สคฺคํ โส อุปปชฺชติ

นรชนรู้โทษอันเกิดเพราะอำนาจความมัวเมาในความเป็นใหญ่อย่างนี้แล้ว พึงละความมัวเมาในความเป็นใหญ่เสียแล้วประพฤติอ่อนน้อมต่อผู้ควรอ่อนน้อม ผู้ใดมีความเคารพในพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ ผู้นั้นเป็นคนมีปัญญาย่อมได้รับการสรรเสริญในปัจจุบัน เมื่อตายไปย่อมเข้าถึงสวรรค์”

กรมของการทำมคนบุชาพระเจดีย์

๒๒๒

ความมัวเมาเป็นอาการของคนขาดสติ ขาดความรู้สึกลึกซึ้ง ชอบชั่วดี เป็นทางมาของความประมาท แล้วยังเป็นต้นเหตุให้พลาดจากหนทางสวรรค์นิพพานอีกด้วย มีสุภาสิตสอนใจอยู่บทหนึ่งว่า หลงตัวลืมหาย หลงกายลืมหัก หลงใจลืมหัก รยา ลืมพ่อแม่ หมายถึงว่า ถ้าเอาใจไปยึดติดกับสิ่งใดแล้ว ก็จะทำให้ เป็นคนที่ขาดวิจาร์ณญาณ มองไม่เห็นโลกและชีวิตไปตามความ เป็นจริง ชาวโลกส่วนใหญ่มักจะสนใจไปยึดติดในรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ซึ่งเป็นสิ่งนอกตัว ทำให้มองไม่ออกว่า สิ่งทีละเอียด ประณีตและนำความสุขมาให้ยิ่งไปกว่านี้ ยังมีอยู่อีกมากนัก

ความมัวเมา มีตั้งแต่ มัวเมาในความเป็นหนุ่มเป็นสาว มัวเมาในชีวิต ทำเหมือนว่าตนเองจะไม่แก่ ไม่เจ็บไม่ตาย ทำให้ ไม่เร่งรีบทำหน้าที่ของตนเองทีควรกระทำให้สมบูรณ์ และมี ผู้คนมากมายทีมัวหลงใหลมัวเมาในลาภ ยศ สรรเสริญ เมื่อได้ โอกาสดีๆ ในชีวิตแล้ว แทนทีจะนำโอกาสนี้ไปใช้ในการพัฒนา บุคลากรให้มีคุณภาพชีวิตให้สูงยิ่งๆ ขึ้นไป กลับนำเอายศ อำนาจไปใช้ในทางทีผิด เบียดเบียนคนอื่น แล้วกระทำบาปอกุศล ทำให้ชีวิตตรอมตรมในอบายภูมิเป็นเวลายาวนาน กว่าทีจะสำนึก ได้ก็ไม่สามารถแก้ไขได้แล้ว

กรมของการทำมคนบูชาพระเจดีย์

๒๒๓

*เหมือนในสมัยหลังพุทธปรินิพพานได้ไม่นาน พระเจ้า-
อชาตศัตรูทรงรับพระบรมสารีริกธาตุส่วนหนึ่งไปประดิษฐานที่
กรุงราชคฤห์ ทรงเฉลิมฉลองพระสถูปเจดีย์ถึง ๗ ปี ๗ เดือน
๗ วัน ทำให้มหาชนที่มีจิตเลื่อมใสเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์นับ
ประมาณไม่ได้ แต่ในขณะเดียวกันมีภุมมพิณหนึ่ง เป็นผู้ไม่มี
ศรัทธา ไม่เลื่อมใสในพระพุทธานุสา จึงเป็นมิจฉาทิฎฐิ อาศัย
ว่าตนเองเป็นคนมีชื่อเสียง จึงบอกกล่าวห้ามปรามมหาชน ไม่ให้
ไปสักการบูชาพระบรมสารีริกธาตุ จนมหาชนประมาณ ๘๖,๐๐๐
หลงเชื่อนั่น

ในสมัยนั้น มีกุลสตรีท่านหนึ่งในกรุงราชคฤห์ มีจิต
เลื่อมใส ในพระรัตนตรัยเป็นพิเศษ ได้ชักชวนเพื่อนไปสักการบูชา
พระบรมสารีริกธาตุ ต่างก็ถือเครื่องสักการะของหอมจำนวนมาก
มากไปที่ลานพระเจดีย์ ในระหว่างทาง ถูกภุมมพิณคัดค้านการ
กระทำของพวกนาง พุดดำหนิติเตียนว่า “การบูชากระดูกของ
คนตายแล้ว จะได้ประโยชน์อะไรขึ้นมาเล่า การกระทำเช่นนั้น
เป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระทั้งนั้น พวกท่านอย่าไปบูชาให้
เสียเวลาเลย” แต่พวกเธอไม่ใส่ใจคำพูดของคนพาล พวกท่าน
เดินทางไปจนถึงพระเจดีย์ ทำการบูชาพระบรมสารีริกธาตุ

*มก. เล่ม ๔๙ หน้า ๔๓๙

กรมของการทำมคนบูชาพระเจดีย์

๒๒๔

ซึ่งประดิษฐานอยู่ในพระเจดีย์ด้วยจิตที่เลื่อมใส ครั้นเมื่อละโลกไปแล้วได้ไปบังเกิดในสวรรค์

หลังจากกุฎุมพินันสิ้นชีวิตลง ก็ไปบังเกิดเป็นเปรตหิวโซ ต่อมาวันหนึ่ง พระมหากัสสปเถระเห็นเปรตซึ่งพากันมายืนอยู่ที่ลานพระเจดีย์ รอคอยรับส่วนบุญจากหมู่ญาติที่จะมาอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้ เปรตตนนี้ก็เช่นกันได้ยืนอยู่ในอากาศ ล่องลิ้นหิ้นพุ่งไปทั่ว หมู่หนอนพากันซ่อนไซปากที่มีกลิ่นเหม็น จากนั้นนายนิรยบาลก็ถือเอามีดคมๆ มาเชือดเฉือนปากของเปรตนั้น แล้วเอาน้ำกรดมารดใส่ปากของเปรต ทั้งเฉือนเนื้อ และก็เอาน้ำกรดรดไปพร้อมๆ กัน ทำอย่างนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทำให้เปรตได้รับความทุกข์ทรมานแสนสาหัส พระเถระจึงได้ถามเปรตว่า “เธอได้ทำกรรมชั่วอะไรเอาไว้ จึงต้องมารับใช้กรรมหนักหนาสาหัสถึงเพียงนี้”

เปรตนั้นตอบพระเถระว่า “ข้าแต่ท่านผู้เจริญทุกข์ เมื่อก่อนกระผมเป็นอิสรชนอยู่ที่กรุงราชคฤห์นี้แหละ เป็นผู้มั่งคั่งด้วยทรัพย์และข้าวเปลือกมากมาย แต่กระผมห้ามปรามภรรยาธิดาและลูกสะใภ้ ตลอดจนชนทั้งหลายที่ไปพระเจดีย์เพื่อบูชาพระบรมสารีริกธาตุ ด้วยเครื่องสักการะอันหาค่ามิได้ บาปที่กระผมทำเอาไว้ในครั้งนั้น ส่งผลให้ต้องมาเสวยทุกขเวทนาเห็นปานนี้ หลังจากนั้นก็จักต้องหมกหม้อยู่ในนรกที่มีทุกข์เผ็ดร้อน

กรมของการทำมคนบูชาพระเจดีย์

๒๒๕

กว่านี้อีกเป็นร้อยเป็นพันเท่า ต้องเสวยกรรมอยู่ในนรกนานถึง ๘๖,๐๐๐ ปีนรก”

ว่าแล้วเปรตก็ถือโอกาสประกาศโทษของตนเองให้พระเถระทราบ พร้อมทั้งประกาศคุณของพระรัตนตรัยที่หน้าลานพระเจดีย์ ให้มนุษย์และอมมนุษย์ทราบกันถ้วนหน้าว่า “เมื่อการบูชาและการฉลองพระสถูปของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นไปอยู่ชนเหล่าใดมาขัดขวางการบูชาพระสถูปของชนเหล่าอื่นเหมือนข้าพเจ้า ชนเหล่านั้นพึงห่างเหินจากบุญใหญ่ ต้องเสวยทุกข์แสนสาหัส ตัวข้าพเจ้าเมื่อไปจากเปรตโลกนี้แล้ว ได้กำเนิดเป็นมนุษย์ จักเป็นผู้ไม่ประมาท ทำการบูชาพระสถูปเนื่องนิത്യเป็นแน่แท้”

นอกจากนี้ ยังมีเรื่องราวเกี่ยวกับเปรตอีกมากมายทีเดียว เปรตนั้นมีอยู่ ๑๒ ตระกูลด้วยกัน ภูมิของเปรตเป็นดินแดนที่ปราศจากความเจริญ โลกของเปรตไม่มีการทำไรไถนา ไม่มีการทำบุญ มีแต่เสวยผลวิบากหรือเศษกรรมเท่านั้น เปรตบางตนเมื่อเสวยทุกข์จากตรงนี้แล้ว บาปยังส่งผลต่อไปยังเกิดในนรก ต้องทรมานแสนสาหัสมากกว่าอีก แต่บางตนเมื่อพ้นจากนรกก็ต้องมาเป็นเปรตก่อนก็มี ซึ่งแล้วแต่กรรมปรุงแต่งอันเป็นผลที่เกิดจากบาปอกุศลที่ได้ทำเอาไว้แล้ว ฉะนั้นทุกท่านอย่าปล่อยใจไปตามกระแสกิเลส แล้วพลาดไปทำบาปอกุศลกัน เพราะความ

กรมของการทำคนบูชาพระเจดีย์

๒๒๖

สุขที่ได้ในปัจจุบันกับความทุกข์ ที่เราจะต้องไปทนทุกข์ทรมาน นั้นมันไม่คุ้มกันเลย ยังมีเรื่องของเปรตอีกเรื่องหนึ่ง ที่หลวงพ่อดึงใจนำมาเล่าเพื่อเป็นคติสอนใจ ให้รับทราบกันอีก เรื่องมีอยู่ว่า

ในสมัยอดีต โอรสของพระเจ้ากิตะเป็นมิจฉาทิฏฐิ วันหนึ่งพระองค์ทรงดื่มน้ำจันทน์จนเมามายไม่ได้สติ ขณะที่เสด็จไปในพระราชอุทยาน ทรงเห็นพระปัจเจกพุทธเจ้านามว่าสุนตตะ กำลังจะฉันภัตตาหาร เกิดจิตวิปริตอยากแกล้งทำนเล่น จึงเสด็จลงจากคอกช้าง แล้วตรัสถามว่า “พระคุณเจ้าไปบิณฑบาตได้อะไรมาบ้างล่ะ” ว่าแล้วก็จับบาตรของพระปัจเจกพุทธเจ้ายกขึ้น แล้วทุ้มลงที่พื้นดินจนบาตรแตก พระโอรสทำอย่างนั้นแล้วก็ทรงหัวเราะชอบใจด้วยความคึกคะนอง แล้วตรัสว่า “ดูก่อนสมณะ เราเป็นโอรสของพระเจ้ากิตะนี้ ใครจะทำอะไรเราได้ ท่านจงหลีกทางให้เรา” ว่าแล้วก็เสด็จกลับเข้าพระราชวัง

พระปัจเจกพุทธเจ้าท่านเป็นผู้หมดกิเลสแล้ว จึงไม่มีอาภรณ์ที่จะมาขุ่นมัวแม้เพียงชั่วขณะจิต มีแต่ใจที่ประกอบด้วยมหากรุณา เพราะทราบว่ากรรมนี้เป็นกรรมหนัก พระโอรสจะต้องหมกไหม้ในมหานรก เสวยผลกรรมอันเผ็ดร้อนเป็นเวลายาวนานถึง ๘๔,๐๐๐ ปี เมื่อจุติจากนรก ก็จะมาเกิดเป็นเปรต ต้องอดอยากยากแค้นแสนสาหัส ทนรับทุกข์ทรมานอยู่อย่างนี้ไปอีกยาวนาน จนกว่าเศษกรรมนั้นจะหมดไป

กรมของการทำมคนบุชาพระเจดีย์

๒๒๓

เมื่อเปรตมาพบพระเถระ ก็ดีใจได้กล่าวคำสรรเสริญ พระรัตนตรัยเอาไว้ว่า “นรชนรู้โทษอันเกิดจากอำนาจความ มัวเมาในความเป็นใหญ่แล้ว พึงละความมัวเมาในความเป็น ใหญ่เสีย แล้วพึงประพฤดิอ่อนน้อมต่อผู้ควรอ่อนน้อม ผู้ใดมี ความเคารพในพระรัตนตรัย ผู้นั้นย่อมได้รับการสรรเสริญใน ปัจจุบัน เมื่อตายไปย่อมเข้าถึงสวรรค์”

เราจะเห็นว่า การทำอะไรลงไปโดยไม่พิจารณาให้ถี่เสีย ก่อน จะเป็นบาปมหันต์ที่ติดตามตัวเราไปทุกภพทุกชาติ จะหนี กรรมอย่างไรก็หนีไม่พ้น กรรมจะตามทวงหนี้เราจะผิดผ่อนอย่างไร ก็ผลัดไม่ได้ หนี้สินทางโลกเขายังสามารถผ่อนผันกันได้บ้าง แต่จะให้มาผ่อนในการชดใช้กรรมในปรโลกนั้น ทำไม่ได้เลย ครั้นจะบอกว่าขอเลื่อนเวลาออกไปอีกหนอยตอนนี้ยังไม่พร้อมเลย ก็เลื่อนไม่ได้หรอก จะต้องรออย่างไรก็ได้สักอย่าง มีแต่ต้อง ทนทุกข์ทรมานจนกว่าบาปนั้นจะเบาบางลงไป เพราะฉะนั้นเกิด มาภพชาตินี้ เราควรเก็บเกี่ยวเอาแต่บุญกุศลติดตัวกันไปให้ มากๆ แล้วก็อย่าลืมฝึกฝนใจของเราให้สะอาด บริสุทธิ์ ผ่องใส อยู่เป็นประจำ จนกว่าจะได้เข้าถึงพระรัตนตรัยภายในกันทุกๆ คน

๒๕

เป ร ต เ ผี า ท ร ั พ ย์

คนตระหนีย่อมกลัวความหิวและความกระหาย
ความหิวและความกระหายนั้น ย่อมถูกต้องคนตระหนีนั่น
ผู้เป็นพาลทั้งในโลกนี้และในโลกหน้า
เพราะฉะนั้น บุคคลควรกำจัดความตระหนี่
อันเป็นสนิมในใจ แล้วให้ทานเถิด
เพราะบุญทั้งหลายย่อมเป็นที่พึงของสัตว์
ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

เปเรตเฝ้าทรัพย์

๒๓๐

การใช้ชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์นี้ จะว่าทำได้ง่ายก็ง่าย จะว่ายากก็ยาก แต่หากผู้ใดฉลาดในการใช้ชีวิต และไม่ประมาท ตั้งใจทำความดี ด้วยการหมั่นทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนา ปฏิบัติธรรมทุกๆ วันมิได้ขาดแม้แต่เพียงวันเดียว การดำรงชีวิต อยู่อย่างนี้ถือว่าได้กำไรชีวิตจริงๆ

คำว่า “กำไร” หมายถึงว่า การลงทุนนั้นไม่มีการขาดทุน มีแต่จะได้กับได้ คือบุญจะเพิ่มขึ้นไปเรื่อยๆ เราจะได้บุญเป็น กำไรของชีวิต บุญนั้นเป็นเหมือนขุมทรัพย์ที่มีค่ามหาศาล เป็นประดุจแก้วสารพัดนึก ควรที่เราจะรีบตักตวงกันให้เต็มที่ ถ้าเกิดมาแล้วไม่ได้สั่งสมความดีเอาไว้ ชีวิตนี้ยังบกพร่องอยู่ เป็นชีวิตที่ไม่สมบูรณ์ เกิดมาก็เสียโอกาสที่ดีๆ ไป ดังนั้นเมื่อ มีโอกาสในการทำความดีแล้ว ต้องทำให้เต็มที่ให้คุ้มค่ากัน มากที่สุด

มีพระบาลีกล่าวไว้ใน มัจฉริยสูตร ว่า

“คนตระหนี่ยอมแลกแล้วความทิวและความกระหาย ความ ทิวและความกระหายนั้น ย่อมถูกต้องคนตระหนี่นั้น ผู้เป็น พาลทั้งในโลกนี้และในโลกหน้า เพราะฉะนั้น บุคคลควร กำจัดความตระหนี่อันเป็นสนิมในใจ แล้วให้ทานเถิด เพราะ บุญทั้งหลายย่อมเป็นที่พึงของสัตว์ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า”

เปรต ฟ้า ทรัพย์

๒๓๑

สมบัติต่างๆ ที่เกิดขึ้นมาให้เราใช้สอยได้อย่างสะดวกสบายในปัจจุบันชาตินี้ นอกจากได้มาด้วยความสามารถในการทำงานแล้ว ยังเป็นผลสืบเนื่องมาจากการทำทานในภพชาติอดีตอีกด้วย ซึ่งตามมาหล่อเลี้ยงรักษาตัวเรา เราจะได้เห็นคุณค่าของบุญก็ต่อเมื่อละโลกไปแล้ว ไปบังเกิดในสุคติ หรือทุกขภูมิที่ไม่ต้องทำมาหากินนั้นแหละ เพราะภพภูมิต่างๆ เหล่านั้น จะไม่มีการสั่งสมบุญหรือบาปกันแล้ว ฝ่ายที่ตกไปในอบายภูมิ ตั้งแต่เป็นสัตว์นรก เป็นเปรต อสุรกาย หรือสัตว์เดียรัจฉาน ก็เสวยวิบากกรรมอันเผ็ดร้อนกันไป จนกว่าบาปนั้นจะเบาบางลง หรือแม้จะไปเสวยสุขบนสวรรค์ จะมีวิมานอันเป็นทิพย์ สมบูรณ์ด้วยเบญจกามคุณอันเป็นทิพย์ อย่างไรก็ตามเมื่อหมดบุญก็ต้องเปลี่ยนภพภูมิไปเกิดใหม่ เริ่มต้นสั่งสมบุญกันใหม่อย่างนี้แหละ จนกว่าบารมีจะเต็มเปี่ยม หลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด

เมื่อไปอยู่ในสภาวะเช่นนั้นแล้ว จะรู้ชัดทีเดียวว่า บุญนี้เป็นสิ่งสำคัญที่สุด สำคัญกว่าเรื่องการทำมาหากินทุกอย่าง เพราะเสียบยงในการเดินทางไกล มีเพียงบุญเท่านั้นที่เป็นมิตรแท้ละโลกไปแล้ว เราจะได้รู้ด้วยตัวของเราเอง ว่าที่ต้องมาชดใช้กรรมทนทุกข์ทรมานแสนสาหัสเช่นนี้ เพราะไม่ได้สั่งสมบุญไว้ แถมยังประกอบแต่บาปอกุศลอย่างเดียว แต่ถ้าเป็นชาวสวรรค์ ท่านก็รู้ถึงที่มาของทิพย์สมบัติว่าได้มาอย่างไร มีวิมานสว่างไสว

เปรตฟ้าทรัพย์

๒๓๒

อย่างนี้เพราะบุญอะไร เมื่อนึกถึงการทำความดีของตนก็เกิดความปีติปราโมทย์ใจ เพราะฉะนั้นทุกๆ ท่านอย่าได้ประมาทในวัยและชีวิตกัน อย่าใช้วันเวลาให้ผ่านไปอย่างไร้ค่า ถ้าตายไปแล้วจะได้ไม่มานึกเสียดายในภายหลัง เหมือนดังเช่นเรื่องของคนที่ประมาทในชีวิต ตายไปแล้วต้องไปเกิดเป็นเปรตที่หลงพ้อจะนำมาให้พวกเราได้รับทราบกันต่อไป

*เรื่องมีอยู่ว่า ในกรุงสาวัตถี มีคฤหบดีท่านหนึ่งเคยมีสมบัติมาก แต่เพราะความประมาท ทำให้ไม่แสวงหาทรัพย์เพิ่ม เมื่อแก่ตัวลง ภรรยาเกิดล้มป่วยและเสียชีวิตลง สมบัติที่มีอยู่ก็ร่อยหรอลงไปเรื่อยๆ จึงคิดทำธุรกิจเพื่อหาเงินเพิ่ม ทำให้ไม่มีเวลาในการสั่งสมบุญ แม้ว่าพระผู้มีพระภาคเจ้าจะประทับอยู่ใกล้ๆ ก็ไม่เคยคิดจะไปถวายทาน หรือฟังธรรมเหมือนกับคนอื่นๆ ที่เขาทำกัน วันหนึ่ง คฤหบดีให้ลูกสาวไปยืมเงินของเพื่อนมา ๑๐๐ กหาปณะ เพื่อมาใช้เป็นทุนในการค้าขาย เมื่อได้มาแล้ว ก็ไปซื้อสิ่งของบรรทุกเกวียนไปค้าขายต่างเมือง ได้เงินทองกลับมาเป็นอันมาก

ในระหว่างทางกลับบ้าน พวกโจรได้ดักรุมเพื่อปล้นหมู่เกวียน ทำให้พวกพ้อค้าพากันแตกกระจายหนีไปคนละทิศ

เปรตเฝ้าทรัพย์

๒๓๓

คนละทาง ฝ่ายคฤหบดีได้ซ่อนหาปณะไว้ที่กอไม้แห่งหนึ่ง
ตนเองได้หนีไปซ่อนอยู่ในที่ไม้ไกล พวกโจรตามมาจนพบ
ได้ทำร้ายและฆ่าคฤหบดีจนตาย เนื่องจากใจยังเกาะเกี่ยวอยู่ใน
ทรัพย์ที่หามาได้ เกิดความโลภครอบงำจิตใจ เขาจึงบังเกิดเป็น
เปรตเสวยทุกข์อยู่กลางป่าแห่งนั้นนั่นเอง

พวกพ่อค้าที่หลบหนีไปได้ เมื่อกลับไปถึงกรุงสาวัตถี
บอกข่าวร้ายให้ลูกสาวของคฤหบดีฟัง นางเมื่อรู้ว่าพ่อตายแล้ว
ก็เสียอกเสียใจ เพราะตนเองต้องเป็นคนกำพร้า ฝ่ายภุมมพิ
ผู้เป็นสหายของบิดาเป็นคนใจบุญสุนทาน กล่าวพลบโยนนางว่า
“ธรรมดาว่า ภาชนะดินมีความแตกไปเป็นที่สุด ฉันทิ ชีวิตของ
สัตว์ทั้งหลาย ก็มีการแตกไปเป็นธรรมดา ฉะนั้น ความตาย
บังเกิดขึ้นทั่วไปแก่สรรพสัตว์ทุกหมู่เหล่า เพราะฉะนั้น เจ้าอย่า
เศร้าโศกเสียใจไปเลย” จากนั้นรับนางไว้เป็นบุตรบุญธรรม
เลี้ยงดูเหมือนลูกแท้ๆ ทำให้นางคลายโศกลงได้ และได้ประพฤติ
ปฏิบัติตามพ่อบุญธรรมที่เป็นผู้รักในการสร้างบุญบารมี

ต่อมา นางคิดถึงบิดาผู้ให้กำเนิด จึงปรารถนาจะทำบุญ
อุทิศส่วนกุศลให้ นางจึงต้มข้าวยาคุเป็นจำนวนมาก แล้วซื้อ
ผลไม้ม่วงมีรสหวาน ถือไปทำบุญที่วัดพระเชตะวัน ได้น้อม
ข้าวยาคุเข้าไปถวายสงฆ์หมู่ใหญ่ เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้า

เปรตเฝ้าทรัพย์

๒๓๔

พร้อมด้วยหมู่ภิกษุสงฆ์ฉันข้าวยาคุและผลไม้มังจณอิมหนา
สำราญแล้ว นางกราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ขอผลบุญนี้
จงบังเกิดแก่พ่อบังเกิดเกล้าของหม่อมฉันด้วยเถิด”

พระบรมศาสดาทรงอนุโมทนาอวยพรให้ความปรารถนานั้น
เป็นผลสำเร็จ ทันทีที่นางอุทิศส่วนบุญให้พ่อ เปรตนั้นก็กลับได้
สวนมะม่วง มีวิมานต้นกล้วยพฤษภและสระโบกขรณี พร้อมกับ
ทิพยสมบัติอีกมากมาย นี่ก็เป็นเรื่องอัศจรรย์ บุญที่ทำได้
เนื่อนาบุญอันเลิศด้วยจิตที่เลื่อมใสกันจริงๆ สามารถส่งผลถึง
ผู้ที่ละโลกไปแล้วได้ ผู้รู้จึงกล่าวว่า “บุญทานิ ปรโลกสมบัติ ปรากฏา
โหนดิ ปาณินิ บุญเท่านั้นเป็นที่พึ่งของสัตว์ทั้งหลายในปรโลก”

สมัยต่อมา พวกพ่อค้าชักชวนกันไปค้าขายต่างถิ่นอีกครั้ง
เมื่อค้าขายจนหมด ก็พากันเดินทางกลับมาทางเดิม ที่เคยโดน
โจรปล้น แต่ครั้งนี้นักกลับไม่มีพวกโจรอีก เพราะถูกทางการปราบ
ไปหมดแล้ว ไม่ต้องมีความหวาดกลัวกันอีกต่อไป จึงพักแรม
ค้างคืนกันที่นั่น เมื่อตกกลางคืน เปรตเห็นพ่อค้าเหล่านั้นมา
พักแรมก็ดีใจ จึงปรากฏกายให้พ่อค้าได้เห็นพร้อมกับสวนและ
วิมานอันเป็นทิพย์ พ่อค้าเห็นสมบัติเหล่านั้น ก็อัศจรรย์ใจมาก
ถามว่า “สระโบกขรณีของท่านนี้ช่างรื่นรมย์ มีพื้นที่ราบเรียบ
มีทำน้างดงาม มีน้ำใสสะอาด ดารดาษไปด้วยปทุมชาติที่บาน
สะพรั่ง เกื่อนกล่นด้วยหมู่ภุมร ท่านได้สระโบกขรณีอันเป็นที่

เปรตเฝ้าทรัพย์

๒๓๕

พู่ใจนี้อย่างไร สวนมะม่วงของท่านช่างรื่นรมย์ยิ่งนัก มีดอกบานสวยงาม เคลื่อนกล่นไปด้วยหม่อมมร ท่านได้วิมานนี้มาอย่างไร”

เปรตได้ฟังดังนั้น จึงบอกพวกพ่อค้าไปว่า “สระโบกขรณีอันเย็นสบายน่ารื่นรมย์นี้ ข้าพเจ้าได้มาเพราะผลของท่านที่ลูกสาวถวายภัตตาหารและผลมะม่วงแด่ภิกษุสงฆ์มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นประมุข แล้วอุทิศให้ข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้าได้ทิพยสมบัติเหล่านี้” เมื่อเปรตกล่าวเช่นนั้นแล้ว ก็พาพวกพ่อค้าไปดูทรัพย์กหาปณะที่ตนเองซ่อนไว้เมื่อครั้งเป็นมนุษย์ พร้อมกับบอกว่า “ขอให้พวกท่านจงรับกหาปณะครึ่งหนึ่ง อีกครึ่งหนึ่งจงให้ลูกสาวของเรา นางจะได้เอาไปคืนเจ้าหนี้ และขอให้พวกท่านช่วยบอกนาง ให้หมั้นสังสมบุญแล้วอุทิศให้ข้าพเจ้ามากๆ ด้วยเถิด” พ่อค้าเหล่านั้นก็รับคำ เมื่อกลับถึงกรุงสาวัตถีแล้ว จึงรีบนำทรัพย์ไปให้ลูกสาวของเปรต และเล่าเรื่องราวทั้งหมดที่ไปประสบมาในระหว่างทางให้นางได้ทราบ

เมื่อนางฟังแล้ว ได้นำกหาปณะนั้นไปใช้หนี้คืนจนหมด ส่วนที่เหลือได้ให้ภุมมพิพอบุญธรรม แต่ภุมมพิพก็คืนทรัพย์นั้นให้นางเพื่อจะได้ใช้สอยทำบุญกุศลตามอัธยาศัย ต่อมาภุมมพิพให้นางแต่งงานกับลูกชายคนโตของตน อยู่มาวันหนึ่ง ขณะที่นางกำลังทำบุญ พระบรมศาสดาทรงทราบว่ามีญาณแก่กล้า พร้อมทั้งจะบรรลุนิพพาน จึงทรงแผ่พระรัศมีไปแสดงพระองค์

เปเรตเฝ้าฯ ทรัพย์

๒๓๖

ให้ปรากฏประจักษ์ประทับอยู่เฉพาะหน้า ตรัสพระคาถาว่า “ความประมาทย่อมครอบงำบุคคลผู้ติดอยู่ในความยินดี ยินร้ายในความรักความชัง ในทุกข์และสุข เพราะฉะนั้น เธออย่ามัวยึดติดในสิ่งต่างๆ ในโลกทั้งปวงเลย” ในเวลาจบ พระคาถา นางได้ดำรงอยู่ในโสดาปัตติผล

จะเห็นว่า บุญกุศลมีความสำคัญต่อชีวิตของเราเป็นอย่างมาก ถ้าเราไม่ทำบุญเอาไว้มากๆ แล้ว ชีวิตหลังความตาย เราจะลำบาก ฉะนั้นจงอย่าได้ประมาทในชีวิต อย่าเบื่อก่อนวัยในการสร้างบารมี อย่าท้อ อย่าชะล่าใจว่าเราทำเยอะแล้ว ถ้าทำมากแล้ว เราต้องสมปรารถนาในทุกๆ สิ่ง แต่นี้เรายังไม่สมปรารถนาในทุกๆ สิ่ง คือบางสิ่งเราสมปรารถนาแล้ว แต่บางสิ่งยังไม่สมปรารถนา เพราะว่าในใจของเรานี้เป็นศูนย์กลาง ที่ให้บุญและบาปหมุนเวียนกันมาครอบครอง ช่วงไหนเราไม่ได้ทำบุญ ช่วงนั้นแหละเป็นช่วงของบาปจะได้ช่องทำให้เราไปกระทำความบาปโดยที่เราไม่รู้สึกรู้สิดัว

ถ้าเราไม่ยอมให้บาปได้ช่อง ก็ต้องทำบุญอย่างต่อเนื่อง ทำไปทุกๆ วันอย่าให้ขาด ทั้งการให้ทาน การรักษาศีล และการประพฤติปฏิบัติธรรม ถ้าทำได้อย่างนี้ สิ่งที่เราตั้งความปรารถนาว่าเราจะเข้านิพพาน ด้วยที่สุดของรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ และ

เปรตเฝ้าทรัพย์

๒๓๓

คุณสมบัติ ก็จะสมปรารถนา ทุกอย่างจะกลายเป็นจริงได้อยู่ที่
การกระทำอย่างสม่ำเสมอของเราเอง ฉะนั้นนับจากวันนี้
เป็นต้นไป ที่ผ่านมามีใครยังปฏิบัติไม่สม่ำเสมอ ก็ทำให้สม่ำเสมอ
ให้นั่งธรรมะทุกวันอย่าให้ขาด ให้ล้างสมบุญไสๆ ไว้ทุกวัน ผีกฝน
ใจกันไปจนกว่าจะได้เข้าถึงที่พึงภายใน คือพระธรรมกายกัน
ทุกคน

๒๒

โทษของ
การพูดโกหก

เพราะฉะนั้นแล บัณฑิตทั้งหลายไม่สรรเสริญนันทาคติ

คือความลำเอียงเพราะรัก

บุคคลไม่เป็นผู้ที่มีจิตถูกนันทาคติประทุษร้าย

พึงกล่าวแต่คำที่อิงคำสัตย์เท่านั้น

โทษของการพูดโกหก

๒๔๐

การปฏิบัติธรรมเป็นสิ่งสำคัญที่สุดต่อตัวของเราเอง และเป็นผลดีต่อบุคคลรอบข้างไปจนถึงมวลมนุษยชาติทั้งหลาย ซึ่งกลางกายของมนุษย์เราทุกคนนั้น มีแหล่งกำเนิดแห่งความสุขอยู่แล้ว เป็นที่สิงสถิตของพระธรรมกาย และวิธีการที่จะเข้าถึงธรรมกายอันเป็นต้นแหล่งแห่งความสุขได้นั้น จะต้องหมั่นทำใจหยุดใจนิ่งที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ จนใจละเอียดหยุดนิ่งถูกล้วน ก็จะสามารถเข้าถึงกลางกายภายในได้ ดังนั้นการดำเนินจิตเข้าสู่เส้นทางสายกลางจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะจะทำให้มวลมนุษยชาติหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะทั้งหลายไปสู่อายตณนิพพานในที่สุด

มีวาระพระบาลีที่ปรากฏอยู่ใน เจติยราชชาดก ว่า

“ตสุมา หิ ฉนฺทาคมนํ นปฺปสฺสณฺติ ปญฺชิตา
อทุฏฺฐจิตฺโต ภาเสยฺย คิริํ สจฺจุปฺสณฺหิตํ

เพราะฉะนั้นแล บัณฑิตทั้งหลายไม่สรรเสริญฉันทาคติ คือความลำเอียงเพราะรัก บุคคลไม่เป็นผู้ที่มีจิตถูกฉันทาคติ ประทุษร้าย พึงกล่าวแต่คำที่อิงคำสัตย์เท่านั้น”

บัณฑิตทั้งหลายในกาลก่อน ท่านไม่สรรเสริญผู้ที่มีความลำเอียง ไม่ว่าจะลำเอียงด้วยความรัก ด้วยความชัง ด้วยความหลง หรือด้วยความกลัวก็ตาม เพราะการเป็นคนลำเอียงนี้

โทษของการพูดโกหก

๒๔๑

จะทำให้ผู้นั้นไม่อาจดำรงอยู่ในความถูกต้องดีงามได้ กลับจะทำทุกอย่างเพื่อผลประโยชน์ของตนและคนที่ตนเองรักเท่านั้น เมื่อไม่ตั้งอยู่ในธรรมแล้ว จะทำให้ตนเสื่อมเสียชื่อเสียง อาจพลาดพลั้งไปกระทำความผิดอีก แล้วต้องไปเสวยวิบากกรรม อันแผ่ร้อนในทุคติภูมิ ฉะนั้นบัณฑิตทั้งหลายจึงสรรเสริญแต่การกล่าวคำสัตย์จริง ซึ่งจะอำนวยประโยชน์ทั้งต่อตนเองและชาวโลก

พระบรมศาสดาของเราทรงเตือนผู้ที่กล่าวมุสาวาทมาก เพราะไม่มีกรรมชนิดใดที่ผู้กล่าวเท็จทำได้ พระพุทธองค์ยังตรัสถึงโทษของการกล่าวคำเท็จว่ามีนรกเป็นที่สุด เรื่องนี้ทรงปรารภถึงพระเทวทัตที่กล่าวเท็จ แล้วถูกแผ่นดินสูบเข้าสู่อเวจีมหานรก และพระองค์ยังตรัสถึงอดีตชาติของพระเทวทัตที่กล่าวเท็จ ทำให้ต้องเสื่อมจากฤทธิ์ ๔ ประการ เท่านั้นยังไม่พอยังถูกแผ่นดินสูบให้ไปบังเกิดในอเวจีมหานรก เพราะการกล่าวเท็จอีกด้วย

*เมื่อครั้งยุคต้นกัป มีพระราชาพระนามว่า พระเจ้าอุปจिरราช ทรงครองราชย์อยู่ที่โสตถียนนคร ในเจดีย์รัฐ ทรงเป็นพระราชาที่มีฤทธิ์ถึง ๔ อย่าง คือ เสด็จไปไหนมาไหนทางอากาศ

โทษของการพูดโกหก

๒๔๒

ได้ มีเทพบุตร ๔ องค์ ถือพระขรรค์คอยรักษาอยู่ทั้ง ๔ ทิศ มีกลิ่นจันทน์หอมพุ่งออกจากพระวรกาย และมีกลิ่นอบลหอมพุ่งออกจากพระโอษฐ์ เป็นเชื้อสายที่สืบทอดมาจากพระมหาสมมตจักรพรรดิราช ที่มีอายุหนึ่งอสงไขย สืบเชื้อสายมาแก้ชั่วคน ในสมัยต้นๆ กับนั้น คนทั้งหลายเป็นผู้มีศีลมีธรรม เป็นปกติ ความเป็นอยู่สะดวกสบาย มีความสุขทุกอย่าง เพราะมีบุญคอยหล่อเลี้ยงรักษาอยู่

พระโพธิสัตว์เจ้าได้รับราชการเป็นบุโรหิตชื่อว่า กปิละ ท่านรับราชการมาตั้งแต่สมัยพระบิดาของพระเจ้าอุปจิราราช เป็นบุโรหิตผู้ใหญ่ที่เปี่ยมด้วยคุณธรรม พระราชาจึงทั้งรักและเคารพพระโพธิสัตว์มาก ท่านบุโรหิตมีน้องชายอยู่คนหนึ่งชื่อว่า โกรกลัมพกะ เป็นคนมักใหญ่ใฝ่สูง เคยเล่าเรียนในสำนักอาจารย์เดียวกันกับพระราชาตั้งแต่ยังเป็นพระกุมาร และพระราชาเองเคยให้สัญญาไว้ว่า เมื่อเราขึ้นครองราชย์แล้วจะตั้งโกรกลัมพกะให้เป็นบุโรหิต แต่ด้วยความที่ทรงรักและเคารพ กปิลบุโรหิต จึงไม่ได้แต่งตั้งสหายของตนเอง

ต่อมากปิลบุโรหิตผู้ทรงปัญญา สังเกตเห็นความอึดอัดของพระราชา ฉุกใจคิดว่า พระราชาทรงเกรงใจเรา ตัวของเราเองก็แก่แล้ว ถึงเวลาที่จะต้องเกษียณตนเอง ผู้บริหารบ้านเมืองต้องมีวัยใกล้เคียงกันจึงจะสมควรกว่า

โทษของการพูดโกหก

๒๔๓

เมื่อคิดอย่างนี้ จึงทูลขอลาออกจากตำแหน่ง ให้พระราชอาแต่ตั้งลูกชายของท่านขึ้นเป็นบุโรหิตแทน แล้วออกบวชเป็นฤๅษี ยังฉานและอภิญาให้เกิดขึ้น ฟานักอยู่ที่พระราชอุทยานนั่นเอง ฝ่ายโกรกลัมพะจะผู้น้องผูกอาฆาตพี่ชายด้วยเหตุที่ว่า พี่ชายแม้จะลาออกไปแล้วไม่ยอมยกตำแหน่งให้แก่ตนวันหนึ่ง ขณะที่โกรกลัมพะนั่งสนทนากับพระราชอาผู้เป็นสหาย พระราชอาตรัสถามว่า “โกรกลัมพะ ท่านยังไม่ได้ตำแหน่งบุโรหิตดอกหรือ” เขาจึงกราบทูลว่า “พี่ชายของข้าพระองค์ทูลให้พระองค์แต่งตั้งบุตรของเขาแทน เมื่อก่อนพระองค์ก็ไม่สามารถถอดถอนพี่ชายออกจากตำแหน่งได้ เพราะการสืบทอดตามประเพณี แล้วบัดนี้ ข้าพระองค์จะเป็นได้อย่างไรละ พระเจ้าข้า”

พระราชอาหนุ่มฟังอย่างนั้น จึงกล่าวว่า “เราจะแต่งตั้งให้ท่านเป็นใหญ่ แล้วให้พี่ชายของท่านเป็นน้องชายก็แล้วกัน” โกรกลัมพะทูลถามว่า “พระองค์จะทำได้อย่างไรเล่า” พระราชอาตรัสว่า “เราทำได้โดยการกล่าวมุสาวาท” เมื่อฟังอย่างนั้น โกรกลัมพะก็ทำให้พระราชอาเข้าพระทัยผิด ด้วยการกล่าวว่า “พระองค์ยังไม่รู้ฤทธิ์ของพี่ชายของข้าพระองค์หรือ เขาสามารถที่จะทำให้พระองค์สูญเสียฤทธิ์ทั้งสิ้น แล้วทำให้พระองค์คล้อยตามได้” เมื่อพระราชอาสดับอย่างนี้ทรงบังเกิดทิฐิมานะ อยากจะเอาชนะขึ้นมาทันที หาได้รู้ถึงกลอุบายอันชั่วร้ายของ

โทษของการพูดโกหก

๒๔๔

พระสหายไม่ จึงตรัสว่า “ท่านคอยดูเถิด เราเป็นพระราชาสามารถทำมุสาวาทอย่างนั้นได้ นับแต่นี้ไปอีกเจ็ดวันเราจะทำมุสาวาท”

พระดำรัสของพระราชาที่ตรัสกับพระสหายพาลนั้นได้แพร่สะพัดไปทั่วพระนคร ทำให้เกิดโกลาหลขึ้นมาทันที มาดูว่าผู้มีศีลในยุคก่อนเขาตื่นข่าวกันอย่างไรบ้าง มหาชนเกิดปริวิตกว่า “ได้ยินว่า พระราชาจักทรงทำมุสาวาท ทำเด็กให้เป็นผู้ใหญ่ แล้วมุสาวาทนั้นเป็นอย่างไร มีสีเขียว สีแดง หรือสีอะไรกันแน่” แม้บุตรบุโรหิตพอได้ฟังคำนั้นก็ไปบอกฤาษีบิดาว่า “พระราชาจักทำมุสาวาท ทำพ่อให้เป็นเด็ก แล้วยกตำแหน่งฉันให้อา” ฤาษีก็บอกว่า “พระราชาไม่สามารถที่จะทำได้หรอก เมื่อครบกำหนดแล้วให้แจ้งเราด้วย เราจะไปทูลตักเตือนพระองค์ไม่ให้ทำอย่างนั้น เพราะจะเป็นผลเสียต่อพระองค์เอง” ลูกชายก็รับคำ

เมื่อถึงกำหนดเวลา มหาชนพากันไปชุมนุมเพื่อจะฟังมุสาวาท ส่วนพระราชาแต่งพระองค์แล้วทรงประทับอยู่ในอากาศ พระฤาษีก็เหาะมาแล้วนั่งเฉพาะพระพักตร์ของพระราชา ทูลถามว่า “ได้ยินว่าพระองค์จะทำมุสาวาทจริงหรือ” พระราชารับว่า “จริง” ด้วยความเป็นห่วง พระฤาษีผู้ทรงศีลจึงทูลเตือนว่า “มหาบพิตร มุสาวาทนี้เป็นบาปหนัก กำจัดคุณความดี ทำให้เกิดในอบายทั้ง ๔ ใครที่ทำมุสาวาท ย่อมชื่อว่าทำลายธรรม

โทษของการพูดโกหก

๒๔๕

เมื่อทำลายธรรมแล้ว ก็ชื่อว่าทำลายตนเอง ขอพระองค์อย่าทำ
อย่างนี้เลย” เมื่อพระราชาร้องอย่างนั้นก็ตกพระทัย มองหน้า
โกรกล้มพกะ

โกรกล้มพกะผู้หวังเฉพาะประโยชน์ตนเพียงอย่างเดียว
ไม่สนใจอย่างอื่น จึงกล่าวกระตุ้นย้าทูลฐิของพระราชา พระราชา
ระลึกถึงคำของสหายพาล ทำให้เกิดมานะกษัตริย์ไม่ฟังถ้อยคำ
ของพระโพธิสัตว์ จึงกล่าวว่า “ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ท่านเป็น
น้องชายของโกรกล้มพกะ” เมื่อพระราชตรัสเพียงเท่านี้ก็
ร่วงลงมาจากอากาศทันที กลืนพระวรกายและกลืนพระโอษฐ์
ก็ส่งกลิ่นเหม็นพุ่งไปทั่วพระนครแทน

กปิลดาบสโพธิสัตว์กล่าวว่า “ดูเถิดมหาบพิตร เพียง
ประโยคแรก พระองค์ก็เป็นอย่างนี้แล้ว อย่าทรงทำมุสาวาท
อีกเลย”

พระราชตรัสว่า กปิลดาบสกล่าวอย่างนี้ประสงค์จะ
ลวงท่านทั้งหลาย พระราชาก็กล่าวมุสาวาทเป็นครั้งที่สอง ได้
ถูกแผ่นดินสูบลงไปแค่ข้อพระบาท พระโพธิสัตว์กล่าวเตือนให้
หยุดก็ไม่ทรงหยุด จึงกล่าวครั้งที่สามอีก ก็ถูกสูบลงไปอีกจนถึง
พระขงฆ์

แม้ถูกห้ามก็กล่าวครั้งที่สี่อีก ครั้งที่สี่แผ่นดินสูบไปถึง

โทษของการพูดโกหก

๒๔๖

บั้นเอว กล่าวครั้งที่ห้า ถูกสูบถึงพระนาภี แต่ด้วยทิฏฐิमानะของกษัตริย์จึงกล่าวเป็นครั้งที่หกอีก แผ่นดินได้สูบถึงพระถัน แม้พระฤๅษีจะกล่าวเตือนอีกว่า อย่ากล่าวมุสาวาทเลย หากพระองค์ทำอย่างนี้อีก จะถูกสูบลงไปในอเวจีมหานรก พระเจ้าอุปจิระก็ไม่ทรงเชื่อ จึงกล่าวมุสาวาทครั้งที่เจ็ดว่า “ท่านเป็นน้องชาย โกรกล้มพกะเป็นพี่ชาย” เมื่อกล่าวถึงครั้งที่ ๗ แผ่นดินได้แยกเป็นสองช่อง มีเปลวไฟร้อนดำจากมหานรกพลุ่งขึ้นมา รับพระราชาลงไป

มหาชนพากันตกใจกลัว เปล่งอุทานว่า “พระเจติยราชาได้ทำมุสาวาท ไม่เชื่อถ้อยคำของพระฤๅษีผู้ทรงศีลจึงประสพกรรมหนักอย่างนี้” ทั้งมหาชนและพระโอรสของพระราชาก็พากันล้มกราบพระโพธิสัตว์ ต่างก็เกิดความรู้สึกกลัวบาปและเห็นคุณค่าของการตั้งอยู่ในธรรมเป็นอย่างยิ่ง พระราชโอรสกล่าวกับพระโพธิสัตว์ว่า ขอท่านอาจารย์จงเป็นที่พึ่งให้เราด้วย พระโพธิสัตว์ให้อวาทว่า “ขอพระองค์อย่าทรงทำลายธรรมเหมือนพระชนกเลย จงครองราชย์โดยธรรม ตั้งอยู่ในธรรมคือความสัตย์เถิด” พระโอรสและมหาชนดำรงอยู่ในโอวาทของพระโพธิสัตว์จนตลอดชีวิต ต่างก็ได้เข้าถึงเทวโลกกันทั่วหน้า

จากเรื่องราวข้างต้น เราจะเห็นว่า กรรมหนักของมุสาวาทนั้น ใหญ่หลวงยิ่งนัก มีโทษถึงขั้นธรณีสู่บ แม้จะ

โทษของการพูดโกหก

๒๔๓

เป็นการกล่าวที่ดูแล้วเราอาจจะคิดว่า ไม่นักหนาสาหัสอะไร
แต่นั้นหมายถึงว่า เราตั้งใจทำลายธรรมที่ดั่งงามให้หมดไป
ผู้ที่ทำลายธรรมเท่ากับว่าทำลายตนเองนั่นเอง ความมั่งคั่ง
แห่งธรรมจะเกิดขึ้นได้ ต้องอาศัยความสัตย์จริงและการปฏิบัติ
ที่มั่นคง เมื่อทราบอย่างนี้แล้ว จึงควรที่จะยึดมั่นในคำสัตย์จริง
กันไว้ให้ดี ความสัตย์จะช่วยขจัดอันตรายที่ยั่งยืน และจะนำพา
ชีวิตของเราก้าวไปสู่ความปลอดภัยในสังสารวัฏ พบความสุข
อันเกษมได้ตลอดไป จนกว่าจะเข้าถึงพระนิพพานในที่สุด

๒๑

โทษของ การทําปาณาติบาต

คนพาลผู้มีปัญญาทึบ ย่อมประพฤติกับตนเองดังศัตรู

ย่อมทํากรรมชั่วที่มีผลเผ็ดร้อน

บุคคลทํากรรมใดแล้ว ย่อมเดือดร้อนภายหลัง

มีหน้ํานองด้วยน้ำตา ร้องไห้อยู่

เสวยผลแห่งกรรมใด กรรมนั้นทําแล้ว ไม่ดีเลย

โทษของการทำปาณาติบาต

๒๕๐

พระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่แท้จริงของสรรพสัตว์ทั้งหลาย ในยามที่เรามีความทุกข์ สามารถช่วยให้เราพ้นทุกข์ได้ ในยามที่มีความสุขก็ช่วยเพิ่มเติมความสุขได้ ยิ่งถ้าเรามีใจรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระรัตนตรัยได้แล้วละก็ ยิ่งทำให้ชีวิตเราพบความสุขอันไม่มีประมาณ เราจะเข้าถึงสุขชนิดนี้ได้ต้องอาศัยการปฏิบัติธรรม เจริญสมาธิภาวนา ทำใจของเราให้หยุดนิ่งเข้าไปสู่ภายใน ตามหลักอริยมรรคในหนทางสายกลาง จนกระทั่งเข้าไปถึงและเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระธรรมกายภายในตัวของเราได้

มีเทวคาถาของเชมเทพบุตรกล่าวเอาไว้ใน เชมสูตร ว่า

“จรนฺติ พาลา ทุมฺเมธา	อมิตฺเตเนว อตฺตนา
กโรนฺติ ปาปกํ กมฺมํ	ยํ โหติ กฏฺกปฺพลํ
น ตํ กมฺมํ กตํ สาธุ	ยํ กตฺวา อนุตฺตปฺปติ
ยสฺส อสฺสุมฺโข โรทํ	วิปากํ ปฏฺิเสวติ

คนพาลผู้มีปัญญาทึบ ย่อมประพฤติดกับตนเองดังศัตรู ย่อมทำกรรมชั่วที่มีผลเผ็ดร้อน บุคคลทำกรรมใดแล้ว ย่อมเดือดร้อนภายหลัง มีหน้ำนองด้วยน้ำตา ร้องไห้อยู่ เสวยผลแห่งกรรมใด กรรมนั้นทำแล้ว ไม่ดีเลย”

โทษของการทำปาณาติบาต

๒๕๑

ผู้ที่ถูกความมืดคืออวิชชาครอบงำจิตใจจนมืดดำสนิท ทำให้ไม่กลัวต่อบาป เมื่อคิด พุต ทำ ก็กระทำในเรื่องที่เป็นบาปอกุศล ชีวิตต้องพบกับความมืดมนไม่พบแสงสว่าง บุคคลเช่นนี้ ท่านเรียกว่าคนพาล เพราะไม่ได้ดำเนินชีวิตอยู่ด้วยปัญญา ความมืดภายนอกนั้นยังพอมีวันสว่างได้ แต่ความมืดในจิตใจที่ไม่ได้รับแสงแห่งพระธรรมเป็นความมืดที่น่ากลัว เพราะจะทำให้พลัดตกไปในอบายภูมิ ไม่มีโอกาสทำความดี มีแต่เสวยวิบากกรรมที่ทุกข์ทรมาน ชีวิตของผู้ที่สั่งสมบาปอกุศล ทำบาปเป็นอาฉิน โดยที่ไม่รู้ตัว เป็นชีวิตที่อันตรายอย่างยิ่ง กว่าจะรู้ตัวว่าผิดพลาด ก็สายเกินแก้ไขแล้ว จำต้องทนทุกข์ทรมานชดใช้กรรมอันเผ็ดร้อนที่ก่อเอาไว้ในอบายภูมิเป็นเวลายาวนาน

หลวงพ่อมิต्तตัวอย่างของผู้ที่กระทำบาปอกุศลเพราะความหลงผิด แล้วไปเกิดในนรกมาให้ทุกท่านได้รับทราบอีก

เรื่องมีอยู่ว่า ในอดีตกาล พระราชโอรสของพระราชาพระนาม กิตวะ เสดยน้ำจันทอยู่ใกล้เหล่าอำมาตย์ มีสนมกำนัลแวดล้อมจำนวนมาก ขณะที่พระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นพระปัจเจกพุทธเจ้า พระนามว่า สุเนตต์ กำลังเที่ยววิณฑบาต

โทษของการทำบาปผิดบาป

๒๕๒

เนื่องจากกำลังมีเมฆ อีกทั้งเมฆด้วยอำนาจความเป็นใหญ่ คิดไปว่า สมณนี้ไม่ยอมมอบน้อมต่อเรา จึงตรงเข้าไปแย่ง บาตรมาจากมือของท่าน ทุ่มลงที่พื้นดินจนแตก แล้วทรง หัวเราะชอบใจดื่มน้ำจันทต่อไปตามปกติ โดยไม่รู้สึกรู้ว่า ได้กระทำความผิดมหันต์ในพระปัจเจกพุทธเจ้าเข้าไปแล้ว แต่ พระปัจเจกพุทธเจ้าท่านไม่โกรธเคืองหรือขุ่นมัวแต่อย่างใด เพราะจิตของท่านบริสุทธิ์ ผ่องแผ้ว หลุดพ้นแล้วจากความโลภ ความโกรธ และความหลง

ด้วยอำนาจวิบากกรรมนั้น เมื่อพระราชโอรสสิ้นพระชนม์ แล้ว ได้ไปบังเกิดในอเวจีมหานรก ต้องทนทุกข์ทรมานเพราะถูก ไฟเผาไหม้อยู่ถึง ๘๔,๐๐๐ ปี ครั้นจุติจากอภัพนั้นแล้ว ได้มา บังเกิดเป็นเปรต กว่าเศษกรรมจะหมดก็ต้องเป็นเปรตผู้หิวโหย รับผลกรรมอีกยาวนาน เมื่อจุติจากอภัพนั้นก็มาบังเกิดเป็นลูก ชาวประมง ซึ่งอยู่ในยุคสมัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา

เนื่องจากในอดีตเคยสั่งสมบุญไว้มากเหมือนกัน แต่ เพราะประพฤติดีในพระปัจเจกพุทธเจ้า ทำให้ชีวิตต้องพบกับความตกต่ำ เมื่อได้โอกาสกลับมาเป็นมนุษย์อีกครั้ง บุญในอดีตก็ตามส่งผลให้เป็นเด็กที่ระลึกรู้ชาติได้ จึงรู้ว่าตนเองประสบเคราะห์กรรมมาก เพราะประมาทไปทำบาปอกุศลไว้ จึงตั้งใจว่าภพชาตินี้จะไม่ยอมทำบาปอกุศลแม้เพียงเล็กน้อย เพราะฉะนั้น

โทษของการทำปาณาติบาต

๒๕๓

หนูน้อยจึงไม่ยอมไปจับปลากับพวกหมู่ญาติเพราะกลัวบาป
ไม่ยอมฆ่าสัตว์ทุกชนิด มีแต่หาโอกาสปล่อยปลาให้ชีวิตสัตว์
เป็นทานอยู่เป็นประจำ

พวกญาติรู้สึกไม่ชอบใจการกระทำของหนูน้อยเป็น
อย่างยิ่ง จึงไล่เขาออกจากบ้าน หนูน้อยจึงไปขอบวชเป็นสามเณร
อยู่กับพระอานนท์เถระ ตั้งใจศึกษาธรรมะ นั่งสมาธิเจริญภาวนา
ไม่เคยขาด ต่อมาเมื่อได้รับการอุปสมบทแล้ว ในที่สุดได้บรรล
ุธรรมเป็นพระอรหันต์ ได้พาภิกษุ ๑๒ รูป ไปจำพรรษาอยู่ที่
สถานบรรพต ฝ่ายพวกญาติประมาณ ๕๐๐ คน มีได้ก่อสร้างกุศล
กรรมไว้ สร้างแต่บาป เมื่อละโลกแล้วทำให้ไปบังเกิดในหมู่เปรต

โยมมารดาบิดาของพระเถระซึ่งบังเกิดเป็นเปรต เห็น
พระลูกชายมาก็ดีใจ แต่ไม่กล้าเข้าไปหา จึงส่งเปรตผู้เป็นพี่ชาย
ไป เปรตพี่ชายจึงออกมาปรากฏกายให้พระเถระเห็น เป็นเปรต
มีปากเล็กเท่ารูเข็ม เปลือยกายซูบผอม มีอาการอดโรยเหมือน
หิวข้าวหิวน้ำมาเป็นเวลายาวนาน เปรตบอกให้พระเถระรู้ว่า
ตนเป็นพี่ชาย มารดาและบิดาของท่าน ซึ่งบัดนี้ไปเกิดเป็นเปรต
ต้องเสวยทุกข์ทรมานแสนสาหัส ขอให้พระเถระช่วยอนุเคราะห์
แกโยมมารดาบิดาด้วย เมื่อให้ทานแล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้ด้วย

พระเถระเมื่อทราบว่ เปรตเหล่านี้เคยเป็นญาติของท่าน

โทษของการทำปาณาติบาต

๒๕๔

ก็ปรารถนาที่จะสงเคราะห์ให้หลุดพ้นจากความทุกข์ในเปตภูมิ
เข้าวันนั้น ท่านไปบิณฑบาตมาได้ ก็แจ้งแก่พระสงฆ์ทั้ง ๑๒ รูป
ว่า วันนี้ท่านปรารถนาจะถวายสังฆทานเพื่ออนุเคราะห์แก่ญาติ
ซึ่งไปบังเกิดเป็นเปรต ขอให้สงฆ์เป็นเพื่อนาบุญรับภัตตาหารด้วย
เมื่อพระเถระถวายสังฆทานแล้ว ได้อุทิศส่วนกุศลไปให้มารดา
บิดาและพี่ชาย ตั้งจิตแผ่ส่วนกุศลไปว่า “อิหฺม เมา ตาติโน โหตุ,
สุชิตา โหนตุ ภาตโย ขอทานนี้ จงสำเร็จแก่ญาติทั้งหลาย
ของเรา ขอญาติทั้งหลายจงมีความสุขเถิด” ทันทีที่พระเถระ
อุทิศส่วนกุศลไปให้ โภชนะอันประณีตก็บังเกิดขึ้นแก่เปรต
ผู้เป็นญาติที่มารอรับส่วนกุศล

จากนั้นเปรตพี่ชายซึ่งมีผิวพรรณดี มีกำลัง มีความสุข
ก็ไปแสดงตนแก่พระเถระ แล้วกล่าวว่า “ข้าแต่ท่านผู้เจริญ โภชนะ
อันมากมายพวกข้าพเจ้าได้แล้ว แต่ขอท่านจงดูเถิดพวกข้าพเจ้า
ยังเปลือยกายอยู่เลย ขอท่านจงพยายามให้ข้าพเจ้าทั้งหลายได้
ผ้านุ่งห่มด้วยเถิด” พระเถระไปเลือกเก็บผ้าจากกองหยากเยื่อ
เอามาทำเป็นจีวร ชักย้อมอย่างดี แล้วถวายสงฆ์ผู้มาจากจตุรทิศ

ครั้นถวายแล้ว ได้อุทิศส่วนกุศลให้มารดาบิดาและพี่ชาย
เปรตเหล่านั้นก็ได้รูปกายใหม่ นุ่งห่มผ้าเรียบร้อยแล้ว ได้มา
แสดงตนแก่พระเถระ พร้อมกับบอกว่า “ข้าแต่ท่านผู้เจริญ

โทษของการทำปาณาติบาต

๒๕๕

พวกเราผู้มีผิวพรรณดี มีกำลัง มีความสุข มีผ้านุ่งห่มมากกว่า
ผ้าที่มีในแคว้นของพระเจ้านนทราช ผ้านุ่งผ้าห่มของพวกเรา
ไพบูลย์ และมีค่ามาก ผ้าเหล่านั้นอยู่ในอากาศ ข้าพเจ้าทั้งหลาย
เลือกนุ่งห่มแต่ผ้าที่พอใจ แต่ว่าพวกข้าพเจ้ายังไม่มีบ้านเรือนอยู่
ยังไม่มีน้ำดื่มและยานพาหนะใดๆ ขอท่านจงอนุเคราะห์ให้
พวกข้าพเจ้าได้ที่อยู่อาศัย มีน้ำดื่ม และได้ยานพาหนะเถิด”

พระเถระได้ฟังดังนั้น ก็สร้างกุฏิที่มุงด้วยใบไม้ จัดตั้ง
น้ำดื่ม น้ำใช้ ทำรองเท้า แล้วถวายภिक्षุสงฆ์ได้ใช้เป็นที่
ปฏิบัติธรรม ครั้นแล้วได้อุทิศส่วนกุศลให้มารดาบิดาและพี่ชาย
เหมือนเดิม เป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์ว่า ท้นที่ที่อุทิศส่วนกุศล
ให้กับเปรต ทิพยปราสาทก็บังเกิดขึ้นกับหมู่ญาติ เป็นปราสาท
ที่งดงามประดุจทิพย์วิมานในเทวโลก น้ำดื่มคือสระโบกขรณี
มีน้ำเย็น มีท่าราบเรียบดี ดารดาษด้วยดอกปทุมและดอกอุบล
มีกลิ่นหอม ทำให้เปรตได้อาบดื่มกินอย่างสบาย เปรตผู้เป็น
ญาติพากันมาแสดงตนให้พระเถระเห็น พร้อมด้วยราชรถ
อันวิจิตร แล้วกล่าวขอบคุณพระเถระว่า “ข้าแต่ท่านผู้เจริญ
พวกข้าพเจ้าเป็นผู้อันท่านอนุเคราะห์แล้ว ด้วยการให้ข้าว ผ้านุ่ง
ผ้าห่ม เรือน น้ำดื่ม และยาน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าทั้งหลาย
จึงมาเพื่อจะไหว้ท่านผู้เปี่ยมด้วยความเมตตากรุณา”

โทษของการทำปาณาติบาต

๒๕๖

จะเห็นได้ว่า ชีวิตหลังความตายของผู้ที่ทำบาปอกุศลเอาไว้ เป็นชีวิตที่ทุกข์ยากน่ากลัวและยาวนาน เกินการคาดเดาว่าจะใช้เวลาอย่างน้อยสักเท่าใด อีกทั้งเป็นชีวิตที่แสนจะทรมานอีกด้วย ดังนั้นการประคับประคองตัวของเราให้ดำเนินชีวิตอยู่บนหนทางแห่งความดี บนเส้นทางแห่งบุญด้วยความไม่ประมาทจึงเป็นสิ่งที่ดีที่สุด ที่จะช่วยปกป้องคุ้มครองตัวเราให้ปลอดภัย ทั้งภัยในชีวิต ภัยในอบายภูมิ และภัยในสังสารวัฏ เหมือนมีเกราะแก้วคุ้มกันภัยและอันตรายนานัปการ

ฉะนั้น อย่าได้หลงไปทำบาปอกุศลจนพลัดไปเกิดในอบายภูมิ และจะต้องมารอคอยส่วนบุญที่หมู่ญาติอุทิศให้เหมือนเรื่องนี้ เพราะหมู่ญาติของเราเขาทำบุญแล้วจะนึกถึงเราหรือเปล่าก็ไม่ทราบ โอกาสที่จะพ้นจากทุกข์ในอบายภูมิจึงยากมาก ดังนั้นอย่าได้เป็นอย่างนั้นกันเลย เกิดมาแล้วก็ให้สั่งสมบุญกันให้เต็มที่ เก็บเกี่ยวเอาบุญไปให้ได้มากที่สุด นอกจากจะช่วยเหลือตัวเราเองแล้ว ยังจะได้ช่วยหมู่ญาติและสรรพสัตว์ทั้งหลายอีกด้วย ถ้าเราหมั่นฝึกตัวเองให้สมบูรณ์ตัวเราก็เป็นคนที่มีคุณค่าและเป็นที่น่านับถือของมนุษย์และเทวดาทั้งหลายยิ่งๆ ขึ้นไปอีกด้วย

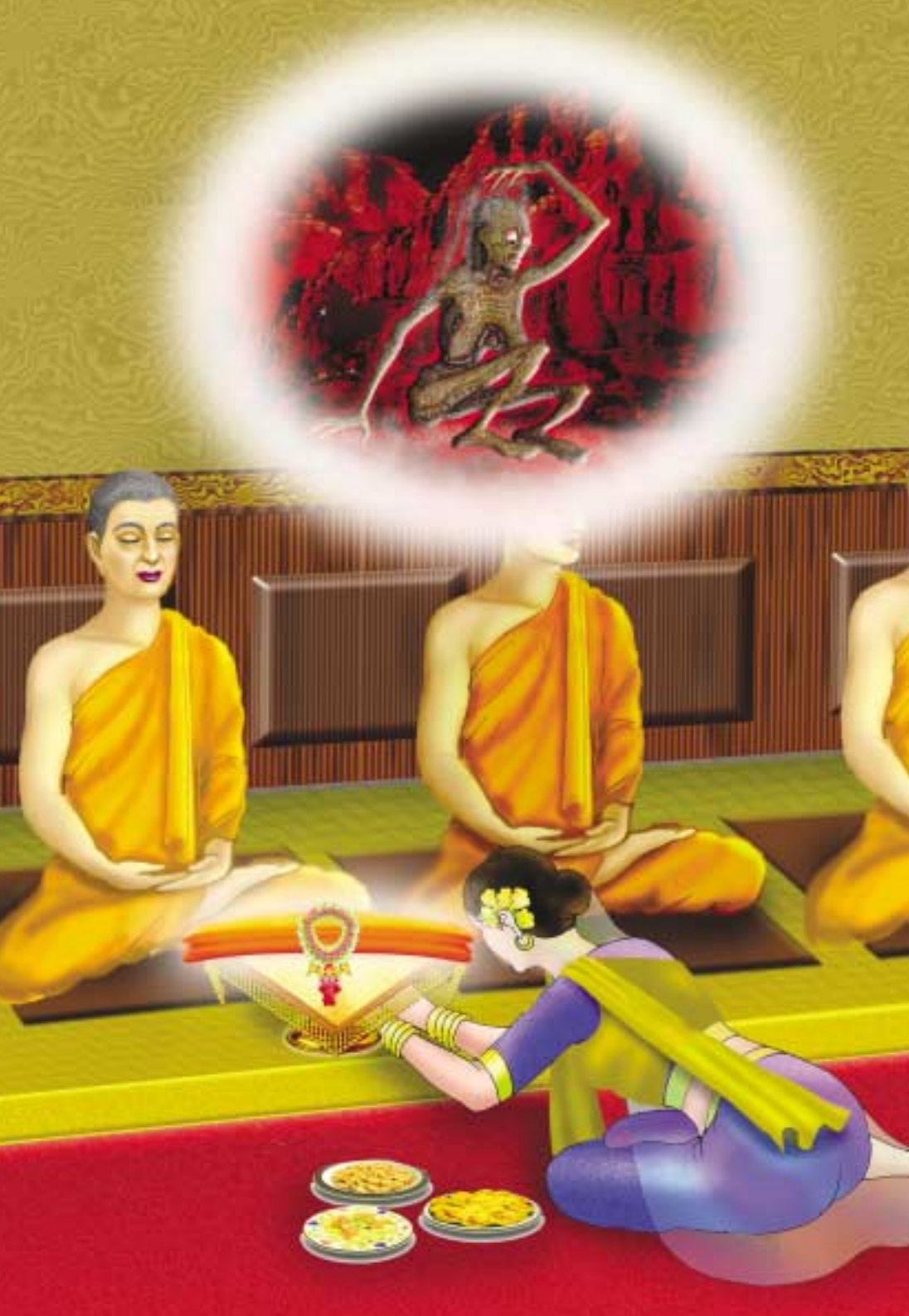

๒๘

โทษของ ความอิจฉาริษยา

ฉันได้ทำบาปกรรมเอาไว้ จึงไปสู่เปตโลก ฉันอนุโมทนา
ท่านที่ท่านให้แล้ว จึงไม่มีภัยแต่ที่ไหน ขอท่านพร้อมด้วยญาติ
ทุกคน จงมีอายุยืนนานเถิด ขอท่านจงประพฤติธรรมและ
ให้ทานในโลกนี้ แล้วจะเข้าถึงฐานะอันไม่เศร้าโศก เมื่อท่าน
กำจัดมลทินคือความตระหนี่พร้อมด้วยราคะแล้ว ใครๆ ก็
ติเตียนท่านไม่ได้ จักเข้าถึงโลกสวรรค์

โทษของความอิจฉาริษยา

๒๕๕

มนุษย์เราต่างมีองค์ประกอบอยู่ ๒ ส่วนด้วยกัน คือ กาย และใจ กายประกอบด้วยธาตุสี่ มีสภาพไม่เที่ยง เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป ส่วนใจเป็นนามธรรม มีสภาพขัดสลายไปมา ไม่หยุดนิ่ง และโดยความเป็นจริงแล้ว แม้ว่ากายจะดับ แต่ใจดวงนี้ไม่เคยดับสูญ กลับเคลื่อนย้ายจากกายไปสู่สภาวะใหม่ ตามแรงกรรม ที่ได้ทำเอาไว้ ความแตกต่างที่น่าพิศวงอีกประการหนึ่งของกาย และใจก็คือ กายนั้นแม้จะมีการเปลี่ยนแปลงจากเกิดไปสู่ความดับ และอีกทั้งเป็นรูปธรรม แต่กลับไม่มีใครสามารถบังคับบัญชา หรือโน้มน้าวให้เป็นอย่างที่เราต้องการได้ ส่วนใจเป็นนามธรรม ไม่อาจมองเห็นด้วยตาเปล่า แต่พร้อมที่จะยอมรับการฝึกฝน เมื่อฝึกฝนใจจนกระทั่งละเอียดอ่อน นุ่มนวลควรแก่การงานแล้ว จะโน้มน้าวใจไปที่ไหนก็ได้ตามความต้องการของตน

มีถ้อยคำที่เปรตตนหนึ่งกล่าวไว้ใน มัตตาเปตวิวัตถุ ว่า

“ฉันได้ทำบาปกรรมเอาไว้ จึงไปสู่เปตโลก ฉัน อนุโมทนาทานที่ท่านให้แล้ว จึงไม่มีภัยแต่ที่ไหน ขอท่าน พร้อมด้วยญาติทุกคน จงมีอายุยืนนานเถิด ขอท่านจง ประพฤติธรรมและให้ทานในโลกนี้ แล้วจะเข้าถึงฐานะอันไม่ เสร้าโศก เมื่อท่านกำจัดมลทินคือความตระหนี่พร้อมด้วย รากแล้ว ใครๆ ก็ติเตียนท่านไม่ได้ จักเข้าถึงโลกสวรรค์”

โทษของความอิจฉาริษยา

๒๖๐

เราเกิดมาบนโลกนี้ไม่ได้มาเพื่อเสวยบุญหรือชดใช้กรรมอย่างที่คุณส่วนใหญ่เข้าใจกันอยู่ แต่เกิดมาเพื่อสั่งสมบุญบารมีให้ยิ่งๆ ขึ้นไป ไม่ใช่เกิดมาเพียงแค่ทำมาหากิน เพียงปล่อยชีวิตให้เฟลิดเฟลีนตามกระแสโลกไปวันๆ เท่านั้น เราต้องสร้างบารมีเพราะในโลกสวรรค์นั้นเป็นทิพยสถานรองรับการเสวยผลบุญที่ได้กระทำเอาไว้ขณะที่เป็นมนุษย์ ส่วนในอบายภูมิ เป็นภพภูมิที่ต้องชดใช้วิบากกรรมที่เคยทำผิดพลาดมา ในภพภูมิเหล่านี้ไม่มีการทำมาค้าขาย ไร้การศึกษาเล่าเรียน มีแต่เสวยกรรมที่ตนเองได้สร้างเอาไว้ในอดีตชาติเท่านั้น แต่ผู้คนส่วนใหญ่แม้ได้โอกาสกลับมาเกิดเป็นมนุษย์แล้ว ก็ยังไม่รู้ว่า เกิดมาภพชาตินี้ต้องทำอะไรบ้าง เกิดมาทำไม ตายแล้วจะไปไหน เมื่อไม่รู้ทำให้พลั้งพลาดไปทำบาปอกุศล เป็นเหตุให้ต้องพลัดตกไปในอบายภูมิอีกครั้งแล้วครั้งเล่า

*มีเรื่องที่เกิดขึ้นในสมัยพุทธกาลว่า ในกรุงสาวัตถี มีภุมมพิณูหนึ่ง เป็นคนมีศรัทธา มีความเลื่อมใส แต่ภรรยาชื่อว่า มัตตา กลับไม่มีศรัทธา เป็นคนมักโกรธ ฝ่ายสามีกลัวว่าวงศ์ตระกูลจะขาดสูญเนื่องจากภรรยาเป็นหมั่น จึงแต่งงานกับหญิงคนใหม่ชื่อ ดิสสา ภรรยาคนใหม่เป็นผู้มีศรัทธาในพระศาสนา

โทษของความอิจฉาริษยา

๒๖๑

นางจึงเป็นที่รักเป็นที่ชอบใจของสามี ไม่นานนัก นางก็ให้กำเนิดบุตรชายชื่อ ภูตะ นางทำหน้าที่เป็นแม่บ้าน คอยอุปฐากภักษวันละ ๔ รูป ด้วยความเคารพ ส่วนหญิงหมั้นเป็นคนชอบอิจฉาริษยา คอยจ้องจับผิดและประทุษร้ายภรรยาคนใหม่อยู่เป็นประจำ

วันหนึ่ง ภรรยาทั้งสองอาบน้ำสระผม แล้วยืนผมเปียกอยู่ ภูฏมพืมีความเสนาหาผูกพันในนางตีสลาด้วยอำนาจคุณความดี ได้ยินสนทนากับนางด้วยถ้อยคำไพเราะอ่อนหวาน นางมัตตาอดทนต่อเหตุการณ์นั้นไม่ได้ ถูกความริษยาครอบงำ จึงเอาหยากเยื่อ ที่กวาดสุมไว้ในเรือน มาโปรยลงบนกระหม่อมของนางตีสลา และหาทางทำร้ายนางต่างๆ นานา บางวันก็แอบเอาเสื้อผ้าของนางตีสลาไปซ่อน ทำให้ตีสลาอุบาสิกาไม่มีเสื้อผ้าสวมใส่ ต้องเกิดความละอายแก่ผู้คน แต่ตีสลาผู้มีจิตใจงดงาม ก็อดทนเรื่อยมา

สมัยต่อมา เมื่อนางมัตตาถึงแก่ความตายแล้ว ด้วยแรงกรรมนั้นทำให้นางไปบังเกิดเป็นเปรตเปลือยกายไร้เสื้อผ้าอาภรณ์ มีสรีระเปื้อนฝุ่นเพราะแรงกรรมที่อิจฉานางตีสลาทั่วเรือนร่างของนางเปรตมีหิดขึ้นเต็มไปหมด อีกทั้งแรงกรรมที่นางเอามาข่มขู่มาโปรยลงบนเตียงนอนของตีสลาอุบาสิกาละเลยเป็นเหตุให้นางใช้นิ้วที่มีเล็บแหลมคมเกาตามเนื้อตามตัวเลือดไหลเยิ้มอยู่ตลอดเวลา

โทษของความอิจฉาริษยา

๒๖๒

เปรตมัตตาเป็นผู้มีกลิ่นกายเหม็นเหมือนคูล เพราะได้
เคยลักของหอม ดอกไม้และเครื่องลูบไล้ที่มีค่ามากของนางตีสสา
ไปทิ้งลงในหลุมคูล ที่สำคัญคือว่า นางเป็นเปรตผู้ไม่มีอาหารตก
ถึงท้องเลย ได้รับความลำบากอย่างยิ่ง เพราะทุกๆ ที่ทรัพย์สิน
ในบ้านแม่มีอยู่มากมาย แต่ก็ไม่เคยใช้จ่ายให้เกิดประโยชน์แก่
คนอื่น และไม่เคยให้ทานแก่ภิกษุสงฆ์ มีแต่คอยขัดขวางการ
ทำความดีของนางตีสสาอีกด้วย

คืนวันหนึ่ง นางเปรตมัตตามาปรากฏกายแก่นางตีสสา
ผู้กำลังอาบน้ำอยู่หลังบ้าน นางตีสสาเห็นจึงสอบถามว่า
“ดูก่อนนางเปรตผู้ซุบผอม มีแต่ซี่โครง ท่านเป็นผู้เปลือยกาย
มีรูปร่างน่าเกลียด มีเนื้อตัวสะพรั่งไปด้วยเส้นเอ็น ท่านเป็นใคร
มายืนอยู่ในที่นี่ทำไม” นางเปรตก็เล่าเหตุการณ์ทั้งหมดให้นาง-
ตีสสาฟัง และกล่าวถึงการที่ตนต้องไปเสวยวิบากกรรมอัน
เผ็ดร้อน เพราะกรรมที่ทำไว้ในสมัยที่เป็นมนุษย์ได้ประทุษร้าย
ต่อนางตีสสา

เมื่อตีสสาอุบาสิกาเห็นว่า ผู้เปลือยกายผอมยาวเพื่อยมา
ยืนอยู่ด้านหน้านี้ เป็นเปรตมัตตา ที่เคยเป็นภรรยาร่วมสามี
เดียวกันก็เกิดความสงสาร ได้บอกว่า “ตอนนี้ กฎุมพีผู้เป็นสามี
กำลังไปซื้อข้าวที่ตลาดยังไม่กลับ ขอให้ท่านรออยู่ก่อนเถิด

โทษของความอิจฉาริษยา

๒๖๓

แล้วจะได้พบกับสามี” นางเปรตกล่าวว่า “ฉันเป็นผู้เปลือยกาย มีรูปร่างน่าเกลียด ซุบพอม สะพรั่งไปด้วยเส้นเอ็น ขออย่าให้ กฎุมพีได้เห็นฉันเลย”

นางติสสาแม้จะเคยถูกนางเปรตประทุษร้ายข่มเหงรังแก ในสมัยที่ยังเป็นมนุษย์ แต่ก็ไม่เคยคิดที่จะผูกอาฆาตพยาบาทตอบ นาง ยิ่งเมื่อเห็นนางมาประสบวิบากกรรมเช่นนี้ มหากรุณา ก็บังเกิดขึ้นในใจ จึงบอกเปรตว่า “เพื่อนเอ๋ย ฉันจะนิมนต์พระมา ฉน์ภัตตอาหารที่บ้าน แล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้ ขอให้เพื่อนเตรียม รับผลทานที่จะบังเกิดขึ้นจากการถวายสังฆทานในวันพรุ่งนี้เถิด”

ครั้นแล้วเช้าวันต่อมา นางติสสาได้นิมนต์พระมาจำนวน ๘ รูป ให้มาฉน์ภัตตอาหารที่บ้าน เมื่อพระท่านฉน์เสร็จ ก็ถวาย ผ้าไตรจีวรแก่ภิกษุสงฆ์ทุกรูป แล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้นางเปรต ทนที่ที่นางอุทิศส่วนบุญไปให้ ข้าวน้ำและเครื่องนุ่งห่มอันเป็น ทิพย์ ก็ได้บังเกิดขึ้นกับนางเปรต จากเดิมที่เคยเศร้าหมองก็ เปลี่ยนเป็นผู้มีร่างกายสะอาด นุ่งห่มเสื้อผ้าอาภรณ์อันเป็นทิพย์ ประดับด้วยรัตนะอันวิจิตร เมื่อตกเวลาเย็นก็เข้าไปหานาง- ติสสาที่หลังบ้าน มาคราวนี้มาในรูปร่างใหม่ ทำให้นางติสสา จำไม่ได้ จึงถามไปว่า “ดูก่อนเทพธิดา ท่านมีวรรณะงามยิ่งนัก ส่องสว่างไสวไปทั่วทุกทิศ สถิตอยู่ดุจดวงจันทร์ ท่านมีวรรณะ

โทษของความอิจฉาริษยา

๒๖๔

เช่นนี้ อิฐผลย่อมสำเร็จแก่ท่านในวิมานนี้ เพราะกรรมอะไร
ดูก่อนเทพธิดาผู้มีอำนาจมาก ฉันขอถามท่าน เมื่อท่านเกิด
เป็นมนุษย์ได้ทำบุญอะไรไว้ การที่ท่านเป็นผู้มีอำนาจอัน
รุ่งเรืองและมีรัศมีสว่างไสวไปทั่วทุกทิศเช่นนี้ เพราะทำกุศล
กรรมอะไร”

มัตตาเทพธิดาผู้พ้นจากอภัพเปรต ได้ตอบเพื่อนรักว่า
“ฉันชื่อมัตตา เป็นหญิงร่วมสามีกันกับท่าน ฉันได้ทำอกุศลกรรมไว้
จึงจากโลกนี้ไปสู่เปตโลก แต่เพราะฉันอนุโมทนาทานที่ท่านให้
แล้วในหมู่สงฆ์ผู้เป็นเพื่อนาบุญอันเลิศ จึงไม่มีภัยแต่ที่ไหน
ได้เสวยทิพย์สมบัตินี้ เพื่อนเอ๋ย ขอท่านพร้อมด้วยหมู่ญาติ
ทุกคน จงมีอายุยืนนานเถิด ขอท่านจงประพடுத்தกรรม และให้
ทานในหมู่สงฆ์ผู้เป็นทักษิณยุบุคคลเถิด แล้วท่านจะได้เข้าถึง
ฐานะอันไม่เศร้าโศก ปราศจากธุลี เป็นสถานที่ปลอดภัย ท่าน
กำจัดมลทินคือความตระหนี่พร้อมด้วยรากแล้ว ที่ใครๆ ไม่อาจ
ติเตียนได้ จักเข้าถึงโลกสวรรค์”

เราจะเห็นว่า กรรมชั่วที่ทำไว้ไม่หนีหายไปไหน ความดีที่
ทำไว้ก็ไม่สูญหายจะเป็นดวงบุญและดวงบาปติดอยู่ในศูนย์กลาง-
กายของเรา คอยวันเวลาที่จะส่งผล เหมือนผลไม้ที่สูงงอม
แล้วต้องร่วงหล่นจากต้น หรือเหมือนฝนที่ตกลงมาเต็มลำธาร
แล้วจะไหลไปสู่แม่น้ำ เอ้อล้นไหลต่อไปถึงทะเลมหาสมุทร

โทษของความอิจฉาริษยา

๒๖๕

บุญบาปที่สั่งสมในสมัยที่เป็นมนุษย์ แม้ไม่ทันส่งผลในชาตินี้ ก็จะไปให้ผลในภพชาติต่อไป ฉะนั้นชีวิตของเราจะให้เป็นอย่างไร ก็ขึ้นอยู่กับตัวของเรา หากปรารถนาไปเกิดในสุคติภพ ก็ขึ้นอยู่กับว่าเราจะใช้โอกาสที่เป็นมนุษย์นี้ ทำให้เกิดประโยชน์สูงสุดด้วยการสร้างบารมีหรือเปล่า หรือว่าเราจะไปทนทุกข์ทรมานในอบายภูมิ ไปเป็นเปรตผู้หิวโหย ปรารถนาจะเป็นอะไรก็เลือกเอาได้ ขึ้นอยู่กับตัวของเราเองทั้งนั้น ดังนั้นให้ทุกท่านจงอย่าได้ประมาทในชีวิต อย่าตระหนี่ อย่ามัวตามใจกิเลสจนคุ้นแต่ให้หันมาคุ้นเคยกับการทำความดีที่ยิ่งๆ ขึ้นไป แล้วเราจะมีสุคติภูมิเป็นที่ไปทุกๆ คน

๒๙

โทษของ การห้ามสามีทำบุญ

วันและคืนย่อมล่วงไปๆ ชีวิตย่อมดับไป
อายุของสัตว์ทั้งหลายย่อมสิ้นไป
เหมือนน้ำในแม่น้ำน้อย ฉะนั้น
เมื่อเป็นเช่นนั้น คนพาลทำบาปกรรมอยู่ ย่อมไม่รู้ลึกตัว
ภายหลังเขาย่อมได้รับทุกข์อันเผ็ดร้อน
เพราะบาปกรรมนั้นมีวิบากเลวทราม

โทษของการทำสามีนทำบุญ

๒๖๘

เราเกิดมาภพชาติหนึ่ง ก็ไม่ได้ทำอะไรติดตัวมาเลย มีแต่บุญและบาปที่ติดตัวมา ประจักษ์รูปร่างสมบัติ ทรัพย์สมบัติ และคุณสมบัติให้แตกต่างกัน เพราะเป็นผลที่สืบเนื่องมาจากการกระทำในอดีต และเมื่อถึงคราวจะหลับตาลาโลกนี้ไป เราไม่สามารถนำเอาสิ่งอะไรติดตัวไปได้เช่นกัน จะมีเพียงแต่บุญและบาปที่เราได้ทำเอาไว้ในขณะที่มีชีวิตอยู่เท่านั้น ผลของบาปมีความทุกข์ทรมานเป็นผล ส่วนผลของการสั่งสมบุญก็มีความสุขเป็นกำไรชีวิต สิ่งอะไรก็ตามที่เราเคยทำไว้ในอดีต จะส่งผลเสมอไม่ช้าก็เร็ว เพราะวิบากแห่งกรรมเป็นเรื่องอจินไตย นึกคิดค้นเดาไม่ได้ว่าจะส่งผลเมื่อไร เมื่อบุญหรือบาปตามมาทันก็จะให้ผลทันที เพราะฉะนั้นอย่าปล่อยตัวปล่อยใจไปทำสิ่งที่เป็นอกุศล ควรประกอบกุศลกรรมเอาไว้ให้มากๆ ชีวิตเราจะได้ประสบความสุข ความปลอดภัยไปทุกภพทุกชาติ

มีพระบาลีกล่าวไว้ใน เหรียญกานีเถรคาถา ว่า

“วันและคืนย่อมล่วงไปๆ ชีวิตย่อมดับไป อายุของสัตว์ทั้งหลายย่อมสิ้นไป เหมือนน้ำในแม่น้ำน้อย ฉะนั้นเมื่อเป็นเช่นนั้น คนพาลทำบาปกรรมอยู่ ย่อมไม่รู้สึกรู้สีกตัวภายหลังเขาย่อมได้รับทุกข์อันเผ็ดร้อน เพราะบาปกรรมนั้นมีวิบากเลวทราม”

โทษของการทำสามีน่าบุญ

๒๖๕

ผลของบาปเป็นสิ่งที่น่ากลัวอย่างมาก บางอย่างเราจะได้ในปัจจุบัน บางอย่างจะส่งผลก็ต่อเมื่อละจากโลกนี้ไปแล้ว จะรู้เห็นในปัจจุบันต้องอาศัยธรรมจักขุของพระธรรมกายตรวจตราดูว่า ทำกรรมอย่างนี้แล้ว จะส่งผลเป็นวิบากอันทุกข์ทรมานอย่างไรบ้าง เพราะความไม่รู้ซึ่งเป็นรากเหง้าของอาสวกิเลส ทำให้มนุษย์หลงไปทำบาปอกุศล บาปกรรมบางอย่างแม้ทำไปแล้ว ก็ไม่เห็นโทษที่เกิดขึ้นชัดเจน จึงทำบาปนั้นเป็นปกติโดยคิดไปว่า ผลของบุญและบาปคงไม่มีจริง เพราะไม่เห็นผล แต่เมื่อไรที่บาปตามมาทัน เมื่อนั้นก็จะมาเสียใจว่า ทำไปเพราะอะไร หรือแม้จะหลบเลี่ยงไม่ยอมรับผลกรรมที่บังเกิดขึ้น ก็เสี่ยงไม่ได้เสียแล้ว มีแต่ต้องกัมหนากัมตาชดใช้กรรมเรื่อยไป

*เหมือนเรื่องที่เคยเกิดขึ้นในสมัยพุทธกาล มีภิกษุประมาณ ๑๒ รูป ท่านเดินทางไปหาสถานที่จำพรรษา เห็นราวป่าอันน่ารื่นรมย์ ทั้งเส้นทางการบิณฑบาตก็ไม่ไกลไม่ไกลเกินไปนัก ค็นั้นจึงพักอาศัยอยู่ในราวป่า รุ่งขึ้นก็เที่ยวบิณฑบาตในหมู่บ้านข้างทุก ๑๑ คน ซึ่งอาศัยอยู่ในหมู่บ้านแห่งนั้น เห็นคณะสงฆ์เดินทางมาบิณฑบาต ก็เกิดความโลภสันดานคิดว่า จะได้ทำบุญใหญ่กับเนื้อนาบุญ จึงรีบนิมนต์ท่านไปที่บ้าน แล้วช่วยกันอุปัฏฐาก

*มก. เล่ม ๔๙ หน้า ๘๕

โทษของการห้ามสามีนานุญ

๒๓๐

บำรุงด้วยอาหารอันประณีต

เมื่อพระฉันเสร็จแล้ว ช่างหูกก็เรียนถามถึงวัตถุประสงค์ในการจาริกผ่านหมู่บ้านแห่งนี้ ว่าจะเดินทางไปไหน ครั้นทราบ ว่าท่านกำลังหาสถานที่อยู่จำพรรษา พวกช่างหูกจึงถือโอกาส อารธนาท่านให้อยู่จำพรรษาที่หมู่บ้านนั้น จะได้เป็นเพื่อนานุญ ให้กับชาวบ้าน จากนั้นก็ช่วยกันสร้างกระท่อมในราวป่าแห่งนั้น แล้วมอบถวายสงฆ์ ให้ท่านได้บำเพ็ญสมณธรรมอย่างสะดวก สบายตลอดไตรมาส

หัวหน้าช่างได้เป็นผู้อุปฐากภิกษุ ๒ รูป ได้ถวาย ภัตตาหาร ด้วยความเคารพเลื่อมใส นอกนั้นก็แบ่งกันทำหน้าที่ อุปฐากพระสงฆ์คนละรูป แต่ว่าภรรยาของนายช่างหูกผู้เป็น หัวหน้า เป็นคนไม่มีศรัทธา เป็นมิถฉาติปฏิฐิ มีความตระหนี่ สามียพยายามพูดอธิบายให้ภรรยาเห็นว่า พระสงฆ์คือเพื่อนานุญ อันเลิศ เป็นต้นบุญให้ไปสู่สวรรค์ แต่ภรรยาก็ไม่เชื่ออยู่ดี สามี จึงนำน้องสาวของภรรยามาเป็นศรีภรรยาแทน แล้วมอบความ เป็นใหญ่ในเรือนทั้งหมดให้น้องสาวดูแล

ฝ่ายน้องสาวเป็นผู้มีศรัทธา มีความเลื่อมใส ประณิบัติ ภิกษุสงฆ์โดยเคารพ ช่างหูกทั้งหมดได้ถวายผ้าสาฎกแก่ภิกษุ ผู้อยู่จำพรรษารูปละผืน ทางด้านภรรยาของหัวหน้าช่างหูกเห็น

โทษของการห้ามสามีทำบุญ

๒๗๑

เขาทำบุญให้ท่านก็เกิดความไม่พอใจหนักยิ่งขึ้น ถึงกับด่าสามีว่า “ท่านคือข้าวและน้ำที่ท่านให้แก่สมณะคากยบุตรนั้น จงบังเกิดเป็นคุณ มูตร เป็นหนองและโลหิตแก่ท่านในปรโลก ผ้าสาฎกจงเป็นแผ่นเหล็กลูกไฟลงปรากฏแก่ท่านด้วยเถิด” เนื่องจากนางมีความเห็นผิดเสียแล้ว แม้จะถูกสามีห้ามปรามอย่างไรก็ไม่ยอมเชื่อ

สมัยต่อมา เมื่อหัวหน้าช่างหูกตายแล้ว ไปบังเกิดเป็นรุกขเทวดาผู้ถึงพร้อมด้วยอานุภาพ ในดงไฟไหม้แห่งหนึ่ง แต่ภรรยาผู้ตระหนี่ของเขาได้บังเกิดเป็นนางเปรต ในที่ไม่ไกลจากที่อยู่ของรุกขเทวดา นางเป็นเปรตเปลือยรูปร่างน่าเกลียดน่าชัง ถูกความหิวกระหายครอบงำแล้ว เทียวเดินร้องขอความช่วยเหลือจากรุกขเทวดาอยู่เป็นประจำทุกวันว่า “ข้าแต่นาย ฉันไม่มีเสื้อผ้าอาภรณ์สวมใส่ ถูกความหิวกระหายเบียดเบียนเหลือเกิน ขอท่านจงให้ผ้า ข้าว และน้ำแก่ฉันด้วยเถิด”

รุกขเทวดาเห็นดังนั้น บังเกิดความสงสาร เพราะจำได้ว่านางเปรตตนี้นี้เคยเป็นภรรยาของตนมาก่อน แต่มาบัดนี้วิบากกรรมให้ผล ทำให้ไปเกิดในเปตติวิสัย จึงน้อมข้าวและน้ำอันเป็นทิพย์เข้าไปให้นางเปรต เป็นเรื่องที่น่าแปลกที่เดียว ว่าอาหารทิพย์นั้นได้กลายเป็นคุณและมูตร หนอง และโลหิต ผ้าที่

โทษของการทำสามิทำบุญ

๒๓๒

เทวดามอบให้นางไป เมื่อนางนุ่งห่ม ผ่านนั้นก็กลายเป็นแผ่นเหล็ก ลูกโป่งท่อมตัวนาง ทำให้นางได้รับความทรมานแสนสาหัสหนักยิ่งขึ้นไปอีก ต้องรีบทิ้งผ้านั้น ร้องให้คร่ำครวญอย่างน่าเวทนา รุกขเทวดาไม่รู้จะช่วยเหลือนางอย่างไร ได้แต่บอกให้นางอดทนต่อไป

สมัยนั้น ภิกษุรูปหนึ่งตั้งใจจะเดินทางไปเฝ้าพระบรมศาสดา เมื่อเดินทางไปถึงกลางป่าพร้อมกับหมู่เกวียน ในระหว่างทางท่านอยากจะพักกลางวัน จึงหลักไปพักอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ตามลำพัง เนื่องจากเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทางมาตลอดทั้งคืน จึงหลับไปหลายชั่วโมง หมู่เกวียนครั้นพักแล้วไม่ทันสังเกตเห็นภิกษุ ก็เดินทางต่อไป เมื่อภิกษุรูปนั้นตื่นขึ้นไม่เห็นหมู่เกวียน จึงเดินทางไปจนถึงที่อยู่ของรุกขเทวดานั้น เทวดาจึงแปลงเป็นคนเข้ามาหาท่าน ทำการปฏิสันถารนิมนต์ให้เข้าไปวิมาน ถวายยาทาเท้า และน้ำดื่มด้วยความเคารพ

บังเอิญว่า ขณะนั้นนางเปรตมาอ้อนวอนเทวดาว่า “ขอท่านจงให้ข้าว น้ำ และเครื่องนุ่งห่มแก่ฉันด้วยเถิด” เมื่อเทวดาให้สิ่งที่นางขอ ของเหล่านั้นก็กลายเป็นคุล ูตร นองเลือด และแผ่นเหล็กลูกโซนขึ้นมาทันที ภิกษุเห็นเหตุการณ์เช่นนั้น ก็เกิดความสลดใจ สอบถามเรื่องราวที่เกิดขึ้นว่า

โทษของการห้ามสามีทำบุญ

๒๗๓

“นางเปรตนี้ทำกรรมอะไรไว้ จึงต้องมาเสวยวิบากกรรมอัน
เผ็ดร้อนอย่างนี้”

เทพบุตรเรียนให้ท่านทราบว่ “ท่านผู้เจริญ เมื่อก่อน
หญิงเปรตนี้เคยเป็นภรรยาของข้าพเจ้า แต่นางไม่ให้ท่าน
มีความตระหนี่ นางด่าและบริภาษข้าพเจ้าผู้กำลังให้ท่านแก่
ภิกษุสงฆ์ เพราะกรรมนั้นทำให้นางมาเกิดเป็นเปรต กินแต่คูถ
และมูลร ทนทุกข์ทรมาน ข้าพเจ้าอยากช่วยแต่ก็ช่วยไม่ได้
ขอพระคุณเจ้า โปรดแนะนำวิธีที่จะทำให้นางพ้นจากเปตติวิสัยนี้
ด้วยเถิด”

ภิกษุจึงแนะนำว่า “ถ้าท่านถวายทานแด่พระผู้มีพระ
ภาคเจ้า และแด่พระอริยสงฆ์ หรือแก่ภิกษุรูปเดียวก็ได้ แล้ว
อุทิศส่วนกุศลให้เปรตตนนี้ เมื่อเปรตนี้ได้อนุโมทนาทาน นางก็
จะพ้นจากความทุกข์ในเปตโลกไปได้” เทพบุตรได้ฟังดังนั้น
จึงถวายข้าวและน้ำอันประณีตแก่ภิกษุ แล้วกรวดน้ำอุทิศ
ส่วนกุศลไปให้นางเปรต ทันใดนั้นเอง นางเปรตก็มีใจอัมเอิบ
มีอินทรียผ่องใส เป็นผู้สมบูรณ์ด้วยอาหารอันเป็นทิพย์
เมื่อเทวดาถวายผ้าทิพย์ แล้วอุทิศทักษิณาแก่นางเปรต
นางก็ได้นุ่งผ้าทิพย์ มีเครื่องประดับอันเป็นทิพย์ พรั่งพร้อมด้วย
สิ่งที่น่าปรารถนาทุกอย่าง มีสรีระประดุจเทพอัปสร พ้นจาก

โทษของการทำสามีน่าบุญ

๒๓๔

ความทุกข์ยากในอัตรภาพของเปรตทัณฑ์

เราจะเห็นได้ว่า บาปอกุศลทั้งหลาย อย่าไปทำเป็นดีที่สุด เพราะผลของบาปจะทำให้ชีวิตเรตกต่ำไปสู่อบายภูมิ เมื่อเราได้อัตรภาพเป็นมนุษย์แล้วจงอย่าประมาทกัน ให้รีบสั่งสมแต่คุณงามความดี ทำแต่บุญล้วนๆ อย่าไปทำบาปอกุศลอะไร หากไม่ไปทำบาปเพิ่มก็เหมือนเกลือ เพียงหยิบมือในสระใหญ่ แม้จะมีเกลือผสมอยู่บ้าง ก็ถูกเจือจางไม่สามารถทำให้น้ำเค็มขึ้นมาได้ เมื่อเรารู้และเข้าใจแล้วว่า ชีวิตเรามีคุณค่าอย่างไร ก็ควรทุ่มเทชีวิตจิตใจ สั่งสมบุญกันอย่างเต็มที่ อย่าให้การทำมาหากินมาเป็นอุปสรรคในการสร้างบารมีมาเป็นข้อแม้หรือข้ออ้างที่จะทำให้เราประมาท ให้ขยันนั่งธรรมะ แล้วเราจะสมปรารถนา เข้าถึงพระธรรมกายกันทุกๆ คน

๑๐

โทษของ
การไม่ต้อนรับแขก

ดิฉันไม่มีที่พึ่ง ไม่มีที่อยู่อาศัย นอนบนเตียงของคนตาย
ที่เขาทิ้งไว้ในป่าช้า ดิฉันเป็นผู้ไม่มีภัยแต่ที่ไหนๆ บั่นทึงอยู่
เพราะทานของท่านพระสารีบุตร ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ดิฉันมา
ครั้งนี้ เพื่อจะไหว้ท่านพระสารีบุตรผู้เป็นนักปราชญ์

โทษของการไม่ต้อนรับแขก

๒๓๓

พระรัตนตรัยเป็นสรณะอันเกษม เป็นที่พึ่งอันสูงสุดของสรรพสัตว์ทั้งหลาย มีอานุภาพไม่มีประมาณ เกินกว่าที่ผู้มีรู้มีญาณจะคำนวณนับได้ ผู้เข้าถึงพระรัตนตรัย เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระรัตนตรัย จะเกิดความซาบซึ้งในพระคุณอันไม่มีประมาณนั้น เมื่อยามมีทุกข์ท่านก็ช่วยขจัดปัดเป่าให้หมดทุกข์ได้ มีสุขแล้วก็ทำให้มีความสุขยิ่งๆ ขึ้นไป ชีวิตของเราจะได้รับการคุ้มครองจากพระรัตนตรัย ดังนั้นผู้รู้ทั้งหลายท่านจึงยึดเอาพระรัตนตรัย เป็นสรณะเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดในชีวิต การเจริญสมาธิภาวนา ฝึกฝนใจให้หยุดนิ่ง เป็นทางลัดที่สุดที่จะทำให้เราได้เข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน

มีถ้อยคำที่เปรตตนหนึ่งกล่าวไว้ใน เปตวัตถุ ว่า

“ดิฉันไม่มีที่พึ่ง ไม่มีที่อยู่อาศัย นอนบนเตียงของคนตาย ที่เขาทิ้งไว้ในป่าช้า ดิฉันเป็นผู้ไม่มีภัยแต่ที่ไหนๆ บั่นเทิงอยู่ เพราะทานของท่านพระสารีบุตร ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ดิฉันมาครั้งนี้ เพื่อจะไหว้ท่านพระสารีบุตรผู้เป็นนักปราชญ์”

ความเป็นมาของถ้อยคำที่หลวงพ่อดำยกขึ้นมาข้างต้นนี้ ก็เนื่องมาจาก เปรตตนหนึ่งที่รู้สึกสำนึกในมหากรุณาของพระสารีบุตรเถระ ที่ได้อุทิศส่วนบุญส่วนกุศลไปให้ เรื่องก็มีอยู่ว่า ในสมัยพุทธกาล พระสารีบุตร พระมหาโมคคัลลานะ พระอนุรุทธะ

โทษของการไม่ต้อนรับแขก

๒๓๘

และพระมหากษัตริย์ พักอาศัยอยู่ในราวป่าแห่งหนึ่งไม่ไกลจาก
กรุงราชคฤห์ ในสมัยนั้นมีพราหมณ์ท่านหนึ่ง เป็นผู้มั่งคั่ง มี
โภคทรัพย์สมบัติมาก และรักการบริจาคทานแก่สมณพราหมณ์
และคนทั้งหลาย เมื่อจะให้ก็ให้ด้วยความเคารพในทาน ไม่เลือก
ที่รักผลักที่ชัง ปฏิบัติอย่างเหมาะสมแก่ผู้คนที่เดินทางมาถึงท่าน

*พราหมณ์ได้ถวายภัตตาหารแก่ภิกษุสงฆ์ ด้วยความ
เคารพ เลื่อมใสด้วยดีมาโดยตลอด เมื่อจะไปทำธุระที่อื่น
ก็ฝากฝังภรรยา ให้ช่วยจัดแจงภัตตาหารหวานคาวแทน ส่วน
ภรรยาเป็นมิจฉาชีวะ ทำเป็นรับคำของสามี แต่เมื่อสามีจากไป
ก็ไม่ยอมให้ทานแก่ภิกษุสงฆ์ดังที่เคย ทำให้พระท่านมารอเก็บ
เมื่อคนเดินทางไกลเข้าไปเพื่อขอพักอาศัย ก็ให้ศาลาเก่าที่
ทอดทิ้งแล้ว

เมื่อยากวณิพกเดินทางมาเอาข้าวและน้ำ นางก็ด่า
บริภาษคนเหล่านั้นว่า “พวกท่านจงกินคูดู ต้มமுตร ต้มโลहित
กินมันสมองของมารดาท่านเถิด ท่านจะมาหากินอะไรที่บ้าน
ของเรา” แล้วก็ขับไล่ไสส่งคนเหล่านั้นออกจากบ้าน นางทำอยู่
อย่างนั้นเป็นประจำ เพราะสามีไปค้าขายต่างแดนหลายเดือน
สามีไม่รู้ว่า ภรรยาได้เลิกให้ทานซึ่งเป็นประเพณีของ วงศ์ตระกูล

โทษของการไม่ต้อนรับแขก

๒๗๕

ที่ประพฤติดุปฏิบัติกันมายาวนาน

ต่อมา นางเกิดป่วยเป็นโรคลมในท้อง ไม่สามารถหาหมอรักษาได้ทันทำให้สิ้นใจ เมื่อตายแล้ว กรรมบีบคั้นให้นางไปบังเกิดในกำเนิดเปรต เสวยทุกข์อันเหมาะสมแก่กรรมของนาง นางพยายามหาทางที่จะหลุดพ้นจากทุกข์ในอบายภูมิ จึงทวนระลึกถึงความสัมพันธ์ที่เคยเกิดเป็นมารดาของพระสารีบุตรในชาติปางก่อน มีความประสงค์จะไปขอความช่วยเหลือจากพระเถระ ในขณะที่เดินทางไปถึงประตูวิหาร อารักขเทวดาที่สิงสถิตอยู่ที่ประตูก็ห้ามเอาไว้ ไม่ยอมให้นางเข้าไป

นางเปรตอ้อนวอนอารักขเทวดาว่า นางเคยเป็นมารดาของพระสารีบุตรในชาติที่ ๕ นับแต่ปัจจุบันชาตินี้ ขอให้นางได้เข้าไปพบพระเถระด้วยเถิด เทวดาเมื่อทราบว่านางเคยเป็นมารดาของพระอรหันต์ผู้บริสุทธิ์ จึงอนุญาตให้นางเข้าไปได้ ครั้นเปรตเข้าไปภายในวิหารแล้ว ได้ยืนอยู่บริเวณที่จงกรม ปรากฏกายอันน่าเวทนาแก่พระเถระ พระเถระเมื่อเห็นเปรตตนนั้น ก็บังเกิดความกรุณาขึ้นมาในใจ พิจารณายากช่วยนางให้หลุดพ้นจากความทุกข์ทรมาน ได้ไต่ถามนางว่า “ท่านเป็นผู้เปลือยกาย มีรูปร่างไม่น่าดู ชูบผอม เนื้อตัวสะพร่งไปด้วยเส้นเอ็น ท่านเป็นใครมายืนอยู่ในที่นี่ทำไม”

โทษของการไม่ต้อนรับแขก

๒๘๐

นางเปรตเมื่อถูกพระเถระถาม ก็ลำดับเหตุการณ์ให้ท่านฟังว่า “เมื่อ ๕ ชาตที่แล้ว เคยเป็นมารดาของพระสารีบุตร ภพชาตินี้ได้เข้าถึงเปตติวิสัย ที่มากไปด้วยความทิวและความกระหาย เมื่อถูกความทิวครอบงำ ก็กินน้ำลาย น้ำมูก เสมหะที่เขาถ่มทิ้ง และกินมันเหลวของซากศพซึ่งกำลังถูกเผาที่เชิงตะกอน กินเลือดของพวกหญิงที่คลอดบุตร และเลือดสดๆ ของพวกบุรุษที่ถูกตัดมือตัดเท้า”

นางเปรตร่ำพึงต่อไปว่า ในอัฐภาพของเปรตนี้ ต้องกินเนื้อ เอ็นและข้อมือข้อเท้าของคนตายแล้ว กินหนองและเลือดของปศุสัตว์และของมนุษย์ ไม่มีที่פקอาศัย ร้อนเรไ้ได้รับความยากลำบากยิ่งกว่าคนพเนจรในมนุษย์นี้เสียอีก และยังต้องนอนบนเตียงของคนตายที่เขาทิ้งไว้ในป่าช้า จึงอ้อนวอนพระสารีบุตรว่า “इनหนองแม่จึงจะพ้นจากอัฐภาพของเปรต กินหนองและเลือดนี้ ขอให้ท่านได้ถวายทาน แล้วอุทิศส่วนกุศลให้แม่บ้างเถิด”

พระสารีบุตรเถระได้สดับดังนั้นแล้ว ในวันรุ่งขึ้น จึงเล่าเรื่องให้พระเถระทั้ง ๓ รูปทราบ จากนั้นก็ไปบิณฑบาตในกรุงราชคฤห์ ไปถึงพระราชนิเวศน์ของพระเจ้าพิมพิสาร พระราชาเห็นพระเถระมาพร้อมกันอย่างนั้น ก็ตรัสถามถึงสาเหตุของ

โทษของการไม่ต้อนรับแขก

๒๘๑

การมา พระเถระทูลเรื่องราวที่เกิดขึ้นเมื่อคืนให้ทรงทราบ พระราชาเห็นความตั้งใจดีของพระเถระที่อยากจะช่วยโยม มารดา ก็มีจิตศรัทธารับสั่งให้เรียกอำมาตย์ผู้สำเร็จราชการ มาเข้าเฝ้า ทรงพระบัญชาให้สร้างกุฏิ ๔ หลัง

เมื่อกุฏิสร้างเสร็จแล้ว พระองค์ก็ให้เตรียมพลีกรรม ทั้งหมด ตั้งแต่จัดแจงข้าวน้ำและผ้าไตรจีวรเป็นต้น พร้อมทั้ง เครื่องบริขารทุกอย่างที่สมควรแก่ภิกษุสงฆ์ผู้มาจากทิศทั้ง ๔ มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นประธาน แล้วมอบถวายสิ่งของ เหล่านั้นแด่พระสารีบุตร พระเถระเมื่อได้รับถวายกุฏิที่พักสงฆ์ พร้อมด้วยไทยธรรมจากพระราชาทุกอย่างแล้ว ก็ได้ถวายสิ่งของ ทั้งหมดแด่ภิกษุสงฆ์ผู้มาจากทิศทั้ง ๔ มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นประธาน แล้วได้อุทิศแก่เปรตผู้เป็นมารดา

ฝ่ายเปรตมารดา เมื่อได้อนุโมทนาส่วนกุศลที่อดีต พระลูกชายอุทิศไปให้แล้ว ก็ไปบังเกิดในเทวโลก พรุ่งพร้อม ไปด้วยสิ่งที่น่าปรารถนาทุกอย่าง ในคืนวันต่อมา ก็เข้ามาไหว้ พระมหาโมคคัลลานเถระ พระเถระสอบถามเปรต ซึ่งบัดนี้ กลายเป็นเทพธิดาไปแล้วว่า “ดูก่อนเทพธิดา ท่านมีวรรณะ งดงามยิ่งนัก ส่องสว่างไสวไปทั่วทุกทิศ สถิตอยู่ดุจดาว- ประกายพริ้ว ท่านมีวรรณะเช่นนี้เพราะกรรมอะไร อธิษฐานยอม

โทษของการไม่ต้อนรับแขก

๒๘๒

สำเร็จแก่ท่านในวิมานนี้เพราะกรรมอะไร และโรคะทุกอย่าง อันเป็นที่พอใจบังเกิดขึ้นกับท่านเพราะกรรมอะไร ดูก่อนเทพธิดา เมื่อท่านเป็นมนุษย์ได้ทำบุญอะไรไว้ ท่านจึงมีอานุภาพรุ่งเรือง และมีรัศมีกายสว่างไสวไปทุกทิศอย่างนี้ เพราะบุญกรรมอะไร”

เทพธิดาได้เล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้พระเถระฟังว่า “นางเคยเป็นเปรตผู้วิหิงสามาก่อน แต่ตอนนี้เป็นผู้มีความสุข ความบันเทิงในโลกสวรรค์ เพราะการให้ทานของท่านพระสารีบุตร และที่มาครั้งนี้ ก็เพื่อจะไหว้พระสารีบุตรผู้เป็นนักปราชญ์ ผู้มีความกรุณาต่อสัตว์โลก” พระมหาโมคคัลลานเถระ ได้กราบทูล เรื่องนั้นแด่พระบรมศาสดา จากนั้นพระพุทธองค์ทรงนำเรื่องนั้น มาตรัสเล่าให้มหาชนได้รับฟัง แล้วทรงแนะนำให้ตั้งอยู่ใน ความไม่ประมาท ให้เห็นทุกข์ เห็นโทษของการไม่ให้ทาน ทำให้ มหาชนรักในการสั่งสมบุญ และได้บรรลุธรรมากิสมัยกันมากมาย นับไม่ถ้วน

จากเรื่องนี้เราจะเห็นว่า ความตระหนี่เป็นภัยในวัฏฏะ ที่ส่งผลให้คนๆ นั้น จากที่เคยเป็นอยู่อย่างสุขสบาย ต้องไปรับ ทุกข์ทรมานแสนสาหัสในอบายในอัตภาพของเปรตเป็นเวลายาวนาน ถ้าหากไม่ได้พระสารีบุตรช่วยเอาไว้ โอกาสที่จะต้อง เสวยวิบากกรรมอันเผ็ดร้อนก็ยาวนานออกไปอีก

โทษของการไม่ต้อนรับแขก

๒๘๓

เพราะฉะนั้น อย่าประมาทในการสั่งสมบุญ ชีวิตหลังความตายเป็นสิ่งที่เราต้องให้ความสำคัญ อีกทั้งต้องเตรียมตัวไว้แต่เนิ่นๆ ถ้าก้าวพลาดนิดเดียว นั้นหมายถึงโอกาสที่จะต้องพลัดตกไปในอบายภูมิ ไปเสวยทุกข์ทรมานอยู่อย่างนั้น ถ้าละโลกไปแล้วหวังจะไปเสวยสุขในสุคติโลกสวรรค์ ก็ต้องหมั่นสร้างบารมี ไปด้วยกำลังบุญในตัวของตนเอง ถึงจะภาคภูมิใจว่าเราสร้างวิมานด้วยตนเอง ไม่ต้องรอให้ใครมาสร้างให้ หรือรอคอยการอุทิศส่วนกุศลให้ มันเสียศักดิ์ศรีนักสร้างบารมี ดังนั้นเมื่อได้โอกาสเกิดมาเป็นมนุษย์แล้ว ควรทุ่มเทสั่งสมบุญกันให้เต็มที่เต็มกำลัง อย่างสุดความสามารถ วิมานของเราจะได้สว่างไสวยิ่งๆ ขึ้นไป เมื่อบุญบารมีมาก เราจะได้เป็นที่พึงพึ่งแก่ตนเองและสรรพสัตว์

บุพกรรมของพระพุทธรูปเจ้า
ตอนที่ (๑)

บุคคลที่ทำกรรมชั่วไว้ ถึงจะหนีไปทางอากาศ ก็พ้นจาก
กรรมชั่วไปไม่ได้ หนีไปในท่ามกลางมหาสมุทร ก็พ้นจาก
กรรมชั่วไปไม่ได้ หนีเข้าไปในชอกเขาก็ก็น่าพ้นจากกรรมชั่วไปได้
บุคคลอยู่ในส่วนแห่งภาคพื้นใดพึงพ้นจากบาปกรรม ส่วนแห่ง
ภาคพื้นนั้น ย่อมไม่มี

บุพการีของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๑)

๒๘๖

เส้นทางในสังสารวัฏนั้นเป็นเส้นทางที่ยาวนาน เป็นความยาวนานเกินกว่าจะคาดเดาว่าจะมากน้อยแค่ไหน แต่ขึ้นอยู่กับ การดำเนินชีวิตในขณะที่ยังเป็นมนุษย์ ถ้าหากผู้ใดหันหลังสม บัญเอาไว้มาก เส้นทางอันยาวไกลของเขาก็สั้นเข้ามา แต่ถ้า หากใครเผลอพลั้งพลาดไปทำบาปอกุศลเข้า ก็จะทำให้หนทาง พระนิพพานยืดยาวนานออกไปอีก ดังนั้นการประดับประดาอง ชีวิตให้ดำเนินอยู่บนเส้นทางแห่งความดี บนเส้นทางแห่งบุญ จึงเป็นสิ่งที่ดีที่สุด ถูกทางที่สุด ที่จะช่วยปกป้องคุ้มครองตัว ของเราให้ปลอดภัย ทั้งภัยในชีวิต ภัยในอบายภูมิ และภัยใน สังสารวัฏ โดยเฉพาะการเจริญสมาธิภาวนา เพื่อชำระกาย วาจา ใจของเราให้บริสุทธิ์ จะทำให้เส้นทางไปสู่อายตณนิพพาน ซึ่งเป็นเป้าหมายปลายทางของมวลมนุษยชาติอันแท้จริง ยิ่งใกล้เข้ามา

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“น อนตลิกฺเข น สมฺมุตฺตมชฺเชน

น ปพฺพตานํ วิวรํ ปวิสุส

น วิชฺชเต โส ชคตฺตปฺปเทโส

ยตรฏฺฐิโต มุญฺเจยฺย ปาปกมฺมา

บุคคลที่ทำการกรรมชั่วไว้ ถึงจะหนีไปทางอากาศ ก็พ้นจาก กรรมชั่วไปไม่ได้ หนีไปในท่ามกลางมหาสมุทร ก็พ้นจาก

บุพการีกรรมของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๑)

๒๘๓

**กรรมชั่วไปไม่ได้ หนีเข้าไปในชอกเขาก็ก็นำพามากรรมชั่วไปได้นะ
บุคคลอยู่ในส่วนแห่งภาคพื้นใดพึงพ้นจากบาปกรรม ส่วน
แห่งภาคพื้นนั้น ย่อมไม่มี”**

จากการศึกษาพุทธประวัติที่ผ่านมา ส่วนใหญ่หลวงพ่อย่อมจะ
หยิบยกเอาตัวอย่างเรื่องของกรรมฝ่ายดี หรือที่เรียกว่า ผลบุญ
ในอดีตของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาให้รับทราบกัน เพื่อจะ
ได้เป็นแบบอย่าง เป็นกำลังใจที่จะดำเนินตามปฏิปทาของ
พระองค์ท่าน อย่างเช่นได้ยกตัวอย่างว่า การที่พระพุทธองค์
ได้ลักษณะมหาบุรุษครบถ้วนทุกประการ ก็เพราะทรงฝึกฝน
อบรมพระองค์เองมาอย่างเต็มที่ในทุกรูปแบบ ไม่ว่าท่านจะ
ตกอยู่ในสถานการณ์ใด ก็สร้างบารมีมาตลอด ตั้งแต่
สร้างมหาทานบารมีเรื่อยไป จนกระทั่งบารมีครบทั้ง ๑๐ ทศ
พระองค์ท่านทรงทุ่มเทเอาชีวิตเป็นเดิมพัน เพื่อมุ่งหวัง
อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ ทำให้ได้เป็นองค์ศาสดาเอกของโลก
ที่เป็นต้นบุญต้นแบบให้ทุกๆ ท่านได้เคารพกราบไหว้บูชา

อย่างไรก็ตามแม้ในภพชาตินี้ วิบากกรรมฝ่ายดีทุกๆ อย่าง
ยังตามส่งผลให้พระองค์ท่านได้มาบังเกิดเป็นเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดิน
สมบุรณ์ด้วยมหาสมบัติจักรพรรดิ ทรงดำรงชีวิตประดุจทวยเทพ
บนสวรรค์ แต่เมื่อคราวเสด็จออกมหาภิเนษกรรม เพื่อแสวงหา
โมกขธรรม พระองค์ต้องเสียเวลาในการแสวงหาทางหลุดพ้น

บุพกรรมของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๑)

๒๘๘

รวมไปถึงการบำเพ็ญทุกรกิริยาถึง ๖ ปี จึงได้ตรัสรู้เป็นพระ-
สัมมาสัมพุทธเจ้า และเมื่อได้ตรัสรู้ธรรมแล้ว ก็ยังมีเหตุการณ์
หลายอย่างที่มาขัดขวางหนทางการเผยแผ่พระลัทธิธรรม ที่จะ
นำความสว่างไปสู่มวลมนุษยชาติ ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากบุพกรรม
ที่ไม่ดีในอดีตตามส่งผลทั้งนั้น

เมื่อศึกษาพุทธประวัติอย่างละเอียดแล้ว ในพระไตรปิฎก
ได้รวบรวมเหตุการณ์ซึ่งมีผลเนื่องมาจากอดีต ที่ทำให้พระองค์
ทรงได้รับความลำบากหลายอย่าง เช่น การทรมานร่างกาย
การถูกกล่าวโทษ ถูกด่าบริภาษ ถูกกล่าวหาใส่ร้าย ถูกทำร้าย
จนถึงขั้นหื้อพระโลหิต ต้องผ่าตัดด้วยศาสตรา ทำให้พระองค์
ต้องเสวยเวทนากล้าจากสะเก็ดหิน และยังถูกช้างนาฬาคีรีวิ่ง
เข้าใส่เพื่อหมายจะปลงพระชนม์ บ่อยครั้งที่ทรงปวดพระเศียร
ปวดหลัง และทรงอาพาธหนักถึงขั้นลงพระโลหิต สิ่งต่างๆ
ที่เกิดขึ้นเหล่านี้ ล้วนเป็นวิบากกรรมฝ่ายอกุศลตามส่งผล
หลวงพ่ोजึงขอนำบุพกรรมในอดีตที่พระองค์เคยทำผิดพลาดเอาไว้
มาให้ได้รับทราบกัน เพื่อเป็นอุทาหรณ์ว่า อย่าดูเบาในกรรม
แม้เพียงเล็กน้อย เพราะแม้แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ไม่อาจ
ทรงหลีกเลี่ยงวิบากกรรมได้พ้น เพื่อเราจะได้ไม่ประมาทพลาด
พลั้งไปทำบาปอกุศลซ้ำอีก

บุพกรรมของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๑)

๒๘๕

*ครั้งหนึ่ง ที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแวดล้อมด้วย ภิกษุสงฆ์หมู่ใหญ่ ประทับนั่งริมสระอนาคตา ทรงแบ่บุพกรรม ในอดีตให้ภิกษุสงฆ์ฟังว่า การที่พระองค์ทรงหิวน้ำ แต่ไม่ได้ ดื่มน้ำตามความปรารถนา ก็เนื่องจากในอดีตที่พระองค์เสวย พระชาติเป็นเด็กเลี้ยงโค ห้ามโคไม่ให้ดื่มน้ำขุ่น ได้ไล่โคไปดื่มน้ำที่อื่น กรรมเพียงเล็กๆ แค่นั้น ยังตามส่งผลให้พระองค์ไม่ได้ ดื่มน้ำตามความปรารถนา พระองค์ทรงรับสั่งให้พระอานนท์ไป ดักน้ำมาให้ดื่ม แต่พระอานนท์เห็นว่า กองเกวียน ๕๐๐ เล่ม พียงผ่านลำธารสายนั้นไป ทำให้น้ำในลำธารขุ่น ท่านจึงไม่ไป ดักน้ำ จนพระผู้มีพระภาคเจ้าต้องรับสั่งถึง ๓ ครั้ง พระอานนท์ จึงยอมไป เมื่อไปถึงลำธาร ด้วยพุทธานุภาพอันไม่มีประมาณ ทำให้น้ำในลำธารกลับใสสะอาดในพริบตา พระอานนท์บังเกิด ความอัศจรรย์ใจ จึงรีบดักน้ำมาถวายพระองค์ได้ดื่มแก้ กระหาย

การที่พระพุทธองค์ต้องใช้เวลาในการบำเพ็ญภาวนา ถึงขั้นต้องบำเพ็ญทุกรกิริยาจนแทบจะสิ้นพระชนม์ เพราะใน สมัยของพระกัสสปพุทธเจ้า พระองค์ทรงบังเกิดเป็นลูกของ พราหมณ์ชื่อว่า โชติปาละ เนื่องจากเป็นวรรณะพราหมณ์ จึงไม่

บุพกรรมของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๑)

๒๕๐

เลื่อมใสในพระรัตนตรัย เวลาฎีการะผู้เป็นอุบาสกมาชักชวนไปฟังธรรม จึงกล่าววาทาจำงจาบพระกัศสปพุทธเจ้าว่า “การตรัสรู้ของสมณะโสดันจักมีมาแต่ทีไหน เพราะการตรัสรู้ธรรมเป็นสิ่งที่ทำได้โดยยากยิ่ง” ด้วยวิบากกรรมนั้น เมื่อมาในภพชาติปัจจุบันนี้ ทำให้พระองค์ต้องใช้เวลาในการแสวงหาโมกขธรรมนานถึง ๖ ปี จึงได้ตรัสรู้ธรรม

เรื่องการที่พระองค์ทรงถูกคนอื่นใส่ร้ายต่างๆ ที่ไม่เป็นความจริง เพราะภพชาติในอดีต พระพุทธองค์เคยเสวยพระชาติเป็นนักเลงชื่อว่า มุนาฬิ เนื่องจากคบเพื่อนไม่ดี จึงเป็นคนเกเรมาตั้งแต่เด็ก วันหนึ่งมุนาฬิไปเที่ยวป่ากับเพื่อนๆ เห็นพระปัจเจกพุทธเจ้านามว่า สุรภี ผู้มีฤทธานุภาพมาก แทนที่จะเกิดความเลื่อมใส กลับรู้สึกขัดเคืองใจ เพราะเห็นว่าเอาแต่นั่งเฉยๆ ไม่ได้กล่าวสอนใคร มีแต่รอรับอาหารจากคนอื่น จึงกล่าวด่าทอพระปัจเจกพุทธเจ้าว่า “ท่านเป็นพระทูลีล ห่มจีวรหลอกชาวบ้าน ไม่ยอมทำมาหากินเหมือนคนทั่วไป มัวแต่เที่ยวเดินขออาหารจากชาวบ้าน โดยไม่มีความละอายแก่ใจ”

เพราะกรรมนั้น ทำให้ท่านต้องหมกหม้ออยู่ในนรกทุกข์ทนทรมานหลายพันปีนรก มาในภพชาติสุดท้าย หลังจากที่ได้ตรัสรู้ธรรมเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงประกาศพระสัทธรรมที่เป็นไปเพื่อความหลุดพ้นจากทุกข์อย่างแท้จริง ทำให้ลาลก

บุพกรรมของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๑)

๒๕๑

ลักการะเกิดขึ้นมากมาย แต่ลากลักการะของพวกเขาเดียรธีย์กลับเสื่อมถอยลงทุกขณะ พวกเขาเดียรธีย์เกิดความอิจฉาริษยา ก็พากันคิดหาอุบาย ที่จะเรียกศรัทธากลับคืนมาสู่พวกของตน

เมื่อคิดกลอุบายอันแยบยลได้แล้ว ก็ส่งปริพาชิกาชื่อ สุนทรี เดินเข้าไปในวัดพระเชตวันในเวลาที่มหาชนเดินออกมาเพื่อกลับบ้าน ทำทีว่ามีความเลื่อมใสต่อพระผู้มีพระภาคเจ้านางทำต่อเนื่องอย่างนั้นอยู่ ๒-๓ วัน ก็ถูกเดียรธีย์ว่าจ้างโจรให้ไปฆ่านาง แล้วนำศพไปทิ้งไว้ที่กองหยากเยื่อหลังพระคันธกุฎี จากนั้นก็ให้ใส่ความว่า พระบรมศาสดาเป็นคนฆ่านาง พวกปฤชชนยังไม่ได้พิจารณาให้ดี ก็พากันหลงเชื่อ คิดว่าเป็นเรื่องจริง จึงพากันด่าทอพระพุทธองค์ด้วยถ้อยคำหยาบคาย แต่ก็ได้อาศัยพระราชาทรงวินิจฉัยคดีด้วยพระองค์เอง สามารถสืบทราบจนพบต้นสายปลายเหตุทุกอย่าง ทำให้พระพุทธองค์พ้นจากการถูกใส่ความ นั่นเป็นเพราะกรรมในอดีตตามมาส่งผล

นอกจากนี้ พระองค์ยังเคยถูกนางจิณฺณจมาณวิกากล่าวดูว่าได้นอนในพระคันธกุฎีร่วมกับพระพุทธองค์ จนนางตั้งครूरก์ทำให้มหาชนที่มีจิตยังไม่มั่นคงพลอยหลงเชื่อ ที่เป็นเช่นนี้เพราะภพในอดีต พระองค์เคยกล่าวดูพระอรหันต์รูปหนึ่งชื่อนันทเถระว่าท่านเป็นพระ แต่แอบไปหลับนอนกับหญิง ห่มผ้าเหลืองซึ่งเป็นธงชัยของพระอรหันต์ แต่ใจกลับยินดีในกามคุณเหมือน

บุพกรรมของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๑)

๒๕๒

หลุดสั้วไป เพราะบาปกรรมนั้น ท่านได้พลัดตกไปบังเกิดเป็นสัตว์นรก เสวยทุกข์ทรมานเป็นเวลายาวนานถึงหนึ่งหมื่นปี เมื่อได้มาเป็นมนุษย์แล้วก็ถูกกล่าวตำหนิมากมาย แม้ภพชาตินี้กรรมยังตามส่งให้พระองค์ถูกนางจิณฺจมาณวิกา กล่าวตำหนิด้วยถ้อยคำที่ไม่เป็นจริงต่อหน้าสาธารณชนเช่นนั้น

นี่ก็เป็นเพียงบุพกรรมส่วนหนึ่ง ที่พระพุทธองค์ทรงหลงไปทำผิดพลาดเอาไว้ ในสมัยที่ยังสร้างบารมีอยู่ เมื่อเข้าใจอย่างนี้แล้ว ให้ทุกคนพึงสังวร อย่าได้ประมาทในชีวิต เมื่อมีบุญได้มาเกิดเป็นมนุษย์แล้ว ต้องเห็นคุณค่าของชีวิต เร่งสร้างบุญสร้างกุศลให้เต็มที่ อย่าประมาทไปทำบาปอกุศลกัน ควรใช้วันเวลาให้เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่ เพื่อการสั่งสมบุญกุศลล้วนๆ จะได้ไม่ต้องไปเสียเวลาวนเวียนอยู่ในสังสารวัฏ ขอให้ใช้เวลาทุกวินาทีให้มีคุณค่าด้วยการสร้างบารมีกันทุกๆ คน

๓๒

บุ พ กร ร ม ข อ ง พ ร ะ พุ ท ธ เ จ้ า
ต อ น ที่ (๒)

ดูก่อนมาณพ สัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นของตน
เป็นทายาทแห่งกรรม มีกรรมเป็นกำเนิด
มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย
กรรมย่อมจำแนกสัตว์ให้เลวและประณีตได้

บุพกรรมของ พระพุทธเจ้า ตอนที่ (๒)

๒๕๕

เมื่อกล่าวถึงภารกิจหลักของการเกิดมาเป็นมนุษย์มีอยู่เพียงอย่างเดียว คือการสร้างบารมีเพื่อมุ่งไปสู่อายตนิพพาน อันเป็นเป้าหมายชีวิตของทุกๆ คน รวมไปถึงเป้าหมายของสรรพสัตว์ทั้งหลายอีกด้วย ถึงแม้ว่ามนุษย์ส่วนใหญ่จะรู้หรือไม่ก็ตาม สุดท้ายก็ต้องไปสู่พระนิพพานกันทั้งหมด เพราะฉะนั้นภพชาตินี้เรายังมีกิจที่จะต้องทำให้รู้แจ้งให้ได้ว่าเราเกิดมาจากไหน มาทำไม อะไรคือเป้าหมายของชีวิตที่แท้จริง และจะไปสู่เป้าหมายนั้นได้อย่างไร ดังนั้นเราจึงควรหมั่นฝึกฝนอบรมจิตใจของเราให้หยุดใหนึ่ง จนกระทั่งเข้าถึงผู้รู้แจ้งภายใน คือ พระธรรมกายให้ได้

พระลัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน จุฬกัมมวิภังคสูตร ว่า

“กัมมสุสกา มานว สตฺตา กัมมทายาทา กัมมโยนี
กัมมพนฺธุ กัมมปฏิสรรณา กมฺมํ สตฺเต วิภชติ ยทิทํ
หีนปฺปณฺฑิตาย

ดูก่อนมาณพ สัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นของตน เป็นทายาทแห่งกรรม มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย กรรมย่อมจำแนกสัตว์ให้เลวและ ประณีตได้”

บุพการีกรรมของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๒)

๒๕๖

กรรม ก็คือการกระทำที่เกิดทางกาย วาจา และใจของเราเอง ซึ่งมีทั้งกรรมดีและกรรมชั่ว การกระทำของเราในอดีต ไม่ว่าจะเป็นกุศลหรืออกุศล จะส่งผลเป็นวิบากในภพชาตินี้ กรรมบางอย่างยังส่งผลต่อไปถึงภพชาติหน้า และกระทั่งภพชาติสุดท้าย ในทำนองเดียวกัน กรรมที่เราทำในภพชาตินี้ ก็ส่งผลเป็นวิบากในภพชาติต่อไป เมื่อเข้าใจเช่นนี้ เราจะได้สั่งสมแต่กรรมดี ไม่เข้าไปข้องเกี่ยวกับบาปอกุศล จะได้ดำเนินชีวิตอย่างปลอดภัย มีแต่สุคติภพอย่างเดียว

*ครั้งนี้ หลวงพ่อขอนำบุพการีกรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาให้ทุกท่านได้ศึกษากันต่อ เพื่อเป็นอุทาหรณ์สอนใจเช่นเคย จากการที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงถูกพระเทวทัตกลิ้งหินลงจากภูเขา เพื่อหวังจะปลงพระชนม์ชีพ แต่หินตกไปกระทบไหล่เขาแตกกระจาย ทำให้สะเก็ดหินกระเด็นไปถูกพระพุทธรองค์ จนหื้อพระโลหิตได้รับความเจ็บปวดไม่น้อย เพราะในอดีตกาล ครั้งที่พระองค์ยังเป็นพระโพธิสัตว์ มีน้องชายต่างมารดาอยู่คนหนึ่ง เมื่อบิดาล่วงลับไปแล้ว พี่น้องทั้งสองทะเลาะวิวาทกันเป็นประจำ เพราะพวกทาสทำการยุแหย่ให้แตกแยก สองพี่น้องจึงต่อสู้ชกต่อยกัน พระโพธิสัตว์มีกำลังมากกว่า จึงกดทับน้องชายเอาไว้

บุพกรรมของพระพุทธรเจ้า ตอนที่ (๒)

๒๕๓

แล้วกลิ้งหินมาทับบदन้องชายจนถึงกับกระดูกโหลิตตาย

เพราะวิบากกรรมนั้น พระโพธิสัตว์เสวยทุกข์ในรกรหลายพันปี เมื่อมาในภพชาตินี้ กรรมนั้นยังตามส่งผลอีก เป็นเหตุให้พระเทวทัตกลิ้งหินโดยประสงค์ให้ตกมาทับพระองค์ เมื่อกล่าวถึงพระเทวทัต ซึ่งทำตนเป็นปรปักษ์กับพระบรมศาสดา มาโดยตลอด แต่พระพุทธรองค์ทรงมีจิตเมตตาเสมอต่อสรรพสัตว์ทั้งหลาย จึงไม่เคยคิดอาฆาตตอบเลย บางท่านอาจจะสงสัยว่า ทำไมพระเทวทัตจึงเหมือนกับผู้ร้ายของเรื่องที่น่าความเดือดร้อน มาให้หมู่สงฆ์อยู่เป็นประจำ เช่นทำสังฆเภท คือทำหมู่สงฆ์ให้แตกกัน และเป็นผู้ทำให้พระเจ้าอชาตศัตรูหลงผิดไปทำกรรมหนักถึงขั้นอนันตริยกรรม คือทำปิตุฆาต

สำหรับท่านที่ได้ศึกษาชาดกและพุทธประวัติ ถ้าหากไม่รู้จักกว้างใจเป็นกลางๆ ก็จะทำให้เกิดความรู้สึกที่ไม่ดีต่อพระเทวทัตว่าทำไมท่านถึงเป็นคนเหี้ยมโหดใจร้าย แล้วทำไมต้องจองเวรกับพระโพธิสัตว์มาโดยตลอด ก็เพราะว่าก่อนหน้านั้น ทั้งสองเคยเป็นเพื่อนรักกันมา และสั่งสมบุญด้วยกันมาหลายภพหลายชาติ แต่มีอยู่ภพชาติหนึ่ง แรงอาฆาตได้บังเกิดขึ้น

เรื่องมีอยู่ว่า พระเทวทัตกับพระโพธิสัตว์เป็นพ่อค้ามีชื่อเหมือนกันคือ เสรีวาณิช ทั้งสองได้ล่องเรือออกเดินทาง

บุพการีของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๒)

๒๕๘

ไปค้าขายต่างเมืองด้วยกัน เมื่อไปถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ก็ได้แยกทางกันไปเพื่อค้าขาย พ่อค้าคนแรกเข้าไปตระกูลของเศรษฐีเก่าหลานสาวในบ้านเห็นพ่อค้ามีเครื่องประดับมากมายขายก็อยากได้บ้าง แต่มีเงินไม่พอที่จะซื้อ จึงขอร้องให้ยายนำถาดทองใบใหญ่ ซึ่งมีสนิมทองจับมาแลกซื้อ

พ่อค้าจับถาดใบนั้นขึ้นมาพิจารณา ทดลองเอาเข็มขีดดูก็รู้ทันทีว่าเป็นถาดทองคำแท้ซึ่งมีมูลค่ามหาศาล แต่เนื่องจากตนเองเป็นคนโลภ คิดค้ากำไรเกินควร จึงบอกว่าถาดใบนั้นมีราคาไม่ถึงครึ่งมาสก ไม่มีราคาพอที่จะซื้อเครื่องประดับเหล่านี้ได้ จึงทำเป็นไม่สนใจ ได้แต่คิดอยู่ในใจว่า เดี่ยวจะกลับมาเอาถาดทองใบนี้ทีหลังให้ได้ บังเอิญว่า เมื่อพ่อค้าคนแรกผ่านไปได้นาน พ่อค้าโพธิสัตว์ก็หาบสินค้าของตนผ่านมาทางนั้นพอดี เมื่อพิจารณาดูถาดใบนั้นอย่างถี่ถ้วน ก็รู้ว่าเป็นถาดทองคำมีราคาถึงหนึ่งแสนกหาปณะ แม้สินค้าทั้งหมดที่ตนเองนำมาขายพร้อมกับเงินอีกหนึ่งพันกหาปณะ ก็ไม่สามารถจะแลกกับถาดทองใบนี้ได้ จึงบอกสาวน้อยไปตามความเป็นจริง

ยายของสาวน้อยเห็นพ่อค้าโพธิสัตว์เป็นผู้มีใจซื่อสัตย์ จึงแลกถาดทองกับเครื่องประดับทั้งหมด เมื่อพ่อค้าคนแรกย้อนกลับมา เพื่อจะกดราคาถาดทองอีก แต่เมื่อรู้ว่าพ่อค้าโพธิสัตว์แลกไปแล้ว ก็เสียใจมากถึงกับเป็นลมหมดสติ เมื่อรู้สึกตัวขึ้น

บุพกรรมของ พระพุทธรเจ้า ตอนที่ (๒)

๒๕๕

รีบวิ่งไล่ตามพ่อค้าโพธิสัตว์ไป ร้องเรียกให้หยุด แต่พระโพธิสัตว์ได้ล่องเรือออกจากฝั่งไปแล้ว พ่อค้าผู้คิดไม่ซื่อรู้สึกโกรธแค้นมาก ตะโกนด่าพระโพธิสัตว์ถึงกับเลือดลมในตัวปั่นป่วนขนาดกระอักออกมาเป็นเลือด ก่อนตาย พ่อค้าคนนี้ได้อธิษฐานที่จะผูกพยาบาทตามรบกวนพระโพธิสัตว์ไปทุกภพทุกชาติ จนกว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะเข้านิพพานไปทีเดียว

เพราะอกุศลจิตที่เกิดขึ้นอย่างแรงกล้าในชวณจิตดวงสุดท้ายก่อนตาย ทำให้ความปรารถนานั้นส่งผลเป็นวิบากกรรมที่ทำให้พระเทวทัตไม่ว่าจะเกิดเป็นอะไร ก็ตามคอยเบียดเบียนพระโพธิสัตว์เรื่อยมา ถึงขนาดเช่นฆ่าเอาชีวิตมานับภพนับชาติไม่ถ้วน แต่พระเทวทัตเองก็หนีกฎแห่งกรรมไปไม่พ้น ต้องชดใช้กรรมเป็นเวลายาวนาน รวมไปถึงต้องตกนรกอเวจี เมื่อมาในอัตภาพนี้ แม้จะออกบวชเป็นสาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้ว ก็ยังปรารถนาอยากมีชื่อเสียงเหมือนพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ปรารถนาที่จะขอเป็นผู้บริหารหมู่สงฆ์เอง จึงทูลขอกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ครั้งเมื่อถูกพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปฏิเสธ จึงทำสังฆเภทและหาทางที่จะปลงพระชนม์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าหลายครั้งหลายครา ตั้งแต่ปล่อยช้างนาฬาคีรีวิ่งเข้าใส่พระพุทธรองค์

บุพการีของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๒)

๓๐๐

หมายจะเอาชีวิต ว่าจ้างนายขมังธนูให้ไปช่มดักปลงพระชนม์พระบรมศาสดาที่กลางป่าแต่ก็ไม่สำเร็จสักครั้ง วันหนึ่งพระเทวทัตยืนอยู่ยอเขา กลิ้งหินก้อนโตหวังให้ตกใส่พระพุทธองค์ แต่ด้วยพุทธานุภาพ ยอเขาอื่นจึงรับเอาหินก้อนนั้นที่กำลังตกลงมา ก้อนหินใหญ่จึงแตกกระจายเป็นสะเก็ดเล็กสะเก็ดน้อย แล้วกระเด็นมากระทบหลังพระบาทของพระองค์ ทำให้ถึงกับห้อพระโลหิต

เพราะผลกรรมที่พระเทวทัตอาฆาตในพระผู้มีพระภาคเจ้านี้ ประกอบกับกรรมในภพชาติก่อนของพระองค์เอง ที่กลิ้งหินทับน้องชายต่างมารดาจนตาย และกรรมที่สมัยหนึ่งพระองค์เป็นเด็กชาวบ้าน กำลังเล่นอยู่กับเพื่อนๆ เห็นพระปัจเจกพุทธเจ้าเที่ยววิณชบาตไปตามถนน ด้วยความคะนองมือ จึงหยิบก้อนหินขว้างใส่หลังเท้าของพระปัจเจกพุทธเจ้าจนโลหิตไหลออกมา เพราะกรรมนั้น พระโพธิสัตว์ต้องเสวยทุกข์ในนรกยาวนาน มาภพชาตินี้จึงถูกสะเก็ดหินกระเด็นใส่จนถึงขนาดห้อพระโลหิต

จะเห็นว่า ใครทำกรรมใดไว้ ก็จะต้องรับผลแห่งกรรมนั้นจำไป ชีวิตในสังสารวัฏนั้นยาวนาน ผู้รู้อุปมาเอาไว้ว่า หากเอากะดুকของคนเพียงคนเดียวมากองรวมกันไว้ ก็จะได้กองกะดุกที่สูงเท่าภูเขาตั้งตระหง่านเทียมเมฆทีเดียว แล้วแต่ละภพชาติ

บุพกรรมของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๒)

๓๐๑

เราเองก็ไม่ทราบว่าได้ทำกรรมดีกรรมชั่วอะไรเอาไว้บ้าง เพราะฉะนั้นคราใดที่เราพบปัญหาและอุปสรรคมาขัดขวาง ก็อย่าได้เกิดความท้อแท้ว่าบุญไม่ส่งผล เพราะกรรมในอดีตยังมาเป็นอุปสรรคอยู่ต่างหาก

ให้ดูตัวอย่างพระบรมศาสดาของเรา กรรมดีก็ส่งผลให้พระองค์ได้ตรัสรู้หลุดตรัสรู้มาสัมโพธิญาณ แต่บาปกรรมบางอย่างที่เผลอไปทำเข้า ก็ตามมาส่งผลให้พระองค์ได้รับความลำบากเช่นกัน ดังนั้นทุกท่านอย่าได้ประมาทไปทำบาปอกุศลที่แล้วก็ขอให้แล้วกันไป แล้วหันมาเริ่มต้นใหม่ด้วยการทำความดีให้ยิ่งๆ ขึ้นไป เราต้องทำความดีจนกระทั่งบาปไม่ได้ชองแล้วตัวเราจะเป็นที่มาแห่งสิริ เป็นศูนย์รวมแห่งคุณงามความดีทั้งมวล เมื่อเราพัฒนาตนเองไปถึงจุดนั้นได้ จะได้เป็นที่พึ่งให้กับตัวเองและมนุษยชาติอีกมากมายนับไม่ถ้วน

๑๑

บุพกรรมของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๓)

หมู่สัตว์ที่มากเกิดแล้วจะต้องตายในโลกนี้ ย่อม
ทำกรรมอันใดไว้ คือบุญและบาปทั้งสองประการ บุญและบาป
นั้นแล เป็นสมบัติของเขา และเขาจะพาเอาบุญและบาปนั้นไป
อนึ่ง บุญและบาปนั้นย่อมเป็นของติดตามเขาไปประดุจเงา
ติดตามตัวไป ฉะนั้น เพราะฉะนั้น บุคคลพึงทำกัลยาณกรรม
สะสมไว้เป็นสมบัติในปรโลก ด้วยว่า บุญทั้งหลายย่อมเป็น
ที่พึ่งของสัตว์ทั้งหลายในปรโลก

บุพกรรมของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๓)

๓๐๔

การได้อัตภาพเป็นมนุษย์ ถือเป็นโอกาสอันประเสริฐสุดของการเกิดมาเพื่อสร้างบารมีกันจริงๆ แม้หมู่มสัตว์เหล่าอื่นอีกเป็นอันมาก ก็ปรารถนาที่จะได้มาเกิดเป็นมนุษย์เช่นเดียวกับเรา เพราะเป็นอัตภาพเดียวที่มีโอกาสดีในการสั่งสมบุญบารมีให้กับตนเองได้อย่างเต็มที่ เมื่อเราได้ในสิ่งที่ได้โดยยากที่สัตว์ทั้งหลายปรารถนา กันแล้ว ก็ต้องใช้โอกาสนี้ให้เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง รู้จักประคับประคองตัวของเรา ให้ดำเนินชีวิตอยู่บนหนทางแห่งความดีให้ได้ตลอดไปบนเส้นทางแห่งบุญ ชีวิตจึงจะมีคุณค่า เพราะบุญเท่านั้นที่จะช่วยคุ้มครองเราให้ปลอดภัย โดยเฉพาะบุญที่เกิดจากการเจริญสมาธิภาวนา เป็นประจำสม่ำเสมอ จะช่วยให้เส้นทางไปสู่อายตณนิพพานของเราสะดวกสบายยิ่งขึ้น และจะถึงที่หมายโดยปลอดภัยอย่างรวดเร็ว

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ปิยสูตร ว่า

“หมู่มสัตว์ที่มากเกิดแล้วจะต้องตายในโลกนี้ ย่อมทำกรรมอันใดไว้ คือบุญและบาปทั้งสองประการ บุญและบาปนั้นแล เป็นสมบัติของเขา และเขาจะพาเอาบุญและบาปนั้นไป อนึ่ง บุญและบาปนั้นย่อมเป็นของติดตามเขาไปประดุจเงาติดตามตัวไป ฉะนั้น เพราะฉะนั้น บุคคลพึงทำกัลยาณกรรมสะสมไว้เป็นสมบัติในปรโลก ด้วยว่า บุญทั้งหลายย่อมเป็นที่พึงของสัตว์ทั้งหลายในปรโลก”

บุพกรรมของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๓)

๓๐๕

การเดินทางไกลในสังสารวัฏแต่ละภพแต่ละชาติ มิใช่จะผ่านไปอย่างเปล่าๆ มีสิ่งหนึ่งที่ติดตามตัวเราไปด้วยคือบุญและบาป หากภพชาติไหนได้กัลยาณมิตร ได้เกิดในถิ่นที่เหมาะสม ก็สามารถที่จะสร้างบุญกุศลติดตามตัวไปได้เต็มที่ แต่ถ้าห่างเหินจากกัลยาณมิตรคอยชี้แนะหนทางสวรรค์ หรือประมาทพลั้งพลาดไปทำบาปอกุศลเข้า วิบากกรรมนั้นก็จะติดตามคอยขัดขวางเป็นอุปสรรคในชีวิต และกรรมบางอย่างจะให้ผลไปทุกภพทุกชาติตราบกระทั่งเข้าสู่พระนิพพาน

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสเล่าถึงบุพกรรมของพระองค์เองไว้ว่า ได้เคยทำกรรมอะไรไว้บ้าง แม้แต่ภพชาตินี้ที่เป็นชาติสุดท้ายของพระองค์ นอกจากบุญจะทำงานและส่งผลอย่างเต็มที่แล้ว บาปอกุศลที่เคยทำเอาไว้ในอดีตก็ยังตามมาทัน และส่งผลในภพชาติสุดท้ายนี้ด้วย

*การที่พระองค์ถูกพระเทวทัตปล่อยช้างนาฬาคีรีวิ่งเข้าใส่ ด้วยหมายใจว่าจะปลงพระชนม์นั้น เนื่องจากภพในอดีต พระโพธิสัตว์บังเกิดเป็นคนเลี้ยงช้าง เมื่อช้างอ้วนหน้าสำราญแล้วก็ขึ้นขี่ช้างเที่ยวเล่นไปตามถนนใหญ่ เห็นพระปัจเจกพุทธเจ้า

บุพกรรมของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๓)

๓๐๖

กำลังเดินบิณฑบาตสวนทางผ่านมาบังเอิญว่าข้างเห็นผ้าสีเหลือง แล้วเกิดอาการตกใจ มันจึงไม่กล้าเดินต่อไป แต่คนเลี้ยงช้างไม่พอใจที่พระปัจเจกพุทธเจ้าเป็นต้นเหตุให้ช้างของตัวเองตกใจ เกิดอกุศลจิตเข้าครอบงำจิตใจ จึงใช้ตะขอเหล็กกลับที่กระพองช้างไล่ช้างเข้าไปใส่พระองค์ท่านทันที

แต่พระปัจเจกพุทธเจ้าทรงมีฤทธิ์มาก อาศัยความอนุเคราะห์นายควาญช้าง ไม่อยากให้ได้บาปมากกว่านี้ จึงเหาะหนีไปที่อื่นเสีย แต่ด้วยวิบากกรรมนั้น ท่านต้องไปเสวยทุกข์ในอบายเป็นเวลายาวนาน เมื่อมาในภพชาตินี้ ช้างนาฬาคีรีซึ่งถูกนายควาญช้างมอมเหล้าแล้ว ได้วิ่งไปตามถนน และมุ่งเข้าไปเพื่อหวังทำร้ายพระบรมศาสดาพร้อมด้วยเหล่าพระสาวกซึ่งกำลังบิณฑบาตโปรดมหาชนอยู่นั้น ทำให้ชาวเมืองพากันแตกตื่นวิ่งหนีเอาตัวรอดกันจ้าละหวั่น แต่ก็อาศัยเมตตาอนุภาพอันไม่มีประมาณ เมื่อช้างวิ่งมาถึงพระพุทธองค์ ก็หายจากอาการตกมัน กลายเป็นช้างเชื่องขึ้นทันที ตั้งแต่นั้นมา ช้างนาฬาคีรีก็ได้ชื่อใหม่ว่า ช้างธนบาล

แล้วการที่พระองค์ทรงถูกหมอบี๊ขวักไขว่ เนื่องจากในอดีตกาล พระโพธิสัตว์ได้เป็นพระราชา แต่ไม่ตั้งมั่นในทศพิธราชธรรม เพราะมีแต่ข้าราชการบริพารที่เป็นคนพาล ทำให้เป็นคน

บุพกรรมของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๓)

๓๐๓

หยาบช้า ไม่เป็นที่รักของพสกนิกร และเหล่าอาณาประชาราษฎร์ ก็อยู่ด้วยความหวาดระแวง เวลาพระราชาสด็จไปที่ไหน พสกนิกรต่างได้รับความเดือดร้อนกันถ้วนหน้า

มีอยู่วันหนึ่ง พระราชาทรงถือพระขรรค์ เสด็จไปใน เมืองตามลำพัง เจอใครที่ไม่แสดงความเคารพหรือกีดขวางทาง ก็เอาพระขรรค์ฟันใส่ทันที ทำให้ถึงแก่ความตายกันหลายคน ด้วยวิบากกรรมนั้น พระราชาได้ตกไปอยู่ในนรกเสียทุกขีใน ทุกคติเป็นเวลายาวนาน เมื่อพ้นจากนรกก็มาบังเกิดเป็นสัตว์- เดียวรจนาอีกหลายร้อยชาติ เมื่อมาภพชาตินี้ แม้จะได้เป็น พระพุทธเจ้าแล้ว วิบากกรรมเล็กๆ น้อยๆ ที่เคยทำเอาไว้ตั้งแต่ ครั้งยังเป็นอนินยตโปธิสัตว์อยู่ ก็ยังตามมาส่งผล ทำให้ก้อนหินที่ พระเทวทัตกลิ้งลงมากะทบฝ่าพระบาท จนเกิดห้อพระโลหิต แผลนั้นกลายเป็นฝีพุพองขึ้น พระองค์ถูกหมอชีวกผ่าหนังที่บวม จึงหายเป็นปกติ

นอกจากนี้ยังมีกรรมอีกอย่างหนึ่ง ที่ตามบีบคั้นพระองค์ อยู่เป็นประจำ คือพระองค์ทรงเป็นโรคปวดศีรษะ เหมือนมีใคร เอาช้อนมาบีบกระหม่อมพระองค์เอาไว้ แต่อาศัยธรรมะภายใน ทำให้สามารถระงับความเจ็บปวดเหล่านั้นไว้ได้ ที่เป็นเช่นนี้ เพราะในอดีตพระโพธิสัตว์บังเกิดเป็นหัวหน้าของชาวประมง

บุพการีของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๓)

๓๐๘

เนื่องจากชีวิตชาวประมงต้องทำปาณาติบาต ต้องทุบหัวปลาเป็นประจำ บางปีคนทั้งหมู่บ้านใช้ยาพิษโรยลงแม่น้ำเพื่อจับปลามาขาย เมื่อปลาในบริเวณนั้นทนยาพิษไม่ไหวก็ตายกันหมดด้วยกรรมนั้น แม้จะได้บรรลุความเป็นพระลัมมาลัมพุทธเจ้าแล้ว วิชากรรมก็ยังส่งผลให้พระองค์ต้องเป็นโรคปวดศีรษะอยู่เป็นประจำ ส่วนเหล่าศากยะซึ่งเป็นพระประยูรญาติต้องถูกพระเจ้าวิทูททะฆ่าตายหมดทั้งราชตระกูลด้วยเช่นกัน

การที่พระผู้มีพระภาคเจ้า แม้ทรงบำเพ็ญมหาทานบารมีไว้มาก แต่ภพชาตินี้พระพุทธร่องค์พร้อมด้วยพระสาวกต้องลำบากในเรื่องการแสวงหาอาหารถึง ๓ เดือน เนื่องจากว่า ภพชาติในอดีต พระโพธิสัตว์เคยบังเกิดเป็นลูกชาวบ้าน เป็นเด็กเกเรวันหนึ่งขณะกำลังเล่นกับเพื่อนด้วยความสนุกสนานอยู่นั้น เหลียวไปเห็นสาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า ผู้สละกำลังฉันอาหารที่มีรสอร่อย จึงด่าทอว่า “สมณะโง่! ท่านจงกินข้าวแดงเถอะ อย่าได้กินอาหารประณีตที่เขานำมาถวายเลย”

เพราะวิชากรรมนั้น นอกจากจะเสวยทุกข์ในอบายภูมิเป็นเวลายาวนานแล้ว ภพชาตินี้ในสมัยที่ทรงจำพรรษาที่เมืองเวรัญชา มารผู้มีบาปได้ดลใจชาวบ้านทั้งหมด ไม่ให้ทำการถวายภัตตาหารแด่พระพุทธร่องค์และหมู่ภิกษุสงฆ์ ๕๐๐ รูป แต่ก็ยังโชคดีที่อาศัยพวกพ่อค้าม้า ซึ่งเพิ่งเดินทางมาถึงหลังจากที่มาร

บุพการิมของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๓)

๓๐๕

จิตใจชาวเมืองหมดแล้ว ได้เข้ามาถวายข้าวแดงซึ่งเป็นอาหารของม้าแต่ภิกษุสงฆ์อยู่เป็นประจำ พอยังอึดภาพให้เป็นไปได้ แต่อาศัยมหาทานบารมีที่พระองค์ทรงสั่งสมไว้ดีแล้ว เทวดาในพันธจักรวาลจึงพากันใส่โอฆารสอันเป็นทิพย์ ทำให้อาหารมีโอชะมากกว่าปกติ แม้พระผู้มีพระภาคเจ้าจะเสวยข้าวแดงตลอดไตรมาส แต่ก็ทรงอิมด้วยธรรมรสอันยอดเยี่ยม มีธรรมปิติ ทรงเข้านิโรธสมาบัติ เสวยวิมุตติสุข สุขที่เกิดจากการตรัสรู้ธรรม ทำให้พระวรกายเปล่งปลั่งผ่องใสอยู่ตลอดเวลา

ส่วนที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงเป็นโรคปวดหลังอยู่บ่อยๆ เพราะในอดีต พระองค์เคยเกิดเป็นลูกเศรษฐี สมบูรณ์ด้วยกำลัง แต่ค่อนข้างเตี้ย วันหนึ่งท่านเข้าร่วมแข่งขันมวยปล้ำกับนักมวยปล้ำที่มีรูปร่างใหญ่โต พระโพธิสัตว์มีเรี่ยวแรงมากกว่า จึงยกนักมวยปล้ำคนนั้นขึ้นเหนือศีรษะ แล้วหมุนในอากาศ จากนั้นก็ทุ่มลงบนพื้นอย่างแรง ทำให้นักมวยปล้ำที่สูงใหญ่คนนั้นถึงกับหลังหัก พระโพธิสัตว์ได้รับรางวัลจำนวนมาก และด้วยความสงสารนักมวยปล้ำนั้น ท่านได้ทำการตัดกระดูกให้เป็นปกติเหมือนเดิม แต่ด้วยวิบากกรรมนั้น ทำให้พระองค์เกิดอาการปวดหลังเป็นครั้งคราวไป สมัยใดที่ทรงปวดหลังมาก ก็ทรงรับสั่งเรียกให้พระสารีบุตรหรือพระโมคคัลลานะแสดงธรรมแทนพระองค์ แล้วเสด็จเข้าไปพักในพระคันธกุฎี

บุพการีกรรมของพระพุทธเจ้า ตอนที่ (๓)

๓๑๐

เห็นไหมว่า พระผู้มีพระภาคเจ้าแม้จะเป็นผู้ลอบบาป
ได้แล้ว คือการกระทำของพระองค์ในภพชาตินี้ จะไม่ส่งผลเป็น
วิบากในภพชาติหน้า เพราะทรงตัดภพชาติได้หมดสิ้น ตั้งแต่
สมัยที่ตรัสรู้ได้ดวงไม้มะลิ้นพระศรีมหาโพธิ์ แต่ถึงกระนั้น ก็ยังไม่
หลุดพ้นจากแรงกรรมที่เป็นอกุศลซึ่งตามส่งผลในภพชาติสุดท้าย
ทำให้การเผยแผ่พระพุทธศาสนาบางช่วงบางตอนต้องมีอุปสรรค
แต่กรรมเหล่านั้นจะไม่ส่งผลต่อไปถึงภพเบื้องหน้าได้อีก

เมื่อเราทราบกันอย่างนี้ดีแล้ว ก็อย่าได้ประมาทกัน
ให้ลัสมแต่บุญกุศลล้วนๆ อย่าปล่อยให้บาปอกุศลเข้ามาในจิตใจ
จะได้มีแต่วิบากที่เป็นบุญเป็นความสุขติดตามตัวเราไปทุกภพ
ทุกชาติ เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจะต้องไม่ประมาท แม้ชาตินี้
เราอาจไม่ได้พลาดพลั้งไปทำบาปอกุศลอะไรไว้ แต่เราก็ไม่รู้ว่า
เคยทำกรรมอะไรเอาไว้ในอดีตชาติที่ผ่านมาบ้าง จึงต้องเร่ง
หมั่นสั่งสมบุญบารมีให้เต็มที่ ทำบุญจนบาปไม่ได้ช่อง บาปไม่
สามารถส่งผลกันไปเลย และทุ่มเทสร้างบารมีจนกว่าบารมีจะ
เต็มเปี่ยม เพื่อไปถึงเป้าหมายปลายทางคืออายุตถนิพพานกัน
ทุกๆ คน

๑๔

สิ่ง ที่ บรรพ บุรุษ

ร อ ค อ ย

ความวิบัติอันเป็นโทษทางกาย ๓ ประการคือ การฆ่า
การลัก การประพฤติดิฉันในกาม และโทษทางวาจา ๔ ประการ
คือ พุดโกหก หยาบคาย ส่อเสียด เพ้อเจ้อ และโทษทางใจ
๓ ประการคือ อภิชณา พยาบาท มิจฉาทิฎฐิ ย่อมมีวิบาก
เป็นทุกข์

สิ่งทีบรรพบุรุษรอคอย

๓๑๓

โลกเรานี้เป็นโลกแห่งปัญหา ไม่ว่าจะเป็นชนชั้นสูง ชั้นกลาง หรือชั้นล่าง ล้วนประสบปัญหาทั้งสิ้น ต่างกันแต่ว่ามากหรือน้อย บางคนไม่มีกัลยาณมิตร จึงต้องประสบปัญหาทั้งในโลกนี้และโลกหน้า ตั้งแต่ปัญหาในตัวของเราเอง ปัญหาในบ้าน นอกบ้าน หมู่บ้าน ตำบล อำเภอ จังหวัด ประเทศ นานาชาติทั่วโลก ไม่มีประเทศไหนที่ไม่มีปัญหา ไม่มีครอบครัวไหนในโลกที่ไม่มีปัญหา ไม่มีบุคคลไหนในโลกที่ไม่มีปัญหา แม้ในปรโลกก็ยังมีปัญหาตามมาหลังจากตายไปแล้ว ต้องไปรับทุกข์ทรมานในอบายก็มี เพราะฉะนั้นควรยุติปัญหาด้วยความดี ด้วยทาน ศีล ภาวนา ดวงปัญญาจะได้เกิด พอปัญญาเกิดก็แก้ปัญหาได้ ถ้าเอาคนมีปัญญามารวมกัน ขจัดปัญหาไปให้ถึงต้นเหตุ ความทุกข์ทรมานทั้งหลายจะหมดไป ฉะนั้นการแก้ปัญหาที่ได้ผลต้องเริ่มต้นที่จิตใจ เมื่อใจเราเป็นกุศล ใจหยุด ใจนิ่ง ใจสงบ ก็จะพบทางออก และช่องทางแห่งความสำเร็จ

มีพระพุทธวณะเรื่องการกระทำที่มากใน อังคุตตรนิกาย ทสกนิบาต ว่า

“ดูก่อนท่านผู้เห็นภัยในวัฏสงสารทั้งหลาย เราตถาคตเมื่อไม่รู้แล้ว ย่อมไม่กล่าวถึงความสิ้นสุดแห่งกรรม ที่สัตว์ได้ตั้งใจกระทำสั่งสมขึ้นก็วิบากนั้นอันสัตว์ผู้กระทำพึงได้เสียทั้งในปัจจุบัน ในอภัพพัตถไป และในภพชาติต่อไป

สิ่งที่บรรพบุรุษรอคอย

๓๑๔

ความวิบัติอันเป็นโทษทางกาย ๓ ประการคือ การฆ่า การลัก การประพฤติดินกาม และโทษทางวาจา ๔ ประการคือ พุดโกหก หยาบคาย ส่อเสียด เพ้อเจ้อ และโทษทางใจ ๓ ประการคือ อภิชฌา พยาบาท มิจฉาทิฏฐิ ย่อมมีวิบากเป็นทุกข์”

การกระทำทุกอย่างของเราล้วนมีผลทั้งสิ้น ไม่ว่าจะด้วยความคิด ด้วยคำพูด หรือด้วยการกระทำ ทั้ง ๓ ทางนี้ให้ผลทั้งดีและชั่ว ขึ้นอยู่กับการประกอบเหตุ ถ้าทำดีก็เกิดผลดีมีสุขเป็นกำไร ถ้าทำชั่วก็เกิดผลไม่ดีมีทุกข์เป็นกำไร เราชาวพุทธเข้าใจเรื่องนี้ดีอยู่แล้ว และคุ้นเคยในเรื่องการอุทิศส่วนกุศลไปให้ผู้ล่วงลับไปแล้ว ซึ่งท่านเหล่านั้นที่ไปเสวยสุขอยู่ในสุคติโลกสวรรค์ก็มี ไปรับกรรมอยู่ในอบายก็มี เรื่องนี้พระยามิลินท์เคยตั้งข้อสงสัย ตรัสถามพระนาคเสน ซึ่งเป็นพระอรหันต์ว่า

“ข้าแต่พระนาคเสนผู้ปรีชาญาณ ทายกทายิกาทั้งหลายในโลกนี้ เมื่อทำบุญมีทานเป็นต้น ย่อมอุทิศส่วนกุศลไปให้ผู้ทำกาลกิริยาตายไปแล้ว ปัญหาของข้าพระองค์มีอยู่ว่า คนที่ตายไปสู่ปรโลกแล้ว จะได้รับส่วนกุศลที่ญาติได้อุทิศไปหรือไม่”

พระนาคเสนเถระ เมื่อสดับปริศนาของพระราชา จึงมีเถรวาจาว่า “ขอถวายพระพร ที่ได้รับก็มี ที่ไม่ได้รับก็มี เพราะ

สิ่งที่เป็นพรพรหมหรือคอย

๓๑๕

มนุษย์ที่ละจากโลกนี้ไปมีคติมากหลาย บางจำพวกประกอบกรรมดี ไปบังเกิดเป็นอรุปรหมก็มี เป็นรูปพรหมก็มี เป็นชาวสวรรค์ก็มี ได้เสวยทิพยสมบัติในภพภูมิที่ตนเข้าถึงเป็นสุขหนักหนา ที่กลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีกก็มี ได้รับความสุขบ้างทุกข์บ้างปะปนกันไป และบางจำพวกที่ประกอบอกุศลกรรมเมื่อละโลกไปแล้วต้องไปบังเกิดในนรกขุมต่างๆ ทั้งขุมใหญ่ ขุมบริวาร และยมโลกก็มี ที่มาเป็นอสุรกาย มีกายน่าเกลียด น่ากลัวก็มี ที่มาเกิดเป็นเปรตในเปตโลกก็มี มาเกิดเป็นสัตว์เดียรัจฉานผู้ตกต่ำ มีกิจปกติ ๓ อย่างคือ การกิน การหลับ และการเสพเมถุนก็มี ส่วนมนุษย์ที่ไปสู่ปรโลก ในกำเนิดเปรตประเภทหนึ่งคือ ประตตูปชีวีเปรต เปรตประเภทนี้สามารถรับส่วนกุศลที่หมู่ญาติอุทิศไปให้ได้ ทั้งนี้เพราะมีอกุศลเบาบางสามารถถอนโมทนาในส่วนบุญที่เขาอุทิศไปให้ได้”

เมื่อพูดถึงเรื่องเปรต เราก็คงต้องมาทำความเข้าใจกันก่อนว่า เปตติวิสัยภูมิแปลว่าอะไร เปตโลกหรือเปตติวิสัยภูมิแปลว่า ภูมิเป็นที่อยู่ของเหล่าสัตว์ที่ห่างไกลจากความสุข ใครที่พลั้งพลาดไปก่อบาปอกุศลเข้า จนเป็นเหตุให้ต้องไปเกิดในภพภูมินี้ ก็จะเป็นผู้ที่เต็มไปด้วยความทุกข์ทรมาน มีความหิวโหยอยู่ตลอดเวลา ซึ่งชีวิตในเปตโลกนั้นมีอยู่หลายประเภทที่มีปรากฏในคัมภีร์ทางพระพุทธศาสนา ก็มีดังต่อไปนี้คือ

สิ่งที่บรรพบุรุษรอคอย

๓๑๖

*๑. **วิชชาตเปรต** เป็นเปรตที่มีฤทธิ์มาก เพราะตอนเป็นมนุษย์ เคยศึกษาอยู่ในพระพุทธศาสนา แต่ว่าได้ประพฤติดีพลาตจึงต้องมาเสวยวิบากกรรม

๒. เปรตที่กินของไม่สะอาดมี ๓ จำพวกคือ **วันตาสาเปรต** เปรตชนิดนี้รูปร่างน่าเกลียด เที้ยวเดินโซซัดโซเซเสวยทุกขเวทนา หากินเสลดน้ำลายเป็นอาหาร และ**กุกขาทาเปรต** เปรตเที้ยหากินซากศพเป็นอาหาร และ**คุทธาทาเปรต** เปรตจำพวกนี้มีกลิ่นเหม็นสาบน่าสะอิดสะเอียน มีอุจจาระปัสสาวะเป็นอาหาร

๓. **อัคคีชาลมุขาเปรต** เปรตประเภทนี้ถูกวิบากกรรมบันดาลให้มีเปลวไฟแลบออกจากปากตลอดเวลา ไฟได้ไหม้ปากและลิ้นของเปรตได้รับความทุกข์ทรมานแสบร้อนแสนสาหัส ครั้นทนไม่ได้ก็วิ่งร้องลั่นอยู่อย่างนั้นจนกว่าจะหมดกรรม

๔. **สุจิมุขาเปรต** เปรตประเภทนี้มีรูปร่างพิกล ร่างกายผอมโซดำเกรียม เท้าทั้งสองข้างใหญ่โต ท้องใหญ่ มีคอยาว มีปากเล็กเท่ารูเข็ม มีแต่ความอดอยาก

๕. **ตัณหาชิตาเปรต** ที่ได้ชื่อนี้เพราะว่ามีความอยากข้าวอยากน้ำเป็นกำลัง เที้ยวเดินตระเวนเสาะหาอาหารและน้ำ

สิ่งที่บรรพบุรุษรอคอย

๓๑๓

ครั้นพอมาทบหนองน้ำหมายจะต็มกิน พอเข้าไปใกล้วิบากกรรม ก็บันดาลให้น้ำเหือดหายไปหมด จึงต้องทนทิวช่อต่อไป

๖. **นิชฌามกเปรต** มีเขี้ยวยื่นงอกออกจากปาก ผมเผ้ายาวรุงรัง ริมฝีปากบนห้อยย้อยลงมาทับริมฝีปากล่าง ตัวสูงชะลูดเหมือนลำตาล เท้าและมือเหมือนเบ้าง่อย

๗. **ลัพพังคเปรต** มีรูปร่างใหญ่โต เล็บเท้าและเล็บมือยาวคมแตงอ้งุ้ม แล้วยังใช้เล็บตะกุยร่างของตนจนเป็นแผลเลือดไหลออกมา แล้วก็ต็มกินเลือดของตัวเอง

๘. **ปัพพัตตคเปรต** เปรตประเภทนี้ร่างกายใหญ่โตเหมือนภูเข า ในเวลากลางคืนทั่วกายจะถูกไฟไหม้ ในเวลากลางวันปรากฏเป็นควันร้อนระอุรอบกาย

๙. **อชคราติเปรต** เป็นเปรตที่มีรูปร่างแตกต่างกันหลากหลายชนิด บ้างก็รูปร่างเหมือนงูเหลือม บ้างก็เหมือนจระเข้ เป็นต้น แต่ถูกไฟไหม้ทั่วกาย

๑๐. **มทิทธิกาเปรต** เปรตมีฤทธิ์เหาะเหินเดินอากาศได้ แต่กินสิ่งสกปรกโสโครกเช่น อุจจาระของมนุษย์ เป็นต้น

๑๑. **เวมานิกเปรต** เป็นเปรตที่มีชีวิตเป็นอยู่ดีกว่าทุกประเภท มีวิมานอันเป็นทิพย์ มีเปรตบริวารรับใช้ แต่พอถึงคราวเสวยผลกรรมก็ต้องไปรับกรรม

สิ่งที่บรรพบุรุษรอคอย

๓๑๘

๑๒. **ปรทัตตูปชีวีเปรัต** เป็นเปรัตประเภทเดียวที่รับส่วนกุศลได้ เมื่อมีผู้อุทิศส่วนกุศลไปให้ ดังเรื่องของอดีตพระราชาองค์หนึ่ง ที่ท่านเคยพลั้งพลาดล่วงเกินต่อพระปัจเจกพุทธเจ้า ด้วยการด่าบริภาษ พอหลับสยตาไปได้หน่อยหนึ่ง ก็เกิดอาการเร้าร้อนหิวกระหาย และได้สวรรคตลง

เมื่อละโลกก็ไปสู่เวจีมหานรก พอพ้นจากเวจีก็มาขุมบริวาร และไปเป็นเปรัต หมดกรรมจากเปรัตก็มาเกิดเป็นคนยากจน แต่ระลึกชาติได้ จึงกลัวบาปกรรมแล้วออกบวชจนได้บรรลุลหัตถผล ส่วนพ่อแม่และพี่ชายสร้างอกุศลกรรมตายไปก็ไปเป็น**ปรทัตตูปชีวีเปรัต** จึงมาขอส่วนบุญ พระเถระก็อุทิศส่วนกุศลไปให้ ทำให้เปรัตเหล่านั้นพ้นทุกข์ ได้กายทิพย์ที่สวยงาม มีอาหารทิพย์และอาภรณ์ทิพย์ ที่ได้อนุโมทนาในทานของพระเถระ ที่ถวายบิณฑบาตและไตรจีวรแด่หมู่สงฆ์

เพราะฉะนั้น ยังมีบรรพบุรุษของเราอีกมาก ที่กำลังรอคอยให้เราทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ ท่านเหล่านั้นรอคอยด้วยใจจดใจจ่อ บางท่านได้รับความทุกข์ทรมานในอบายยังรับส่วนบุญไม่ได้ก็มี แต่บุญก็จะไปคอยอยู่ ต่อเมื่อกรรมเบาบางลงอยู่ในภาวะที่รับได้ก็จะรับบุญที่เราอุทิศไปให้ได้ แต่อย่างไรก็ตามเราทำบุญเราก็เป็นผู้ได้ก่อน ได้ความสุขความสบายใจ และกุศลผลบุญนี้จะนำเราไปสู่สุคติกันทุกๆ คน

๑๕

กรรมของ
การไม่ เป็น ภรรยาที่ดี

คนพาทำบาปกรรมทั้งหลาย ก็ไม่รู้สีกตัว

ผู้มีปัญญาทรา

ย่อมเดือดร้อนเพราะกรรมของตนในภายหลัง จุจถูกไฟไหม้

กรรมของการไม่เป็นภรรยาที่ดี

๓๒๑

คำสอนในทางพระพุทธศาสนาเป็นอมตธรรมอันล้ำค่า เป็นสิ่งที่สามารถนำพาสรรพสัตว์ทั้งหลายผู้ปฏิบัติตาม ให้ไปสู่ ความบริสุทธิ์หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะได้อย่างแท้จริง โดยขึ้นอยู่กับว่าจะทุ่มเทแรงกายแรงใจ มุ่งเข้าไปศึกษาคำสอนและ ลงมือปฏิบัติกันมากน้อยเพียงไร เพราะกว่าที่พระพุทธศาสนา จะบังเกิดขึ้นมาในโลกได้ เป็นสิ่งที่ยากแสนยาก จะต้องมีพระ- สัมมาสัมพุทธเจ้ามาบังเกิดขึ้น และกว่าที่พระองค์จะได้ตรัสรู้ เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์จะต้องทุ่มเทสร้าง บารมีย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน ยอมอดทนทุกอย่างเพื่อสร้าง บารมีให้แก่อุปการชน จนกระทั่งได้ตรัสรู้จนตรัสรู้ธรรมโพธิญาณ เป็นที่พึ่งของโลก การบังเกิดขึ้นของพระองค์ท่าน จึงเป็นไปเพื่อ ประโยชน์สุขแก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย ดังนั้น ใครก็ตามที่ประพฤติ ตามพุทธโอวาทชีวิตก็จะประสบแต่ความเจริญรุ่งเรืองอย่างเดียว

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“อถ ปาปานิ กมฺมานิ กรํ พาโล น พุชฺชติ
เสหิ กมฺเมหิ ทุมฺเมโธ อคฺคิทฺทโธว ตปฺปติ

คนพาลทำบาปกรรมทั้งหลาย ก็ไม่รู้สึกลึกตัว ผู้มีปัญญา
ทราชม ย่อมเดือดร้อนเพราะกรรมของตนในภายหลัง ดุจถูก
ไฟไหม้”

กรรมของการไม่เป็นภรรยาที่ดี

๓๒๒

คนส่วนใหญ่ที่ชอบทำบาปอกุศลเป็นอาจิณ เพราะเขายังไม่เห็นผลของบาปว่า จะส่งผลเป็นวิบากอันเผ็ดร้อนเพียงไร และจะเสียใจกี่ต่อเมื่อบาปนั้นตามส่งผล กว่า จะทราบได้ในเวลาต่อมาก็สายเกินไป แก่ไขอะไรไม่ได้อีกแล้ว เหมือนคนที่ไปลักขโมยเที่ยวจี้ปล้นผู้อื่น เมื่อถูกตำรวจจับกุมเข้าคุกเข้าตารางแล้ว จะอ้อนวอนขอร้องเจ้าหน้าที่ว่า ให้อภัยตัวไปเถอะ แล้วรับรองว่าจะไม่ไปลักขโมยปล้นใครเขาอีก เจ้าหน้าที่บ้านเมืองก็คงไม่ยอมปล่อยหรือลดหย่อนผ่อนโทษให้ตามคำขอเช่นนั้นได้ มีแต่ต้องตัดสินคดีความไปตามกฎหมายบ้านเมือง หากผิดก็ว่าไปตามผิด ทำความผิดมากก็มีโทษมาก แต่ถ้าไม่ได้ทำผิดถึงขั้นร้ายแรงอะไร ก็เพียงถูกปรับหรือสั่งสอนตักเตือนให้หลาบจำ แล้วให้ญาติมาประกันตัวออกไป

แต่เรื่องของการเสวยวิบากกรรมในทุกคติภูมิ มีความลำบากแสนสาหัสยิ่งกว่าการรับโทษในเมืองมนุษย์มากนัก จะนำเงินทองไปเพื่อทำการช่วยเหลือบุญชาติที่ตกไปในอบายภูมิให้หลุดพ้นออกมาได้ไม่ได้ ต้องอาศัยกำลังบุญอย่างเดียวเท่านั้น จึงจะช่วยให้พ้นจากทุกข์ในอบายได้ คำกล่าวของผู้รู้ถึงบอกเอาไว้ว่า ปุณฺณานิ ปฺรโลกลสมิ ปติฏฺฐา โหนฺติ ปาณินิ คือบุญเท่านั้นเป็นที่พึ่งของหมู่สัตว์ทั้งหลายในปรโลก

กรรมของการไม่เป็นภรรยาที่ดี

๓๒๓

*เหมือนในครั้งอดีตกาลมีอุบาสกอยู่ท่านหนึ่งชื่อนันทิเสน เป็นผู้มั่งคั่งร่ำรวยในพระพุทธานุศาสน์ หมั่นทำบุญให้ทานไม่เคยขาด ส่วนภรรยาของท่านชื่อ นันทา เป็นคนดื้อรั้น เอาแต่ใจตนเอง เป็นภรรยาชนิดวาทกิริยา คือเป็นคนตระหนี่เหนียวแน่น พุดจาหยาบคายทั้งต่อสามีและเพื่อนบ้าน ไม่เคารพยำเกรงต่อญาติผู้ใหญ่ แต่นันทิเสนก็ยังอดทนอยู่ร่วมกับนาง เพราะไม่อยากให้ครอบครัวแตกแยก ต่อมาภรรยาเสียชีวิตลง ไปบังเกิดในกำเนิดของเปรต ได้มาแสดงตนในที่ไม้อิลจากหมู่บ้านนั้น นันทิเสนอุบาสกเห็นนางเปรตเข้ามาหา แต่ก็จำไม่ได้ เพราะรูปร่างหน้าตาของนางเปลี่ยนไป จึงได้ถามว่า “ท่านมีผิวพรรณดำ มีรูปร่างน่าเกลียดน่ากลัว เนื้อตัวหยาบกร้าน มีตาเหลือก เขี้ยว งอกออกเหมือนหมู ท่านเป็นมนุษย์หรืออมมนุษย์ กันแน่”

นางเปรตตอบว่า “ข้าแต่ท่านนันทิเสน เมื่อก่อนฉันชื่อนันทา เป็นภรรยาของท่านเอง แต่เพราะทำบาปอกุศลเอาไว้ จึงจากโลกนี้ไปสู่เขตโลก แม้แต่ผ้าห่มผ้าห่มก็ไม่มีให้ใส่ ต้องทนหนาวร้อนทรมานอยู่ในเขตดิวิสัยนี้ ฉันอยากจะกลับไปเป็นมนุษย์ เป็นศรีภรรยาของท่านเพื่อจะได้ทำบุญกุศลให้ยิ่งๆ ขึ้นไป”

กรรมของการไม่เป็นภรรยาที่ดี

๓๒๔

นันทิเสนถามว่า “แล้วท่านทำกรรมชั่วอะไรไว้บ้างล่ะ จึงมาเกิดเป็นเปรต”

นางเปรตซีเปลือยผู้นำสงสาร ก็สารภาพบาปกรรมที่ตนเป็นคนดุร้ายและตระหนี่ในสมัยที่เป็นมนุษย์ พร้อมทั้งอ้อนวอนขอร้องสามีให้ช่วยนางให้พ้นจากทุกข์ในเปตโลก ด้วยความรักและสงสารนาง นันทิเสนจึงบอกว่า “เออละ เราจะให้ผ้านุ่งผ้าห่มแก่ท่านเอง ท่านจงนุ่งผ้าผืนนี้แล้วตามเรามาที่บ้าน เมื่อไปถึงจะได้ประดับเสื้อผ้าอาภรณ์ และรับประทานอาหารหวานคาวอีกมากมาย ท่านจะได้พบหน้าลูกชาย ลูกสาว และลูกสะใภ้ของท่านอีกด้วย”

นางเปรตรู้ว่าอดีตสามีมีความรักและเมตตาต่อนางยังไม่เสื่อมคลาย ก็รู้สึกดีใจ แต่เพราะการให้เสื้อผ้าอาภรณ์ของนันทิเสนนั้นยังไม่ถูกหลักวิชา นางไม่สามารถสวมใส่ได้ จึงบอกกับนันทิเสนว่า “ถึงท่านจะให้ผ้าราคาแพงแค่ไหนแก่ดิฉัน ผ้าผืนนั้นก็ไม่สามารถสำเร็จประโยชน์แก่ดิฉันได้เลย ขอให้ท่านถวายสังฆทานแก่ภิกษุสงฆ์ผู้สมบูรณ์ด้วยศีล ผู้ปราศจากราคะเป็นพหูสูต บำรุงท่านเหล่านั้นให้อิ่มหนำด้วยข้าวน้ำ แล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้ฉัน เมื่อท่านทำอย่างนั้น ก็จะสำเร็จประโยชน์”

เมื่อนันทิเสนอุบาสกรับค่านางแล้ว ก็รีบกลับไปบ้าน

กรมของการไม่เป็นภรรยาที่ดี

๓๒๕

สั่งตระเตรียมอาหารหวานคาวเป็นอันมากเพื่อถวายพระสงฆ์ โดยปกติตนเองก็มีความเลื่อมใสในพระรัตนตรัยอยู่แล้ว แต่วันนั้น ได้ทำอย่างประณีตเป็นพิเศษ ได้ถวายข้าว น้ำ ของเคี้ยว ผ้า เสนาสนะ ร่ม ของหอม ดอกไม้ และรองเท้า แล้วอุทิศส่วนกุศล ไปให้นางนันทา ข้าว น้ำ และเครื่องนุ่งห่มอันเป็นทิพย์ก็บังเกิดขึ้นแก่เปรตซีเปลือย นางได้กายใหม่อันเป็นทิพย์ที่เกิดจากการ อนุโมทนาบุญในทานนั้น นางมีร่างกายสะอาด ผิวพรรณวรรณะ ผ่องใส อิ่มหน่ำสำราญด้วยข้าวน้ำอันเป็นทิพย์ ประดับประดา ด้วยอาภรณ์อันวิจิตร แล้วเข้าไปหาอดีตสามีของนาง

นันทิเสนอุบาสกเห็นเทพธิดาเข้ามาหา ก็จำนางไม่ได้อีก เพราะอัฐภาพของเธอเปลี่ยนไปเป็นกายทิพย์เสียแล้ว จึงถามว่า “ดูก่อนเทพธิดา ท่านมีวรรณะงดงามยิ่งนัก รัศมีกายของท่าน ส่องสว่างไปทั่วทุกทิศจุฬารัศมีประกายพรึก ท่านมีวรรณะงดงาม เช่นนี้ เพราะทำบุญอะไรไว้ โภคะทุกสิ่งทุกอย่างอันเป็นที่พอใจ บังเกิดขึ้นแก่ท่านเพราะกรรมอะไร และท่านมีจุตประสงค์อะไร จึงมาปรากฏกายให้เราเห็นเป็นบุญตา”

นันทาเทพธิดาบอกอดีตสามีว่า “เมื่อก่อน ฉันชื่อนันทา เป็นภรรยาของท่านนี่แหละ ได้ทำกรรมชั่วช้า ละจากมนุษยโลก ไปสู่เปตโลก ฉันอนุโมทนาบุญในทานที่ท่านให้แล้ว จึงเป็นผู้พ้น

กรรมของการไม่เป็นภรรยาที่ดี

๓๒๖

จากความทุกข์ทรมานในอัฐภาพของเปรต ไม่มีภัยแต่ที่ไหนๆ อีกต่อไป เพราะความเมตตาของท่านที่มีต่อดิฉัน ข้าแต่สามี ผู้ประเสริฐ ขอท่านพร้อมทั้งลูกๆ และหมู่ญาติทั้งปวง จงมีอายุ ยืนนาน อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขเถิด ดูก่อนคฤหบดี ท่าน ประพฤติธรรมและให้ทานในโลกนี้แล้ว ท่านจะเข้าถึงทิพยสถาน อันไม่เศร้าโศก ปราศจากธุลี ปลอดภัย อันเป็นที่อยู่ของผู้มีบุญ ท่านกำจัดมลทิน คือความตระหนี่แล้ว เป็นผู้ที่ไม่ใครๆ ไม่อาจ ติเตียนได้ จักเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์อย่างแน่นอน”

ครั้นเทพธิดาประกาศทิพยสมบัติของตน และเหตุที่ทำให้ได้ทิพยสมบัตินั้นแก่นันทิเสนอุบาสกแล้ว ก็อันตรธานหายไปต่อหน้าต่อตาของอดีตสามี ไปปรากฏเป็นเทพนารีบนสวรรค์ อันเป็นที่อยู่ของตน อุบาสกเมื่อรู้ว่าอดีตภรรยาได้ไปเสวยสุขใน สวรรค์แล้ว ก็รู้สึกโล่งใจ อีกทั้งเห็นอานิสงส์ที่บังเกิดขึ้นจากการทำบุญอุกเนื้อนาบุญ ที่ได้ถวายสังฆทานแด่พระสงฆ์ผู้เป็น ทักขิไณยบุคคล จึงบอกเรื่องราวนั้นให้หมู่ญาติได้รับฟังกัน เพื่อจะได้ชวนช่วยในการสั่งสมบุญกันตลอดชีวิตต่อไป เมื่อ ละโลกไปแล้ว จะได้ไปเสวยทิพยสมบัติในสุคติโลกสวรรค์

เราจะเห็นว่า บุญที่เราทำกรรมที่เราสร้างเอาไว้ ไม่ได้ สูญหายไปไหนเลย จะติดเป็นดวงบุญและดวงบาป คอยติดตาม

กรรมของการไม่เป็นภรรยาที่ดี

๓๒๓

ตัวเราไปทุกหนทุกแห่ง บาปกรรมแม้เพียงเล็กน้อย ล้วน
ส่งผลทั้งสิ้น ทุกอย่างที่เราทำเอาไว้ไม่ว่าดีหรือชั่ว ได้ถูกบันทึก
เอาไว้ในศูนย์กลางกายของเราเรียบร้อยแล้ว เพียงแต่รอวัน
ส่งผลเท่านั้นเอง เหมือนระเบิดเวลาที่ตั้งเอาไว้ เมื่อถึงเวลามัน
ก็ระเบิดขึ้นมา

เมื่อทุกท่านเข้าใจกันอย่างนี้แล้ว ก็ควรเร่งสั่งสมบุญ
กันให้เต็มที่ ก่อนที่จะหมดเวลาในเมืองมนุษย์นี้ไป จะได้ไม่ต้อง
มาเสียใจในภายหลัง เหมือนดังเปรตในเรื่องนี้ ต้องเที่ยวไปขอ
ส่วนบุญจากอดีตสามีที่อุทิศไปให้ อย่าเป็นอย่างนั้นกันเลยนะ
เราต้องทำบุญด้วยตัวของเราเองไม่ใช่ไปรขอส่วนบุญจากคนอื่น
ถ้าเป็นอย่างนั้นเขาเรียกว่า เกิดมาเสียศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์
เกิดมาทั้งทีต้องฉลาดชวนชวายเป็นบารมีให้เต็มที่ ให้เกิดมีบุญ
ท่วมฟ้าสมบัติครอบจักรวาลกันไปอย่างนั้นเลย เพราะบุญกุศล
ที่เราทำเอาไว้จะเป็นที่พึงให้กับตัวเราได้อย่างแท้จริง และยังส่ง
ผลดีไปถึงหมู่ญาติ และสรรพสัตว์ทั้งหลายอีกด้วย

๓๖

โทษของการล่าสัตว์

ความสุขในโลกนี้และในปรโลก ย่อมไม่มีแก่เหล่าชน
ผู้ไม่ทำบุญ ความสุขในโลกนี้และโลกหน้า ย่อมมีเฉพาะแก่
เหล่าชนผู้ทำบุญไว้ ผู้ปรารถนาความเป็นสหายแห่งเทวดา
ชาวไตรทศเทพเหล่านั้น พึงทำบุญกุศลไว้ให้มาก เพราะว่า
ผู้ทำบุญไว้แล้ว ย่อมบันเทิงใจอยู่ในสวรรค์เพียบพร้อมไปด้วย
โภคสมบัติ

โทษของการล่าสัตว์

๓๓๐

เวลาที่เราก่อเกิดมาในโลกนี้ ก็ไม่มีใครนำอะไรติดตัวกันมา มีแต่บุญและบาปเท่านั้นที่มาในลักษณะต่างๆ กัน เพราะเป็นผลที่สืบเนื่องมาจากการกระทำในอดีตของเราเอง และเมื่อถึงคราวจะหลับตาลาจากโลกนี้ไป เราก็ไม่สามารถนำเอาสิ่งใดติดตัวไปได้เช่นกัน นอกจากบุญและบาปที่เราทำไว้ในขณะที่มีกายมนุษย์นี้อยู่เท่านั้น ถ้าทำบาปก็มีความทุกข์ทรมานเป็นผล ทำบุญก็มีความสุขเป็นผลเป็นกำไรชีวิต อะไรก็ตามที่เราเคยทำเอาไว้ จะส่งผลเสมอไม่ช้าก็เร็ว เพราะวิบากกรรมเป็นเรื่องที่อยู่ฉากหลัง เราไม่สามารถนึกคิดต้นเดาเอาเองได้ว่าจะส่งผลเมื่อไร เพราะฉะนั้นจงอย่าปล่อยตัวปล่อยใจไปทำในสิ่งที่เป็นบาปอกุศล ควรประกอบแต่กุศลกรรมเอาไว้มากๆ วิบากกรรมจะได้ส่งผลเป็นกำไรชีวิต ให้เราได้ประสบการณ์ความสุขและความสำเร็จไปทุกภพทุกชาติ

มีพระบาลีที่ปรากฏใน อภิขยมานเปตวัตถุ ว่า

“สุขํ อกตบุญญานํ	อิธ นตฺถิ ปรตฺถ จ
สุขญจ กตบุญญานํ	อิธ เจว ปรตฺถ จ
เตสํ สหพฺยกามานํ	กตฺตพฺพํ กุสลํ พหุํ
กตบุญญา หิ โมทนฺติ	สคฺเค โภคสมฺจฺจโน

ความสุขในโลกนี้และในปรโลก ย่อมไม่มีแก่เหล่าชนผู้ไม่ทำบุญ ความสุขในโลกนี้และโลกหน้า ย่อมมีเฉพาะแก่

โทษของการล่าสัตว์

๓๓๑

เหล่าชนผู้ทำบุญไว้ ผู้ปรารถนาความเป็นสหายแห่งเทวดา
ชาวไตรทศเทพเหล่านั้น พึงทำบุญกุศลไว้ให้มาก เพราะว่า
ผู้ทำบุญไว้แล้ว ย่อมบันเทิงใจอยู่ในสวรรค์เพียบพร้อมไป
ด้วยโภคสมบัติ”

มนุษย์เป็นจำนวนมากได้ตั้งหน้าตั้งตาลังสมทรัพย์สิน
เงินทอง จนกระทั่งกลายเป็นเศรษฐี มหาเศรษฐีก็มี หรือบางคน
ก็ชอบสะสมของเก่า สะสมภาพวาดชนิดต่างๆ บ้างก็สะสม
แสตมป์ หรือสะสมสิ่งอื่นๆ มากมายตามแต่รสนิยมความพอใจ
ทำให้ได้รับการชื่นชมยกย่องกันไปทั่วโลก ทว่าไม่ว่าจะลัสม
อะไรกันก็ตาม แต่มีสิ่งหนึ่งที่เราควรลัสมกันไว้ให้มากๆ
เพราะยิ่งลัสมได้มากเพียงไร ยิ่งเป็นประโยชน์เกื้อกูลต่อตัว
ของเรามากเท่านั้น สิ่งนั้นคือบุญนั่นเอง เพราะบุญเป็นสิ่งที่
อยู่เบื้องหลังของความสุขและความสำเร็จทุกอย่าง บุญจะคอย
อำนวยสุขให้กับตัวเราทั้งในโลกนี้และโลกหน้า ผู้ที่เกิดมาแล้ว
ไม่ได้ลัสมบุญกุศลให้กับตนเอง มัวลัสมแต่สิ่งที่ไร้สาระอยู่
หรือมัวประมาท ลัสมแต่บาปอกุศลเอาไว้ นับว่าเป็นชีวิตที่
น่าเสียดายมาก เพราะถ้าผ่านชีวิตของความเป็นมนุษย์ไปแล้ว
จะกลับมาลัสมบุญกันใหม่นั้น เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ยาก

*เหมือนในสมัยอดีต ที่กรุงพาราณสี มีนายพราณคนหนึ่ง

โทษของการล่าสัตว์

๓๓๒

อยู่ในหมู่บ้านจันทฎฐิละ เป็นคนชอบล่าสัตว์เป็นชีวิตจิตใจ ทำกรรมปาณาติบาตไว้มาก แต่ไม่เคยทำบุญกุศลอะไร ตั้งแต่ตื่นเช้าจนกระทั่งเข้านอน คิดแต่เรื่องการเข่นฆ่าสัตว์ เพื่อนำมาเลี้ยงตนเองและครอบครัว ชีวิตจึงเวียนวนอยู่กับการทำ ปาณาติบาตเรื่อยมา เมื่อนายพรานเสียชีวิตลง บาปนั้นบีบคั้น ให้ไปบังเกิดเป็นเปรต เนื่องจากไม่เคยให้ทานไว้ จึงเป็นเปรต ที่ไม่มีข้าวและน้ำแม่แต่ในความฝัน เปรตตนนี้นึกถึงมนุษย์ที่เคย เป็นญาติกันมาในสมัยก่อน จึงตั้งใจว่าจะเดินทางไปหาญาติ เพื่อขอส่วนบุญ แต่เนื่องจากว่าเส้นทางไปสู่บ้านของหมู่ญาติ นั้น มีทางเดียวเท่านั้นคือ จะต้องเดินทวนกระแสแม่น้ำคงคาขึ้นไป เรื่อยๆ

ในสมัยนั้น อำมาตย์ของพระเจ้าพิมพิสารชื่อว่า โกลิยะ ได้รับมอบหมายให้ไปปราบปรามหัวเมือง ซึ่งต้องการแยกตัว ออกไปเป็นอิสระมีเอกราชเป็นของตัวเอง อำมาตย์เมื่อได้ชัยชนะ กลับมา ก็ส่งพลบริวารมีพลช้างและพลม้าให้ไปทางบก ส่วน ตนเองพร้อมด้วยเหล่าทหารจำนวนหนึ่งมาทางเรือตามกระแส แม่น้ำคงคา ขณะที่ล่องเรืออยู่กลางแม่น้ำอยู่นั้น เห็นเปรตตัว สูงใหญ่เท่าลำตาลกำลังเดินทวนกระแสน้ำมา จึงถามเปรตว่า ท่านจะเดินทางไปที่ไหน

โทษของการล่าสัตว์

๓๓๓

เปรตบอกว่า จะไปขอรับส่วนบุญจากญาติในหมู่บ้าน จันทภูริละ เนื่องจากอำมาตย์เป็นผู้ฉลาด รู้วิธีที่จะช่วยเปรตตนนี้ได้ จึงให้หยุดเรืออยู่ที่ริมแม่น้ำ ให้ข้าวสตูและผ้าสีเหลืองคู่หนึ่ง แก่ช่างตัดผมซึ่งเป็นอุบาสกที่เดินทางร่วมกันมา ทันทิที่อุบาสกรับผ้าและข้าวสตูมาบริโภคนั้น ผ้านุ่งผ้าห่มก็ปรากฏแก่เปรตทันที จากที่เคยมีรูปร่างผอมโซ หิวโหย ก็เอบอัมด้วยข้าวทิพย์ที่โกลิยะอุทิศให้ เปรตได้นุ่งห่มผ้าเนื้อดี ทัดทรงดอกไม้ ตกแต่งร่างกายด้วยอาภรณ์ที่สวยงามเป็นพิเศษขึ้นมา

โกลิยมหาอำมาตย์เห็นอานุภาพบุญที่เกิดขึ้นแก่เปรตอย่างทันตาเห็นเช่นนั้น รู้สึกเกิดความอัศจรรย์ใจยิ่งนัก จึงมีความตั้งใจจะไปถวายสังฆทานแด่ภิกษุสงฆ์ เพื่อที่ว่าเปรตจะได้บุญกุศลมากยิ่งขึ้น เช้าวันนั้นพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงตรวดดูเหล่าเวไนยสัตว์ ทรงเห็นว่ามหาชนจะได้ไปสวรรค์นิพพาน เพราะปรารถนาเหตุเปรตตนนั้น จึงเสด็จมาทางอากาศ ประทับยืนที่ฝั่งแม่น้ำคงคา โกลิยมหาอำมาตย์เข้าไปกราบนิมนต์ พระพุทธรองค์ให้เสด็จไปเสวยพระกระยาหารที่บ้าน พร้อมกับกราบทูลเรื่องราวที่ตนไปพบเปรตนั้นที่กลางแม่น้ำคงคาให้พระองค์ทรงทราบ พระบรมศาสดาทรงดำริว่า ขอภิกษุสงฆ์หมู่ใหญ่จงมาประชุมกัน ทันใดนั้นเองภิกษุสงฆ์ผู้มีอานุภาพก็พร้อมใจกันเหาะมาเฝ้าพระพุทธรองค์ด้วยฤทธาานุภาพของตนเอง

โทษของการล่าสัตว์

๓๓๔

มหาชนเห็นพระผู้มีพระภาคเจ้าพร้อมด้วยภิกษุสงฆ์
จำนวนมาก เสด็จมาเมืองพาราณสี จึงพากันตีกตัญญู รับประทานอาหาร
กันมาเข้าเฝ้าเพื่อจะได้ฟังพระธรรมเทศนา มหาอำมาตย์เห็น
ดังนั้นก็มีจิตเลื่อมใสศรัทธามากเป็นอย่างยิ่ง ได้อังคาสภิกษุสงฆ์
โดยมีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นประมุข ให้ต้อนรับด้วยอาหาร
หวานคาวอันประณีต และเมื่อภิกษุสงฆ์ฉันเสร็จแล้ว พระผู้มี-
พระภาคเจ้าทรงใช้อัณฑิการักษิณบาลี ดลบันดาลให้เปรตทุกหมู่เหล่า
ที่อยู่ในบริเวณนั้น มาปรากฏให้มหาชนได้เห็นด้วยตาเนื้อกัน

ในบรรดาเปรตเหล่านั้น บางพวกนุ่งท่อนผ้าเก่าขาดวิน
บางพวกเอาผมของตนเองปิดอวัยวะที่น่าละอาย บางพวก
เปลือยกายมีรูปเหมือนตอนเกิด ถูกความหิวกระหายครอบงำ
ไร้เรี่ยวแรง มีเพียงหนังหุ้มกระดูก เที้ยวหมุนเคี้ยวไปมา ไม่
สามารถยืนหยัดอยู่ได้ก็ล้มลง บางพวกนุ่งผ้าขี้ริ้วขาดรุ่งริ่ง
บางพวกผอมยาลาย เที้ยวแสวงหาอาหาร เมื่อหาไม่ได้ก็นอน
กลิ้งเกลือกบนพื้นดิน ร้องไห้รำไรว่า เพราะพวกเราไม่ได้ทำบุญ
กุศลไว้ในกาลก่อน จึงได้ถูกความหิวกระหายคุกคาม ดุจถูกไฟ
เผาอยู่ตลอดเวลาเช่นนี้

เปรตแต่ละตนได้สารภาพบาปกับพระผู้มีพระภาคเจ้า
และมหาชนที่มาประชุมกันให้ทราบ ว่า เพราะเมื่อก่อนพวกตน
ได้ไปทำกรรมอันลามก แม้เป็นผู้มีสมบัติในตระกูลมหาศาล

โทษของการล่าสัตว์

๓๓๕

แต่ก็ไม่กระทำที่พึงแก่ตนเอง แม้ข้าวและน้ำจะมีมากมาย แต่ก็ไม่แจกจ่ายให้ทาน และไม่ได้อะไรๆ แก่บรรพชิตผู้ปฏิบัติชอบ เปรตตนหนึ่งบอกว่า ถ้าจตุจากเปรตนี้แล้วจักไปเกิดในตระกูลอันต่ำช้าเลวทราม คือ ตระกูลนายพราน ตระกูลคนจัญทาล ตระกูลคนกำพร้า นี่เป็นคติของคนตระหนี่

ส่วนทวยกผู้ได้ทำกุศลไว้ในชาติก่อนเป็นผู้ปราศจากความตระหนี่ ย่อมทำสวรรค์ให้บริบูรณ์ และย่อมทำสวนนันทวันให้สว่างไสว รื่นรมย์อยู่ทั้งกลางวันและกลางคืนในเวษยันตปราสาท ครั้นจตุจากเทวโลกแล้ว ย่อมเกิดในตระกูลสูง มีโศกะมากคือในตระกูลของเศรษฐี มีปราสาทราชมณเฑียร มีบัลลังก์ลาดด้วยผ้าเนื้อดี มีเหล่าบุรุษสตรีคอยรับใช้ใกล้ชิด ในเวลาเป็นทวารกั ทัดทรงดอกไม้ ตบแต่งร่างกาย มีหมู่ญาติ พี่เลี้ยง นางนมพลัดกันดูแล ได้รับการบำรุงให้ได้รับความสุขทั้งเช้าและเย็น

เมื่อพวกเปรตได้พูดถึงบุญกรรมของตนเองให้มหาชนได้ยินกันทั่วแล้ว พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงทรงแสดงธรรมเพื่อให้มหาชนรักในการทำความดีให้ยิ่งๆ ขึ้นไป ทำให้หมู่สัตว์ ๘๔,๐๐๐ ได้บรรลุนิพพานเป็นพระอรหันต์ เป็นผู้มีพระภาคเจ้าทรงเป็นประธาน ตลอด ๗ วัน ทำให้มหาชนได้สุขสมบัติ ไปเสวยทิพยสมบัติในเทวโลกกัน

โทษของการล่าสัตว์

๓๓๖

มากมายนับไม่ถ้วน

เราจะเห็นว่า คนตระหนี่นั้นไปเทวโลกไม่ได้ เพราะไม่มีเสบียงบุญพอที่จะนำพาไปสู่สวรรค์ ทิพยสมบัติทุกอย่างที่เกิดขึ้นในเทวโลก ต้องอาศัยการประกอบเหตุบนโลกมนุษย์นี้ทั้งสิ้น และเมื่อทำแต่บาปอกุศลอย่างเดียว กระแสของความตระหนี่และบาปอกุศลที่ทำไว้ จะดึงดูดให้ไปสู่ภพภูมิที่ต่ำ ได้อัตภาพของเปรตซึ่งเป็นอบายภูมิ คือดินแดนที่ปราศจากความเจริญ กล่าวคือจะพัฒนาอะไรก็ไม่ได้แล้ว ไม่มีการทำบุญเหมือนโลกมนุษย์ เสวยแต่วิบากกรรมอันเผ็ดร้อนอย่างเดียว จนกว่าวิบากนั้นจะหมดสิ้นไป

ฉะนั้น ให้ทุกคนหมั่นสั่งสมบุญกันเป็นประจำเถิด และใครก็ตามที่มาขัดขวาง หรือมาห้ามเราไม่ให้ทำบุญนั้น เป็นการแสดงว่าเขาไม่อยากจะไปสวรรค์กัน เพราะเขายังไม่รู้จักโทษของความตระหนี่ว่ามีวิบากอันเผ็ดร้อนเพียงไร คนพาลเหล่านั้นไม่สรรเสริญการให้ทาน แต่เราเป็นฝ่ายของนักปราชญ์บัณฑิต เป็นนักสร้างบารมี เป็นผู้รู้คุณค่าของบุญ ก็ต้องสั่งสมบุญให้ยิ่งๆ ขึ้นไป และต้องหมั่นฝึกใจให้หยุดนิ่งให้ได้ทุกวัน จนกว่าจะได้ที่พึงภายใน คือได้เข้าถึงพระธรรมกายกันทุกคน

จะ ใช้ ต อน เป็น
ห รื อ จะ เห็น ต อน ต าย

บุคคลผู้ทำบาปย่อมเดือดร้อนในโลกนี้ ย่อมเดือดร้อน
ในโลกหน้า ย่อมเดือดร้อนในโลกทั้งสอง บุคคลผู้ทำบาปนั้น
ย่อมเดือดร้อนว่า บาปอกุศลเราได้ทำไว้แล้ว บาปนั้นย่อมนำ
เขาไปสู่ทุกข์ ทำให้เดือดร้อนอย่างยิ่ง

จะเชื่อตอนเป็นหรือจะเห็นตอนตาย

๓๓๕

การพัฒนาจิตเพื่อการฝึกฝนอบรมตนเองถือเป็นเรื่องใหญ่ และเป็นเรื่องที่สำคัญมาก เพราะเป็นรากฐานของการพัฒนาในทุกสิ่ง ชีวิตของเราจะสูงส่งขึ้นหรือตกต่ำลง ก็ขึ้นอยู่กับการพัฒนาตนเองในภพชาติปัจจุบันนี้เป็นสำคัญ อุปสรรคต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต ถือว่าเป็นสิ่งที่ช่วยหล่อหลอมชีวิตของเราให้แข็งแกร่งยิ่งขึ้น เหมือนเพชรว่าจะฉายแสงแวววาวเป็นที่ดึงดูดตาดึงดูดใจของผู้ที่ได้พบเห็น ก็ต้องผ่านแรงกดดันของโลกและผ่านการเจียรไนมาก่อนแล้ว จึงจะมีความงดงามและทรงคุณค่า เช่นเดียวกับบนเส้นทางของการสร้างบารมีเพื่อให้เป็นผู้มีคุณสมบัติพร้อมในทุกด้าน บางครั้งก็อาจต้องมีอุปสรรคบ้าง หรือบางทีเราก็ไม่ทราบว่ สิ่งที่พบมันเกิดขึ้นเพราะอะไร และไม่ทราบว่า จะแก้ไขได้อย่างไร ที่สำคัญไม่รู้ว่าจะไปถามใครได้ เมื่อใดที่ยังไม่พบทางออก ก็ขอให้ลองหลับตาของเราลงเบาๆ ปล่อยวางเรื่องราวที่ผ่านเข้ามาในชีวิตทั้งหมด แล้วทำให้ใจให้หยุดนิ่งอยู่ตรงกลาง ถึงเวลาเมื่อใจสงบ เราก็จะพบทางออก และช่องทางแห่งความสำเร็จได้

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“อิธ ตปฺปติ เปจฺจ ตปฺปติ

ปาปการี อุกฺกยตุถ ตปฺปติ

จะเชื่อตอนเป็นหรือจะเห็นตอนตาย

๓๔๐

ปapie เม กตุนติ ตปฺปติ ภิกฺขุโย ตปฺปติ ทุคฺคติ คโต

บุคคลผู้ทำบาปย่อมเดือดร้อนในโลกนี้ ย่อมเดือดร้อนในโลกหน้า ย่อมเดือดร้อนในโลกทั้งสอง บุคคลผู้ทำบาปนั้น ย่อมเดือดร้อนว่า บาปอกุศลเราได้ทำไว้แล้ว บาปนั้นย่อมนำเขาไปสู่ทุกข์ ทำให้เดือดร้อนอย่างยิ่ง”

ในกระแสของสังคมโลกยุคปัจจุบัน มีสิ่งเป็นที่ล่อตาล่อใจมากมาย เรียกว่า เบญจกามคุณ คือทำให้มนุษย์เหินห่างจากการทำความดี เมื่อไม่ทำความดีอกุศลก็เข้าแทรก ทำให้เกิดความพอใจกับการแสวงหาความสุข ที่เกิดจากวัตถุภายนอกมากกว่าที่จะหันมาแสวงหาความสุขจากภายใน ทำให้มนุษย์มีความทะยานอยากอยู่รำไป ถ้าหากไม่ได้กัลยาณมิตรคนแรก คือบิดามารดา คอยสั่งสอนอบรมลูกให้เจริญเติบโตด้วยความรู้คู่คุณธรรม รวมทั้งได้ครูบาอาจารย์ผู้คอยพร่ำสอนให้ลูกศิษย์ดำเนินชีวิตอยู่บนโลกนี้อย่างถูกต้องแล้วละก็ เส้นทางชีวิตของบุคคลนั้น อาจต้องจมปลักอยู่กับเบญจกามคุณและพบกับความเสื่อมได้

การจะได้เบญจกามคุณเหล่านั้นมา ก็ไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะจะต้องทำการแก่งแย่งชิงดีกัน มีทั้งคู่แข่งและคู่แข่ง

จะเชื่อตอนเป็นหรือจะเห็นตอนตาย

๓๔๑

ทำให้ต้องทำบาปอกุศล บางครั้งถึงกับเข่นฆ่ากัน ลักขโมยบ้าง ต้องผิดศีลกาเม โภกมตเทจ ทำทุกอย่างเพื่อให้ได้มาซึ่งรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัสต่างๆ ที่ปรารถนา ที่ระคนไปด้วยกิเลสตัณหา ความผิดพลาดของชีวิตที่หลงไปทำบาปอกุศลไว้นั้น ทำให้ชีวิต ต้องเดือดร้อนใจ นึกถึงเมื่อไรใจก็เศร้าหมองไม่ผ่อนคลาย ร้อนทั้ง ตนเอง ร้อนทั้งคนอื่น ร้อนทั้งชาตินี้และชาติหน้า วิชากรรม อันแผ่ร้อนมันจะคอยส่งผลต่อๆ กันไปข้ามภพข้ามชาติทีเดียว

*ดังเรื่องจริงที่เคยเกิดขึ้นในสมัยพุทธกาล ในกรุง- พาราณสี มีคฤหบดีท่านหนึ่ง ชื่อจุฬเศรษฐี เป็นคนไม่มีศรัทธา ในพระพุทธานุสา จึงไม่มีความเลื่อมใสในการให้ทาน เป็นคน ตระหนี่ถี่เหนียว ไม่เอื้อเฟื้อต่อการบำเพ็ญบุญ ชอบทูปติข้าทาส บริวาร ไม่พอใจใครก็ทำโทษคนนั้นจนถึงกับเลือดตกยางออก เห็นใครทำบุญให้ทานก็จะเข้าไปห้ามไม่ให้ทำ เมื่อถึงเวลาตัวเอง เสียชีวิตลง ก็ไปบังเกิดเป็นเปรต มีร่างกายปราศจากเนื้อและ เลือด มีเพียงหนังหุ้มกระดูกและเอ็น มีศีรษะโล้น ปราศจาก เลื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม เป็นเปรตซีเป็ลียน่าเกลียดน่ากลัวมาก

ฝ่ายบุตรสาวของเศรษฐีชื่อว่า อนุลา ซึ่งไปอยู่กับสามี

จะเชื่อตอนเป็นหรือจะเห็นตอนตาย

๓๔๒

อีกเมืองหนึ่ง เมื่อรู้ว่าบิดาเสียชีวิตแล้ว ก็ตั้งใจจัดภัตตาหารหวานคาวเป็นอย่างดี แล้วเชิญพรหมณ์มารับประทานอาหารที่บ้านของตน เพื่อจะทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ผู้เป็นบิดา ฝ่ายเปรตเมื่อรู้ดังนั้นก็ไปที่อันธกวินทนคร เมื่อเหาะไปถึงกรุงราชคฤห์บังเอิญว่า ตกตึกคืบนั้น พระเจ้าอชาตศัตรูกำลังยืนชมดวงจันทร์ในยามราตรี ทรงนึกถึงพระบิดาที่ตนเองเป็นผู้รับสั่งให้ทำปิฎกชาติ เมื่อนึกถึงอนันตริยกรรม ที่ทำลงไปจึงไม่อาจบรรทมหลับได้ เพราะความเดือดร้อนใจและทรงฝันร้ายเป็นประจำ พระองค์จึงเสด็จขึ้นไปบนปราสาท เมื่อมองออกมานอกช่องพระแกล ก็ทอดพระเนตรเห็นเปรตตนนั้น ลอยผ่านมาพอดี ทรงเข้าพระทัยว่าเป็นสมณะผู้ไม่มีผ้าไตรจีวร จึงตรัสถามว่า

“ท่านผู้เจริญ ท่านเป็นบรรพชิตเปลือยกายในยามราตรีเช่นนี้ จะเร่งรีบไปที่ไหนกัน ท่านปรารถนาจะให้เราช่วยบ้างไหม เราเป็นพระราชา สามารถจะให้อัฐฐบริวารแก่ท่านได้ทุกอย่าง ขอเพียงท่านเอ่ยปากบอกมาเถอะ เราจะชวนขวายเป็นให้”

เมื่อเปรตถูกพระราชตรัสถาม ก็หยุดยืนอยู่กลางอากาศ ทูลตอบไปว่า “ข้าพระองค์ไม่ใช่สมณะ ข้าพระองค์เคยเป็นคฤหบดีผู้มั่งคั่งอยู่ในกรุงพาราณสี แต่เพราะเป็นคนตระหนี่ ไม่เคยให้สิ่งของแก่ใครๆ เป็นคนทศิล แสวงหาทรัพย์บนความทุกข์ยาก

จะเชื่อตอนเป็นหรือจะเห็นตอนตาย

๓๔๓

ของคนอื่น อีกทั้งสองนให้คนในบ้านไม่ให้ทานกับใครอีกด้วย ให้ตระหนี่หวงแหนทรัพย์เอาไว้ ทรัพย์เก่าอย่าให้หมดไป ทรัพย์ใหม่ต้องเพิ่มขึ้นทุกวัน

บัดนี้ เมื่อข้าพระองค์มีสภาพต้องมาเป็นเปรต จึงได้รู้ถึง ผลกรรมอันเผ็ดร้อนของตนเองแล้ว แม้ปรารถนาอาหารที่ หมู่ญาติพากันทำบุญแล้วอุทิศส่วนกุศลให้ ก็ไม่มีญาติคนไหน ทำบุญให้กับข้าพระองค์เลย เพราะทุกคนเป็นคนตระหนี่หมด ญาติเหล่านั้นไม่เชื่อเรื่องบุญและบาป มัวทำบาปกันเป็นอาฉิม ไม่นานก็จะมาเกิดเป็นเปรตเหมือนกับข้าพระองค์ แต่ยังมีลูกสาว ของข้าพระองค์ชื่อ อนุลา นางอยู่ไกลจากที่นี่มาก ยังนึกถึง ข้าพระองค์ ตั้งใจจะถวายทานแด่พราหมณ์แล้วอุทิศส่วนกุศล ให้กับข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะไปเมืองอันธกวินนคร เพื่อรับ ส่วนกุศลที่ลูกสาวอุทิศให้”

พระราชาทรงสนพระทัยมาก จึงทรงรับสั่งกับเปรตไปว่า “ถ้าท่านได้เสวยผลทานที่ลูกสาวทำให้แล้ว ก็ช่วยกลับมาบอก แก่เราด้วยเถอะ” จุฬเศรษฐีเปรตทูลรับพระดำรัสแล้ว ก็เหาะ ต่อไปถึงอันธกวินนคร แต่ไม่ได้รับผลแห่งทานนั้น เพราะ พราหมณ์ทั้งหลายที่มาบริโภคอาหารของนางล้วนเป็นผู้ไม่มีศีล ไม่สมควรแก่ทักษิณา จึงไม่สามารถหลุดพ้นจากอัฐภาพของ

จะเชื่อตอนเป็นหรือจะเห็นตอนตาย

๓๔๔

เปรตนี้ไปได้ เปรตกลับมารุงราชคฤห์อีก และไปปรากฏกาย
เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าอชาตศัตรู พร้อมทั้งเล่าเรื่อง
ความเป็นไปทั้งหมดให้พระองค์ทรงทราบ

พระเจ้าอชาตศัตรูเมื่อทรงทราบว่า การจะหลุดพ้นจาก
สภาพของเปรตได้ ต้องถวายสังฆทานแด่ภิกษุสงฆ์ผู้เป็นนาบุญ
อันเลิศต่างหาก จึงตรัสกับเปรตไปว่า “ในวันพรุ่งนี้ให้ท่านมา
คอยรับส่วนบุญส่วนกุศลที่เราจะอุทิศให้ ซึ่งเกิดจากการได้ถวาย
ทานกับทักขิไณยบุคคล” ครั้นรุ่งเช้า พระราชาทรงถวายทาน
อันประณีตแด่สงฆ์ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง ทรงกราบทูล
เรื่องราวนั้นแด่พระตถาคตเจ้า ทันทิที่พระเจ้าอชาตศัตรูทรง
อุทิศส่วนกุศลไปให้ ร่างของเปรตก็เปลี่ยนเป็นเทพผู้มีรัศมีกาย
สว่าง มีวิมานอันเป็นทิพย์บังเกิดขึ้นทันที

เทพบุตรนั้นมาปรากฏเฉพาะพระพักตร์ของพระราชา
กราบทูลว่า “ข้าพระองค์เป็นเทพผู้มีฤทธิ์ มนุษย์ทั้งหลายผู้มี
ฤทธิ์เสมอด้วยข้าพระองค์ไม่มี ขอพระองค์ทรงทอดพระเนตรดู
อานุภาพอันหาประมาณมิได้ของข้าพระองค์เถิด นี่เป็นผลที่เกิด
จากอนุโมทนาบุญ ในการถวายสังฆทานของพระองค์แด่ภิกษุ
สงฆ์เป็นทักขิไณยบุคคลอันเลิศ เป็นเนื่อนาบุญอันเยี่ยม ทำให้
เกิดอานิสงส์อันจักนับจักประมาณมิได้แก่ข้าพระองค์ บัดนี้

จะเชื่อตอนเป็นหรือจะเห็นตอนตาย

๓๔๕

ข้าพระองค์เอบอด้วยทิพยสมบัติมากมายที่พระองค์ทรงอุทิศให้
มีความสุขยิ่งนัก” แล้วก็ทูลลาพระราชบิดาไปสู่สุคติโลกสวรรค์

เมื่อเปรตทูลลากลับไปแล้ว พระเจ้าอชาตศัตรูจึงทูล
เรื่องนั้นแก่พระภิกษุทั้งหลาย เพราะอาศัยเรื่องของเปรตเมื่อ
ภิกษุทั้งหลายกราบทูลให้ทราบนั้น พระพุทธองค์จึงทรงแสดง
ธรรมแก่พุทธบริษัทที่มาฟังธรรมในวันนั้นว่า “อริยมรรคมีองค์ ๘
มีในทีใด เนื่อนาบุญก็มีอยู่ในทีนั้น พระสงฆ์ท่านนั้นเป็นประมุข
ของผู้บูชา ลังฆทานเป็นประมุขของผู้หวังบุญ พิษแม่มีจำนวน
น้อยที่บุคคลหว่านแล้วในนาดี เมื่อฝนโปรยลงมาโดยสม่ำเสมอ
ผลิตผลย่อมยังช้วนทำให้เกิดความปลาบปลื้มใจ ฉันท ทานแม่
น้อยที่บุคคลบริจาคแล้วในท่านผู้เป็นทักษิณียบุคคล มีศีล
มีคุณความดี เป็นผู้คงที่ บุญย่อมมีผลมาก ฉันทนั้นเหมือนกัน
ทานที่บุคคลให้แล้วในเขตใดมีผลมาก ควรเลือกให้ในเขตนั้น”
เมื่อมหาชนฟังธรรมแล้ว ก็สละมลทินคือความตระหนี่ เป็น
ผู้ยินดีในการทำบุญให้ทานยิ่งๆ ขึ้นไป

เมื่อทุกท่านรับทราบเช่นนี้แล้ว ก็อย่าได้ตระหนี่ อย่า
ประมาทในชีวิต ให้รีบหมั่นสั่งสมบุญให้เต็มที่ จะได้ไม่ต้องไป
เกิดในอบาย ไปรอลส่วนบุญจากคนอื่นเขาอุทิศไปให้ ต้องให้ได้
ทิพยสมบัติมาด้วยตัวของเราเองจะดีกว่า ปัจจุบันนี้มีพระสงฆ์

จะเชื่อตอนเป็นหรือจะเห็นตอนตาย

๓๔๖

ซึ่งเป็นเนื่อนาบุญอันเลิศอยู่มากมาย ไทยธรรมของเราก็พอ แสวงหามาได้ เหลืออยู่เพียงอย่างเดียวคือ รู้จักเพิ่มเติมความ ศรัทธาเข้าไปและหาโอกาสสั่งสมบุญให้เต็มที่ แล้วเราจะมี ชีวิตที่สดใส ไม่ต้องเดือดร้อนใจในภายหลัง จะมีแต่ความสุข ยิ่งๆ ขึ้นไปในปรโลกกันทุกคน

คนที่เกิดมากินบุญเก่าอย่างเดียวโดยไม่ได้สร้างบุญใหม่ไว้ ก็จะต้องไปพบกับชีวิตที่น่ารันทดหดหู่อย่างนี้แหละ ผู้กินบุญเก่า ย่อมโคกเศร้าในปรโลก นี่เป็นกฎแห่งการกระทำของสรรพสัตว์ เป็นกฎเกณฑ์ในสังสารวัฏที่เราจะหลีกเลี่ยงไม่ได้ เรื่องกฎแห่ง กรรมนี้ถึงแม้จะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตาม แต่ความจริงมันก็เป็น อย่างนั้นอยู่แล้ว เพราะประกอบเหตุไว้เช่นไรย่อมได้รับผลเช่นนั้น และก็อย่ามัวคิดว่าเมื่อเราตายไปแล้ว หมู่ญาติจะทำบุญอุทิศ ส่วนกุศลไปให้ บางทีเขาก็อาจลืมเราไปแล้ว ทางที่ดีที่สุดคือ ตนเองกระทำไว้ดีกว่า อย่าไปหวังพึ่งคนอื่น เพราะฉะนั้น ในขณะที่เรายังมีชีวิตอยู่ ควรรีบสั่งสมบุญไว้ให้มากๆ อย่าได้ ประมาทชะล่าใจ อย่าเพิ่งไปปลื้มใจกับทรัพย์สมบัติที่เราหา มาได้ ควรเอาทรัพย์นั้นมาสร้างบารมีให้เต็มที่ แล้วเราจะได้ ทั้งความรวย ความสวย ความฉลาด แล้วจะสมปรารถนาใน ทุกๆ สิ่งไปทุกภพทุกชาติกัน

๑๔

กรรมของ การคิด โกง ลูกค้า

บุคคลพึงกล่าวแต่วาจาที่ไม่เป็นเหตุยังตนให้เดือดร้อน
และไม่เป็นเหตุเบียดเบียนผู้อื่น วาจา นั้นแลเป็นสุภาษิต
บุคคลพึงกล่าวแต่วาจาอันเป็นที่รัก ที่ชนทั้งหลายชื่นชมแล้ว
ไม่ถือเอาคำที่ชั่วช้าทั้งหลาย พึงกล่าวแต่วาจาอันเป็นที่รักแก่
ชนเหล่าอื่น

กรรมของการคัดลอกแจกจ่าย

๓๔๕

อดีตเป็นสิ่งที่ล่วงไปแล้วไม่ว่าจะเป็นเรื่องดีหรือร้ายก็ตามที่เราได้ทำลงไป ทั้งทางกาย วาจา ใจ เราไม่สามารถกลับไปแก้ไขอดีตได้ สิ่งทีล่วงไปก็เป็นอันต้องผ่านเลยไป เหมือนสายน้ำที่ไหลไปไม่มีวันย้อนกลับ หรือเหมือนชีวิตที่ย่างก้าวไปสู่ความเสื่อมสลาย ในที่สุดก็ไปสู่ความตาย แม้กระทั่งอนาคตที่ยังมาไม่ถึง เราก็ไม่ควรไปมุ่งหวังมากเกินไป เพราะอนาคตเป็นของไม่แน่นอน การประกอบคุณงามความดี สังสมบุญอยู่เป็นนิตย์ จะเป็นเครื่องบ่งชี้ว่าเราจะมีอนาคตที่สดใส ชีวิตจะก้าวไปสู่ความเต็มเปี่ยมสมบูรณ์พร้อมยิ่งขึ้น ผู้รู้ทั้งหลายจึงสอนให้เรามีชีวิตอยู่กับปัจจุบัน ทำปัจจุบันนี้ให้ดีที่สุดด้วยการน้อมนำใจที่ซัดส่ายไปมา กลับมาไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งเป็นต้นแหล่งแห่งความสุขและความสำเร็จในชีวิต

มีวาระพระบาลีที่มาใน สุภาสิตสูตร ว่า

บุคคลพึงกล่าวแต่วาจาที่ไม่เป็นเหตุยังตนให้เดือดร้อน และไม่เป็นเหตุเบียดเบียนผู้อื่น วาจานั้นแลเป็นสุภาสิต บุคคลพึงกล่าวแต่วาจาอันเป็นที่รัก ที่ชนทั้งหลายชื่นชมแล้ว ไม่ถือเอาคำที่ชั่วช้าทั้งหลาย พึงกล่าวแต่วาจาอันเป็นที่รัก แก่ชนเหล่านั้น”

กรรมของการคิดโก่งลูกค้า

๓๕๐

โบราณว่า ปากเป็นเอก เลขเป็นโท หมายถึงว่า คนเราจะได้ดี ประสบความเจริญรุ่งเรืองในชีวิตหรือพบกับความหายนั้นก็เพราะอาศัยวาจาที่เปล่งออกมาจากปากนี้แหละ ความเดือดร้อนใจที่เกิดขึ้นในชีวิตของเรา ส่วนหนึ่งก็มาจากคำพูดที่ไม่สำรวมระวังของตัวเราเอง พระพุทธองค์จึงทรงยกย่องถ้อยคำที่ไพเราะอ่อนหวาน ไม่ทำตนและคนอื่นให้เดือดร้อน ซึ่งท่านเรียกว่าวาจาสุภาสิต ถือเป็นมงคลอันสูงสุด เพราะจะนำแต่สิ่งที่เป็นสิริมงคลมาสู่ตัวเรา คนที่พูดเป็นนั่น ต้องรู้ในสิ่งที่ไม่ควรพูดให้ยิ่งกว่าสิ่งที่ควรพูด เพราะอย่างน้อยถ้าเราไม่พูดในสิ่งที่ไม่ควรพูด ความเดือดร้อนหรือโทษต่างๆ ก็ไม่เกิดขึ้น

*มีหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ซึ่งตั้งอยู่ไม่ไกลจากกรุงสรวดี ในหมู่บ้านนั้นมีครอบครัวของพ่อค้าที่ชอบเอาเปรียบอยู่ครอบครัวหนึ่ง ไม่มีความศรัทธาเลื่อมใสในบวรพระพุทธศาสนา ไม่เคยทำบุญให้ทาน ทุกคนในครอบครัวมักจะพูดโกหกหลอกลวงเป็นประจำทุกวัน เมื่อตื่นขึ้นมาก็เอาแต่ทำมาค้าขาย เอากำไรจากชาวบ้านเกินควร ชอบโกงตราซังเป็นประจำ ไม่มีใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ การกระทำของพ่อค้าท่านนี้เป็นที่รู้จักของคนทั้งหมู่บ้าน

กรมของการคดโกงลูกค้า

๓๕๑

แต่ชาวบ้านไม่มีความสามารถเอาสินค้าไปขายที่เมืองอื่น จึงจำใจต้องขายให้พ่อค้าคนนี้

ทางด้านลูกชายของพ่อค้า ก็เอาแต่เที่ยวเตร่ตามประสาวัยรุ่น ไม่ช่วยพ่อแม่ทำมาค้าขาย เอาแต่ใจตนเอง เที่ยวทะเลาะกับคนในบ้าน แม่พ่อแม่จะคอยห้ามปรามก็ไม่เชื่อ บางวันลูกชายพาเพื่อนๆ มาตีหม้อและเล่นการพนันที่บ้าน แม่เห็นว่าเพื่อนของลูกแต่ละคน ไม่มีการศึกษาและชอบเที่ยวเตร่เฮฮา จึงขับไล่ออกจากบ้าน ทำให้ลูกชายโมโหมาก หาวว่าพ่อแม่ไม่ให้เกียรติเพื่อนของตนเอง จึงทุบตีแม่ แล้วเอาเชือกเส้นใหญ่ผูกคอตายของแม่

ฝ่ายหญิงสะใภ้ของพ่อค้า เป็นคนชอบลักเล็กขโมยน้อย มีนิสัยขี้ขโมย เมื่อโดนจับได้ก็จะโกหกว่าไม่ได้ขโมย โยนความผิดไปให้คนอื่น มีอยู่วันหนึ่ง นางแอบไปลักกินอาหารอันประณีตที่ชาวบ้านช่วยกันเตรียมไว้ เพื่อนำไปถวายพระสงฆ์ เมื่อถูกชาวบ้านชักไล่เลียง นางก็ยังปฏิเสธพร้อมกับสาบานว่า “ถ้าดิฉันกินอาหารนั้นจริง เกิดที่ภพที่ชาติ ก็ขอให้ดิฉันพึงเหมือนเนื้อสันหลังของตนเองกินเถิด”

ฝ่ายภรรยาของพ่อค้า เมื่อมีเพื่อนบ้านมาขอยืมอุปกรณ์บางอย่าง แม้อุปกรณ์ในบ้านจะมีพอให้ยืม แต่นางก็ไม่ยอมให้

กรมของการคดโกงลูกค้า

๓๕๒

ใครยิ้มไปใช้ บังเอิญว่าเพื่อนบ้านคนหนึ่ง ขาดแคลนอุปกรณ์
ชิ้นนั้นจริงๆ จึงอ้อนวอนขอยืมจากบ้านของพ่อค้า ภรรยาของ
พ่อค้าก็ยังพูดโกหกพร้อมทั้งสาบานว่า “ถ้าเรากล่าวถึงสิ่งของ
ที่มีอยู่ ว่าไม่มีละก็ เกิดก็ภพก็ชาติ ก็ขอให้เราพึงเป็นผู้มีคุณ
เป็นอาหารเถิด” เพื่อนบ้านนึกว่านางพูดจริง จึงไม่มารบกวนอีก

ต่อมาเมื่อคนทั้ง ๔ เสียชีวิตลง พวกเขาไปบังเกิดเป็น
เปรตในดงไฟไหม้ ในคน ๔ คนนั้น พ่อค้าโกงใช้มือทั้งสองข้าง
กอบเอาแกลบที่มีไฟลุกโพล่ง เกลี่ยลงบนศีรษะของตนเองสวาย
ทุกข์ทรมานอย่างมาก ส่วนภรรยาของพ่อค้า เนื่องจากไม่เคย
ให้ทานไว้ จึงหิวโหยมาก เที้ยวแสวงหาอาหารตามสถานที่ต่างๆ
ในขณะที่กำลังจะน้อมเอาข้าวที่มีกลิ่นหอมไปกิน ข้าวหอมนั้น
ก็กลายเป็นคุลไปทันที เคลื่อนกล่นไปด้วยหมู่หนอน มีกลิ่นเหม็น
น่ารังเกียจ นางใช้มือทั้งสองข้างกอบคุลนั้นกินด้วยความหิว
แต่ก็ไม่หายหิว

ฝ่ายลูกชายของพ่อค้า วันๆ ที่เอาแต่เที้ยวเตร่และเพราะ
กรรมที่ทุบตีแม่ กรรมนั้นจึงส่งผลให้ใช้ค้อนเหล็กตีศีรษะของ
ตนเองจนเลือดไหลเยิ้มไปทั่วร่างกาย ร้องครวญครางด้วยความ
เจ็บปวด ไปที่ไหนค้อนเหล็กนั้นก็ตามติดไปด้วย ไม่สามารถจะ
ทิ้งมันไปได้ หญิงสะใภ้ของพ่อค้าก็ใช้เล็บทั้งสิบนิ้วที่ทั้งใหญ่

กรมของการคดีโก่งลูกค้า

๓๕๓

และยาว คมกริบเหมือนกับใบมีดที่ลับดีแล้ว กรีดเนื้อแผ่นหลังของตนเองกินเป็นอาหาร นางร้องโหยหวนอยู่ตลอดเวลา เสวยทุกข์ทรมานในดงไฟไหม้แห่งนั้นไม่แพ้สามีของนาง

วันหนึ่ง พระมหาโมคคัลลานเถระได้ไปที่ดงไฟไหม้นั้น เห็นเปรตเหล่านั้นกำลังเสวยทุกข์ทรมานเพราะกรรมที่ทำเอาไว้ จึงไต่ถามว่า “ท่านทั้ง ๔ นี้ ท่านหนึ่งกอบเอาแกลบร้อนที่มีไฟ ลูกโซนโปรยลงบนศีรษะของตนเอง ท่านหนึ่งทุบศีรษะของตนด้วยก้อนเหล็ก ส่วนท่านที่เป็นหญิงก็เอาเล็บจิกหลังกินเนื้อและเลือดของตนเอง อีกท่านก็กินคูอันเป็นของไม่สะอาด ในสมัยที่ท่านเป็นมนุษย์พวกท่านได้ทำกรรมอะไรเอาไว้”

ภรรยาของพ่อค้าโก่งเป็นตัวแทนของเปรตตอบพระเถระว่า “เมื่อก่อนฉันเป็นลูกชายของดิฉัน ได้ทุบตีดิฉันผู้เป็นมารดา ฉันเป็นสามีของดิฉัน ได้คดีโก่งเอาข้าวเปลือกปนแกลบขายให้คนอื่น ฉันเป็นลูกสะใภ้ของดิฉัน ได้ลักกินอาหารของคนอื่น เมื่อถูกจับได้ก็ยังหลอกลวงด้วยมุสาวาทว่าไม่ได้กิน ส่วนตัวดิฉันเมื่อเกิดเป็นมนุษย์ได้เป็นหญิงแม่เรื้อน เป็นคนมีชื่อเสียงและเป็นที่รู้จักของชาวบ้าน เมื่อสิ่งของมีอยู่ ครั้นเพื่อนบ้านมาขอยืมก็เก็บซ่อนไว้เสีย มิได้ให้คนอื่นเหล่านั้นเลย ข้าพเจ้าโก่งพวกเขาพร้อมกับสาบานว่า ถ้าเราปิดช่องที่มีไว้จริงๆ ขอคุณจงเป็น

กรรมของการคัดลอกดูคำ

๓๕๔

อาหารของเรา ด้วยเหตุนี้ ข้าวสาลีอันมีกลิ่นหอมจึงกลายเป็นคู เพราะวิบากแห่งมุสาวาท ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ดิฉันตระหนักเมื่อตายแล้วมาเป็นเปรตนี้แหละ ว่ากรรมทั้งหลายที่บุคคลทำเอาไว้ทั้งทางกาย วาจา และใจ มีผลจริง ๆ กรรมนั้นไม่สาบสูญ แต่จะติดตามบุคคลนั้นไปข้ามภพข้ามชาติ ดังนั้นดิฉันจึงกินและดื่มแต่มูลตรูอันมีกลิ่นเหม็น ต้องเสวยกรรมอยู่อย่างนี้จนกว่าจะหมดอายุขัยในอัตภาพของเปรต”

เพราะฉะนั้น บาปกรรมแม้เพียงเล็กน้อย อย่าได้ทำเรื่องอะไรก็ตามที่พูดแล้วใจเราเศร้าหมองขุ่นมัว พึงเตือนตนเองให้ละเว้นถ้อยคำเหล่านั้น อย่าไปยินดีในบาปอกุศล จะทำธุรกิจงานใดก็ให้เป็นลัมมาอาชีวะ เป็นสุจริตชน อย่าเห็นแก่ได้ยิ่งกว่าความสุจริต เพราะผลของบาปจะทำให้เราได้รับความเจ็บปวดทุกข์ทรมานรำไป และให้สำรวมระวังกาย วาจา ใจ ให้สะอาดบริสุทธิ์อยู่เสมอ อย่าเห็นแก่ตัวจนทำให้ตนมัวหมอง ถึงขั้นกล้ำโกหกมดเท็จทั้งๆ ที่รู้

คนที่โกหกทั้งๆ ที่รู้ ธาตุเห็นไม่ตรงจะติดตัวข้ามชาติเมื่อใจคดเสียแล้ว เวลานั่งสมาธิจะหาศูนย์กลางกายได้ยาก เพราะปากกับใจไม่ตรงกัน หรือแม้ว่ามีธรรมบ้าง ถึงรู้ ญาณก็ไม่แม่นยำเพราะจิตไม่บริสุทธิ์ เพราะฉะนั้นเมื่อเราได้ยินได้ฟัง

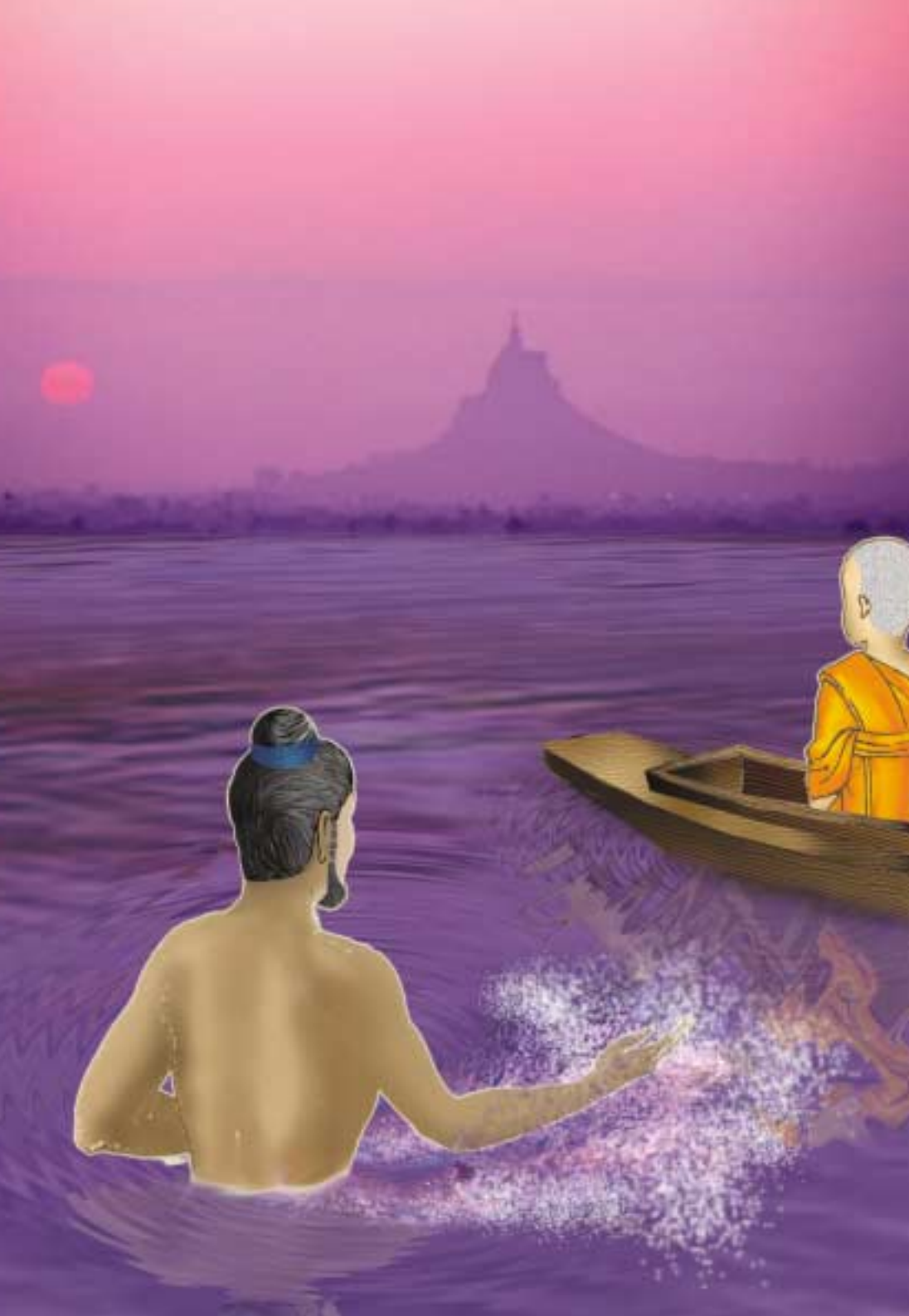

กรรมของการคัดลอกข้อความ

๓๕๕

เช่นนี้แล้ว ต้องตั้งใจที่จะฝึกฝนอบรมตนเอง ให้มีความคิด
คำพูดและการกระทำที่เชื่อมโยงสอดคล้องกัน จะเป็นผู้ที่
น่าเชื่อถือ ให้ทุกความคิด ทุกถ้อยคำและการกระทำทุกอย่าง
ของเรา เป็นไปเพื่อบุญล้วนๆ เราจะใช้กายหยาบนี้สร้างบารมี
ให้เต็มที่ จนกว่าจะละสังขาร ตราบใดที่ยังไม่หมดกิเลส เราจะ
ได้สร้างบารมีบนโลกมนุษย์และได้ไปเสวยสุขในสวรรค์กันทุกคน

๑๑

โทษของ
ผู้รังแกสมณะ

ความจริง บาปที่ตนทำแล้ว
อันเกิดจากตน ที่มีตนเป็นแดนเกิด
ย่อมย่ำยีบุคคล ผู้มีปัญญาธรรม
เหมือนเพชรย่ำยีแก้วมณีที่เกิดแต่หิน ฉะนั้น

โทษของผู้รังแกสมณะ

๓๕๘

สิ่งที่มนุษย์ทุกคนแสวงหาคือความสุข และความสำเร็จ
ของชีวิต เมื่อได้มาแล้ว ต้องพยายามรักษาเอาไว้ให้ยาวนานที่สุด
เพื่อตนและบุคคลอันเป็นที่รัก นี่เป็นธรรมชาติของมวลมนุษยชาติ
ทั้งหลาย มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่มุ่งทำเพื่อประโยชน์สุขของ
สรรพสัตว์ และก็รู้ว่าเบื้องหลังของชีวิตที่ประสบความสุขและ
ความสำเร็จ เกิดจากดวงบุญที่ติดอยู่ตรงกลางกายนั่นเอง ถ้า
อยากจะให้ดวงบุญนี้ศักดิ์สิทธิ์ มีฤทธิ์ มีเดช มีอานุภาพ บันดาล
ความสำเร็จให้บังเกิดขึ้นเป็นอัศจรรย์ ก็ต้องหมั่นทำใจหยุดใจนิ่ง
ให้ใจของเราเชื่อมกับดวงบุญภายในให้ได้ ถ้าทำได้อย่างนี้ ความ
สุขความสำเร็จในชีวิต ก็จะมีบังเกิดขึ้นมาต่อเนื่องไม่ขาดตอน
เหมือนคลื่นในมหาสมุทร ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องระลอกแล้ว
ระลอกเล่า ไม่มีที่สิ้นสุด

พระลัมมาลัมพุทเธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“อดตนา หิ กตปาปี	อดุรชฺ อดุตสมฺภวํ
อภิมตฺถติ ทุมเมธํ	วชิรํ วมฺหยํ มณี

ความจริง บาปที่ตนทำแล้ว อันเกิดจากตน ที่มีตนเป็น
แดนเกิด ย่อมย่ำยีบุคคล ผู้มีปัญญาทราม เหมือนเพชรย่ำยี
แก้วมณีที่เกิดแต่หิน ฉะนั้น”

โทษของผู้รังแกสมณะ

๓๕๕

กรรมที่เราสร้างเอาไว้ เราทราบกันดีอยู่แล้ว ว่ามีทั้งกรรมดีและกรรมชั่ว ถ้าเราได้ทำกรรมดี ถือว่าเป็นโชคดี แต่ถ้าเผลอไปทำกรรมชั่ว ชีวิตจะมัวหมองเป็นตราบาปติดตัวเราไปตลอดชีวิต ถ้าทำความดี ดวงบุญจะใสสว่างหนักขึ้นไปอีก เราจะรู้เห็นและเข้าใจอย่างซาบซึ้งในสิ่งเหล่านี้ หลวงพ่อขอใช้คำว่า เข้าใจอย่างซาบซึ้ง ไม่ใช่เข้าใจเฉยๆ แต่เข้าไปอยู่ในใจอย่างซาบซึ้ง เมื่อเราหยุดใจได้สนิท เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับธรรมกาย จะเกิดความปีติสุขอยู่ทั้งวันทั้งคืน เมื่อเราเห็นบุญได้แล้วเอาใจไปแช่อิ่มอยู่ในบุญ บุญจะเกื้อหนุนให้เรามีความสุขความสำเร็จบังเกิดขึ้นตลอดเวลา

บางครั้งคนเราอาจสังเกตตัวเราเอง หรือบุคคลที่เรารู้จักก็ได้ และเกิดความรู้สึกสงสัยขึ้นมาในใจว่า ชีวิตบางคนดำเนินมาได้ดีตลอด แต่มีบางช่วงที่เกิดมรสุมรุมเข้ามาในชีวิต ทำให้เกิดการพลิกผันเพียงแค่ชั่วเวลาข้ามคืน จากมหาเศรษฐีก็กลายเป็นยาก หรือบางคนชีวิตอดอยากยากจน อับจนมาตลอด แต่จู่ๆ กลับประสบความสุขความสำเร็จอย่างที่ตนเองก็ไม่คาดฝัน ชีวิตของมนุษย์ก็แปรเปลี่ยนอยู่อย่างนี้แหละเมื่อไรบุญในตัวพร้อม กระแสบาปก็ดึงดูดเอาวิบัติเข้ามา ชีวิตก็สะดุด เมื่อไรกระแสบุญในตัวเยอะ กระแสบาปตามไม่ทัน บุญก็บันดาลแต่สิ่งที่ดีๆ ให้เรา ในภาษาธรรมะเรียกกรรมชนิดอย่างนี้ว่า อุปปีฬกรรม

โทษของผู้รังแกสมณะ

๓๖๐

คือกรรมที่ทำหน้าที่เบียดเบียนกรรมอื่นๆให้มีสภาพตรงกันข้ามกัน กรรมที่พลิกผันนั้นชื่อว่า อุปปีฬกรรม

อุปปีฬกรรมนี้ แบ่งออกเป็น ๒ ฝ่าย คือ ฝ่ายกุศลและอกุศล ฝ่ายที่เป็นอกุศลทำหน้าที่เข้าไปเบียดเบียนกุศลกรรมที่มีสภาพตรงกันข้าม เพื่อบังคับไม่ให้เกิด คือในขณะที่บุญกุศลกำลังให้ผลเป็นความสุขความเจริญ ในขณะที่บุคคลผู้นั้นไม่สร้างบุญบารมีเพิ่มเติม ดวงบุญพร่องเพราะความประมาท อกุศลมีโอกาสดำรงอยู่ ก็เข้าไปเบียดเบียนให้ผลทันที นี่เป็นหน้าที่ของอุปปีฬกรรมฝ่ายอกุศล ถ้าเป็นฝ่ายกุศล ก็ให้ผลตรงกันข้าม ขณะที่ชีวิตกำลังประสบกับความขื่นแค้นแสนเข็ญในเรื่องต่างๆ เมื่อบุญตามมามากก็ให้ผลในทันที เข้าไปเบียดอกุศลให้ตกไป ชีวิตของผู้นั้นก็พลิกผันไปในทางที่ดีขึ้นเป็นอัศจรรย์

*เบื้องหลังของมนุษย์ยังมีสิ่งทีละเอียดลึกซึ้งที่เดียดงั้น อย่าดูถูกรกรรมแม้เพียงเล็กน้อยว่าจะไม่ให้ผล เหมือนเรื่องที่เกิดขึ้นในอดีต คือมีชายหนุ่มคนหนึ่ง อาศัยอยู่ใกล้พระวิหาร ซึ่งเป็นที่อยู่ของพระภิกษุสามเณร มีอยู่วันหนึ่ง ขณะที่ชายหนุ่มอาบน้ำอยู่ที่หน้าบ้านของตนเอง สามเณรน้อยองค์หนึ่งหน้าตาน่าเอ็นดู

*กรรมที่ปณี (พระพรหมโมลี)

โทษของผู้รังแกสมณะ

๓๖๑

พายเรือผ่านมา ชายหนุ่มคนนั้นเกิดจิตนึกสนุกขึ้นมา อยากแกล้งสามเณร จึงเอามือทั้งสองวิดน้ำสาตไปที่เรือ สามเณรกลัวเปียก จึงเอนกายหลบน้ำ ทำให้เรือเอียงและล่มไปในทันที เนื่องจากสามเณรยังเป็นเด็กอายุไม่กี่ขวบ และไม่นึกว่าตนเองจะถูกแกล้งเช่นนี้ ก็กระเสือกกระสนรีบว่ายน้ำหนี ผ้าจีวรก็หลุดลุ่ยเปียกปอน ท่านเกิดความรู้สึกไม่ค่อยพอใจโยม จึงพูดจาดักเตือนต่อว่าโยมนั้น ด้วยถ้อยคำที่ค่อนข้างรุนแรงทีเดียว

ชายหนุ่มเมื่อได้ยินสามเณรพูดอย่างนั้น แทนที่จะสำนึกผิดว่า เราไม่น่าจะไปแกล้งท่านเลย กลับรู้สึกขุ่นมัวโมโหว่าสามเณรตัวน้อยนี้ ปากดีเหลือเกิน ตอนแรกเห็นนึกเอ็นดู แต่เมื่อถูกต่อว่าก็กลับรู้สึกไม่พอใจ ทั้งๆ ที่ตนเองเป็นฝ่ายผิดด้วยความโกรธที่พล่งพลาญ จึงปรี่เข้าไปตบหูสามเณร ๒-๓ ที เมื่อความโกรธทุเลาลง ค่อยรู้สึกสำนึกผิดขึ้นมาบ้าง จึงช่วยสามเณรให้ขึ้นฝั่ง แต่ก็ไม่ได้กล่าวคำขอขมาแต่อย่างใด ชายหนุ่มท่านนั้นเมื่อละจากอัฐภาพนั้น ก็ท่องเที่ยวเวียนว้ายตายเกิดด้วยความทุกข์อยู่ในวัฏสงสารเป็นเวลายาวนาน เมื่อมาถึงในสมัยพุทธกาล ได้มาเกิดมาเป็นมนุษย์ในหมู่ลิจฉวีกุมาร มีชื่อว่า ลุนักขัตตลิจฉวี

เมื่อเติบโตใหญ่ขึ้น มีโอกาสฟังธรรมเทศนาของพระ-

โทษของผู้รังแกสมณะ

๓๖๒

ลัมมาลัมพุทเจ้า เกิดความเลื่อมใสในพระธรรมเทศนา จึงทูลขอบรรพชา อุปสมบทในสำนักของพระบรมศาสดา พระลัมมาลัมพุทเจ้าแม้ทราบว่า ในอนาคต ภิกษุรูปนี้จะไม่ได้บรรลุมรรคผลนิพพานอะไร แต่ทรงอาศัยมหากรุณาธิคุณอันไม่มีประมาณ จึงตรัสบอกกัมมัญฐานในส่วนของสมถภาวนา ในไม่ช้าก็ได้สำเร็จฉนสมาบัติและได้บรรลुทิพพจักขุอย่างรวดเร็ว ทั้งนี้เพราะพระบรมศาสดาได้ประทานอุบายวิธีอันแยบยลให้ท่าน

เมื่อสุนัขขัตตลิจฉวีภิกษุใหม่ ได้บรรลुคุณวิเศษเบื้องต้นอย่างนั้น ก็ตืออกดีใจที่ตนได้ตาทิพย์ซึ่งอยู่ในชั้นโลกียอภิญญา ต่อมาอยากได้ทิพโสตคือมีหูทิพย์ จึงเข้าไปเฝ้าทูลขอกัมมัญฐานที่จะให้ได้บรรลุทิพโสต พระลัมมาลัมพุทเจ้าทรงเห็นด้วย พุทธญาณว่า ภิกษุรูปนี้ จะไม่ได้ทิพโสต เพราะมีอุปปีฬกรรมมาเบียดเบียน เนื่องจากอดีตชาติเคยตบหูสามเณรด้วยอำนาจแห่งโทสะ กรรมนั้นจะถูกอุปปีฬกรรมมาเบียดเบียน มิให้ท่านได้บรรลุทิพโสตต่อภิญญาแน่นอน เพราะพลั้งพลาดไปตบหูสามเณร ผลกรรมยังไม่สูญหายไปไหน คอยหาช่องส่งผลอยู่ตลอดเวลา เมื่อได้ช่องก็เปิดมาใช้ พระองค์ทรงทราบอย่างนี้แล้ว จึงทรงประทานแต่ปริกรรมภาวนา ไม่ได้ประทานวิธีให้ได้หูทิพย์

สุนัขขัตตลิจฉวีภิกษุนั้น กำลังตืออกดีใจที่ตนเองได้ทิพจักขุ เมื่อได้ปริกรรมภาวนาในส่วนของทิพโสต จึงหมั่น

โทษของผู้รังแกสมณะ

๓๖๓

ทำอยู่อย่างสม่ำเสมอ แม้จะพยายามบวชกรรมภาวนาเท่าไร แต่อุปปีฬกรรมฝ่ายอกุศลเข้ามากางกันทำให้ไม่ได้บรรลุทิพโสต ท่านทำความเพียรอยู่ถึง ๓ ปี ก็ยังไม่บรรลุตามที่ตนเองตั้งใจ จึงเกิดความสงสัยลังเลในตัวพระพุทธร่องคว่า ท่านคงไม่รู้จริง คงรู้เพียงทิพพจักขุอภิญญาเท่านั้น เพราะเราทำมา ๓ ปีแล้ว ยังไม่เห็นผลอะไรเลย พระองค์ก็ไม่บอกอะไรเพิ่มเติมอีก ในใจจึงเกิดความเบื่อหน่ายในสมณเพศ อุปปีฬกรรมก็บังคับให้ตัวท่านเกิดความคิดที่ไม่ดีเพิ่มขึ้นอีกว่า คงไม่มีประโยชน์อะไรแล้ว ที่เราจะบวชอยู่อย่างนี้ ลูบเปลี่ยนไปนับถือศาสนาอื่นดีกว่า เพื่อว่าจะได้บรรลุธรรมอย่างอื่นบ้าง

จะสังเกตเห็นว่า ชีวิตคนเรามาพบเจอขุมเพชรกองเป็นภูเขา กลับมองเห็นเป็นก้อนกรวด แม้มิตา แต่ถ้าใจบอด ก็เป็นคนมืดบอดอยู่นั่นเอง ไม่มีทางบรรลุมรรคผลนิพพานได้เลย เหมือนภิกษุรูปนี้ เมื่อเกิดความรู้สึกลักษณะนี้ จึงลาสิกขาสิกขาไปเป็นคฤหัสถ์ เทียวแสวงหาอาจารย์ใหม่ กลับไปได้นครธนาฏบุตร นักบวชนอกพระพุทธศาสนาเป็นอาจารย์ ซึ่งตัวเองเป็นมิจฉาทิฎฐิอยู่แล้ว ไปได้ครูที่เป็นมิจฉาทิฎฐิอีก ก็ทำให้ใจบอดมากยิ่งขึ้น เมื่อสิ้นชีวิต จึงได้ไปบังเกิดในนรก ก็ด้วยอำนาจของอุปปีฬกรรมฝ่ายอกุศลที่เข้าไปเบียดเบียนบังคับให้เห็นผิด จึงทำลายโอกาสที่ดีๆ ในชีวิตไป

โทษของผู้รังแกสมณะ

๓๖๔

เบื้องหลังของชีวิตเรามีอะไรที่ลึกลับซับซ้อนมากมายนัก
อย่าได้ประมาทกัน ใช้ดวงปัญญาให้มากก่อนที่จะตัดสินใจอะไร
ผิดๆ ลงไป เพราะถ้าพลาดแล้วก็พลาดไปทั้งชีวิตเลย เรื่องของ
กรรมเป็นเรื่องลึกลับ แต่เป็นความลับที่เราสามารถรู้ได้ด้วยวิชา
ธรรมกาย ซึ่งเป็นความรู้ที่แท้จริง คือยิ่งรู้ก็ยิ่งแจ่มแจ้ง ยิ่งมี
ความบริสุทธิ์ มีความสุข เราจะได้เรียนรู้เรื่องราวของชีวิตของ
ตัวเรา และสรรพสัตว์ทั้งหลาย เอาไว้ให้พวกเราเห็นธรรมะใสๆ
ได้เข้าถึงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระธรรมกาย ถึงเวลานั้น
เราจะได้ไปศึกษาวิชาธรรมกายด้วยกันและจะได้ไปดูกันให้ชัดๆ
ว่า อุปปีฬกรรม ที่หลวงพ่อบอกว่านั่นมันเป็นอย่างไรและคอย
กำกับชีวิตของเราอย่างไร แล้วเราจะได้เห็นอีกว่ายังมีเบื้องหลัง
ของกรรมชนิดนี้อีกไหม เบื้องหลังของอุปปีฬกรรมนั่นมัน
คืออะไร นี่แหละคือความรู้ที่ลึกลับหนึ่งเราจะต้องศึกษากันให้ได้

เป ร ต ฝ า ก ม า บ อ ก ใ ห้ ท ำ บ ุ ญ

กุลบุตรเมื่อหวนระลึกถึงว่า คนโน้นเคยให้ทรัพย์หรือ
ให้อาหารแก่เรา คนโน้นได้พยายามทำกิจอย่างนี้แก่เรา
คนโน้นเชื่อว่าเป็นญาติ เพราะเกี่ยวพันกันทางฝ่ายมารดาหรือ
บิดาของเรา คนโน้นเชื่อว่าเป็นมิตร เพราะเคยคบหากันด้วย
อำนาจความสนิทเ็นหา คนโน้นเชื่อว่าเป็นสหาย เพื่อนเล่นสนุกสนาน
ด้วยกันของเรา จึงพึงให้ทักษิณา คือพึงทำทานอุทิศส่วนกุศล
ไปให้แก่ผู้ที่ล่วงลับไปแล้วเหล่านั้น

แปลจากมาบอกให้ทำบุญ

๓๖๓

พระรัตนตรัยเป็นสรณะอันเกษม ประกอบด้วย พุทธ-
รัตนะ ธรรมรัตนะ และสังฆรัตนะ ๓ ประการนี้ เป็นแก่นแท้ของ
พระพุทธศาสนา และเป็นสิ่งที่ระลึกของชาวโลกตลอดจน
สรรพสัตว์ทั้งหลาย มนุษย์ที่เกิดมาต่างแสวงหาสิ่งที่ระลึกอัน
สูงสุดนี้ ผู้ที่ได้เข้าถึงพระรัตนตรัย เห็นพระธรรมกายที่ชัดใส
แจ่มอยู่ที่ศูนย์กลางกายภายในตน ได้ชื่อว่าเป็นผู้ประสบความสำเร็จ
และความสำเร็จในชีวิต ได้บรรลุเป้าหมายของการเกิดมาเป็น
มนุษย์ในระดับหนึ่ง ดังเช่นที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระ-
อรหันต์ทั้งหลาย ท่านเข้าถึงกายธรรมอรหัต ได้บรรลุเป้าหมาย
อันสูงสุดของชีวิตแล้ว

มีธรรมภาสิตที่มาใน ทลกนิบาต ว่า

“กุลบุตรเมื่อหวนระลึกถึงว่า คนโน้นเคยให้ทรัพย์หรือ
ให้อาหารแก่เรา คนโน้นได้พยายามทำกิจอย่างนี้แก่เรา
คนโน้นชื่อว่าเป็นญาติ เพราะเกี่ยวพันกันทางฝ่ายมารดา
หรือบิดาของเรา คนโน้นชื่อว่าเป็นมิตร เพราะเคยคบหากัน
ด้วยอำนาจความสนิทสนม คนโน้นชื่อว่าเป็นสหาย เพื่อนเล่นสนุกสนาน
ด้วยกันของเรา จึงพึงให้ทักษิณา คือพึงทำทานอุทิศส่วนกุศล
ไปให้แก่ผู้ที่ล่วงลับไปแล้วเหล่านั้น”

การทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้คนที่ละโลกไปแล้ว เป็นบุญ

เปรตฝากมาบอกให้ทำบุญ

๓๖๘

อย่างหนึ่งในบรรดาการทำพิธีกรรม ๕ อย่างในทางพระพุทธศาสนา ที่พระบรมศาสดาทรงแนะนำเอาไว้ว่า เมื่อมีความเจริญรุ่งเรืองในชีวิตในระดับหนึ่ง สิ่งที่ต้องทำให้ยิ่งๆ ขึ้นไปคือ **ญาติพลี** คือสงเคราะห์ญาติพี่น้อง **อติถิพลี** คือทำการต้อนรับแขกที่มาเยี่ยมเยียนให้ดี ให้เกิดความรู้สึกอบอุ่นในมิตรภาพอันดีงาม เมื่อเขาจากไปแล้วจะได้คิดถึง **ทำราชพลี** คือเมื่อทำธุรกิจมีรายได้ขึ้นมาแล้ว ก็ให้เสียภาษีอากรต่อแผ่นดินที่เราอาศัยอยู่ เพื่อรัฐจะได้มีเงินทุนหมุนเวียนในการพัฒนาประเทศชาติให้เจริญรุ่งเรือง

เทวดาพลี คือทำบุญอุทิศให้เทวดาทั้งหลาย จะเป็นเทวดาประจำบ้าน หรือเทวดาประจำเมืองก็ดี เขาจะลงปกปักรักษาเราและครอบครัวให้อยู่เย็นเป็นสุข โดยเฉพาะการทำ **บุพเพตพลี** คือทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ผู้ล่วงลับไปแล้ว เพราะชีวิตหลังความตายของหมู่ญาติที่จากไปนั้น เมื่อเรายังเข้าไม่ถึงธรรมกายภายใน ก็ยังไม่รู้ว่าหมู่ญาติเหล่านั้นไปบังเกิดที่ไหน เพื่อความมั่นใจว่า หมู่ญาติของเราจะได้มีสุคติโลกสวรรค์เป็นที่ไป ก็ควรทำบุญแล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้คนเหล่านั้น

*เหมือนเรื่องที่เกิดขึ้นในสมัยก่อน มีหญิงงามเมืองผู้

แปลตปากมาบอกให้ทำบุญ

๓๖๕

มีชื่อเสียงคนหนึ่งชื่อ เสรีณี นางอาศัยอยู่ในหัตถินบุรี แคว้นกรุงรัฐ เป็นหญิงสาวที่มีความงาม นางอาศัยความเป็นผู้มีรูปร่างหน้าตา สวยงามเลี้ยงชีวิตร่ำรวยจนเป็นเศรษฐินีผู้มีทรัพย์สินเงินทองมาก สมัยนั้น มีพระภิกษุสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า เทียบจาริก แสวงหาที่วิเวกและเผยแผ่ธรรมะแก่มหาชนผู้มีบุญตามที่ต่างๆ เมื่อเดินทางมาถึงเมืองหัตถิน ก็ปักกลดอยู่ธุดงค์และร่วมกันลง อุโบสถในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ

ชาวเมืองหัตถินเห็นว่ามิพระภิกษุสงฆ์ผู้เป็นเนื่อนาบุญ มาโปรดถึงที่ ก็ชักชวนกันเตรียมอาหารหวานคาว น้ำปานะ ต่างๆ เพื่อน้อมนำเข้าไปถวายพระเป็นสังฆทาน มหาชนเห็นว่า นานๆ จะมีพระภิกษุสงฆ์หมู่ใหญ่จาริกมาโปรดถึงบ้าน จึง อารธนาให้ปักกลดอยู่ธุดงค์ที่เมืองหัตถิน ต่ออีก ๑๕ วัน เพื่อ ว่าพวกตนจะถวายมหาทานบารมี บำเพ็ญหนทางไปสู่สวรรค์ และนิพพาน

พระภิกษุสงฆ์เห็นว่าชาวเมืองเป็นผู้มีศรัทธา จึงรับ อารธนาที่จะอยู่ปฏิบัติธรรมที่นั่นต่ออีก ๑๕ วัน ชาวเมืองเห็นว่า หญิงโสเภณีชื่อเสรีณี เป็นคนมีเงินทองมาก และนางได้ประพฤติ ผิดศีลข้อ ๓ เป็นประจำ จึงอยากให้นางมาเอาบุญถวาย สังฆทานบ้าง จะได้มีที่พึ่งสำหรับตน แต่เนื่องจากนางเป็นคน

เปรตผกาบอกให้ทำบุญ

๓๓๐

ไม่มีศรัทธา แถมยังถูกความตระหนี่ครอบงำ แม้ชาวเมืองจะบอกบุญนางอย่างไรก็ไม่เชื่อ แล้วยังประกาศยืนยันความไม่เลื่อมใสให้ชาวเมืองรู้ว่า “ตนไม่ทำทานหรรอก เพราะทานที่ให้พวกสมณะโหล้น จะมีประโยชน์อะไรเล่า ให้สิ่งของไปแล้ว ก็ไม่เห็นว่าจะช่วยให้เราร่ำรวยขึ้นมาได้”

เมื่อไม่สามารถทำหน้าที่กัลยาณมิตรบอกทางสวรรค์ให้กับนางได้ ก็พากันวางเฉย ต่อมาเมื่อนางป่วยและเสียชีวิตลงแล้วไปบังเกิดเป็นเปรตซีเปลือยที่คุน้ำแห่งหนึ่งในชนบท ไม่มีอาหารหรือน้ำบังเกิดขึ้นแก่นาง ต้องเที่ยวแสวงหาเศษอาหารที่คนใจบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้หมู่ญาติของตน รวมไปถึงสรรพสัตว์ทั้งหลาย แต่ก็เพียงเศษบุญเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น ดังนั้นนางจึงไม่เคยได้รับความอืมนำจากการอุทิศส่วนกุศลของคนเหล่านั้นเลย

ต่อมา มีอุบาสกชาวเมืองหัตถิณีคนหนึ่งไปทำการค้าขายอยู่ที่หมู่บ้านแห่งนั้น เวลาใกล้รุ่ง อุบาสกได้เดินไปหลังคู้เพื่อทำสรีริกขของตนเอง นางเห็นอุบาสกซึ่งเป็นชาวเมืองหัตถิณีก็จำเขาได้ ตั้งใจจะเข้าไปขอความช่วยเหลือจากอุบาสกท่านนั้น จึงปรากฏกายเป็นเปรตซีเปลือย มีร่างกายเหลือเพียงหนังหุ้มกระดูก ตัวสูงใหญ่เท่าลำตาล นาสะพริงกลัว ได้ยืนแสดงตนอยู่ในที่ที่ไม่ไกลจากอุบาสกนั้น อุบาสกเห็นนางแล้ว ไม่ได้ตกใจกลัวอะไร

เปรตผากมาบอกให้ทำบุญ

๓๗๑

เพราะเชื่อมั่นในศีลของตัวเอง จึงตะโกนถามออกไปว่า “ท่าน เปลือยกาย มีรูปพรรณน่าเกลียด สะพรั่งไปด้วยเส้นเอ็น ชุบพอม จนเห็นแต่ซี่โครง ท่านเป็นใครหนอ มายืนอยู่ที่นี้ทำไม” เปรตได้ บอกอุบาสกว่า “ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ดิฉันเป็นเปรต ตกทุกข์ได้ ยากเกิดในเปตโลก เพราะทำบาปอกุศลเอาไว้ ขอท่านได้โปรด ช่วยดิฉันให้พ้นจากอัฐภาพของเปรตด้วยเถิด”

นางได้พรรณนาความทุกข์ให้ฟังว่า “ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ในสมัยเป็นมนุษย์ ดิฉันมีสมบัติมากมาย แต่เพราะอภัยความ ตระหนี่มัวเมาในทรัพย์ ไม่ต้องการให้สมบัติที่หามาได้พร่องไป จึงไม่ได้ทำเสถียรในการเดินทางข้ามภพข้ามชาติให้กับตนเอง ยิ่งไปกว่านั้นยังด่าบริภาษพระสงฆ์ผู้เป็นเพื่อนาบุญอีกด้วย เพราะฉะนั้นเมื่อดิฉันกระหายน้ำ เดินลงไปริมฝั่งแม่น้ำ แม่น้ำที่ กว้างใหญ่กลับว่างเปล่าต่อหน้าต่อตา ในเวลาร้อน ดิฉันเข้าไป หลบอยู่ใต้ร่มไม้ ร่มไม้กลับกลายเป็นแดดแผดร้อนเผาผิวกาย ของดิฉัน ทั้งลมก็กลับกลายเป็นเปลวไฟ เพลาร่างของดิฉัน จนกลายเป็นเถ้าถ่าน ตายแล้วก็กลับมาเกิดเป็นเปรตใหม่ รับกรรมอันแสนร้อนอยู่อย่างนี้เรื่อยไป”

อุบาสกได้ยินเช่นนั้น บังเกิดความสงสารนางยิ่งนัก ถามว่าจะให้ช่วยเหลืออย่างไร นางถึงจะพ้นจากอัฐภาพของเปรต ที่น่าเกลียดน่ากลัวที่สุดแสนจะทรมานเช่นนั้น เปรตซีเปลือยก็

เปรตฝากมาบอกให้ทำบุญ

๓๗๒

บอกว่า “หากท่านไปถึงหัตถินนครแล้ว ช่วยบอกมารดาของดิฉันว่า ลูกของนาง กำลังได้รับความทุกข์ทรมานในเปตโลก เหลือเกิน ททรัพย์ที่มีอยู่ ๔๐๐,๐๐๐ กหาปณะ ได้ซ่อนไว้ภายใต้เตียง ไม่ได้บอกแก่ใครๆ เลย ขอให้มารดาเอาทรัพย์นั้นมาทำทานถวายแด่ภิกษุสงฆ์เถิด ครั้นถวายสังฆทานแล้ว ขอจงอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลมาให้ดิฉันบ้าง ดิฉันจะได้พ้นจากเปตโลกนี้” อุบาสกก็รับปากด้วยความสงสาร

เมื่อเสร็จภารกิจจากการค้าขายในช่วงสาย ก็รีบออกเดินทางกลับไปหัตถินนคร บอกเรื่องราวที่ตนเองพบกับเปรตให้มารดาของนางฟัง มารดาของนางได้ฟังดังนั้นแล้ว ก็ไปดูสมบัติที่เปรตฝากมาบอก เห็นทรัพย์ ๔ แสนกหาปณะจริงตามที่บอกทุกอย่าง ก็รีบนำมาจัดแจงทำบุญ เติรมอาหารและไทยธรรม นำไปถวายทานแด่ภิกษุสงฆ์ จากนั้นก็อุทิศส่วนกุศลไปให้นาง ทันทิที่มารดาอุทิศส่วนกุศลไปให้ลูกสาว เปรตนั้นก็ได้อัฏภาพเป็นทิพย์ มีทิพยสมบัติมากมายบังเกิดขึ้น

คืนนั้นนางมาปรากฏกายให้มารดาเห็น เป็นเทพธิดาที่มีรัศมีกายสว่างไสว บอกให้รู้ว่าตนเองได้รับบุญที่มารดาอุทิศไปให้แล้ว ฝ่ายมารดาเมื่อรู้ว่าลูกสาวได้พ้นจากอัฏภาพของเปรตไปเป็นเทพธิดาแล้ว ก็ปีติยินดีเลื่อมใสในพระพุทธศาสนามากยิ่งขึ้น จึงนำทรัพย์ของลูกสาวที่เหลืออยู่นั้น ออกให้ท่านทำบุญ

เปรตผากมาบอกให้ทำบุญ

๓๓๓

อุทิศส่วนกุศลไปให้ลูกสาวเป็นประจำ แล้วก็ตั้งใจรักษาศีล
นั่งสมาธิเจริญภาวนาจนตลอดอายุขัย ครั้นละโลกไปแล้วก็ได้
ไปบังเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์

จะเห็นได้ว่า ความตระหนี่เป็นภัยแก่ชีวิตของเราในโลก
ทำให้ต้องไปบังเกิดเป็นเปรต แล้วการทำบุญอุทิศส่วนกุศล
ไปถึงหมู่ญาติที่ล่วงลับไปแล้วนั้น มีผลถึงหมู่ญาติที่ล่วงลับ
ไปแล้วจริงๆ ซึ่งการทำบุญเพตพลีจะถึงหมู่ญาติหรือไม่นั้น
มีเหตุปัจจัยหลายอย่างด้วยกัน ตั้งแต่ต้องทำบุญอุทิศส่วนกุศล
และผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว ต้องอยู่ในสถานภาพที่พอจะรับได้ เช่น
เป็นปรตัตตูปชีวิเปรต เป็นอมมนุษย์ เป็นกายลัมภกเวสี หรือเป็น
เทวดา ถ้าเป็นสัตว์นรก ก็ต้องรอจนกว่าจะพ้นกรรมจากตรงนั้น
เสียก่อน จึงจะมีโอกาสมารับบุญจากหมู่ญาติที่อุทิศไปให้ได้
เมื่อเข้าใจอย่างนี้แล้ว เราอย่าได้ประมาทหรือตระหนี่กัน ให้
เร่งรีบสั่งสมบุญให้กับตนเองให้เต็มที่ ก่อนที่จะหมดเวลาบน
โลกมนุษย์ เอาบุญนี้ไปกลั่นเป็นทิพยสมบัติและนิพพานสมบัติ
ให้กับตนเอง ทำอย่างนี้ชีวิตจึงจะปลอดภัยและเป็นชีวิตที่มี
คุณค่า สมกับได้โอกาสเกิดมาเป็นมนุษย์อย่างแท้จริง

กรรมของ ผู้ไม่ เชื้อ
เรื่อง บุญ เรื่อง บาป

บุคคลทำกรรมใดแล้ว ย่อมเดือดร้อนในภายหลัง
เป็นผู้มีหน้าซุ้มด้วยน้ำตา ร้องไห้เสวยผลของกรรมโดยอยู่
กรรมนั้นอันบุคคลกระทำแล้วไม่ได้เลย

กรรมของผู้ไม่เชื่อเรื่องบุญเรื่องบาป

๓๗๖

เราได้เห็นดีเห็นอกกันมาตลอดทั้งวันแล้ว จากการประกอบภารกิจหน้าที่การงาน การศึกษาเล่าเรียน ในช่วงเวลาต่อจากนี้ไป เราจะได้ให้โอกาสแก่ตัวของเราเอง ในการแสวงหาสาระอันแท้จริงของชีวิต เพิ่มเติมสิ่งที่มีคุณค่าที่สุดให้กับชีวิตของเราด้วยการปฏิบัติธรรม ชีวิตจะได้ประสบแต่ความเจริญรุ่งเรืองทั้งทางโลกและทางธรรม ให้ใจอยู่ในกระแสธรรม จะมีความสุขสดชื่นเบิกบาน คลายจากความเห็นดีเห็นอกที่เรา تراตรำกันมาตลอดทั้งวัน ช่วงเวลานี้เป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุด ที่เราจะได้ฝึกใจให้หยุดนิ่ง เพื่อทำความบริสุทธิ์ให้บังเกิดขึ้นในใจ จะได้เข้าไปพบกับพระรัตนตรัยภายใน

พระลัมมะลัมพุทเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“น ตํ กมฺมํ กตํ สาธุ ยํ กตฺวา อนุตฺตปติ

ยสฺส อสฺสํมุโข โรทํ วิปากํ ปฏฺฐิเสวติ

บุคคลทำกรรมใดแล้ว ย่อมเดือดร้อนในภายหลัง เป็นผู้มิหน้าซุ่มด้วยน้ำตา ร้องไห้เสวยผลของกรรมใดอยู่ กรรมนั้นอันบุคคลกระทำแล้วไม่ดีเลย”

อวิชชา คือความไม่รู้แจ้งในพระสัทธรรม เป็นอันตรายอย่างยิ่งต่อชีวิต อวิชชาเป็นรากเหง้าแห่งกิเลสอาสวะทั้งหลาย ที่คอยบังคับให้มนุษย์คิดไม่ดี ส่งผลให้คำพูดและการกระทำไม่ดี

กรรมของผู้ไม่เชื่อเรื่องบุญเรื่องบาป

๓๓๓

ตามไปด้วย ความไม่รู้จริงอาศัยความนึกคิดดันเดานี้ คิดเข้าข้างตนเองบ้างว่า บุญบาปไม่มี หรือสิ่งใดที่ทำไปแล้วคงไม่ส่งผลในภพชาติเบื้องหน้า เมื่อไม่รู้จริง ทำให้เกิดความประมาทมัวเมาในชีวิต เมื่อประมาทก็ทำให้พลั้งพลาดไปทำบาปอกุศล ส่งผลเป็นวิบากกรรมอันทุกข์ทรมานในอบายภูมิ

บาปอกุศลทุกอย่างนั้น ไม่ใช่เราพอทำไปแล้ว จะส่งผลทันทีให้เห็นด้วยตาเนื้อ ถึงแม้ยังมองไม่เห็นผลของกรรมที่จะเกิดขึ้น สิ่งหนึ่งที่รับรู้ได้คือเราจะไม่ค่อยสบายใจ เพราะกรรมดีทุกอย่างที่เราทำ จะมีความสุขความสบายใจเป็นผล ส่วนกรรมชั่วที่ทำด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจ ก็มีความทุกข์ทรมานเป็นผลกรรมตอบแทน เมื่อถึงเวลานั้นได้แต่บอกว่าสายเกินไปเสียแล้ว จะกลับมาเริ่มต้นใหม่เพื่อสั่งสมบุญให้กับตนเองอีกครั้งก็ต้องใช้เวลาอีกยาวนาน เพราะบาปกรรมที่เราทำลงไปนั้น แม้จะเจตนาหรือไม่เจตนาก็ตาม จะส่งผลเป็นวิบากที่ยาวนานเกินกว่า ที่เราคาดคิดเอาไว้เสียอีก

*เหมือนในยุคก่อนพุทธกาล มีเศรษฐีท่านหนึ่งชื่อ ธนपालกะ อาศัยอยู่ในเอรภักจนปถณรัฐ เป็นผู้ไม่มีศรัทธาและ

กรรมของผู้ไม่เชื่อเรื่องบุญเรื่องบาป

๓๗๘

มีความตระหนี่ เป็นนัตถิกทิวฐิบุคคล คือ มีความเห็นว่าบุญบาปไม่มี คิดว่าสิ่งที่ทำไปแล้วในโลกนี้ จะไม่ส่งผลใดๆ ในภพชาติเบื้องหน้า เพราะโลกหน้าไม่มี จึงไม่ทำบุญกุศลเลยตลอดชีวิต มัวแต่ทำมาหากิน รวบรวมทรัพย์สมบัติเอาไว้มากมาย เมื่อละโลกจึงไปบังเกิดเป็นเปรตในทะเลทราย มีร่างกายสูงประมาณเท่าต้นตาล มีผิวหนังปูดขึ้น ผมเผ้ารุงรังยุ่งเหยิงไปหมด รูปร่างพิพพรรณน่าเกลียดน่ากลัวมาก เปรตเศรษฐกิจต้องอดอาหารอยู่นานถึง ๕๕ ปี อยากจะดื่มน้ำแก้กระหายก็ไม่มีให้ดื่ม ริมฝีปากและลิ้นแห้งผาก ถูกความหิวกระหายครอบงำ เทียวเดินงุ่นง่านไปตามท้องทะเลทรายอันเว้งว่างที่ทุรกันดาร เพื่อแสวงหาอาหารและน้ำดื่ม แต่ก็ไม่เคยได้รับสิ่งเหล่านั้นตามความปรารถนา ต้องเป็นเปรตผู้หิวโหยอยู่ตลอดเวลา

ครั้นพระผู้มีพระภาคเจ้าของเราเสด็จอุบัติขึ้นในโลก ได้มีพวกพ่อค้าชาวกรุงสาวัตถีบรรทุกสินค้าเต็ม ๕๐๐ เล่มเกวียนไปค้าขายต่างแดนเป็นเวลาแรมปี ในระหว่างทางได้ปลดเกวียนพักแรมอยู่กลางทะเลทราย ตั้งใจว่าจะนอนพักสักหนึ่งคืน ตกตึกของคืนวันนั้น เปรตก็ออกแสวงหาน้ำดื่มตามสถานที่ต่างๆ อย่างเช่นเคย บังเอิญผ่านมาริเวณที่พ่อค้ากำลังหลับนอนกันอยู่พอดี แต่เนื่องจากอดอยากมานาน จึงหมดเรี่ยวหมดแรง ขาอ่อนล้าลงเหมือนตาลรากขาด พวกพ่อค้านึกว่าต้นไม้โคนล้ม

กรรมของผู้ไม่เชื่อเรื่องบุญเรื่องบาป

๓๗๕

ก็รีบปลุกกันไปมุงดู แต่เมื่อเข้าไปดูใกล้ๆ ก็ต้องแปลกใจกันใหญ่ เพราะสิ่งที่เห็นนั่นคือเปรต จึงได้ถามว่า “ทำไมจึงมานอนร้องโอดครวญอยู่ที่นี่”

เมื่อรู้ว่า สิ่งมีชีวิตที่น่าเกลียดน่ากลัวและมีกลิ่นเหม็นนั่นคือเปรต ก็ชนลูกขนพองหวาดกลัวไปตามๆ กัน ครั้นพิจารณาแล้วเปรตตนนี้ไม่มีริ้วแรงและไม่ได้มาร้าย จึงถามเรื่องราวบุญกรรมของเปรตว่า “ท่านทำกรรมชั่วอะไรเอาไว้ จึงมาเกิดเป็นเปรต ทนทุกข์ทรมานอยู่ในทะเลทรายเช่นนี้”

เปรตได้สารภาพบาปของตนเอง ให้พวกพ่อค้าฟังว่า “เมื่อก่อนข้าพเจ้าเป็นเศรษฐีอยู่ในเมืองเอรภักจนะ มีพระเจ้า-ทลันนราชเป็นพระราชา ประชาชนเรียกข้าพเจ้าว่า ธนपालเศรษฐี ข้าพเจ้ามีทรัพย์ ๘๐ เล่มเกวียน แม้จะมีทรัพย์มากถึงเพียงนั้นก็ตาม แต่ไม่ได้ให้ทาน ได้ปิดประตูบริโภคอาหารตามลำพังคนเดียว เพราะไม่อยากให้พวกลูกยาจกมาเห็น ข้าพเจ้าไม่มีศรัทธาเป็นคนตระหนี่เหนียวแน่น เพราะเชื่อว่าบุญบาปไม่มีจริง เป็นเพียงเรื่องราวที่กุกันขึ้นมาเท่านั้น ข้าพเจ้าได้ด่าพวกลูกยาจกและห้ามปรามมหาชนผู้กำลังให้ทาน ทำแต่กรรมชั่วเอาไว้ จึงต้องมาเป็นอย่างนี้”

เมื่อก่อนข้าพเจ้าสงวนทรัพย์ไว้ แม้มีทรัพย์สมบัติมาก

กรรมของผู้ไม่เชื่อเรื่องบุญเรื่องบาป

๓๘๐

ก็ไม่ยอมให้ทาน ข้าพเจ้าไม่เคยทำที่พึงในโลกให้กับตนเองเลย บัดนี้ได้รับผลกระทบเหล่านั้นแล้ว ต้องมาเดือดร้อนในภายหลัง พ้นจาก ๔ เดือนไปแล้ว ข้าพเจ้าจะต้องตายตกนรกหมกไหม้อีก เป็นคุกเหล็ก ๔ เหลี่ยม แยกเป็นห้องๆ ล้อมด้วยกำแพงเหล็ก ครอบด้วยแผ่นเหล็ก พื้นนรกเป็นแผ่นเหล็กที่ลุกเป็นไฟ ประกอบด้วยความร้อนแผ่ไปตลอดร้อยโยชน์โดยรอบ ลุกโพล่งโชติช่วง ตั้งอยู่ตลอดเวลา ข้าพเจ้าจักต้องเสวยทุกขเวทนาในนรกนั้น ตลอดกาลนาน นั่นเป็นคติที่จะเกิดขึ้นเพราะได้ทำบาปเอาไว้มาก

เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงเศร้าโศกที่จะไปเกิดในนรกอัน ร่ำร้อนนั้น ท่านผู้เจริญทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอเตือนท่านทั้งหลาย ขอความเจริญจงมีแก่ท่านทั้งหลาย ผู้มาประชุมกันในที่นี้ พวกท่านอย่าได้ทำกรรมชั่วในที่ไหนๆ ไม่ว่าจะเป็นที่แจ้งหรือ ที่ลับ ถ้าว่าพวกท่านจักกระทำหรือกำลังทำกรรมชื่อนั้น แม้พวก ท่านจะเหาะหนีไปไหนก็หนีไม่พ้น ขอท่านทั้งหลายจงเลี้ยงดู มารดาบิดา ประพฤติอ่อนน้อมต่อผู้ใหญ่ในตระกูล เป็นผู้เกื้อกูล แก่สมณพราหมณ์ แล้วท่านจักได้ไปสวรรค์”

พวกพ่อค้าเมื่อได้สดับคำของเปรตแล้ว ความกลัวที่ บังเกิดขึ้นจับจิตจับใจในครั้งแรกก็มลายหายสูญ เกิดความสลด ลังเวชใจเข้ามาแทนที่ มีแต่ความสงสารเปรต ปราบถนอมจะ

กรรมของผู้ไม่เชื่อเรื่องบุญเรื่องบาป

๓๘๑

อนุเคราะห์ปรตตนนั้น จึงเอาภาชนะตักน้ำดื่มมา ให้ปรตนอน
หงาย กรอกน้ำเข้าทางปาก แต่เมื่อราดน้ำลงไปน้ำก็ไม่ไหลลงสู่
ลำคอ เพราะปรตไม่เคยทำบุญเอาไว้จึงดื่มไม่ได้ พวกพ่อค้า
ถามปรตว่า “ท่านได้ดื่มน้ำบ้างไหม” ปรตบอกว่า “น้ำแม้เพียง
หยดเดียวก็ไม่ไหลลงลำคอของข้าพเจ้า”

พวกพ่อค้าได้ฟังเช่นนั้น ยิ่งเกิดความสังเวชหนักขึ้น ถาม
ว่า “แล้วทำอะไรดีพวกเราถึงช่วยท่านได้ละ” ปรตบอกว่า
“หากพวกท่านถวายทานแด่ภิกษุสงฆ์ แล้วอุทิศส่วนกุศลให้
ข้าพเจ้า เมื่อนั้นข้าพเจ้าจึงจะพ้นจากความเป็นปรต” ครั้นรุ่งเช้า
ปรตก็อันตรธานหายไป พวกพ่อค้าซึ่งไม่ได้หลับไม่ได้นอน
กันทั้งคืน รีบเดินทางไปกรุงสาวัตถี เข้าไปกราบทูลเรื่องราวที่
เกิดขึ้นระหว่างทางให้พระพุทธองค์ทรงทราบ พร้อมกับช่วยกัน
ถวายทานตลอด ๗ วัน เพื่ออุทิศส่วนกุศลให้ปรตผู้วิโยคตนนั้น
ด้วยหวังว่าจะช่วยให้พ้นจากความทุกข์ทรมาน

เราจะเห็นว่า ชีวิตหลังความตายของผู้ที่ไม่ได้สั่งสมบุญ
ไว้นั้น เป็นชีวิตที่อันตรายและอภัพอัปโชคเหลือเกิน อัปโชคคือ
หมดโอกาสที่จะทำความดี หรือพัฒนาคุณภาพชีวิตของตน
ให้สูงขึ้น หมดโอกาสที่จะสั่งสมบุญเหมือนอยู่ในโลกมนุษย์
ต้องไปทุกข์ทรมานด้วยวิบากกรรมที่ตนเองได้ก่อเอาไว้อย่างเดียว

กรรมของผู้ไม่เชื่อเรื่องบุญเรื่องบาป

๓๘๒

ดังนั้นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงทรงสั่งสอนพุทธบริษัททั้งหลาย ให้ละชั่ว ทำแต่ความดี และทำใจให้ผ่องใส จะได้มีสุคติเป็นที่ไป เพราะพระพุทธรองค์ทรงรู้แจ้งทั้งในโลกลี้และโลกหน้า ทรงรู้เห็น ด้วยลัทธิปัญญุตญาณว่า นิพพาน ภพสาม โลกกันต์เป็นอย่างไร จะไปสวรรค์และนิพพานได้อย่างไร จึงทรงมุ่งสั่งสอนให้ละเว้น จากบาปอกุศลทั้งปวง ให้ทำแต่บุญกุศลล้วนๆ เพราะฉะนั้น ให้หมั่นประพฤติธรรม สั่งสมบุญกันอย่างเดียว อย่าได้ประมาท ในชีวิต เส้นทางไปสู่สวรรค์และนิพพานของเราจะได้ราบรื่น กันทุกคน

๔๒

กรรมของ คนผิดคำสาบาน

บุคคลผู้ทำบาปย่อมเศร้าโศกในโลกนี้ ย่อมเศร้าโศกใน
โลกหน้า ย่อมเศร้าโศกในโลกทั้งสอง บุคคลผู้ทำบาปนั้นย่อม
เศร้าโศก ครั้นละโลกไปแล้ว เห็นกรรมที่เศร้าหมองของตน
ย่อมเดือดร้อน

กรรมของคนผิดคำสาบาน

๓๘๕

อารมณ์ดีทำให้จิตแจ่มใส เบิกบานชุ่มชื่น อารมณ์สบาย ทำให้ใจหยุดนิ่งได้ง่าย อารมณ์เยือกเย็นใครเห็นก็อยากเข้าใกล้ กระแสแห่งความบริสุทธิ์ในตัวเรา จะแผ่ขยายออกไปสู่ใจของทุกๆ คน ที่ได้สนทนาปราศรัยหรือได้พบปะเจอเจอ การมีอารมณ์ดี อารมณ์สบาย อารมณ์เยือกเย็น มีผลดีทั้งต่อตัวเรา และคนรอบข้าง เพราะฉะนั้นฝึกให้เป็นผู้ที่มีอารมณ์ดี อารมณ์สบายด้วยการทำสมาธิภาวนาเป็นประจำสม่ำเสมอ ไม่ควรมองข้ามสิ่งเหล่านี้ เพราะอารมณ์สบายเป็นพื้นฐานของชีวิตที่มีความสุข ที่จะทำให้เราสามารถดำเนินจิตเข้าไปสู่ทางสายกลาง ภายในได้อย่างรวดเร็ว ให้ได้พบกับผู้รู้ผู้บริสุทธิ์ที่มีอารมณ์ดีเยี่ยมบูรณ์แบบที่สุดคือพระธรรมกายนั่นเอง

พระลัมมะลัมพุทฺธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“อิธ โสจติ เปจฺจ โสจติ

ปาปการี อุภยตฺถ โสจติ

โส โสจติ โส วิทญฺณติ

ทิสฺวา กมฺมกิลิฏฺฐมตฺตโน

บุคคลผู้ทำบาปย่อมเศร้าโศกในโลกนี้ ย่อมเศร้าโศกในโลกหน้า ย่อมเศร้าโศกในโลกทั้งสอง บุคคลผู้ทำบาปนั้น ย่อมเศร้าโศก ครั้นละโลกไปแล้ว เห็นกรรมที่เศร้าหมองของตนย่อมเดือดร้อน”

กรมของคนที่คิดคำสาบาน

๓๘๖

*ในสมัยของพระลัทธิพราหมณ์เจ้าทรงพระนามว่า กัสสปะ มีอุบาสกท่านหนึ่งเป็นพระโสดาบัน มีอุบาสกบริวาร ๕๐๐ คน ทุกคนเป็นผู้ขวนขวายในการสั่งสมบุญมาโดยตลอด ฝ่ายภรรยาของอุบาสกทั้ง ๕๐๐ คน ก็เป็นคนมีกุศลศรัทธาเช่นเดียวกัน หมั่นทำบุญให้ทานตามที่สามีแนะนำเรื่อยมา มีอยู่วันหนึ่ง ภรรยาของอุบาสกได้ประพาศพิศมัยข้อกาเม ครั้นสามีของนางรู้เข้า ทำการไต่สวนว่าได้ทำพิศมัยข้อ ๓ จริงหรือ นางปฏิเสธว่า ไม่ได้ทำ แต่สามีไม่เชื่อ เพราะพอมิเบาะแสบางอย่างอยู่

เมื่อหลอกสามีไม่ได้ นางจึงสาบานว่า ถ้าฉันนอกใจท่าน ทำกรรมชั่วเช่นนั้นจริงๆ เมื่อเกิดในชาติหน้า ขอให้สุนัขดำตัวที่ หูขาดนี้ จงกัดฉันให้ตายเถิด ฝ่ายหญิงทั้ง ๕๐๐ คน ต่างก็รู้ว่า หญิงนั้นประพาศนอกใจสามี เมื่อถูกถามเพื่อให้เป็นพยาน ด้วยความสงสารเพื่อนจึงพร้อมใจกันเป็นพยานเท็จว่าไม่รู้เรื่องนี้ ถ้าพวกนางรู้เรื่องแล้วกล่าวเท็จ ก็ขอให้พ้นโทษของหญิงนั้น ทุกภพทุกชาติเถิด

ตั้งแต่นั้นมา หญิงผู้ประพาศนอกใจสามี แม้จะทำบุญ ให้ทานเป็นประจำ แต่เมื่อนึกถึงกรรมที่ได้ทำผิดนอกใจสามี

กรมของคณะโบราณคดี

๓๘๓

แล้วยังโกหกว่าไม่ได้ทำขึ้นมาคราใด ก็เดือดร้อนใจเหมือนถูกไฟเผาเผาอยู่ตลอดเวลา ไม่นานนางก็ตายแล้วไปบังเกิดเป็นเวมานิกเปรต อยู่ที่ริมฝั่งสระกัณณมุนทะ ที่ขุนเขาหิมวันต์รอบๆ วิมานของนาง ได้บังเกิดสระโบกขรณีขึ้นสระหนึ่ง ส่วนหญิง ๕๐๐ คนที่เหลือ เมื่อตายแล้วไปบังเกิดเป็นนางทาสีของนาง ด้วยวิบากกรรมที่ได้สาบานเอาไว้ นางเสวยทิพยสมบัติในเวลากลางวัน พอถึงเที่ยงคืน กรรมได้บังคับให้นางต้องเดินไปริมฝั่งสระโบกขรณี

สุนัขดำตัวใหญ่ตัวหนึ่ง มีรูปร่างน่ากลัว หูขาด เขี้ยวโง่ง ยาวคมกริบ มีนัยน์ตาเหมือนกองถ่านไม้ตะเคียนที่ลุกโพล่ง มีลิ้นเหมือนสายฟ้าที่แลบออกมาไม่ขาดระยะ มีเล็บคมกริบ มีขนยาวแข็งน่ารังเกียจ เดินออกมาจากสระนั้น แล้วกระโดดกัดเปรตตนนั้นให้ล้มลง ได้ขย้ำเนื้อของนาง แล้วฉีกกัดกินเนื้อให้เหลือแค่กระดูก นางได้รับความทุกข์ทรมานมาก ไม่สามารถต่อสู้หรือขัดขวางสุนัขดำนั้นได้ เมื่อสุนัขกัดกินเนื้อจนหมด ก็คาบโครงกระดูกไปทิ้งที่สระโบกขรณี แล้วค่อยๆ เดินหายลับไป

เมื่อโครงกระดูกตกลงสู่สระโบกขรณี นางก็กลับมีรูปเป็นปกติขึ้นมาอีกเหมือนเดิมแล้วเดินกลับขึ้นสู่วิมาน นางเสวยทุกข์คลุกเคล้าไปด้วยความสุขอย่างนี้นานถึง ๕๕๐ ปี ก็บังเกิด

กรรมของคนผิดคำสาบาน

๓๘๘

ความปรารถนาบุรุษ อยากได้ผู้ชายมาเป็นสามี นางสาวสังเกตเห็นว่ามีแม่น้ำสายหนึ่งไหลออกจากสระน้ำนั้น แล้วไหลไปตามช่องเขาไปจรดกันที่แม่น้ำคงคา ซึ่งจะไหลไปสู่เมืองมนุษย์ นางจึงเอาผลมะม่วงเป็นจำนวนมากทิ้งลงไปแม่น้ำ ให้ไหลไปตามน้ำสู่เมืองมนุษย์ ผลมะม่วงที่ถูกโยนลงไปในน้ำ บางผลดาบสเก็บได้ บางผลกาก็คาบเอาไป มีอยู่ลูกหนึ่งลอยไปตามกระแสน้ำไปจนถึงกรุงพาราณสี

เมื่อราชบุรุษเห็นเข้า ก็นำมาถวายพระราชทำให้ทรงเสวยทันทีที่พระราชเสวยผลมะม่วงพระวรกายที่แก่หง่อม ก็ดูเปล่งปลั่งสดใสเหมือนอยู่ในวัยหนุ่มอีกครั้ง จึงปรารถนาที่จะเสวยมะม่วงหิมพานต์นั้นอีก พระองค์ทรงพระราชทานทรัพย์ ๑,๐๐๐ กหาปณะ ให้นายพรานคนหนึ่งนำไปใช้ เพื่อให้เป็นค่าเดินทางไปนำเอาผลมะม่วงมาถวาย พรานมุ่งหน้าไปที่สระน้ำนั้น ได้ล่องเลยถิ่นมนุษย์ไปประมาณ ๖๐ โยชน์ ได้พบดาบสองค์หนึ่ง จึงถามทางไปเอาผลมะม่วงทิพย์ แล้วมุ่งหน้าเดินต่อไปอีก ๓๐ โยชน์ ได้พบดาบสอีกองค์หนึ่ง ท่านก็บอกทางไปเรื่อยๆ เมื่อพระอาทิตย์ขึ้น นายพรานจึงได้ไปถึงสวนมะม่วงอันเป็นที่ น่ารื่นรมย์ใจแห่งนั้น

พวกหญิงอมมนุษย์เห็นพรานไพร่เดินมาแต่ไกลจึงเข้าไปหา

กรมของคนที่คิดคำสาบาน

๓๘๕

เพื่อจะชักชวนมาร่วมอภิรมย์ด้วย พราณไพรเมื่อเห็นหญิง
เหล่านั้นก็ตกใจกลัว รีบหนีไปทันที พอกลับไปถึงกรุงพาราณสี
ก็กราบทูลเรื่องการไปผจญภัยทั้งหมดให้พระราชาทรงสดับ
ฝ่ายพระราชาก็ได้ยินเรื่องหญิงสาวในป่าหิมพานต์ ก็อยากเห็น
หญิงเหล่านั้น จึงให้พวกอำมาตย์สำเร็จราชการแทนพระองค์
ทรงผูกสอดกำธนู เหน็บพระขรรค์โดยอ้างว่าจะไปล่าเนื้อ มีเพียง
คนรู้ใจ ๒-๓ คนเท่านั้นที่ติดตามไปด้วย

พวกหญิงเหล่านั้นรู้ว่าผู้ที่มาเป็นพระราชาก็เกิดความรัก
และนับถือมาก ได้อัญเชิญพระองค์ให้เข้าสู่วิมาน ประดับตกแต่ง
ด้วยอาหารทิพย์ ให้บริโภคอหารทิพย์ พระราชาทรงเสวย
ทิพย์สมบัติร่วมกับนางเวมานิกเปรัตนานถึง ๑๕๐ ปี โดยไม่เคย
ทราบว่ายหญิงเหล่านี้เป็นใคร มีอยู่คืนหนึ่ง พระราชาตื่นจาก
บรรทมในเวลาเที่ยงคืน ได้ทอดพระเนตรเห็นนางเปรัต กำลัง
เดินไปยังฝั่งสระโบกขรณีจึงเดินตามไปดู

พระราชาก็เห็นนางถูกสุนัขกัดเหลือแต่กระดูก พอนาง
ลงไปอาบน้ำในสระโบกขรณี ร่างกายจึงกลับเป็นเหมือนเดิม
มีอวัยวะน้อยใหญ่เต็มบริบูรณ์ ก็บังเกิดความพิศวงตื่นเต้นอยู่
พระองค์เดียว แต่ไม่กล้าถามนาง ทรงแอบดูพฤติกรรมของ
นางเปรัตอยู่ ๒-๓ วัน จึงดำริว่า สุนัขนี้ชะรอยจะเป็นศัตรู

กรมของคนผิดคำสาบาน

๓๕๐

ของนาง จึงพุ่งหลาวใส่พร้อมกับเอาพระขรรค์ฟันสุนัขดำจนตาย
สุนัขนั้นก็ได้อันตรธานหายไป จากนั้นได้ตรัสถามประวัติของ
หญิงเปรตว่า ท่านได้ทำกรรมอะไรเอาไว้ ถึงต้องเสวยทุกข์ใน
ยามคำคืนเช่นนี้ กรรมอะไรจึงถูกสุนัขดำหุด้วนกัดกินอวัยวะ
ของท่าน

นางเปรตทูลความจริงให้ทราบ พร้อมกับขอบพระคุณ
พระราชาก็ทำให้นางไม่ต้องถูกสุนัขกัดกินอีกต่อไป นางได้เสวย
วิบากกรรมเพราะประพฤตินอกใจและโกหกสามี นานถึง ๗๐๐ ปี
บัดนี้วิบากกรรมนั้นหมดแล้ว ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป นางจะเสวยแต่
ทิพย์สมบัติอย่างเดียว จึงได้อ้อนวอนให้พระองค์อยู่กับนางจน
ตลอดชีวิต แต่พระราชามีพระประสงค์จะเสด็จกลับพระนคร
จึงบอกกับนางว่า กามสุขอันเป็นทิพย์เราได้เสวยแล้ว เราอยาก
สร้างบารมี ขอให้ท่านนำเรากลับไปถิ่นของมนุษย์เถิด

นางเวมานิกเปรตเมื่อไม่อาจยับยั้งพระราชาก็ให้ประทับ
อยู่ต่อไปได้ จึงมอบสมบัติและรัตนชาติจำนวนมากให้พระองค์
แล้วนำกลับไปส่งที่เมืองมนุษย์ดังเดิม พระราชาครั้นเสด็จกลับ
แล้ว ก็ทรงทรมณ์ให้ท่าน รักษาศีล เจริญภาวนา เพราะรู้ว่
การประพฤติดีของท่านองคลองธรรมนั้น มีวิบากกรรมอันแผ่ร่อน
จึงตั้งมั่นในการสร้างบารมีอย่างเต็มที่ และปกครองแผ่นดิน

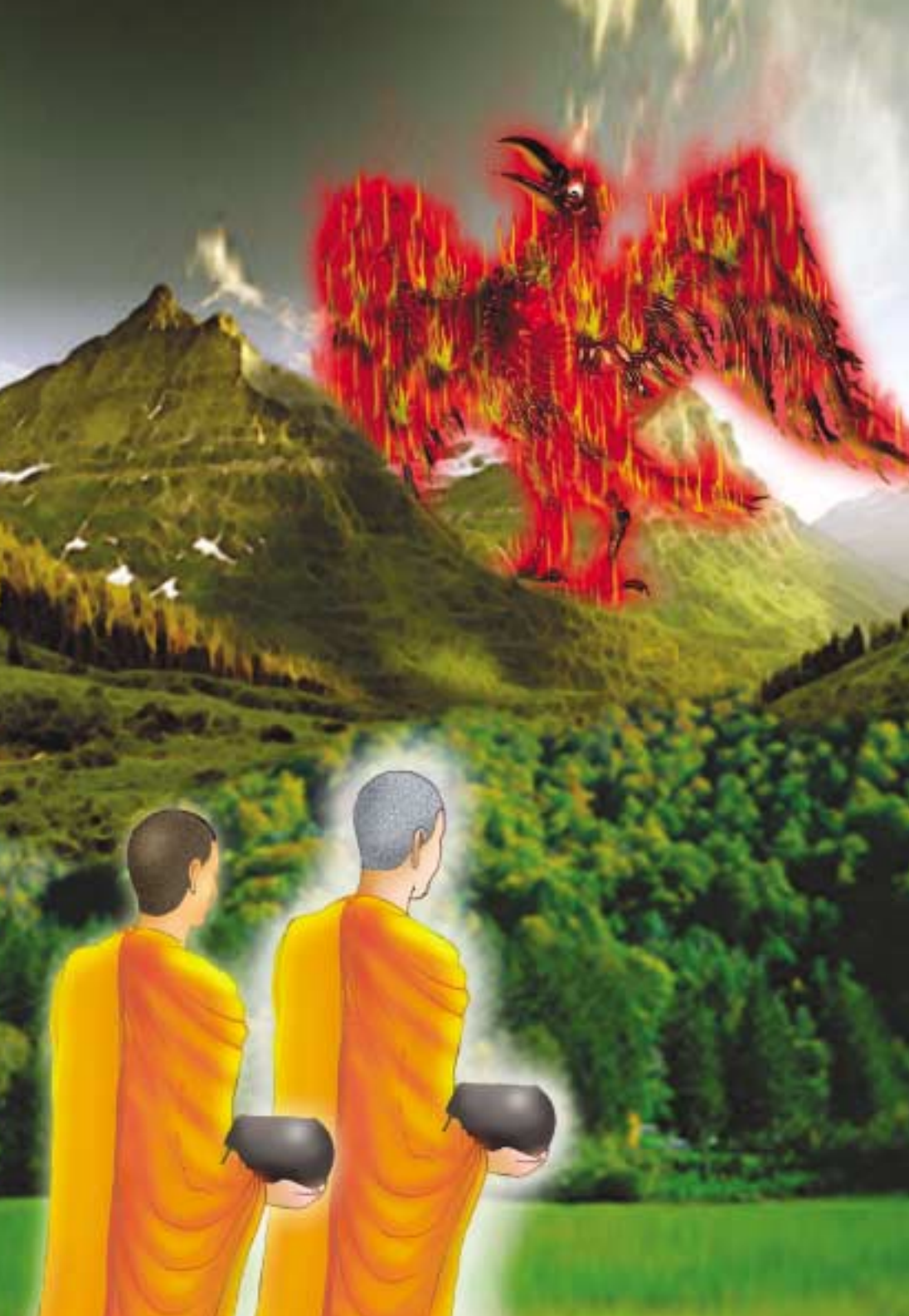
กรรมของคนผิดคำสาบาน

๓๕๑

โดยธรรม ทำให้เป็นผู้มีสุคติโลกสวรรค์เป็นที่ไป

เราจะเห็นว่า ผู้ทำบาปอกุศลเอาไว้ ไม่ใช่จะเคราะห์โครก เฉพาะในโลกนี้เท่านั้น แม้ในโลกหน้าก็ต้องไปรับทุกข์ทรมาน แสนสาหัส เมื่อนึกถึงคราใด ใจก็เศร้าหมอง เมื่อเศร้าหมองไม่ ผ่องใส ครั้นตายไปก็มีแต่ไปสู่อบายภูมิ พระพุทธองค์จึงทรง สอนว่า ผู้ทำบาปยอมเคราะห์โครกในโลกนี้ เคราะห์โครกในโลกหน้า ย่อมเคราะห์โครกในโลกทั้งสอง เพราะฉะนั้นเมื่อเรามีโอกาสมา พบพระพุทธศาสนา รู้คุณค่าของบุญและโทษของการทำบาป อกุศล รู้จักเส้นทาง การไปเกิดมาเกิดของสรรพสัตว์แล้ว ก็ควร เก็บเกี่ยวเอาบุญไปให้ได้มากที่สุด บาปกรรมอะไรที่เคยประมาท พลาดพลั้งไป ทั้งที่มีเจตนา หรือไม่มีเจตนาที่ดี ก็ให้ลด ละ เลิก เสีย เอาแต่บุญกุศลกันล้วนๆ จะได้ไม่ต้องมาเสียใจในภายหลัง ไปเสวยทิพยสมบัติอย่างเดียว ไม่ต้องไปชดใช้กรรมที่เคยทำไว้ ครั้นเกิดมาเป็นมนุษย์ ก็สั่งสมบุญกันต่อไป ทำกันจนกว่าจะถึง ที่สุดแห่งธรรม

เป ร ต ู ย ัก ษ์
แ ละ เป ร ต ก ำ ด ำ

จริงอยู่ บาปกรรมที่บุคคลทำแล้วย่อมไม่สูญหายไป
เหมือนน้ำนม ที่รีดในขณะนั้นคงไม่แปรไป
แต่บาปกรรมนั้นจะต้องติดตามเผาคนพาล
เหมือนไฟที่ถูกเถ้าปกปิดเอาไว้

เปรตงูยักษ์และเปรตกาดำ

๓๕๔

ชีวิตของผู้คนในยุคสมัยใหม่ ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่ง เข้านอน ไม่เคยว่างเว้นจากภารกิจการทำงาน การทำมาหากิน ต้องต่อสู้แข่งขันชิงดีชิงเด่นกัน มีทั้งคู่แข่งและคู่แข่ง มีน้อยคนนักที่จะประสบความสำเร็จไปพร้อมกับได้ความสุขและความบริสุทธิ์ บางที่ต้องทำบาปอกุศล แถมยังมีเบญจกามคุณมาล่อใจ ให้หลงยึดติดวนเวียนอยู่กับสิ่งเหล่านี้ มีทางเดียวเท่านั้นที่จะทำให้เราได้พบกับความสุขที่แท้จริง ก็คือต้องนำใจกลับมาหยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เพราะศูนย์กลางกายเป็นแหล่งกำเนิดแห่งความสุข เป็นต้นแหล่งของความบริสุทธิ์ ที่จะนำเราเข้าไปพบกับผู้รู้แจ้งภายใน คือพระธรรมกาย

พระลัมมะลัมพุทเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“น ทิ ปาปี กตํ กมมํ สชฺชชีรํ มุจฺจติ
ทหนตํ พาลมเนวติ ภสฺมาจฺจนโนว ปาวโก

จริงอยู่ บาปกรรมที่บุคคลทำแล้วย่อมไม่สูญหายไปเหมือนน้ำนม ที่รีดในขณะนั้นคงไม่แปรไป แต่บาปกรรมนั้นจะต้องติดตามเผาคนพาล เหมือนไฟที่ถูกเถ้าปกปิดเอาไว้”

กำลังแห่งกรรมเป็นกำลังที่ไม่มีสิ่งใดมาต้านทานได้ แม้จะพยายามหลบหนีไปให้ไกล แต่กรรมนั้นมีพลังที่จะตามติดเราไปทุกหนทุกแห่งเหมือนเงาตามตัว คนพาลผู้มัวประมาท

เปรตตุงยักษ์และเปรตกาต๋า

๓๕๕

หลงไหลเพลิดเพลินในชีวิต มักจะมองเห็นบาปกรรมเล็กๆ น้อยๆ ว่าเป็นเรื่องธรรมดา เพราะไม่เห็นผลของบาปที่เกิดขึ้น แต่เมื่อใดก็ตามที่กรรมนั้นส่งผล เราจะไม่วันหลีกพ้นได้ เพราะกรรมเป็นเรื่องเฉพาะตน ใครทำกรรมชั่วเอาไว้ เมื่อถึงเวลา กรรมนั้นก็ตามมาบีบคั้น ทำให้ได้รับอุปสรรคต่างๆ นานาในชีวิต ต้องเสวยทุกข์ทรมานแสนสาหัสเป็นเวลายาวนาน

*ในสมัยพุทธกาล พระลักขณเถระได้มีโอกาสติดตามพระมหาโมคคัลลานเถระลงจากภูเขาคิชฌกูฏ เพื่อเที่ยวบิณฑบาตในกรุงราชคฤห์ ในขณะที่พระเถระทั้ง ๒ รูปเดินทางอยู่นั้น พระมหาโมคคัลลานะเป็นผู้มีฤทธิ์ จึงสามารถมองเห็นเปรตตุงยักษ์ตนหนึ่งด้วยตาเนื้อ ท่านเห็นแล้วก็แสดงอาการยี้มแย้มให้ปรากฏหน่อยหนึ่ง

พระลักขณเถระเห็นท่านแสดงอาการเช่นนั้น อยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่พระโมคคัลลานะยังไม่บอกอะไร เพียงแต่บอกสั้นๆ ว่า “อาวุโส ท่านจะรู้จักต่อเมื่อเราทั้งสองได้ไปเข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าเท่านั้น” ว่าแล้วก็พากันเดินทางไปบิณฑบาตในกรุงราชคฤห์เพื่อโปรดญาติโยมตามปกติ เมื่อฉันภัตตาหาร

*มก. เล่ม ๔๑ หน้า ๒๓๒

เปรตงูยักษ์และเปรตกาดำ

๓๕๖

เสร็จแล้ว ก็ชักชวนกันไปเข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า ซึ่งมีพระภิกษุสงฆ์แวดล้อมพระพุทธรูปอยู่จำนวนมาก ครั้นกราบนมัสการพระพุทธรูปเสร็จเรียบร้อยแล้ว พระลักษณะเถระจึงถือโอกาสถามพระโมคคัลลานะอีกครั้งหนึ่งว่า ระหว่างลงจากเขาคิชฌกูฏ ทำไมถึงได้ทำการยืมแยมให้ปรากฏ

พระเถระตอบว่า “ผู้มีอายุ ผมเห็นเปรตงูยักษ์ตนหนึ่งรูปร่างใหญ่โตมาก จึงได้ทำการยืมแยมให้ปรากฏ เนื่องจากอัตราของเปรตนั้นไม่เหมือนเปรตตนอื่นๆ ที่กระผมเคยเห็นมาก่อน ศีรษะของมันเหมือนศีรษะมนุษย์ อัตราปีที่เหลือของเปรตตนนี้ เหมือนร่างของงูยักษ์ยาวประมาณ ๒๕ โยชน์ เปลวไฟได้ตั้งขึ้นจากศีรษะของมันลามไปจนถึงหาง ตั้งขึ้นจากหางถึงศีรษะ จากนั้นตั้งขึ้นในท่ามกลางลุกลามไปทั่ว ได้ร้องโหยหวนอยู่ในอากาศด้วยความทุกข์ทรมาน

นอกจากนี้ พระมหาโมคคัลลานะก็ยังเล่าเรื่องที่เห็นเปรตอีกตนหนึ่ง มีลักษณะที่พิเศษกว่าเปรตตนอื่น คือเป็นเปรตกาดำตัวใหญ่ แต่ว่าเป็นกาดำยักษ์ที่กำลังถูกไฟไหม้อยู่ที่ยอดเขาคิชฌกูฏ ลื่นของกายาวประมาณ ๕ โยชน์ ศีรษะของกาใหญ่มากประมาณ ๙ โยชน์ กายของกาสูงประมาณ ๒๕ โยชน์ เปลวเพลิงใหญ่ได้ลุกท่วมเผากายยักษ์ตัวนั้นอยู่ตลอดเวลา

เปรตงูยักษ์และเปรตกาดำ

๓๕๓

การก็ร้องเสียงโหยหวนบินไปมาในอากาศ เนื่องจากพระเถระเป็นผู้มีอานุภาพมาก จึงสามารถมองเห็นอัฐภาพของเปรตนั้นได้ แล้วพระเถระก็บอกว่า ส่วนมากอัฐภาพของเปรตทั่วไปสูงแค่ ๓ คาวุตเท่านั้น แต่เปรตทั้ง ๒ ตัวนี้ สูงถึง ๒๕ โยชน์ เพราะฉะนั้น กระผมจึงทำการยัมแย้มให้ปรากฏ”

พระบรมศาสดาทรงเป็นพยานยืนยันให้กับพระเถระว่า ถ้อยคำที่พระโมคคัลลานะพูดมาทั้งหมดนั้นเป็นความจริง เพราะพระองค์ทรงเห็นเปรตเหล่านั้น ตั้งแต่ในวันที่บรรลुพระสัมมาสัมโพธิญาณเหมือนกัน แต่พระองค์ไม่ได้ตรัสบอกใครๆ ให้ทรงทราบ เพราะทรงเอ็นดูต่อสรรพสัตว์ว่า “ใครที่ฟังแล้วไม่เชื่อถ้อยคำตถาคต ความไม่เชื่อนั้น พึงเป็นสิ่งมิใช่ประโยชน์เกื้อกูลแก่ชนเหล่านั้น” เพราะฉะนั้นเมื่อพระโมคคัลลานะได้เห็นเปรตเหล่านั้น นับว่าเป็นการยืนยันการทอดพระเนตรเห็นของพระพุทธองค์เหมือนกัน จากนั้นพระพุทธองค์ทรงนำเรื่องของเปรตทั้งสองนั้นมาเล่าให้ภิกษุสงฆ์ได้รับฟัง

ในอดีตกาล ชาวเมืองพาราณสีได้สร้างบรรณศาลาถวายพระปัจเจกพุทธเจ้าโกสัลฝั่งแม่น้ำ พระปัจเจกพุทธเจ้าอยู่ในบรรณศาลานั้น เทียววิณชบาตไปในเมืองเพื่อโปรดญาติโยมเป็นประจำ ครั้นช่วงเย็นชาวเมืองถือดอกไม้ของหอมไปนมัสการ

เปรตงูยักษ์และเปรตกาดำ

๓๕๘

พระปัจเจกพุทธเจ้าด้วยความเคารพเลื่อมใส บังเอิญว่าระหว่างเส้นทางที่ชาวบ้านไปกราบนมัสการพระปัจเจกพุทธเจ้า เป็นที่นาของหนุ่มชาวกรุงพาราณสีคนหนึ่ง ตนเองไม่อยากให้ใครเดินผ่านที่นาของตัวเอง แม้จะห้ามชาวบ้านไม่ให้เดินทางมาทางนี้ก็ห้ามไม่ได้

ชาวนาผู้จิตใจคับแคบจึงมีความคิดว่า ถ้าไม่มีบรรณศาลาของพระปัจเจกพุทธเจ้า ชาวบ้านก็จะไม่เดินทางผ่านที่นาของเรา ดังนั้น ในขณะที่พระปัจเจกพุทธเจ้าเข้าไปบิณฑบาตตามปกติ จึงแอบไปทุบภาชนะเครื่องใช้ต่างๆ แล้วเผาบรรณศาลาจนเหลือแต่ซาก เมื่อพระปัจเจกพุทธเจ้ากลับมาเห็นบรรณศาลาถูกไฟไหม้ ท่านก็ไม่ได้ติดใจอะไร จึงหลีกไป

ในเวลาเย็น มหาชนถือของหอมและระเบียบดอกไม้มาเพื่อนมัสการท่าน เมื่อเห็นบรรณศาลาถูกไฟไหม้ จึงสอบถามต้นเหตุที่ศาลาถูกไฟไหม้ ครั้นทราบว่าเป็นคนเผา ชาวบ้านจึงรุมประชาทัณฑ์ชาวนาคนนั้นจนถึงแก่ความตาย หนุ่มชาวนาได้ไปเกิดในอเวจีมหานรก เสวยทุกข์ทรมานอยู่เป็นเวลายาวนาน จนแผ่นดินหนาขึ้นหนึ่งโยชน์ จึงมาเกิดเป็นอติเปรต คือเป็นเปรตงูเหลือมยักษ์ ซึ่งยังถูกไฟไหม้เผาผลาญอยู่ตลอดเวลาเพราะกรรมที่เผาบรรณศาลานั้นเอง

เปรตงูยักษ์และเปรตกาดำ

๓๕

พระบรมศาสดาครั้นตรัสบุพกรรมของอหิเปรตนั้นแล้ว จึงตรัสเล่าบุพกรรมของเปรตกาว่า เปรตตนนี้ในสมัยของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระนามว่า กัสสปะ ได้เกิดเป็นกาดำ เนื่องจากว่า สมัยนั้นพระภิกษุสงฆ์ได้รับภิกขิมนต์เข้าไปฉันใน หมู่บ้าน ในขณะที่เจ้าภาพกำลังฟังธรรมจากภิกษุสงฆ์อยู่นั้น เจ้ากาดำนี้ก็ได้เกาะอยู่บนหลังคาบ้านแล้วแอบจ้องมองภัตตาหาร หวานหวานที่เจ้าภาพจัดเตรียมไว้ถวายพระ ขณะที่เจ้าภาพกำลัง น้อมนำอาหารเข้าไปถวายพระนั้น เจ้ากาดำเมื่อได้โอกาสโฉบ ลงมาคาบเอาข้าว ๓ คำเต็มปากจากบาตรที่เจ้าภาพท่านหนึ่ง กำลังถือเอาไว้ กรรมที่แย่งอาหารจากของที่เขานำไปถวาย สงฆ์ในครั้งนั้น ทำให้ไปเกิดเป็นเปรตกาดำตัวใหญ่บนภูเขาคิชฌกูฏ เสวยความทุกข์ทรมานนานถึงหนึ่งพุทธันดร

ครั้นทรงนำเรื่องบุพกรรมของเปรตทั้งสอง ที่พระมหาโมคคัลลานเถระได้เห็นมาตรัสเล่าให้พระภิกษุสงฆ์ฟังแล้ว จึงตรัสสอนว่า “ภิกษุทั้งหลาย ชื่อว่าบาปกรรมนั้น เป็นเช่นกับ น้ำนม น้ำนมที่บุคคลกำลังรีดอยู่ ยังไม่ทันเปลี่ยนแปลงไปฉันใด กรรมที่บุคคลกำลังกระทำ ก็ยังไม่ทันให้ผลฉันนั้น แต่ในกาลใด กรรมส่งผล ในกาลนั้น ผู้กระทำความบาปย่อมประกอบด้วย ความทุกข์ทรมาน ที่ไม่มีใครสามารถจะต้านทานได้”

ประตูกษ์และปรตกาดำ

๔๐๐

เพราะฉะนั้น อย่าได้หลงไปทำบาปอกุศลเข้า สิ่งที่น่า
ที่สุดที่จะทำให้เราต้องเดือดร้อนอยู่ทุกวันนี้ ก็คือบาปกรรมที่เรา
ได้ทำไปเพราะกิเลสในตัวของเรามันบังคับ เมื่อทำแล้วก็มิวิบาก
เป็นผล ฉะนั้นให้ทุกท่านมีความอดทน อดกลั้น และข่มใจ
ข่มกิเลสเอาไว้ เอาชนะใจตนเองให้ได้ ถ้าชนะตรงนี้ได้ เราจะ
เป็นอิสระ มีความสุขทุกทิวาราตรี วิธีการง่ายๆ ที่หลวงพ่
เคยสอนคือ ให้ทำใจให้หยุดนิ่งให้ได้ตลอดเวลา ฝึกหยุดฝึกนิ่ง
เรื่อยไป จนกว่าจะได้พบที่พึ่งภายในคือพระรัตนตรัยกันทุกคน

ก ร ร ม ก ่ ำ
เ ฝ ำ ต ี ด ต ำ ม

บุคคลทำกรรมใดแล้ว ไม่ร้อนใจในภายหลัง
มีปิติและโสมนัส เสวยวิบากของกรรมใด
กรรมนั้นแลที่บุคคลทำแล้วเป็นความดี

กรรมเก่าเฝ้าติดตาม

๔๐๓

ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เป็นศูนย์รวมแห่งความสุขและความสำเร็จ และเป็นทางรอดทางหลุดพ้นจากภัยในวัฏสงสาร ฉะนั้นเมื่อเรารู้ว่าศูนย์กลางกายนี้ มีความสำคัญต่อเรามากเพียงใด เราก็ควรให้ความสำคัญให้มาก โดยหมั่นเอาใจของเรา มาวางไว้มาหยุดไว้ ทำความผูกสมัครักใคร่กับศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้ใจจดใจจ่ออยู่ที่ตรงนั้น ทำทุกวันทำให้ต่อเนื่อง แล้วศูนย์กลางกายก็จะต้อนรับเรา ให้เข้าไปถึงองค์พระหรือดวงธรรมภายใน แล้วเราจะได้สมปรารถนาทุกสิ่งที่ต้องการ

มีพุทธพจน์ที่มาใน สังยุตตนิกาย สคาถวรรค ว่า

“ตณฺห กมฺมํ กตํ สาธุ ยํ กตฺวา นานุตฺตปฺปติ
ยสฺส ปิตีโต สุขโน วิปากํ ปฏฺฐิเสวติ

บุคคลทำกรรมใดแล้ว ไม่ร้อนใจในภายหลัง มีปิติและโสมนัส เสวยวิบากของกรรมใด กรรมนั้นแลที่บุคคลทำแล้วเป็นความดี”

ทุกคนในโลกนี้ ล้วนต่างก็มีกรรมเป็นของตน มีทั้งกรรมดีและกรรมไม่ดี ติดตัวมานับภพนับชาติไม่ถ้วน กรรมบางชนิดมีผลแผ่ตร้อนให้ผลทันตาเห็น บางชนิดติดตามตัวไปทุกภพทุกชาติ เป็นเศษกรรมจนกระทั่งถึงชาติสุดท้าย จึงจะหมดสิ้นกันไป เพราะฉะนั้นเมื่อเรารู้แล้วว่า สิ่งไหนเป็นกรรมดีก็ควรทำ สิ่งไหน

กรรมเก่าฟ้าติดตาม

๔๐๔

เป็นกรรมชั่วก็ควรเว้น เราอยากจะทำให้อนาคตเป็นอย่างไรเราต้องทำวันนี้ให้ดี ชาตินี้เราอยากให้เป็นอย่างไรเราก็ต้องทำชาตินี้ให้ดี ด้วยการทำความดีให้ได้ตลอด สร้างบุญบารมีทุกอย่าง ทำบุญทุกบุญโดยไม่ต้องรอให้ใครมาบอกมาเตือน

เมื่อกรรมดีสั่งสมในใจของเรามากเข้า แม้ถึงเวลาที่ต้องเดินทางไกลไปสู่คติโลกสวรรค์ เราก็สามารถไปได้ด้วยตนเอง ไปได้อย่างสง่าผ่าเผยเหมือนผู้ที่ชนะการรบในสงคราม หรือเหมือนการละภพชาตินะดินไปเอาภพชาตินะทองคำ ละทิ้งกายหยาบไปเอากายที่ละเอียดที่ประณีตกว่า

หลวงพ่อมิต्तวอย่างของสามเณรรูปหนึ่งมาเล่าสู่ทุกท่านให้ได้ศึกษากันเป็นบุคลาธิษฐาน สามเณรรูปนี้แม้จะถูกหลวงเหล็กแทง ก็สามารถตั้งสติทำสมาธิเจริญวิปัสสนา บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์รูปหนึ่งในพระพุทธศาสนาได้ ซึ่งในอดีตชาติสามเณรรูปนี้เคยเกิดเป็นวิทยากร *ในสมัยของพระพุทธผู้มีพระภาคเจ้า พระนามว่า สุเมธะ มีอยู่ครั้งหนึ่ง เมื่อพระบรมศาสดาทรงประทับนั่งและได้เปล่งพระพุทธวโรกัสมิมีวรรณะ ๖ ประการ ณ โคนต้นไม้แห่งหนึ่งในราวป่า ในขณะนั้นวิทยากรท่านนี้เหาะ

*มก. เล่ม ๓๗๒ หน้า ๔๖๘

กรรมเก่าฟ้าติดตาม

๔๐๕

ผ่านไปทางนั้น ได้มองเห็นพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้วมีใจเลื่อมใส จึงลงจากอากาศ นำดอกกรรณิการัที่สวยสดงดงามมาบูชา พระผู้มีพระภาคเจ้า ด้วยอานุภาพแห่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ดอกไม้เหล่านั้นได้ตั้งอยู่เบื้องบนของพระบรมศาสดาเหมือน เศวตฉัตร วิหารธรเห็นพุทธานุภาพแล้ว มีจิตเลื่อมใสไม่มีประมาณ จึงเกิดมหาปิติเป็นอย่างยิ่ง

ต่อมา เมื่อท่านทำกาละแล้วไปบังเกิดในดาวดึงส์พิภพ เสวยทิพยสมบัติมากมายจนตลอดอายุขัย จุตติจากภพนั้นแล้ว ท่องเที่ยวไปในเทวโลกและมนุษย์โลก ในพุทธรูปบาทกาลนี้ บังเกิดเป็นบุตรของพราหมณ์มหาศาลในกรุงราชคฤห์ มีชื่อว่า อุตตระ เมื่อเจริญวัยแล้วถึงความสำเร็จในวิชาของพราหมณ์ และด้วยชาติตระกูล รูปสมบัติ ความรู้ วิทยุฒิ และศีลาจารวัตร ท่านจึงได้รับการยกย่องชื่นชมจากชาวโลก ต่อมาวัสสการพราหมณ์ ซึ่งเป็นมหาอำมาตย์ประจำแคว้นมคธ มองเห็นคุณสมบัติที่ พิเศษของอุตตรมาณพ จึงมีความประสงค์ที่จะยกธิดาให้ท่าน ได้ประกาศความประสงค์ของตนให้ทราบ แต่อุตตระปฏิเสธ เรื่องการครองเรือน เพราะปรารถนาจะออกจากทุกข์ เนื่องจาก ได้เข้าไปฟังธรรมในสำนักของพระธรรมเสนapatiเป็นประจำ เมื่อศรัทธาจึงออกบรรพชาเป็นสามเณร ท่านเป็นผู้สมบูรณ์ด้วย

กรมเก่าเล่าติดตาม

๔๐๖

วัตรปฏิบัติ คอยอุปัฏฐากรับใช้พระเถระเป็นประจำ

รุ่งขึ้นของวันหนึ่ง อุตตรสามเณรได้ถือบาตรและจีวรออกจากวิหาร เพื่อจะบิณฑบาตเกลี้ยงมาปรุงยาให้พระธรรมเสนาบดี ซึ่งกำลังอาพาธด้วยโรคชนิดหนึ่ง ในระหว่างทาง ได้วางบาตรไว้ใกล้สระน้ำ ลงไปล้างหน้า ในช่วงนั้นมีโจรคนหนึ่ง ชุดอุโมงค์เข้าไปขโมยห่อรัตนะในยามค่าคืน กำลังถูกพวกเจ้าหน้าที่ไล่ตามมา ได้หลบหนีผ่านมาเจอบาตรของสามเณร ก็เอาห่อรัตนะที่ตนขโมยใส่ลงในบาตรของสามเณร แล้วหลบหนีไป เมื่อล้างหน้าเสร็จแล้วสามเณรก็ถือบาตรโดยไม่ได้พิจารณา เจ้าหน้าที่บ้านเมืองมาถึงมองเห็นห่อรัตนะอยู่ในบาตรของสามเณร จึงเข้าใจผิดว่าสามเณรเป็นโจร จึงผูกแขนสามเณรไว้พล่หลัง นำตัวไปมอบให้วัสสการพราหมณ์ผู้มีอำนาจในการพิจารณาคดีความประจำเมืองในขณะนั้นได้พิจารณาคดี

เมื่อวัสสการพราหมณ์เห็นหน้าสามเณร เนื่องจากตนเองอคติความลำเอียงเพราะโมโหสามเณรอยู่ก่อนแล้ว จึงกล่าวว่า “ครั้งก่อน ท่านไม่เชื่อเรา ทั้งลูกสาวของเราไปบวช เราจะไม่ยอมให้อภัยท่านเด็ดขาด” พราหมณ์ไม่ยอมชำระคดีให้ชาวสะอาต เพราะตนไม่พอใจที่ถูกสามเณรอุตตระเคยปฏิเสธความปรารถนาของตนในครั้งก่อน ได้สั่งให้ประหารโดยวิธีเอา

กรรมเก่าเฝ้าติดตาม

๔๐๓

หลาวเลียบสามเณร ทั้งๆ ที่ยังมีชีวิตอยู่

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงทราบว่า ญาณของสามเณร แก่กล้าแล้ว จึงเสด็จไปยังสถานที่นั้น ทรงวางพระหัตถ์มีพระองค์คู่มือยาวเรียวอ่อนนุ่มดุษ্পยุ่นลงบนศีรษะของอุตรสามเณร ตรัสว่า “อุตตระ นี่เป็นผลกรรมในอดีตของเธอ เธอพึงอดกลั้น ด้วยกำลังแห่งปัจจเวกขณะญาณเถิด” จากนั้น พระพุทธองค์ทรง แสดงธรรมที่เหมาะสมแก่อัธยาศัยของสามเณรที่สั่งสมมา ฝ่ายอุตรสามเณรมีปีติโสมนัสที่พระผู้มีพระภาคเจ้าวางพระหัตถ์ลงบนศีรษะของท่าน และได้ฟังพระธรรมเทศนาเหมือนกับได้รับการรดด้วยน้ำอมฤต จึงยกจิตขึ้นสู่หนทางวิปัสสนาตามที่ได้สั่งสมมา และด้วยความอาจหาญว่าเงิในธรรมของพระบรมศาสดา จึงทำให้กิเลสทั้งปวงสิ้นไป ได้บรรลุธรรมไปตามลำดับ กระทั่งบรรลุมรรคผล เป็นผู้ทรงอภิญญา ๖

จากนั้น ท่านก็ถอนตนขึ้นจากหลาวอันคมกริบ ยืนอยู่ในอากาศ แสดงอิทธิปาฏิหาริย์ ทำให้มหาชนเกิดความอัศจรรย์ใจเป็นอย่างยิ่ง ในขณะนั้นเอง แผลของท่านก็หายสนิทเป็นปกติ ด้วยบุญฐานุภาพที่ได้บรรลุมรรคผลและพุทธานุภาพ ท่านจึงรอดพ้นจากทุกข์ภัยที่เกิดขึ้น ต่อมาเมื่อท่านถูกพวกกิเลสถามว่า “อาวุโส ท่านได้รับทุกข์แสนสาหัสถึงปานนั้น ท่านยังสามารถ

กรรมเก่าเล่าติดตาม

๔๐๘

เจริญวิปัสสนาได้อย่างไร” ท่านจึงกล่าวตอบว่า “จะกล่าวไปทำไมถึงโทษในสงสารของผมเล่า ก็สภาวะแห่งสังขารทั้งหลาย ผมเห็นได้ชัดเจนแล้ว แม้ผมจะเสวยทุกข์เห็นปานนั้น ก็ยังสามารถเพื่อบรรลุคุณวิเศษได้ และเหตุที่ต้องมารับทุกข์เช่นนี้ เพราะในชาติก่อน สมัยที่ยังเป็นเด็กหนุ่ม ผมได้เอาหลาวไม้สะเดาไล่แทงแมลงวัน เพราะอาศัยการเล่นจับสัตว์เลียบหลาวด้วยความสนุกสนานนั้น จึงทำให้ผมต้องเสวยทุกข์อย่างนี้มาหลายร้อยชาติ ในชาติสุดท้ายนี้ก็ยังได้รับทุกข์ถึงปานนี้”

เมื่อท่านระลึกถึงบุญกรรมของตนแล้วก็เกิดธรรมสังเวช แต่ก็มีควมโสมนัสเมื่อได้เห็นภาพการสร้างบารมีของตน และเมื่อจะประกาศถึงเรื่องราวที่ตนเคยประพฤติมาในกาลก่อน จึงแสดงธรรมต่อหน้าพระพักตร์ของพระบรมศาสดา พร้อมทั้งหมู่พระภิกษุและสาธุชนที่มาประชุมกัน เพื่อเป็นตัวอย่างในการสร้างบารมีต่อไป

เราจะเห็นว่า แม้จะเป็นชาติสุดท้ายของสามเณรอรหันต์ แต่กรรมที่ท่านเคยสร้างเอาไว้ในชาติปางก่อน ก็ยังคงติดตามมาส่งผล ทำให้ต้องทนทุกข์ทรมานแสนสาหัส เพราะฉะนั้นอกุศลกรรมทุกอย่างอย่าไปทำ ให้ลั้งสมแต่กรรมดี ทำความดีของเราเรื่อยไป โดยไม่หวั่นไหวต่ออุปสรรคที่มาขวางกั้น ต้อง

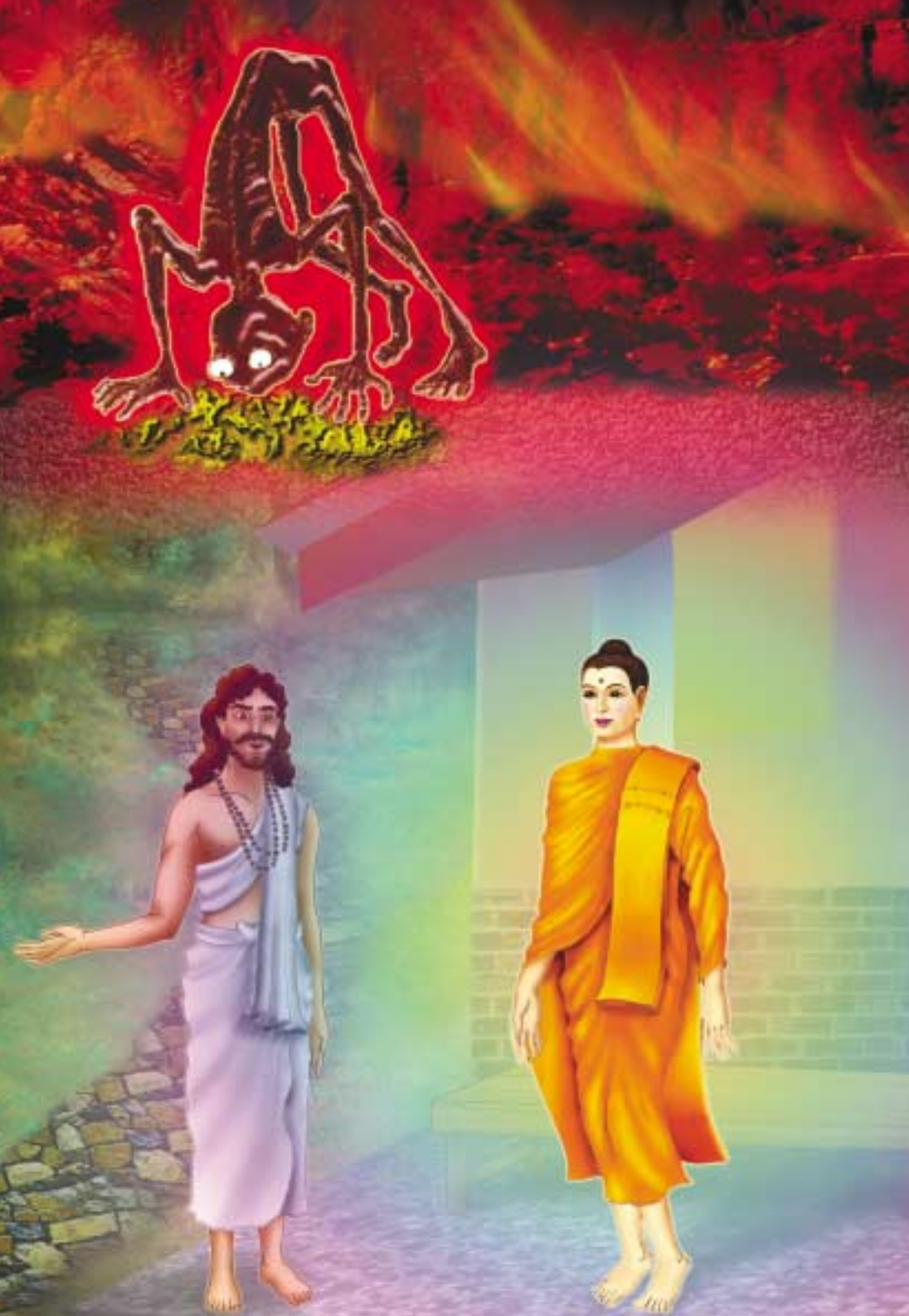

กรรมเก่าเฝ้าติดตาม

๔๐๕

สวมหัวใจของพระบรมโพธิสัตว์สร้างบารมีให้เต็มที่และรู้จักนำเอาพระธรรมคำสอนของพระพุทธองค์มาสอนตนเอง รวมทั้งเป็นกัลยาณมิตรให้กับเพื่อนร่วมโลกด้วย นำวิชาธรรมกายไปสู่ใจของชาวโลกให้ได้ แล้วโลกก็จะเป็นอย่างที่เราต้องการให้เป็น คือเป็นโลกแก้ว โลกแห่งสันติสุขอันไพบูรณ์ ฉะนั้นก่อนที่จะเราจะไปทำหน้าที่กัลยาณมิตรให้คนอื่น เราต้องเป็นกัลยาณมิตรให้กับตนเองให้ได้ ให้มันฝึกฝนใจของเราให้หยุดนิ่ง ให้มีที่พึ่งที่ระลึกภายใน มีพระธรรมกายที่ชัดเจนสว่างมั่นคงตลอดเวลา หลับตาก็ให้เห็นองค์พระ ให้องค์พระเป็นเรา เราเป็นองค์พระ ฝึกทำอย่างนี้ให้สม่ำเสมอ

ก า ล กั ณ ธิ ก า อ สู ร

บุคคลผู้เป็นคนพาลมีปัญญาทราม ย่อมประพฤติน
เป็นศัตรูต่อตนเอง ย่อมทำกรรมอันลามกที่ทำให้เดือดร้อน
ในภายหลัง เขาย่อมมีน้ำตานองหน้าร้องไห้คร่ำครวญอยู่ และ
ต้องเสวยผล แห่งวิบากกรรมอันเผ็ดร้อนด้วยความทุกข์ทรมาน
ส่วนบุคคลทำกรรมใดแล้ว ไม่เดือดร้อนในภายหลัง มีใจเข้มแข็ง
เบิกบาน ได้เสวยผลแห่งวิบากกรรมที่ดีนั้น ที่เป็นประโยชน์
ทั้งต่อตนและผู้อื่น ควรรีบลงมือกระทำกรรมนั้น

กาลกัณฐิกาอสูตร

๔๑๒

การดำเนินชีวิตประจำวันของเรา ต้องเกี่ยวข้องกับผู้คน ต้องมีการกระทำร่วมกัน มีการพูดคุยสนทนากัน ต้องใช้ความคิดไปในเรื่องราวต่างๆ รวมทั้งคอยแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น หรือ แม้แต่เวลาที่เรายู่คนเดียว เราก็ต้องคิดทำเรื่องของตนเอง หลากอย่าง สิ่งต่างๆ ที่เราได้คิด ได้พูด ได้กระทำไป จะเป็น วิชากรรมติดตัวเราไปในภพเบื้องหน้าได้ เพราะว่าชีวิตเรา ตกอยู่ในกฎแห่งกรรม สิ่งที่เราได้กระทำไปไม่ได้สูญหายไปไหน ไม่ว่าทำดีทำชั่วหรือไม่ดีไม่ชั่ว ล้วนมีผลทั้งสิ้น เรื่องนี้เป็นความจริงของชีวิตและเป็นสิ่งที่สำคัญมาก ไม่รู้ไม่ได้ ต้องรู้ต้องเห็น ชีวิตถึงจะปลอดภัย ปลอดภัยจากภัยในสังสารวัฏ เมื่อนั้นจะมี ชัยชนะ คือมีชัยชนะเหนือบาปอกุศล เหนือกิเลสอาสวะ และมีความสุขที่แท้จริงที่เราปรารถนา

มีวาระแห่งพุทธสุภาสิตที่มาใน เขมสูตร ว่า

“บุคคลผู้เป็นคนพาลมีปัญญาทราม ย่อมประพฤติดน เป็นศัตรูต่อตนเอง ย่อมทำกรรมอันลามก ที่ทำให้เดือดร้อน ในภายหลัง เขาย่อมมีน้ำตานองหน้า ร้องไห้คร่ำครวญอยู่ และต้องเสวยผล แห่งวิบากกรรมอันเผ็ดร้อนด้วยความ ทุกข์ทรมาน

ส่วนบุคคลทำกรรมใดแล้ว ไม่เดือดร้อนในภายหลัง

กาลกัมมชิกาสูร

๔๑๓

**มีใจแช่มชื่นเบิกบาน ได้เสวยผลแห่งวิบากกรรมที่ตินั้น ที่เป็น
ประโยชน์ทั้งต่อตนและผู้อื่น ควรรีบลงมือกระทำกรรมนั้น”**

เรื่องกฎแห่งกรรมนี้ เป็นเรื่องของความจริง ไม่ได้เกี่ยวกับความเชื่อ หรือการนับถือศาสนาลัทธิใดลัทธิหนึ่ง ไม่ว่าจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตาม กฎนี้ก็ยังคงอยู่เพราะเป็นกฎสากล ที่มีผลบังคับครอบคลุมไปถึงสรรพสัตว์ทั่วทั้งภพสาม ถ้าเราทำใจให้เป็นกลางๆ โดยวางความเชื่อไว้บนหิ้ง แล้วเอาความจริงมาพิสูจน์กัน เราก็จะได้รับความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องสมบูรณ์ว่า สัตว์โลกทั้งหลายล้วนมีวิบาก คือผลที่เกิดจากการกระทำของตนทั้งสิ้น ที่ตนเองกระทำเอาไว้ด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจ แล้วต้องมารับวิบากกรรมที่แตกต่างกันออกไป คือกรรมบางอย่างเมื่อทำไปแล้วต้องเดือดร้อนใจในภายหลัง อาจให้วิบากในมหานรก บางอย่างให้วิบากในอสุรกาย ที่ให้วิบากในเปตวิสัยก็มี ในกำเนิดสัตว์เดียรัจฉานก็มี ถ้าเป็นกรรมดีก็ให้วิบากในสุคติภูมิ ในมนุษยโลก ในเทวโลกก็มี ในรูปภพ อรูปภพก็มี นี่เรียกว่า ความแตกต่างแห่งกรรม

เราจะต้องทำความเข้าใจให้ซาบซึ้งในเรื่องนี้ เพราะเป็นเรื่องหลักที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงเพียรพยายามพรั่สอนให้พุทธบริษัท ตลอดจนคนชาวโลกและสรรพสัตว์ทั้งหลายได้รู้แจ้ง

กาลกัณฐิกาอสุร

๔๑๔

เห็นจริงให้เข้าใจถูกต้องและทำให้ถูกหลักวิชา เพื่อจะได้หลุดพ้นจากวังวนของวัฏสงสารไปสู่อมตมหานิพพาน เป็นอิสรภาพ พ้นจากกฎเกณฑ์นี้ เราเป็นสาวกของพระพุทธองค์ท่าน ต้องเดินตามอย่างพระบรมครู ท่านก้าวไปทางไหนเราต้องก้าวไปทางนั้น เดินตามรอยบาทของพระพุทธองค์เรื่อยไป อย่าให้เป็นเหมือนบุคคลท่านหนึ่ง ที่ประมาทในเรื่องกฎแห่งกรรม ทำให้ชีวิตที่เคยสว่างไสว กลับมามีตมนอนธการ ต้องมือบาย ทุกคติ วินิบาต นรकเป็นที่ไป

*เรื่องมีอยู่ว่า ท่านสุนักขัตตะโอรสแห่งเจ้าลิจฉวี มีความเลื่อมใสในพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงได้กล่าวสรรเสริญคุณของพระรัตนตรัยโดยอเนกปริยาย และมีโอกาสมาอุปฐากรับใช้ ใกล้ชิดพระบรมศาสดา ตอนนั้นกุศลกรรมในตัวท่านยังให้ผลทั้งบุญเก่ายังอำนวยผลอยู่ ท่านจึงมีบุญได้รับใช้พระพุทธองค์ และเมื่อได้ยินได้ฟังพระธรรมคำสอน ก็เกิดกำลังใจได้ออกบวช ในพระพุทธศาสนา

ในกาลต่อมา ท่านเกิดความคิดเห็นผิดบางอย่างขึ้น คือ คิดว่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงผูกขาดตำแหน่งการเป็น

กาลกัมมชิกาสูร

๔๑๕

พระอรหันต์แต่เพียงผู้เดียว แม้ในลัทธิอื่นที่ตั้งใจปฏิบัติอย่าง
เคร่งครัดก็น่าจะเป็นพระอรหันต์ได้ เมื่อเกิดความคิดอย่างนี้ขึ้น
มาในใจ ก็เป็นเชื้อให้บาปอกุศลได้ช่อง เพราะบาปเขาจะคอย
หาช่องตลอดเวลาอยู่แล้ว ที่จะเอากิเลสเข้ามาใส่มาแทรกสอด
ในใจ ให้เห็นผิด คิดผิด พุตผิด ทำผิด ซึ่งเราทราบกันดีอยู่แล้วว่า
ทั้งกุศลและอกุศล จะมีการชิงช่วงและช่วงชิงกันอยู่ตลอดเวลา
ถ้าหากใครเพลินหรือประมาทพลาดพลั้ง จะโดยตั้งใจหรือไม่ได้
ตั้งใจก็ดี กิเลสจะเข้าแทรกในทันที แม้เพียงแค่ว่าคิดเล่นๆ
มันก็ได้ช่องและบุกเข้ามาจุใจมันทันทีเหมือนกัน โดยเฉพาะบุคคล
ที่อยู่ใกล้ชิดกับพระบรมศาสดา เขายังจ้องเล่นงานเป็นพิเศษ
อยู่แล้ว

เรื่องความคิดเห็นผิดที่เกิดขึ้นในใจของอุปัฏฐากใกล้ชิดนี้
พระบรมศาสดาทรงทราบดี เพราะพระองค์ทรงรู้วาระจิตด้วย
พระญาณอันบริสุทธิ จึงตรัสเรียกมากล่าวเตือนว่า “สุนัขขี้ตະ
เรารู้นะว่าเธอคิดอะไร เธอกำลังมีความเห็นผิดในเรา เธอไม่รู้หรือ
ว่าที่เราชวนชวายเป็นการอบรมสั่งสอนสรรพสัตว์ เพื่อให้สรรพ-
สัตว์ได้หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ ได้เป็นพระอรหันต์ เราไม่ได้
หวังหาความเป็นพระอรหันต์ เราเพียงสร้างบารมีมา ๒๐
อสงไขย กับแสนมหากัปก็เพื่อการนี้ โฉนเลยเราจะผูกขาดการ

กาลกัมมชิกาสูร

๔๑๖

เป็นพระอรหันต์แต่เพียงผู้เดียว” สุนัขขัตะต๊ะฟังแล้ว ก็ไม่ได้
ปวกใจเชื่อ แต่ก็ไม่ได้ค้าน หรือต่อปากต่อคำอะไร

เช้าวันหนึ่ง ก่อนที่พระพุทธองค์จะเสด็จออกบิณฑบาต
ได้เสด็จไปที่อารามของภคควปริพาชกก่อน เพื่อที่จะเล่าเรื่อง
บางอย่างให้ปริพาชกฟัง เพราะทรงรู้ในอนาคตว่า เมื่อเขาได้ฟัง
รู้เรื่องแล้วจะเกิดความเลื่อมใส แม้ปริพาชกนั้นจะมีทัศนคติ
ในทางความคิดที่แตกต่างออกไป มีความขบใจและความพอใจ
ไปคนละทาง แต่จะเกิดความเลื่อมใสในเบื้องต้น ซึ่งจะเป็น
พลวปัจจัยติดตัวไปในภพเบื้องหน้า พระพุทธองค์ทรงเล่าให้
ปริพาชกท่านนี้ฟังว่า “อีก ๗ วัน นักบวชชีเปลือยชื่อโกรักขัตติยะ
จะเสียชีวิตลงเพราะโรคอสุระ คือโรคอาหารไม่ย่อย เพราะเหตุ
ที่รับประทานอาหารมากเกินไป และจะไปเกิดเป็นอสุรกาย
ในจำพวกอสุรกาลกัมมชิกา”

สำหรับเรื่องภูมิของอสุรกายนี้ ได้มีบันทึกไว้ในพระ-
ไตรปิฎกหลายแห่ง เป็นกำเนิดหนึ่งในออบายภูมิ ๔ อสุรกาย
แปลว่า ไม่กล้า คือผู้ที่ไม่กล้า ไม่กล้าเพราะไม่อยากจะให้ใครเห็น
เนื่องจากว่ารูปร่างหน้าตาของตัวอัปลักษณ์ บางทีก็หน้าเป็น
สัตว์ชนิดหนึ่ง แต่ตัวเป็นสัตว์อีกชนิดหนึ่ง แขนก็เป็นของสัตว์
อีกชนิดหนึ่ง แต่เขาเป็นคนอย่างนี้ก็มี แล้วมีหลากหลายประเภท

กาลกัณฐิกาอสุร

๔๑๓

พิสดารแตกต่างกันออกไป ตามปกติแล้วเขาจะอยู่ที่ช่องว่างระหว่างเขตรัฐกับเขาลิเนรุ ซึ่งเป็นที่อยู่ของสวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกากับชั้นดาวดึงส์

สำหรับอสุรกาลกัณฐิกานี้แปลกประหลาดมาก คือจะมีตาอยู่บนหัวเหมือนตาปู ตาใหญ่โต แล้วมีปากอยู่บนหัวเหมือนกัน แต่เล็กเท่ากับรูเข็ม เวลาจะกินอาหารต้องก้มหัวลงมาดูดกิน กินก็ไม่อิ่มสักทีเพราะปากเล็กเท่ารูเข็ม ตัวก็ลึบผอมแห้งเหมือนกับใบไม้แห้ง ตัวสูงแต่หัวโซ่ บุพกรรมนี้เกิดขึ้นเนื่องจากในตอนที่เป็นมนุษย์ได้ประพฤติวัตรของสุนัข ที่ใช้ปากก้มลงไปกินอาหารกับพื้น ได้รับความทุกข์ทรมานมาก ทั้งร้อนทั้งหิวกระหาย จะโอดครวญอยู่ตลอดเวลา

แล้วเรื่องที่เกิดขึ้นก็เป็นจริงอย่างพระพุทธดำรัสเมื่อชีเปลือยโกรธขัดตียะตายไปได้ ๓ วัน พระพุทธองค์ก็เสด็จไปที่ป่าช้าไปดูศพของชีเปลือย ทรงใช้พุทธานุภาพไปเอาอดีตชีเปลือยซึ่งเป็นอสุรกายมา ให้มาเข้าร่างเดิม เมื่อสุนัขขี้ตะถามซากศพที่นอนอยู่ว่า “ท่านตายแล้วไปเกิดที่ไหน” ศพนั้นก็ลุกขึ้นมานั่งเหมือนกับมีชีวิต แล้วพูดว่า “เราไปเกิดในภพของอสุรกายเป็นพวกอสุรกาลกัณฐิกา” พูดจบก็ล้มตัวลงนอน กายละเอียดจึงค่อยออกจากร่างไปเสวยวิบากกรรมตามเดิม เรื่องนี้ทั้งที่

กาลกัณฐิกาอสุร

๔๑๘

สุนัขขัตตะได้ประจักษ์แล้วด้วยตนเอง แต่ก็ยังติดอยู่ ยังคอย
จ้องจับผิดวาตะของพระพุทธองค์ต่อไป

ครั้นต่อมา พระบรมศาสดาทรงพยากรณ์อเจลกะชื่อ
กพารมชฌกะ ซึ่งกำลังโद่งดั่งเป็นที่เลื่อมใสของมหาชนใน
ครั้งนั้นว่า “อีกไม่นาน อเจลกะนี้จะเลิกบำเพ็ญพรตเพื่อไปมี
ภรรยา” สุนัขขัตตะก็ไม่ค่อยจะเชื่อ เพราะเห็นอเจลกะท่านนี้
เคร่งครัดมาก ยังเข้าใจว่าเป็นพระอรหันต์ด้วยซ้ำไป แต่ไม่นาน
เท่าไร อเจลกะ นั้นก็เป็นอย่างพระพุทธดำรัสจริงๆ สุนัขขัตตะ
ได้แต่นิ่งเฉย และต่อมาก็ผู้มาทำประลองฤทธิ์กับพระพุทธองค์
พระองค์ก็ทรงรับการทำประลองผลจะเป็นอย่างไรนั้นต้องติดตาม
ในตอนต่อไป

ก ร ร ม ข อ ง

ก า ร ล บ หิ ลู่ พ ร ะ พุ ท ธ เจ้ า

สรรพชีวิตต้องตาย เพราะความตายเป็นที่สุดของชีวิต
เมื่อตายแล้วสัตว์ทั้งหลายจักไปตามกรรม ไปเสวยผลแห่งบุญ
และบาปที่ตนได้กระทำไว้ ผู้มีกรรมเป็นบาปจะไปสู่นรก ส่วน
ผู้มีกรรมเป็นบุญจะไปสู่สุคติ เพราะฉะนั้น บุคคลพึงทำแต่
กรรมดีงาม อันจะนำไปสู่สุคติในสัมปรายภพ บุญทั้งหลายที่ได้
ทำสั่งสมไว้ ย่อมเป็นที่พึงของสัตว์ทั้งหลายในโลก

กรรมของการลบหลู่พระพุทธเจ้า

๔๒๑

มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่ประเสริฐที่สุด สามารถสร้างสรรค์
สิ่งที่ดีๆ ให้แก่โลกได้มาก แต่ในขณะเดียวกันก็สามารถทำลาย
ล้างโลกได้ ตลอดระยะเวลาอันยาวนาน มนุษย์ได้ทำการ
ทะเลาะวิวาทเบียดเบียนกัน ทำสงครามทั้งรบใหญ่ รบย่อย
แม้ปัจจุบันการรบพุ่งกันจะเบาบางลง แต่สงครามเศรษฐกิจ
กลับหนักหน่วงขึ้น รบกันข้ามทวีป เป็นสงครามในระดับโลก
โดยลึกลับสงครามในระดับภพสาม ซึ่งมีความสำคัญมากกว่า คือ
สงครามชิงภพ ที่ทุกๆ คนจะต้องเผชิญในวาระสุดท้ายของชีวิต
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงค้นพบว่า ถ้าก่อนละโลกจิตผ่องใส
ไม่เศร้าหมอง สุกตึกก็เป็นทีไป ถ้าจิตเศร้าหมองไม่ผ่องใส ทุกตึก
ก็เป็นทีไป เราควรจะให้ความสำคัญกับเรื่องสงครามของชีวิต
ให้มาก

มีวาระแห่งพุทธสุภาษิตที่มาใน อัยยิกาสูตร ว่า

“สรรพชีวิตต้องตาย เพราะความตายเป็นที่สุดของ
ชีวิต เมื่อตายแล้วสัตว์ทั้งหลายจักไปตามกรรม ไปเสวยผล
แห่งบุญ และบาปที่ตนได้กระทำไว้ ผู้มีกรรมเป็นบาปจะไป
สู่นรก ส่วนผู้มีกรรมเป็นบุญจะไปสู่สุคติ

เพราะฉะนั้น บุคคลพึงทำแต่กรรมดีงาม อันจะนำไป
สู่สุคติในสัมปรายภพ บุญทั้งหลายที่ได้ทำสั่งสมไว้ ย่อมเป็น
ที่พึงของสัตว์ทั้งหลายในปรโลก”

กรรมของการลบล้างพระพุทธเจ้า

๔๒๒

เรื่องของชีวิต เป็นเรื่องที่เราต้องให้ความสำคัญเป็นอันดับแรก เพราะเกี่ยวข้องกับตัวเราโดยตรง และยังเกี่ยวโยงไปถึงสรรพสัตว์ทั้งหลาย การกระทำของเราทุกอย่างจะมีผลต่อสิ่งแวดล้อม มีผลต่อบุคคลรอบข้าง มีผลต่อจิตใจของมวลมนุษย และการกระทำทุกอย่างของเรา ไม่ว่าจะทางความคิด คำพูด หรือการกระทำ ก็ไม่รอดพ้นจากกฎแห่งกรรมไปได้ ดังนั้นเราควรจะมาศึกษา และทำความเข้าใจให้ถ่องแท้ในเรื่องนี้ เพื่อที่ว่าเมื่อเรารู้แล้วเราจะได้ไม่พลั้งพลาด

เรื่องของกรรมนี้เป็นเรื่องที่ลึกซึ้ง สลับซับซ้อน เพราะสิ่งที่เราได้เคยกระทำผ่านมาในอดีตนับภพนับชาติไม่ถ้วนนั้นมีมาก มีทั้งดีและชั่ว และที่ไม่ดีไม่ชั่ว ซึ่งล้วนแล้วแต่มีผลต่อตัวเราทุกสิ่งที่เรากระทำลงไปทั้งทางความคิด คำพูด และการกระทำ ก็จะมีวิบากกรรมที่ให้ผลได้ใน ๓ ขั้นตอน คือให้ผลในปัจจุบัน อย่างหนึ่ง ให้ผลในภพที่ไปเกิดอย่างหนึ่ง และให้ผลในภพชาติต่อๆ ไปอีกอย่างหนึ่ง นี้เรียกว่าวิบากแห่งกรรม การเสวยวิบากแห่งกรรมนั้น ขึ้นอยู่กับบุญและบาปที่ได้ทำเอาไว้ในสมัยที่เป็นมนุษย์ ถ้าทำดีก็ไปสู่สุคติ ทำชั่วก็ไปสู่ทุคติ ดังนั้น พระพุทธองค์จึงทรงสอนให้เราสั่งสมแต่กรรมที่ดีงาม จะได้มีสุคติเป็นที่ไป

ในชีวิตประจำวันของเราตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งเข้านอน

กรรมของการลบหลู่พระพุทธเจ้า

๔๒๓

มีความจำเป็นจะต้องเกี่ยวข้องกับเรื่องการกระทำ หรือที่เรียกว่ากรรม ซึ่งจะมีบุญและบาปคอยชักใยอยู่เบื้องหลัง โดยจะมีการชิงช่วงและช่วงชิงระหว่างกุศลกรรมและอกุศลกรรมอยู่ตลอดเวลา ต่างฝ่ายต่างก็แย่งชิงกันทั้งในความคิด คำพูดและการกระทำในกายมนุษย์นี้ ที่เป็นเหมือนหุ่นเชิด สุดแล้วแต่ว่าบุญหรือบาปจะเข้ายึดครอง หรือเราจะยอมให้บุญหรือบาปเชิด ถ้าบุญเชิด ก็คิดดีพูดดี ทำดี มีวิบากผลที่ดี มีความสุขความสำเร็จเป็นเครื่องตอบแทน ถ้าบาปเชิด เมื่อคิดพูดทำในสิ่งที่ไม่ดี ก็จะมีวิบากกรรมคือความทุกข์ทรมานเกิดขึ้น

*คราวที่แล้วเราได้พูดกันถึงเรื่องนี้ ตอนที่บาปอกุศลเข้าสิงจิตของอเจลกะท่านหนึ่งที่ชื่อว่า อเจลกะปาฏิบุตร ทำให้เกิดความผยอง ได้ไปทำประลองฤทธิ์กับพระบรมศาสดา พระบรมศาสดาทรงรับคำท้าพร้อมทั้งทรงพยากรณ์ด้วยว่า อเจลกะปาฏิบุตรที่มาทำประลองอิทธิปาฏิหาริย์กับพระองค์นี้ จะไม่มีโอกาสแม้แต่จะได้เห็นพระองค์

สุนัขขี้ตະอุปัฏฐากผู้มากด้วยทิฐิ ก็ล่องหน้าไปบอกอเจลกะท่านนั้น และบอกมหาชนทั้งผู้หลักผู้ใหญ่ในเมืองนั้น

กรรมของการลบหลู่พระพุทธเจ้า

๔๒๔

ให้มาเป็นพยานรับรู้รับทราบในวาตะของพระบรมศาสดาที่ได้ตรัสออกไป ครั้นถึงกำหนดวันประลองฤทธิ์ พระบรมศาสดาก็เสด็จไปที่อารามของอเจลกะ แต่อเจลกะก็หลบออกไปทางด้านหลัง ไปอาศรมของเพื่อนอเจลกะ เพราะรู้ว่าตัวไม่มีฤทธิ์อะไรที่จะไปประลองกับพระพุทธเจ้าผู้มีอานุภาพมาก ซึ่งก็เป็นจริงดังที่พระบรมศาสดาได้พยากรณ์ล่วงหน้าเอาไว้ อเจลกะท่านนี้เกิดหวาดกลัวจนตัวสั่น ไม่กล้าออกมาพบพระบรมศาสดาและด้วยวิบากกรรมที่ไปลบหลู่ด้วยการทำประลองกับผู้มีความยิ่งใหญ่ ศีรษะจึงแตกเป็นเจ็ดเสี่ยง และไปบังเกิดในมหานรกทันที

แม้กระนั้นสุนัขขี้ตະก็ยังไม่กลัวบาป ยังพยายามที่จะลบล้างวาตะและลบหลู่คุณของพระบรมศาสดา พระบรมศาสดาจึงเรียกสุนัขขี้ตະมาตักเตือนแรงๆ เพื่อให้ได้คิดว่า ดูก่อนโมฆะบุรุษ เธออยู่กับเรา เธอยังมีความคิดลามกเช่นนี้ มีความเห็นผิดอย่างนี้อยู่หรือ แล้วเธอยังจะกล้าปฏิญาณตนว่าเป็นสมณศากยบุตรได้อย่างไร สุนัขขี้ตະเมื่อได้ฟังคำตักเตือนอย่างนั้นก็โกรธ นึกน้อยขอกน้อยใจที่อุตส่าห์ทุ่มเทในการอุปฐากรับใช้พระบรมศาสดาอย่างอุทิศชีวิต แต่มาในครั้งนี้ โดนตีเตือนอย่างแรง จึงโกรธเคือง คิดที่จะหนีไปให้ไกลจากพระพุทธองค์

จากเดิมเป็นบุคคลที่เคยเลื่อมใส แล้วก็กลายเป็นพาล

กรรมของการลบหลู่พระพุทธเจ้า

๔๒๕

ขึ้นมา เพราะพญามารเขาเข้าไปบังคับ คอยจ้องจับผิดลบหลู่
คุณท่านโดยเฉพาะมาทำกับพระบรมศาสดาผู้มีพระคุณอันยิ่งใหญ่
ถือว่าได้ทำกรรมหนัก พระพุทธองค์ทรงหวังจะอนุเคราะห์
อุปฐาก จึงตรัสเตือนว่า “เธออย่าหนีจากเราไปสู่มหานรกเลย
เธออย่าได้หนีจากพระธรรมวินัยนี้ไปเลย” แม้กระนั้น สุนัขขี้ตະ
แทนที่จะกลับตัวกลับใจเสียใหม่ กลับตื้อดิ่งจะไปให้ได้

ในที่สุดเขาก็จากพระองค์ไป ไปเที่ยวนิทานพระพุทธเจ้า
ให้คนอื่นฟัง ครั้นละโลกก็ไปบังเกิดในมหานรกด้วยแรงกรรม
ที่กระทำผิดต่อพระบรมศาสดา ได้ลบหลู่คุณท่าน ไพนรกได้เผา
ไหม้เขาซึ่งได้กายของสัตว์นรก ไหม้จากข้างล่างขึ้นมาข้างบน
จนลุกท่วมตัวสัตว์นรกนั้น นายนิรบาลก็เอาไปผูกติดกับหลัก
ที่เป็นเสาเหล็กร้อน ทั้งมือและเท้าจะผูกมัดติดกับหลักร้อน
เอาไฟเผา แม้ได้รับทุกข์ทรมานแค่ไหนก็ขยับเขยื้อนตัวไม่ได้
จนกระทั่งถูกไฟครอกตาย จะมีมชนิดหนึ่งพุดมา สัตว์นรกก็จะ
กลับฟื้นขึ้นมาใหม่ แล้วถูกไพนรกเผาไหม้อีก ทรมานอยู่อย่างนี้
เป็นเวลายาวนานหลายๆ ล้านปี เมื่อหมดกรรมจากมหานรก
ชุมใหญ่ ต้องมารับกรรมต่อที่ชุมบริวาร จากนั้นไปรับกรรมต่อ
ในยมโลก และมาเป็นอสุรกาย เป็นเปรต เป็นสัตว์เดียรัจฉาน
กว่าจะได้กลับมาเกิดเป็นมนุษย์นั้นยากแสนยากและนานแสนนาน

กรรมของการลบล้างพระพุทธเจ้า

๔๒๖

เพราะฉะนั้น เราอย่าได้ปลั่งพลาดไปทำบาปกรรมกันเลย เมื่อรู้แล้วเข้าใจแล้ว เราก็ต้องเลือกทำแต่กรรมดี เพราะบุคคลหว่านพืชเช่นไรย่อมได้ผลเช่นนั้น เนื่องจากสัตว์โลกต้องเป็นไปตามกรรม มีกรรมเป็นของตน มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ กรรมจะเป็นตัวจำแนกสัตว์โลกให้เลวหรือประณีตต่างกัน เราทุกคนหลีกเลียงหลีกหนีเกี่ยวกับเรื่องกฎแห่งกรรมนี้ไม่พ้น ฉะนั้นเราต้องเลือกเอาแต่สิ่งที่ดีๆ ติดตัวเราไปในภพเบื้องหน้า อันที่จริงแล้วชีวิตเราเลือกได้ ทุกอย่างขึ้นอยู่กับการกระทำของเราทุกอย่างแล้วแต่เรา ให้ดูท่านสุกขัตตะเป็นอุทาหรณ์ แล้วอย่าไปทำอย่างนั้น

ผู้ที่ฉลาดในการดำเนินชีวิต ควรจะออกแบบวางแผนผังชีวิตของตัวให้มั่นคงปลอดภัย โดยเลือกทำแต่กุศลกรรมที่ดีๆ ซึ่งมีวิบากกรรมที่ดี เพราะว่ากรรมทุกอย่างที่เราสั่งสมไว้ไม่ว่าจะเล็กน้อยเพียงไร ย่อมมีผลเสมอไป ที่จะไม่ให้ผลนั้นเป็นไม่มี เราทุกคนมีวิบากกรรมติดตัวมาทั้งนั้น แต่ละวิบากกรรมจึงเหมือนกับระเบิดเวลาแห่งชีวิต ที่ติดตามตัวเรามาเหมือนเงาตามตัว มันจะระเบิดขึ้นมาตอนไหนก็ไม่รู้ ดังนั้นเราต้องเร่งสร้างกุศลให้มากเข้าไว้ บุญที่เราได้กระทำตอนที่เป็นมนุษย์อย่างสุดกำลังสุดชีวิต จะได้ติดตามไปส่งผลช่วยเราให้ได้ไปมีสุขอยู่ในสุคติโลกสวรรค์

กรรมของการลบหลู่พระพุทธเจ้า

๔๒๓

สำหรับชีวิตที่ผ่านมา หากเราเคยผิดพลาดกันมา ก็อย่าไปตามนึกถึง บาปมันจะโตขึ้นแล้วบาปจะได้ช่อง ให้ลืมนั้นไปเสีย แล้วอย่าทำอีก ให้ตั้งใจสั่งสมบุญบารมีให้เต็มที่ และที่สำคัญที่สุด คือต้องหมั่นปฏิบัติธรรมให้พบพระรัตนตรัยในตัว จึงจะเป็นตัว ตัดสินว่า เราปิดประตูบาปภูมิได้แน่นอน มีสุคติเป็นที่ไป

ก ร ร ม ข อ ง

ก า ร ท า อ า ส นั ส ง มั เป็ อ น

บุคคลในโลกนี้ ไม่ว่าจะเป็สตรีหรือบุรุษก็ตาม
หากเป็นคนไม่สำรวม ไม่เคารพเอื้อเฟื้อ เป็นคนแข็งกระด้าง
เย่อหยิ่ง ย่อมไม่รู้เสนาสนะอันควร ไม่ให้อาสนะแก่คนที่ควรให้
ไม่ให้ทางแก่คนที่ควรให้ทาง ไม่เคารพคนที่ควรเคารพ ไม่นับถือ
คนที่ควรนับถือ ไม่ไหว้คนที่ควรไหว้ ไม่บูชาคนที่ควรบูชา

กรรมของการทำอาสน์สงฆ์เบื้องต้น

๔๓๐

การกระทำบางอย่างที่เราทำลงไป บางทีเราอาจจะคิดว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่น่าจะมีผลอะไร แต่ในความเป็นจริงอย่าว่าแต่พูดหรือถึงขั้นลงมือกระทำ แค่ความคิดที่ไม่ดีเพียงเล็กน้อยยังมีผลมาก ทั้งต่อตัวเรา คนรอบข้าง และบรรยากาศเชื่อมโยงไปถึงสรรพสัตว์ทั้งหลาย ไปถึงโลกอื่นและจักรวาลอื่นอีกด้วย สภาพจิตใจของมนุษย์จะเป็นตัวแปรที่สำคัญต่อสภาพดินอากาศฟ้า ฝนฟ้าจะตกต้องตามฤดูกาลหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับ การกระทำของมนุษย์ ถ้ามนุษย์ทำความดี มีบุญเกิดขึ้น ฝนฟ้าก็ตกต้องตามฤดูกาล ข้าวกล้าอุดมสมบูรณ์ หน้าฝน ฝนก็จะตกแต่พอดี ไม่มากไม่น้อย ไม่มีภัยธรรมชาติเช่นน้ำท่วมเป็นต้น จะเกิดสมดุลงานธรรมชาติเมื่อมนุษย์คิดดี พูดดี ทำดี ดังนั้นเราควรจะใช้ความคิด คำพูด และการกระทำของเรา ไปในทางที่สร้างสรรค์ดีงาม

มีวาระตามพุทธภาษิตที่มากใน จุฬกัมมวิภังคสูตร ว่า

“บุคคลในโลกนี้ ไม่ว่าจะเป็นสตรีหรือบุรุษก็ตาม หากเป็นคนไม่สำรวม ไม่เคารพเอื้อเฟื้อ เป็นคนแข็งกระด้าง เย่อหยิ่ง ย่อมไม่รู้เสนาสนะอันควร ไม่ให้อาสนะแก่คนที่ควรให้ ไม่ให้ทางแก่คนที่ควรให้ทาง ไม่เคารพคนที่ควรเคารพ ไม่นับถือคนที่ควรนับถือ ไม่ไหว้คนที่ควรไหว้ ไม่บูชาคนที่ควรบูชา”

กรรมของการทำอสังส์ส่งผลเป็น

๔๓๑

เมื่อเขาตายไปแล้ว จะเข้าถึงอบาย ทุกคติ วินิบาต นรก เพราะกรรมอันนั้นที่เขาได้ทำไว้อย่างพรังพร้อม ได้สมาทานไว้ในอัตภาพที่เป็นมนุษย์ แม้ไม่ถึงอบาย ทุกคติ วินิบาต นรก จะเกิดในภพใดก็เป็นบุคคลชั้นต่ำ ถ้าเป็นมนุษย์ก็จะเกิดในสกุลต่ำ

การมีคุณธรรมคือความเคารพอ่อนน้อมถ่อมตน มีปกติกราบไหว้ จะทำให้เราได้เกิดในตระกูลสูง ได้เป็นคนชั้นสูง เป็นที่ยอมรับนับถือของคนทั่วไป ถ้าเรามีคุณธรรมเหล่านี้ปานกลาง ก็จะได้เกิดเป็นคนชั้นกลาง แต่ถ้าเป็นคนแข็งกระด้าง เย่อหยิ่ง ไม่มีความเคารพเอื้อเฟื้อ จะได้เกิดเป็นคนชั้นล่าง ถึงแม้จะเป็นคนเก่งในหมู่คนชั้นล่าง แต่ไม่ค่อยจะได้รับเกียรติหรือได้รับการยกย่องเท่าไร เพราะผลกรรมที่ทำไว้ในสมัยที่เคยเป็นมนุษย์จากภพในอดีตที่ไม่ค่อยให้ความเคารพให้เกียรติผู้อื่น โดยเฉพาะกับผู้มีศีลมีธรรม เช่น พระสัมมาสัมพุทธเจ้า หรือพระสงฆ์สาวก เป็นต้น

เมื่อถึงคราวกลับมาก่อเกิดเป็นมนุษย์อีก แม้มีความรู้ความสามารถ แต่กลับไม่ได้รับการยกย่องให้เกียรติ หรือความเคารพนับถือเท่าที่ควร จนกระทั่งบางท่านเมื่อเจออย่างนี้มากๆ เข้า ก็เกิดน้อยอกน้อยใจในโชคความา มิน่าข้าบางที่ยังถูกดูถูกดูหมิ่นเหยียดหยามอีก ซึ่งในโลกปัจจุบันนี้ แม้มนุษย์จะ

กรรมของการทำอสังสัจจวัตร

๔๓๒

เรียกร้องความเป็นธรรม ร้องเรียกหาสิทธิเสรีภาพและความเสมอภาคอยู่เนืองๆ แต่ในความเป็นจริงแล้วมันเป็นเรื่องยาก เพราะกรรมหรือการกระทำของคนเราจะเป็นตัวจำแนกจัดสรร ซึ่งกรรมจะไปจำแนกบุคคลให้แตกต่างกัน ให้หยาบทราม ปานกลาง หรือประณีตสูงส่งต่างกัน เมื่อเกิดความแตกต่างกัน มนุษย์จึงมาแบ่งแยกชนชั้นวรรณะกันในภายหลัง โดยแบ่งกันเอาเองตามทิฐิ ค่านิยม และรสนิยม ความพอใจ

เราจะเห็นได้ว่า ชีวิตเราหนีไม่พ้นในเรื่องของกิเลสที่บังคับให้สร้างกรรม กรรมคือได้กระทำลงไป และมีผลเป็นวิบาก โดยผลของกรรมจะก่อให้เกิดสิ่งต่างๆ ประจุแต่งจัดสรรทุกอย่าง เช่น ความเป็นอยู่ ผิวพรรณวรรณะ รูปร่างหน้าตา ความร่ำรวย หรือยากจน กรรมเป็นผู้จัดสรรทั้งหมด จะประจุแต่งให้เหมาะสมกับบุคคลนั้นๆ ให้เหมาะสมกับเหตุที่ได้ไปประกอบเมื่อครั้งที่ยังมีกายมนุษย์อยู่ เราจะคาดไม่ถึงว่า แม้สิ่งเล็กๆ น้อยๆ ที่ทำไปโดยไม่คิดว่าจะเป็นกรรม แต่กลับมีผลที่ยิ่งใหญ่ต่อชีวิตในสัมปรายภพได้

*ดังเรื่องของพระภิกษุรูปหนึ่ง พระภิกษุรูปนี้มีบุญที่ได้

กรรมของการทำอสน์สงฆ์เพื่อน

๔๓๓

เกิดร่วมยุคสมัยเดียวกับพระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านเป็นผู้ที่เคร่งครัดในธรรมวินัย มีศีลบริสุทธ์ครบถ้วนบริบูรณ์ อยู่ในวัดก็ช่วยงานวัด ปัดกวาดลานวัด มีชีวิตอยู่ได้ร่มเงาบรรพชิตศาสนา วันหนึ่ง ท่านได้ออกไปทำธุระนอกวัด เมื่อกลับมาก็เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า เดินทางมาแต่ไกลเหงื่อก็อิ่มมกาย กลับเข้าวัดก็ตรงไปที่วิหาร คิดว่าจะไปพักให้หายเหนื่อยก็เอนกายลงนอนบนอาสน์สงฆ์ ที่ตนเองเคยปัดกวาดเช็ดถูอยู่เป็นประจำ จึงมิได้คิดอะไรมากเพราะคุ้นเคยกับสถานที่อยู่แล้ว แต่เนื่องจากมาเหนื่อยๆ พอเอนหลังลงก็ผลอยหลับไป เหลือที่ไหลเยิ้มก็เประอะเปื้อนอาสน์สงฆ์ ครั้นตื่นขึ้นก็ไม่ได้ทำความสะอาดให้เรียบร้อย

ด้วยกรรมเพียงเท่านั้น โดยที่ตัวไม่คิดว่าจะเป็นกรรม แต่กลับมีผลต่อการบรรลุมรรคผลนิพพาน ทำให้ในภพชาตินั้น แม้ท่านจะเพียรพยายามปฏิบัติธรรมเพียงไรก็ได้บรรลุธรรมในขณะเดียวกัน สาธุชนทั่วไปที่มาวัด เมื่อได้มาฟังธรรมจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ต่างก็ได้บรรลุธรรมากิสมัยกันจำนวนมาก แต่ตัวท่านอยู่วัดแท้ๆ เป็นพระผู้ได้ชื่อว่าเป็นส่วนหนึ่งของพระรัตนตรัย กลับไม่มีธรรมะอะไร แม้คุณวิเศษเล็กๆ น้อยๆ ก็ไม่ได้บรรลุ จึงหงุดหงิดขัดเคืองตนเอง ทั้งๆ ที่อุตส่าห์

กรมของการทำอาสน์สงฆ์เบื่อน

๔๓๔

พยายามปฏิบัติธรรมอย่างเต็มที่

ที่น่าสนใจคือ เมื่อละโลกไปแล้วไปบังเกิดเป็นยักษ์ และเป็นยักษ์ชั้นต่ำ อาศัยอยู่ตามกองขยะใกล้กับประตูหมู่บ้านคยา ซึ่งเป็นที่ทิ้งขยะของชาวบ้าน มีทั้งหยากเยื่อ ซากวัว ซากควาย และซากสุนัขที่ตายแล้ว เขาก็โยนทิ้งลงไปกองอยู่ตรงนั้น ที่อยู่ของยักษ์ตนนี้มีวิมานอย่างชนิดหยาบๆ ไม่ประณีต สกิดอยู่ใกล้ๆ กับกองขยะนั่นเอง ได้รับแต่กลิ่นเหม็นทุกวัน บรรยากาศสิ่งแวดล้อมก็ไม่ดี อาหารก็ไม่ประณีต ได้อาหารจากกองขยะที่เขาเอาไปทิ้งนั่นแหละ

และที่น่าแปลกยิ่งไปกว่านั้นคือ รูปร่างของยักษ์ตนนี้ น่าเกลียดน่ากลัว ทั้งไม่น่าดู ไม่น่าเข้าใกล้ ตัวโตใหญ่ ตามตัวมีปุ่มมีปมเหมือนเป็นหูด มีผิวหนังย่นเหมือนหนังจระเข้ ขรุขระ ไม่ราบเรียบเหมือนหลังคากะเบื้อง มีศีรษะโต ลูกนัยน์ตาลนหน้าก็กะด่ากะต่าง มือและเท้ามีสีดำอมแดง แต่บริเวณท้องมีสีดำอมเขียว ดูแล้วแปลกๆ และที่โดดเด่นคือ จะมีขนแข็งทั่วตัว โดยเฉพาะบริเวณแผ่นหลัง ขนจะมากเป็นพิเศษ ทั้งยาวและแข็ง จึงมีชื่อว่า สุจีโลมยักษ์ ซึ่งแปลว่ายักษ์ที่มีขนแข็งยาว

เหตุที่มากเกิดเป็นยักษ์เพราะว่า เป็นคนชั่วहुดहुจิต หนุนเฉียวง่าย และที่มีผิวหนังย่น มีขนแข็งยาวโดยเฉพาะที่

กรรมของการทำอสน์สงฆ์เบื่อน

๔๓๕

ด้านหลัง เพราะไปนอนบนอสน์สงฆ์ทั้งที่ร่างกายเปราะเบื่อน ทำให้ของสงฆ์สกปรก จึงมาเกิดเป็นยักษ์ชั้นต่ำ แทนที่จะเป็นยักษ์ชั้นกลางหรือชั้นสูง นี่คือการที่ไม่เคารพเอื้อเพื่อไม่รักษาสมบัติของสงฆ์ ไม่ว่าจะเกิดในภพใดหรือเกิดเป็นอะไร ก็จะเป็นบุคคลชั้นต่ำ

แต่ยักษ์ตนนี้ก็ยังถือว่ามิบุญ ที่เคยบวชเป็นพระในบวรพระพุทธศาสนา ซึ่งที่ผ่านมามีต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ในภาวะที่เป็นยักษ์อย่างนั้นอยู่ถึงหนึ่งพุทธันดร เมื่อบุญเก่าตามมาทันภาพของยักษ์นี้เข้าไปในข่ายพระญาณของพระลัมมालัมพุทเธาของเรา พระพุทเธาจึงมีดำริที่จะเสด็จไปโปรด แต่ก็ต้องไปปราบทิวาธิที่เยอหยิงจองหอง และนิสัยที่แข็งกระด้างก่อน พระลัมมालัมพุทเธาของเราจะไปปราบยักษ์ด้วยวิธีการใด ให้มาติดตามกันต่อในครั้งต่อไป

เราจะเห็นได้ว่าเรื่องของการกระทำที่ได้ล่วงเกินผิดพลาดไปด้วยความไม่รู้ ทำไปโดยไม่ตั้งใจ และไม่คิดว่าจะเป็นบาปกรรมอะไร แต่ว่าวิบากกรรมที่เกิดขึ้นนั้น มีผลยิ่งใหญ่อย่างที่เราเองก็คาดไม่ถึงเหมือนกัน เราจึงต้องมาศึกษา และทำความเข้าใจให้ดีในเรื่องกฎของการกระทำนี้ เพื่อที่เราจะได้ไม่ไปทำผิดพลาด บางเรื่องถ้าเราไม่รู้ พลังเหลือไปทำก็อาจ

กรรมของการทำอสังฆ์สงฆ์เป็น

๔๓๖

มีอันตรายถึงชีวิต และกรรมที่พลาดไปก็ยังคงต้องไปชดใช้กันอีก
ยาวนานในปรโลก ฉะนั้นให้มีสติ สำรวมระวังกันให้ดี ชีวิตเรา
จะได้ปลอดภัยทั้งจากภัยในอบายและภัยในสังสารวัฏ แต่ดีที่สุด
ต้องปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวให้ได้ ชีวิตเราจะได้
ปลอดภัยอย่างแท้จริง

สุ จิ โธ ม ยั ก ษ์

บุคคลในโลกนี้ผู้มีความมักโกรธ มากด้วยความแค้นเคือง
แม้ถูกว่าเพียงเล็กน้อยก็ขัดเคือง มีอาการขี้เกียจ มีความ
พยาบาทมาดร้าย เมื่อเขาตายจากโลกนี้ไป ย่อมเข้าถึงอบาย ทุกคติ
วินิบาต นรก หากมันไม่เข้าถึงอบาย ทุกคติ วินิบาต นรก
เมื่อไปสู่กำเนิดใด ก็จะมีผิวพรรณทรมาน

สุจิต โลม ยักษ์

๔๓๕

บรรดาสิ่งทั้งหลายในโลกนี้ ล้วนไม่จีรังยั่งยืน และก็เป็นที่ของชั่วคราวชั่วครว สบัตินี้ที่มีอยู่เป็นเพียงเครื่องอาศัยให้ได้ใช้สร้างบารมี เมื่อใช้ประโยชน์จากสิ่งเหล่านั้นต่อไปไม่ได้แล้วก็จำต้องละทิ้งไป ไม่ว่าจะเป็นทรัพย์สินเงินทอง ข้าวของแก้วแหวนที่หวงแหน หรือว่าจะมีบริวารมากมายเพียงไร ในที่สุดก็ต้องละทิ้งจากสิ่งเหล่านี้ไป แต่กรรมที่เราได้ทำไว้ด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจ กรรมนั้นแหละที่จะเป็นของๆ เรา ไม่ว่าจะเป็นกรรมดีหรือกรรมไม่ดี สิ่งนั้นจะติดตามตัวเราไปเหมือนเงาตามตัว และให้ผลได้ทั้งในปัจจุบันชาตินี้ ในสัมปรายภพ และจะคอยให้ผลในภพชาติต่อไป เพราะฉะนั้นควรที่เราจะเลือกสั่งสมแต่กรรมดีติดตัวไปในภพเบื้องหน้า

มีวาระพุทธสภานิติมาใน จุฬกัมมวิวัฏฐสูตร ว่า

“บุคคลในโลกนี้ผู้มีความมักโกรธ มากด้วยความแค้นเคือง แม้ถูกว่าเพียงเล็กน้อยก็ขัดเคือง มีอาการซึ่งเคียดมีความพยาบาทมาดร้าย เมื่อเขาตายจากโลกนี้ไป ย่อมเข้าถึงอบาย ทุกคติ วินิบาต นรก หากมันไม่เข้าถึงอบาย ทุกคติ วินิบาต นรก เมื่อไปสู่กำเนิดใด ก็จะมีผิพรรณทราม”

คนมักโกรธหงุดหงิดโมโหง่าย มักจะมีกรรมอยู่อย่างหนึ่ง ที่สังเกตเห็นได้ชัดคือ จะมีผิพรรณหยาบกระด้างไม่ประณีต

สุจิตโม ยักษ์

๔๔๐

ดูแล้วไม่น่าเลื่อมใส คราวที่แล้วหลวงพ่อก็ได้พูดถึงเรื่องของยักษ์
ตนหนึ่ง ที่ชื่อสุจิตโมะ ยักษ์ผู้มีขนแข็งเหมือนเข็มทิ่มแทงตนเอง
และที่ไปเกิดเป็นยักษ์ชั้นต่ำ เพราะไม่ได้ให้ความเคารพเอื้อเฟื้อ
ต่อศาสนสมบัติของสงฆ์ และมีอหิคารัศยหงุดหงิดฉุนเฉียวง่าย

ยักษ์มีหลายประเภท มีหลายระดับชั้น ตั้งแต่ยักษ์ชั้นสูง
ยักษ์ชั้นกลาง ลงไปจนถึงยักษ์ชั้นล่าง ยักษ์ที่เป็นอริยบุคคลก็มี
เช่นพระเจ้าพิมพิสารที่เราคุ้นชื่อกันดี ท่านเป็นพระอริยบุคคล
ชั้นโสดาบัน แต่ว่าท่านชอบที่จะมาเป็นยักษ์เพราะว่าคุ้นเคย
ก็เลยได้มาเกิดเป็นยักษ์ชั้นสูงอยู่ในระดับยักษ์ผู้ปกครอง

ยักษ์ที่ได้เข้าถึงไตรสรณคมน์ก็มี ถึงพระรัตนตรัยเป็น
ที่พึ่งที่ระลึก เพราะได้ทำบุญเอาไว้ในพระพุทธศาสนา เป็นยักษ์
ใจบุญ ชอบประพฤติธรรม ชอบทำบุญ แต่ว่าเวลาทำบุญมักจะ
หงุดหงิดง่าย คือจะมีเรื่องจุกจิกกวนใจ ที่ทำให้ต้องหงุดหงิดอยู่
เรื่อยๆ ทำให้ขุนมัวขัดเคืองใจ บุญก็ได้แต่ว่ามีวิบัติเจือเข้ามาด้วย
จึงได้บุญไม่เต็มที่ไม่บริสุทธ์ล้วนๆ มีบาปเข้ามาเจือ ดังนั้น
แทนที่จะได้ไปอยู่สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ กำลังบุญก็ไปได้แค่ชั้น
จาตุมหาราชิกา

ส่วนยักษ์ที่เป็นฆานลาภิกก็มี คือสมัยเป็นมนุษย์ได้
โลภียฆานแต่มีโกรธ ที่เป็นยักษ์กัลยาณชนก็มี เป็นยักษ์บุญชน

สุจิโถมยักร์

๔๔๑

ก็มี ที่เป็นลัทธิมาทิลลิล หรือมิจฉาทิลลิลก็มี หลากหลายเหมือน
อย่างมนุษย์เรานี้แหละ แต่ว่าวันนี้จะไม่ลงในรายละเอียด จะพูด
ถึงเรื่องของสุจิโถมยักร์ต่อ ที่ได้เลื่อนชั้นจากยักร์ชั้นต่ำมาเป็น
ยักร์ชั้นสูง เพราะได้ยอดกัลยาณมิตรของโลกไปแนะนำ คือ
พระลัทธิลัทธิพุทธเจ้าของเราไปโปรด เลยเลื่อนชั้นจากยักร์
ปุกฤษณ มาเป็นยักร์อริยบุคคล

*พระลัทธิลัทธิพุทธเจ้าทรงปราบพยศของยักร์ด้วย
วิธีการใด และโปรดด้วยวิธีการอย่างไร ตรงนี้น่าสนใจ เพราะเป็น
เหตุทำให้สุจิโถมยักร์บรรลุมรรคผลอันยอดเยี่ยมได้ เรื่องมีอยู่ว่า
เข้าวันหนึ่ง พระพุทธองค์ทรงตรวจตราดูสัตว์โลกผู้ควรจะได้
ไปโปรด เห็นสุจิโถมยักร์เข้ามาในข่ายพระญาณ และเห็นว่า
ยักร์ตนนี้ได้รับทุกข์ทรมานในอติภาพของยักร์มายาวนานถึง
หนึ่งพุทธันดร คือตั้งแต่ในยุคสมัยของพระกัสสปพุทธเจ้า จนมา
ถึงยุคสมัยของพระองค์ท่าน พระพุทธองค์ทรงหวังจะอนุเคราะห์
จึงเสด็จไปที่อยู่ของยักร์

ที่อยู่ของยักร์ตนนี้ เราก็รับทราบกันแล้วว่าอยู่ที่กองขยะ
นอกประตูหมู่บ้านที่มนุษย์เอาขยะมาทิ้งมันเป็นสถานที่น่ารังเกียจ

สุจิตโมยักซ์

๔๔๒

มิกลีนเหม็น แต่พระองค์ไม่ได้โกรธเลย เพราะมีน้ำพระทัยยิ่งใหญ่ เปี่ยมด้วยพระมหากรุณาธิคุณอย่างไม่มีประมาณอยู่แล้ว พระองค์เสด็จไปประทับนั่งอยู่บนตั่งของยักซ์

เมื่อสุจิตโมยักซ์กับขรยักซ์ซึ่งเป็นเพื่อนกัน กลับมาจากการหาอาหาร ขรยักซ์เห็นก่อนก็ทักว่า “มีสมณะมาเยี่ยมท่าน” สุจิตโมยักซ์ก็เข้าไปหา ทำท่าเหมือนกับจะจับพระองค์ และได้ยื่นหน้าเข้าไปใกล้พระสัณมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ถอยหลังไปหน่อยหนึ่ง ยักซ์ก็ขมขำว่า “ท่านกลัวรี” พระพุทธองค์ตรัสด้วยน้ำเสียงเรียบๆ ว่า “เราไม่ได้กลัว แต่กลิ่นตัวของเจ้าและผิวของเจ้านั้นมีสัมผัสหยาบ”

ไม่น่าเชื่อว่าความสงบนิ่งของพระพุทธองค์จะทำให้สยบความก้าวร้าวของยักซ์ลงได้ เพราะฉะนั้นนี่ก็เป็นข้อคิดได้อย่างหนึ่งว่า ในการแก้ไขปัญหาบางอย่าง บางทีเราต้องเอาชนะด้วยความสงบนิ่ง อาศัยความสงบสยบปัญหา เมื่อพระบรมศาสดาอยู่ในอาการสงบ ยักซ์เปลี่ยนใจจากจะขับไล่ก็เปลี่ยนใจมาฟังธรรมแทน

ยักซ์ได้ถามธรรมะว่า “ราคะและโทสะ มีอะไรเป็นเหตุ ความยินดี ความไม่ยินดี และความสยดสยองเกิดจากอะไร ความตรึกในใจเกิดแต่อะไร จึงดักจิตไว้เหมือนพวกเด็กดักกา”

สุจิโถมัยักษ์

๔๔๓

พระลัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสตอบว่า “ราคะและโทสะมี
อัตรภาพเป็นเหตุ เพราะอัตรภาพนี้ได้รวมเอาไว้ซึ่งรูป เสียง กลิ่น
รส สัมผัส เป็นเหตุทำให้บุคคลเกิดราคะและโทสะ เมื่อได้เห็นรูป
ได้ยินเสียง ได้ดมกลิ่น ได้ลิ้มรส และได้ถูกต้องสัมผัส

ความยินดี ความไม่ยินดี และความสยดสยอง ล้วนเกิด
มาจากอัตรภาพนี้ อัตรภาพร่างกายมีรูปที่ให้ความยินดีก็มี ที่ให้
ความไม่น่ายินดีก็มี และรูปที่ทำให้เกิดความน่าสยดสยองก็มี
ความตรึงใจเกิดแต่อัตรภาพนี้ ที่ดักจิตเอาไว้ เหมือนพวกเด็ก
ดักกา

อกุศลวิตกเป็นอันมากเกิดเพราะความเยื่อใยในตัณหา
เมื่อเกิดแล้วก็ซ่านไปในวัตถุทุกามทั้งหลาย เหมือนเถายานไทร
ที่เกิดที่โคนต้นไทร แล้วแผ่ปกคลุมไปทั่วต้นไทร ชนเหล่าใดรู้
การเกิดของอัตรภาพที่กุศลและอกุศลกรรมปรุงแต่ง ชนเหล่านั้น
ย่อมบรรเทาเหตุเกิดนั้นเสียได้ และย่อมข้ามห้วงกิเลสที่ข้าม
ได้โดยยาก”

ในที่สุดแห่งพระธรรมเทศนา สุจิโถมัยักษ์มีดวงตาเห็น
ธรรม ได้เป็นพระโสดาบันบุคคลในอัตรภาพยักษ์ แล้วอัตรภาพ
ร่างกายก็เปลี่ยนไป ผิวน้ำที่หยาบขรุขระก็กลายเป็นผิวกายที่
ละเอียดประณีต ขนแหลมแข็งยาวก็หายไป จากที่ไม่นุ่งผ้าก็มี

สุจิตโลมย์รักษ์

๔๔๔

ผ้าทิพย์ห่มกาย มีผ้าโพกศีรษะที่เป็นทิพย์ ทรงเครื่องประดับ
ของหอมและมาลัยทิพย์

บุญที่บรรลุลุทธธรรมนั้น ทำให้ได้เลื่อนชั้นเป็นยักษ์ชั้นสูง
เป็นผู้ปกครอง ได้ปกครองภุมมเทวาในเขตที่ตนอาศัยอยู่ทั้งหมด
วิมานที่อยู่อาศัยก็ประณีตสวยงามขึ้น อาหารการกินก็มีโอชะรส
ประณีตยิ่งขึ้น ทุกอย่างดีขึ้นไปตามกำลังบุญที่เพิ่มขึ้น

เพราะฉะนั้น บุญจากการที่ได้บรรลุลุทธธรรมนี้เป็นบุญที่ยิ่ง
ใหญ่ และสำคัญว่าทุกอย่าง จะทำให้เราพ้นจากทุกข์เข้าถึง
ความสุขที่ประณีตยิ่งขึ้น สูงขึ้นไปเรื่อยๆ จนกระทั่งได้บรรลุ
พระนิพพานอันเป็นแดนเกษมจากโยคะ ที่ไม่มีความทุกข์อื่นเข้า
ไปเจือปน เป็นบรมสุขคือสุขอย่างยิ่งสุขอย่างเดียว

ความสุขเป็นสิ่งที่เราทุกคนปรารถนา ถ้าอยากได้ความ
สุขที่แท้จริงก็ต้องหยุดนิ่งให้ได้ หมั่นเจริญสมาธิภาวนาฝึกใจ
ให้หยุดนิ่งให้สนิท ให้เข้าไปถึงของจริงที่มีอยู่ภายใน คือเข้าถึง
พระรัตนตรัยในตัว แล้วเราจะเป็นเจ้าของความสุขที่แท้จริง
พ้นจากทุกข์พ้นจากอบาย พ้นจากภัยในวัฏสังสาร เราจะมี
ความสุขสมปรารถนากันทุกคน

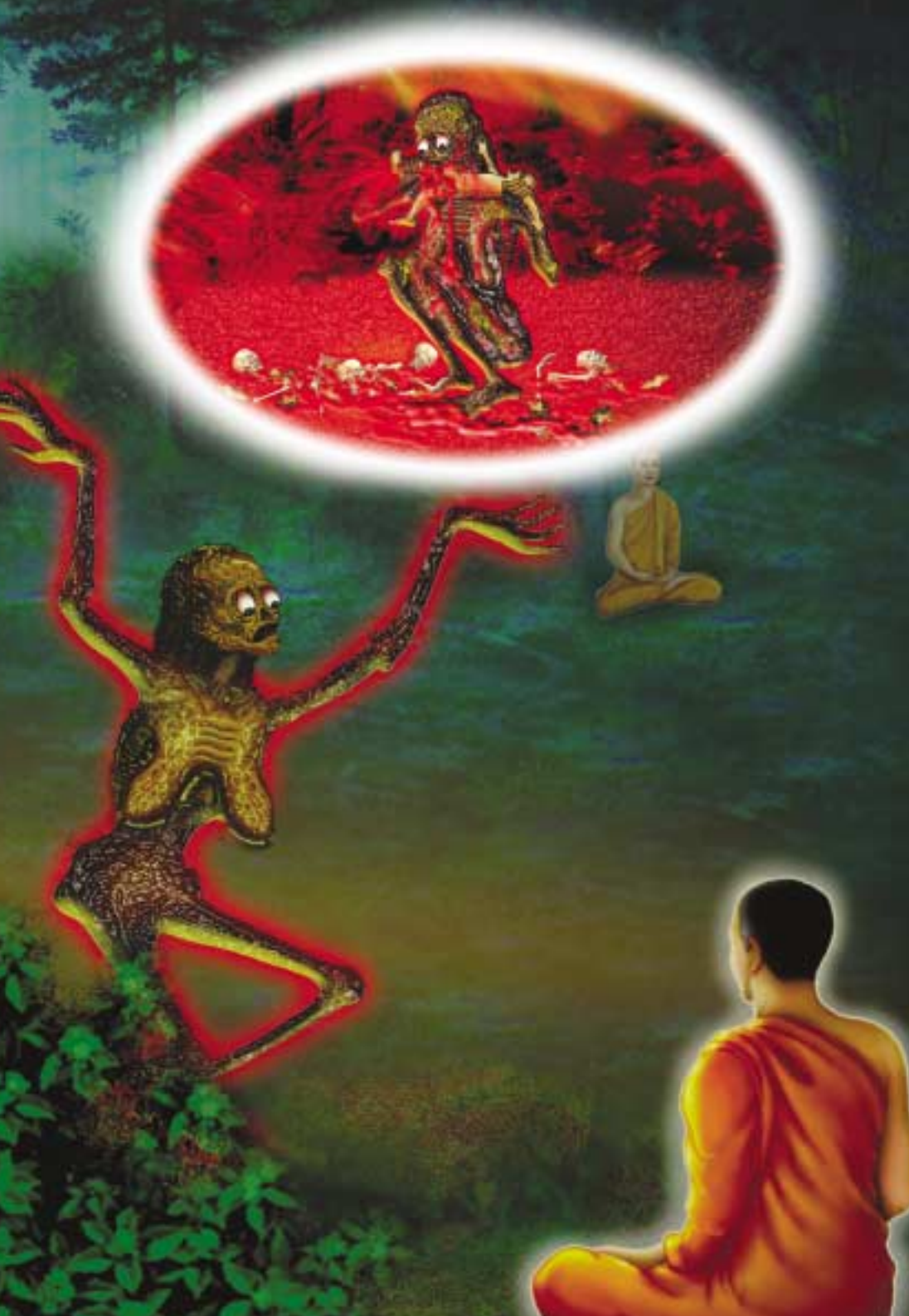

ก ร ร ม

ที่ ทำ ให้ คน อื่น แ ห่ ง ลู ก

บุคคลทำกรรมใดแล้ว เตือนร้อนใจภายหลัง มีหน้าอง
ด้วยน้ำตาร้องไห้อยู่ เสวยผลแห่งกรรมใด กรรมนั้นทำแล้ว
ไม่ดีเลย บุคคลทำกรรมใดแล้ว ไม่เตือนร้อนในภายหลัง
มีหัวใจเข้มแข็งเบิกบาน เสวยผลแห่งกรรมใด กรรมนั้นทำแล้ว
เป็นการดี บุคคลรู้กรรมใดว่าเป็นประโยชน์แก่ตน ควรลงมือ
กระทำความนั้นก่อน

กรรมที่ทำให้คนอื่นแท้งลูก

๔๔๓

ชีวิตมนุษย์มีเรื่องราวที่ต้องทำมากมาย เรื่องโน้นก็สำคัญ เรื่องนี้ก็สำคัญ ดูเหมือนว่าชีวิตของเราจะมีเรื่องสำคัญที่จะต้องทำอยู่ตลอดเวลา แต่เรื่องไหนๆ ก็ไม่สำคัญและมีคุณค่ามากกว่าการทำความดี คนที่ชอบอ้างว่ายังไม่มีเวลา ต้องทำเรื่องโน้นเรื่องนี้ อ้างว่ายังไม่พร้อมที่จะทำบุญ ยังไม่ว่าง คิดอย่างนี้ประมาทแล้ว เคยมีบางครั้งไหม ที่เรารู้สึกว่าเราอยากย้อนเวลากลับไปเพื่อใช้ชีวิตให้ดีกว่าวันที่ผ่านมา เราอยากใช้ชีวิตให้คุ้มค่ากับเวลาที่สูญเสียไป แต่เราไม่อาจย้อนเวลาไปเริ่มต้นใหม่ได้

เวลาที่ผ่านมาไปแล้วมันผ่านไป ไม่เคยย้อนกลับมาอีก เวลาเป็นทรัพย์อย่างหนึ่งที่มีค่าอย่างยิ่ง และมีอยู่อย่างจำกัด เป็นสิ่งเดียวที่ทุกคนในโลกมีอยู่เท่ากัน ไม่มีใครได้เปรียบเสียเปรียบ สุดแต่เราจะใช้เวลาที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์ได้มากกว่ากัน สำหรับชีวิตของนักสร้างบารมีแล้ว ควรจะใช้เวลาให้เกิดประโยชน์ที่สุด ด้วยการหยุดนิ่ง ฝึกใจให้เข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน

มีวาระพระบาลีที่กล่าวเอาไว้ใน เขมสูตร ว่า

“น ตัมมมํ กตํ สาธุ	ยํ กตฺวา อนุตฺตปฺปติ
ยสฺส อสฺสุมฺโข โรทํ	วิปากํ ปฏิสเสวติ
ตณฺจ กมฺมํ กตํ สาธุ	ยํ กตฺวา นานฺตปฺปติ

กรรมที่ทำให้คนอื่นแท้งลูก

๔๔๘

ยสส ปติโต สุมโน

วิปากัง ปฏิเสวติ

ปฏิกัจเจว ตํ กยิรา

ยํ ชณฺเณหิ ตมตฺตโน

บุคคลทำกรรมใดแล้ว เตือดร้อนใจภายหลัง มีหน้า
นองด้วยน้ำตา ร้องไห้อยู่ เสวยผลแห่งกรรมใด กรรมนั้นทำ
แล้วไม่ติเลย บุคคลทำกรรมใดแล้ว ไม่เตือดร้อนใจภายหลัง
มีหัวใจแช่มชื่นเบิกบาน เสวยผลแห่งกรรมใด กรรมนั้น
ทำแล้วเป็นการดี บุคคลรู้กรรมใดว่าเป็นประโยชน์แก่ตน
ควรลงมือกระทำการนั้นก่อน”

อกุศลกรรมมีกิเลสอาสวะเป็นเหตุเป็นคำมูลให้มนุษย์
ทำบาปกรรม คือ โลภมูลจิต โทสมูลจิต โมหมูลจิต คือจิตที่
ประกอบด้วยความโลภ ความโกรธ และความหลง เมื่อกิเลส
เหล่านี้ครอบงำจิตใจของเราไว้ จิตเศร้าหมองไม่ผ่องใส เมื่อจิต
ไม่ผ่องใส ก็ส่งผลต่อไปเป็นลูกโซ่ คือ ทำให้เกิดกายทุจริต วจีทุจริต
มโนทุจริต เมื่อจะคิดก็คิดไปในทางที่ไม่ดี ผิดจากทำนองคลอง
ธรรม และก็พูดผิด ทำผิด เพราะภาพเริ่มต้นในใจของเรามันไม่ดี
ตั้งแต่แรก ความผิดพลาดที่ทำไปก็ส่งผล เป็นวิบากกรรมอัน
เผ็ดร้อนในอบายภูมิ กว่าจะรู้ตัวว่าสิ่งที่ทำไปนั้นเป็นความวิบัติ
และผิดพลาดใหญ่หลวง ก็ยากที่จะแก้ไข เมื่อรู้ตัวก็สายไปเสียแล้ว

กฎแห่งการกระทำบางอย่างส่งผลในภพชาตินี้ บางอย่าง
ส่งผลในภพหน้า กรรมไหนที่ทำไปแล้วดูเหมือนว่าไม่มีผลอะไร

กรรมที่ทำให้คนอื่นทั้งลูก

๔๔

ในภพชาตินี้ ที่ทำให้บางคนดูเบาว่าบาปอกุศลไม่มีผลอะไร จึงทำชั่วต่างๆ ที่รู้บาปอกุศลบางอย่างกฎหมายทางโลกไม่สามารถเอาผิดหรือนำไปลงโทษได้ แต่กฎแห่งการกระทำนั้นเป็นกฎสากลที่จะตัดสินการกระทำของเราได้เที่ยงที่สุด และมีผลบังคับใช้กับทุกๆ คนไม่มียกเว้น

หลวงพ่อมีตัวอย่างของกฎแห่งการกระทำของสตรีท่านหนึ่ง เธอถูกอกุศลเข้าสิงจิต ได้ทำความผิดอย่างมหันต์เอาไว้ จึงต้องไปเสวยทุกข์ในเปตโลก กว่าจะพ้นจากอัฐภาพเปรตมาได้ ต้องอาศัยกำลังบุญจากหมู่ญาติอุทิศส่วนกุศลไปให้

*เรื่องมีอยู่ว่า กุลสตรีท่านนี้เป็นภรรยาของกุฎุมพีคนหนึ่ง ในหมู่บ้านไม่ไกลจากกรุงสรวดี เธอเป็นหญิงหมั้น ไม่สามารถให้กำเนิดทายาทประจำตระกูลได้ พวกญาติของกุฎุมพีได้มาปรึกษาว่าจะนำหญิงสาวคนอื่นมาเป็นภรรยา แต่เนื่องจากกุฎุมพีมีความรักในภรรยาเดิมอยู่แล้ว จึงไม่ปรารถนาภรรยาคนใหม่ แต่เมื่อหญิงหมั้นทราบแล้วก็รีบเร้ากุฎุมพีให้นำหญิงอื่นมา เมื่อทนการรบเร้าไม่ไหว และเพราะเห็นแก่วงศ์สกุล กุฎุมพีจึงยอมรับภรรยาใหม่มาอีกคน

กรรมที่ทำให้คนอื่นแท้งลูก

๔๕๐

เนื่องจากหญิงหมั้นเป็นผู้มีความริษยา เกรงว่าถ้าภรรยาคนใหม่ให้กำเนิดบุตร ต่อไปนางจะเป็นใหญ่ในบ้าน ส่วนเธอก็จะหมดอำนาจ และเป็นที่ดูหมิ่นของคนในครอบครัว เธอจึงหาอุบายที่จะทำให้นางแท้งลูก โดยไปปรึกษากับบริพาชिकाคนหนึ่งให้ช่วยปรุงยาเพื่อทำแท้งให้ เมื่อนางได้เกลี้ยขมาแล้ว ก็ปรุงผสมน้ำและอาหารให้ภรรยาใหม่ได้รับประทาน ครั้นผ่านไปได้ ๒ เดือน นางก็สามารถทำให้ภรรยาคนใหม่แท้งลูกได้สำเร็จ ฝ่ายมารดาของภรรยาคนใหม่ รู้ว่าลูกสาวตนแท้งด้วยอาการผิดปกติ เพราะสุขภาพของลูกสาวก็สมบูรณ์แข็งแรง ไม่มีวิแว่วว่าจะแท้งลูกแต่อย่างไร ลูกสาวจะต้องถูกวางยาอย่างแน่อนอน จึงถามหญิงหมั้นว่า “ได้แอบวางยาลูกสาวของฉันหรือเปล่า”

หญิงหมั้นปฏิเสธว่าไม่ได้ทำ เมื่อถูกคาดคั้นสอบถามหนักเข้าๆ ก็เลยสาบานว่า “ถ้าฉันเป็นคนทำให้ลูกสาวของท่านแท้ง ขอให้ฉันเป็นผู้มีทุกคติเป็นที่ไปในเบื้องหน้า ให้ลูกความวิกระหายครอบงำ ขอให้ฉันคลอดบุตรทั้งเช้า-เย็น คลอดครั้งละ ๕ คน แล้วก็กินลูกของตนเอง ขอให้ฉันมีเนื้อตัวเหม็น ให้แมลงวันไต่ตอมทั้งวันทั้งคืน” ด้วยมุสาวาทที่นางได้สาบานไว้นั้น ครั้นนางทำกาละแล้ว ไปบังเกิดในเปตโลก เป็นนางเปรตมีรูปร่างน่าเกลียดน่ากลัวหิวโซ ตามคำที่นางได้สาบานเอาไว้

กรรมที่ทำให้คนอื่นทั้งลูก

๔๕๑

สมัยต่อมา พระเถระ ๘ รูป ออกพรรษาในชนบท ก็เดินทางกลับมายังกรุงสาวัตถีเพื่อเข้าเฝ้าพระบรมศาสดา ได้เข้าไปพักในราวป่าที่สมบูรณ์ด้วยร่มเงาและน้ำ ไม่ไกลจากบ้านของกุฎุมพีเท่าไร ตกกลางคืน พระเถระต่างแยกย้ายกันไปบำเพ็ญสมณธรรม นางเปรตเมื่อเห็นเป็นโอกาสดี จึงไปปรากฏกายให้พระเถระได้เห็นด้วยตาเนื้อ เพื่อขอส่วนบุญ

พระสังฆเถระเห็นเปรตก็ไม่ได้ตกใจอะไร เพราะรู้ว่าเปรตต้องการมาขอส่วนบุญ จึงได้พูดคุยกักถามนางเปรตว่า “เจ้าเปลือยกาย มีรูปพรรณอัปลักขณ์ ส่งกลิ่นเหม็นเน่าฟุ้งแมลงวันตอมเต็มไปหมด เมื่อเป็นมนุษย์เจ้าไปทำอะไรไว้ มายืนอยู่ในที่นี่เพื่อต้องการอะไร”

นางเปรตเมื่อถูกพระมหาเถระถามอย่างนั้น จึงเล่าถึงบาปกรรมที่ได้ทำเอาไว้ ให้ท่านรับฟังว่า “ท่านผู้เจริญ ดิฉันเป็นเปรต ถึงทุกตติเกิดในเปตโลก เพราะกระทำความชั่วช้าไว้ จึงต้องจากโลกนี้ไปอย่างทุกขเวทนา เวลาเข้าดิฉันคลอดบุตร ๕ คน ในเวลาเย็นอีก ๕ คน แล้วก็กินลูกเหล่านั้นของตนเอง ถึงกินลูกทั้ง ๑๐ คนเหล่านั้น ก็ไม่อาจรรเทาความหิวได้ หัวใจของดิฉันเร่าร้อนทุกข์ตรม เพราะความเศร้าโศกและความหิว ดิฉันไม่ได้ดื่มน้ำที่ควรดื่ม ขอบท่านจงดูดิฉันผู้ถึงความหายนะเช่นนี้เถิด”

กรรมที่ทำให้คนอื่นแท้งลูก

๔๕๒

นางเปรตเมื่อประกาศวิบากกรรมที่ตนเองได้ทำไว้แล้ว จึงขอร้องให้พระเถระทั้ง ๘ รูป ช่วยไปบอกหมู่ญาติของตนเอง ด้วยว่าดิฉันเป็นภรรยาของกุกุมพีในบ้านหลังนี้เอง ดิฉันขอโอกาสของท่านทั้งหลายไปที่บ้านของกุกุมพีคนนั้น ให้เขาได้ถวายทาน แก่พระคุณเจ้า และช่วยบอกให้พวกเขาอุทิศส่วนบุญส่วนกุศล ให้ดิฉันด้วยเถิด เมื่อเป็นเช่นนี้ ดิฉันถึงจะหลุดพ้นจากเปตโลกนี้ไปได้

ครั้นคณะสงฆ์ได้ฟังดังนั้น ก็อยากจะอนุเคราะห์นาง ให้พ้นจากความลำบาก จึงเข้าไปบิณฑบาตที่บ้านของกุกุมพี พร้อมกับแจ้งข่าวความทุกข์ยากลำบากของอดีตภรรยาให้ฟัง กุกุมพีฟังแล้วจึงถวายอาหารเป็นสังฆทานอุทิศส่วนกุศลไปถึงนาง ทันทิที่สามีอุทิศส่วนกุศลไปให้ นางก็พ้นจากอัฐภาพของเปรต กายทิพย์พลันบังเกิดขึ้นมาแทน มีสุคติสวรรค์เป็นที่ไปทันที

จะเห็นได้ว่า ชีวิตหลังความตายของผู้ที่ทำบาปอกุศลไว้ เป็นชีวิตที่ทุกข์ทรมานคับแค้นสุดแสนจะบรรยาย เมื่อใครไป เห็นผลกรรมของผู้ที่ประมาทผิดพลาด แล้วต้องไปรับทุกข์ทรมาน ก็เกิดความสงสารอย่างจับจิตจับใจ หมู่ญาติบรรพบุรุษเรา อีกหลายท่าน เมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่แล้วประมาทตระหนี่ ท่านเหล่านี้ได้รับทุกข์ทรมานในปรโลก กำลังรอคอยหมู่ญาติผู้มี

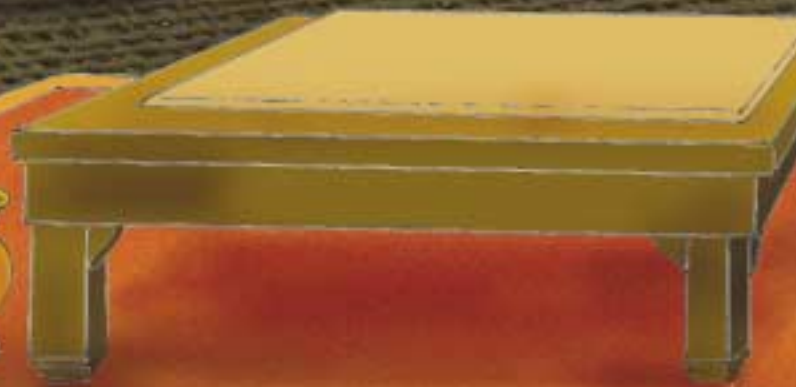

กรรมที่ทำให้คนอื่นทั้งลูก

๔๕๓

บุญทั้งหลายอุทิศส่วนกุศลไปให้ เพราะฉะนั้นเวลาทำบุญอะไรก็อย่าลืมอุทิศส่วนกุศลไปให้ และตัวเราเองอย่าประมาท อย่าได้หลงไปทำบาปอกุศลจนพลัดไปเกิดในอบาย เมื่อเกิดมาแล้วต้องเก็บเกี่ยวเอาบุญไปให้ได้มากที่สุด เพราะนอกจากบุญที่เราทำจะช่วยตัวเราเองแล้ว ยังสามารถช่วยหมู่ญาติและสรรพสัตว์ทั้งหลายได้อีกด้วย

พ ร ะ อ ร หั น ต์ ตู ม

ดูก่อนเธอผู้เห็นภัยในวัฏสงสารทั้งหลาย เมื่อเธอได้มี
การพบปะกันในระหว่างสองรูปแล้ว สิ่งที่คุณควรประพฤติ
ต่อกันมีอยู่สองสถานคือควรกล่าววาจาที่เกี่ยวกับธรรมะอย่างหนึ่ง
และเมื่อไม่มีอะไรต้องกล่าวเธอพึงเป็นผู้หนึ่งเสีย

พระอรหันต์ตู่่ม

๔๕๖

ความสงบของใจ เป็นทางมาแห่งความสุขที่มนุษย์ทุกคนต่างก็ปรารถนาซึ่งเราสามารถสร้างให้เกิดขึ้นกับตัวของเราได้โดยไม่ต้องไปอิงอาศัยวัตถุภายนอก เพราะความสุขที่แท้จริงเริ่มต้นที่จิตใจ เมื่อใจเราสงบหยุดนิ่งความสุขก็จะพร่างพรูขึ้นมา ยิ่งทำให้หยุดนิ่งได้มากและนานเท่าไร ความสุขสมหวังในชีวิตจะยิ่งมีเพิ่มมากขึ้นไปเท่านั้น แล้วความสุขจะนำพาเราให้เข้าไปถึงพระรัตนตรัยภายใน ถึงตอนนั้น เราจะมีความสุขอย่างเต็มที่ สุขอย่างสมบูรณ์แท้จริง จะอยู่ในอิริยาบถไหน หรือปฏิบัติภารกิจอันใด ก็จะมีความสุขเป็นพื้นฐาน เพราะฉะนั้นให้หมั่นฝึกใจให้หยุดนิ่งกัน

มีพระพุทธวจนะเกี่ยวกับเรื่องวาจา สัมผัสปลาทูว่า

“ดูก่อนเธอผู้เห็นภัยในวัฏสงสารทั้งหลาย เมื่อเธอได้มีการพบปะกันในระหว่างสองรูปแล้ว สิ่งที่คุณควรประพฤติต่อกันมีอยู่สองสถานคือ ควรกล่าววาจาที่เกี่ยวกับธรรมะอย่างหนึ่ง และเมื่อไม่มีอะไรต้องกล่าวเธอพึงเป็นผู้นิ่งเสีย”

พระลัมมาสัมพุทธเจ้าผู้เป็นโลกวิทูรู้แจ้งโลก ทรงตรัสเตือนพวกเราทั้งหลายให้ระมัดระวังในเรื่องการใช้วาจาว่า ธรรมดาการอยู่ร่วมกันตั้งแต่สองคนขึ้นไป ต้องมีการพูดคุยกัน แต่ก่อนคุยกันนั้นควรคิดให้ดีเสียก่อน แล้วเลือกพูดแต่ในสิ่งที่

พระอรหันต์ตม

๔๕๓

เป็นประโยชน์ มีสาระ คุญเรื่องธรรมะ เรื่องที่เป็นอรรถเป็นธรรมที่จะนำพาชีวิตไปสู่ความเจริญรุ่งเรือง คุยกัณในสิ่งทั้งผู้พูดและผู้ฟังมีจิตใจสูงขึ้น ถ้าหากว่าไม่มีเรื่องอะไรที่ต้องคุญ เพราะต่างเข้าใจกันดีแล้ว ก็ให้นิ่งเสีย เพราะถ้ายิ่งคุญเรื่องยิ่งยืดยาว เรื่องที่ไม่เป็นเรื่องจะมีตามมา อาจจะเข้าข่ายพูดจาเพื่อเจ้อไป

เกี่ยวกับเรื่องการพูดเพื่อเจ้อนี้ คนส่วนใหญ่มักจะเปลอพลั่งพลาดได้ง่าย เพราะบางครั้งเวลาที่เรพูดเล่นกันสนุกสนานเราก็จะหลุดเกี่ยวกับเรื่องถ้อยคำกันไปพอสมควร เมื่อสนุกได้ที่ชักติดลม ชวนคุญเรื่องโน้นเรื่องนี้ไปเรื่อย อย่างนี้ฉิวเฉียดอบายไม่พ้นล้มผปปลापะ พูดเพื่อเจ้อ ประพฤติทุจริตทางวาจา

ท่านผู้รู้ถึงได้เตือนว่า อย่ากล่าวววจาเพื่อเจ้อ เพราะวจาประเภทนี้จะทำให้เสียประโยชน์ใหญ่ และทำให้ห่างไกลจากความสุขที่แท้จริงที่จะพึงได้รับ หมายความว่า เวลาเรคุยกัณในเรื่องที่ไม่ค่อยจะมีประโยชน์มีสาระอะไร มันทำให้เสียเวลาและเสียการงาน แทนที่งานจะเสร็จเร็วก็กลับล่าช้าออกไป หรือแทนที่จะเอาเวลามานั่งหลับตาเจริญภาวนา ก็เสียโอกาสดีๆ ไปหรือควรจะได้รับความสุขจากธรรมะปฏิบัติ ก็พลาดจากความสุขที่ยิ่งใหญ่ ได้แค่ความเพลิดเพลิน มันๆ สนุกสนานเฮฮากันไป

คำพูดเพื่อเจ้อตลกขบขันต่างๆ รวมไปถึงการเสกสรร

พระอรหันต์ตู่่ม

๔๕๘

ปั้นแต่งเรื่องไร้สาระต่างๆ ขึ้นมาให้คนเคลิบเคลิ้มตาม เป็นทาง
มาแห่งโมหะความลุ่มหลง ทำให้ใจหมองพราวมัว แต่ถ้าหากว่า
เอาเรื่องที่เกิดขึ้นจริงมาพูด แม้เรื่องนั้นจะดูเหมือนไม่ใช่ธรรม
ไม่ใช่ธรรม เป็นเรื่องเกี่ยวกับโลก แต่เราเอามาประกอบโดยมี
จุดมุ่งหมายที่จะยกขึ้นเป็นอุปมาเปรียบเทียบ เพื่อการแนะนำ
ธรรมะ ให้ข้อคิดในการดำเนินชีวิตหรือการทำงาน อย่างนี้
ไม่เรียกว่าพูดเพื่อเจ้อ ยิ่งถ้าพูดสอดแทรกเรื่องที่รู้จักกันดี
เป็นที่นิยมของคนทั่วไป เอามาเสริมในการบรรยายเพื่อให้เกิด
ความเข้าใจง่าย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้บรรลุผลผลิตนิพพาน
อย่างนี้ยิ่งดี เรียกว่ารู้จักนำมาประยุกต์ใช้ในการพูด มีปฏิภาณดี
ไม่ถือว่าเป็นวาจาเพื่อเจ้อ คือให้ดูที่เจตนาเป็นหลัก

พระลัมมะลัมพุทเจ้าทรงแสดงเกี่ยวกับเรื่องวาจาเพื่อเจ้อ
และแยกแยะให้พระภิกษุได้ศึกษาไว้ในสามัญญผลสูตร โดยตรัส
รวมเป็น ๓๒ กถาด้วยกัน ตั้งแต่พูดในเรื่องของพระราชา เรื่อง
การรบ เรื่องโจร เรื่องการทำมาหากิน เรื่องเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม
เรื่องความสวยความงาม เรื่องยานพาหนะ เรื่องบุรุษสตรี เด็ก
ชายเด็กหญิง เหล่านี้เป็นต้น เพราะเรื่องเหล่านี้เมื่อกล่าวแล้ว
จะเป็นเหตุให้ธรรมเน้นซ้ำ เสียเวลา ใจฟุ้งซ่าน เมื่อคิดฟุ้งซ่าน
ก็เจริญสมาธิไม่ได้ เมื่อสมาธิหย่อนก็อยากจะทำอะไรที่แปลกๆ

พระอรหันต์ตู่่ม

๔๕๕

ยิ่งถ้าไม่รู้จักยับยั้งชั่งใจตนเองก็จะเป็นเหมือนกับพระภิกษุรูปหนึ่งที่มีความคิดผิดเพี้ยนไป

*พระภิกษุรูปนี้ ท่านบวชเข้ามาแล้วก็ไม่ค่อยได้ชวนชววยในการศึกษาพระธรรมวินัย ปล่อยวันคืนให้ล่วงไปกับการพูดคุยนสนทนากัน มีความยินดีในการคลุกคลีด้วยหมู่ชอบเพื่อเจ้าไปเรื่อยไม่ได้ทำชีวิตให้มีสาระแก่นสารแต่ประการใด จนกระทั่งชีวิตอย่างก้าวเข้าสู่วัยชรา ก็ยิ่งคิดมาก ฟุ้งซ่านไปเรื่อยเปื่อย และมีความคิดที่แปลกๆ ว่า คนอื่นเขาบวชกันเข้ามา ที่ได้บรรลุนิพพานก็มีมาก เราบวชมาจนอายุปูนนี้แล้ว ทำไมยังไม่ได้บรรลุนิพพานสักที แต่แทนที่ท่านจะเร่งปฏิบัติธรรมให้หลุดพ้น กลับคิดค้นหาวิธีที่พิลึก ที่จะให้คนเข้าใจว่าท่านเป็นพระอรหันต์ ท่านมีวิธีการคือ ไปหาตู่่มมาใบหนึ่งเอามาไว้ในกุฏิ เวลามีญาติโยมมาก็หลบลงในตู่่ม โยมมาคุยที่ในกุฏิมองไม่เห็นท่าน จึงถามสามเณรว่า พระเถระอยู่ไหน สามเณรตอบว่า “ท่านอยู่ในกุฏินั่นแหละ”

ในระหว่างที่ญาติโยมไปสนทนาได้ถามสามเณร ท่านจึงรีบขึ้นมาจากตู่่ม ทำทีว่านั่งเจริญสมาธิภาวนาอยู่บนตั่ง เมื่อสามเณรพาโยมเข้าไปดูอีกที ก็เห็นท่านนั่งอยู่จริงๆ จึงบังเกิด

พระอรหันต์ตู่

๔๖๐

ความอัศจรรย์ใจและเลื่อมใสเป็นอย่างมาก เข้าไปกราบเรียนถามตามที่ตนสงสัยว่า

“ข้าแต่พระเถระเจ้า เมื่อสักครู่นี้ พวกข้าพเจ้าพากันเข้ามาในที่นี้ ไม่เห็นพระเถระอยู่ในกุฏินี้เลย น่าอัศจรรย์แท้ บัดนี้ท่านมานั่งอยู่ตรงนี้ได้อย่างไร” พระเถระกล่าวว่า “เป็นธรรมดาว่า สมณะในศาสนานี้ย่อมทำในสิ่งที่เหนือวิสัยได้ การที่ท่านจะอยู่หรือไป ใครๆ ไม่ควรคิด เพราะวิสัยของสมณะย่อมเหนือการคาดเดาของปุถุชน”

เมื่อญาติโยมฟังแล้วพากันเข้าใจว่า ท่านเป็นผู้มีคุณวิเศษได้บรรลุพระอรหันต์ ตั้งแต่นั้นมาลาภสักการะก็เกิดขึ้น ชื่อเสียงของท่านจึงระบือลือเลื่องไปไกล ศรัทธามหาชนหลั่งไหลมาไม่ขาดสาย แต่เรื่องนี้อยู่ในสายตาของเทวดาที่อยู่ในละแวกนั้น ทวยเทพทั้งหลายเกิดความสนใจ แม้บางครั้งจะหาโอกาสตักเตือนท่านแต่ก็ไม่สำเร็จ จึงต้องปล่อยให้ท่านเป็นไปตามยถากรรม

ครั้นท่านละโลกก็ไปสู่อบาย เพราะความหมองใจที่มีจนกระทั่งหมดอายุขัย ความฟุ้งซ่านของจิตที่ไม่ได้อบรม ทำให้ท่านเป็นคนเพ้อเจ้อ หลอกลวงผู้อื่น เพียงเพื่อตนจะได้ภาคภูมิใจในความเป็นอรหันต์จอมปลอม จึงกระทำการลวงโลกเหมือน

พระอรหันต์ตม

๔๖๑

เล่นกล ก่อให้เกิดโทษใหญ่หลวงตามมา และก่อนที่จะมรณภาพ ท่านไม่มีบุญมาอุปถัมภ์ค้ำจุน ชนกกรรมก็นำท่านไปเกิดในกำเนิด สัตว์นรก ที่มีชื่อเรียกว่า ปหาสนรก ซึ่งเป็นขุมบรืวารที่อยู่ใน อเวจีมหานรก ต้องไปทนทุกข์ทรมานอีกยาวนาน สมแก่กรรม ของตน

จะเห็นได้ว่า เมื่อทำผิดอย่างหนึ่งแล้ว อย่างที่สองที่สาม ก็จะมา เป็นการขยายผลแห่งความชั่ว ที่บางครั้งเจ้าตัว ยังไม่ทันจะรู้สึกด้วยซ้ำไป แต่กว่าจะรู้ตัวก็สายไปเสียแล้ว เพราะอบายเปิดรับอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นตั้งสติให้ดี สติจะเป็น เครื่องช่วยให้เรารู้จักยับยั้งชั่งใจ สติเป็นเครื่องกันกระแสนาป อกุศลที่จรเข้ามาในจิต คนที่ขาดสติมักจะพูดพล่าม พูดตาม อารมณ์ พูดยืดยาวเกินกาล พูดหาสาระแก่นสารไม่ได้ เมื่อพูดโดย ขาดสติและปัญญา วาจาที่พูดออกมาจึงเป็นเหมือนเพชรฆาต ฆ่าตนเอง ยิ่งถาลงมือกระทำความชั่วซ้ำอีก โทษยิ่งหนักขึ้นไป ตามลำดับ สมกับเหตุและเจตนา

ฉะนั้น ถ้าเรามีสติ ตัดที่ความคิดจะพิชิตความชั่วได้ คือเราต้องเลิกคิดทันที เมื่อมีความคิดที่ไม่ดีแวบเข้ามา แล้ว เปลี่ยนแปลงความคิดนั้นให้เป็นความคิดในเชิงบวกคิดสร้างสรรค์ ด้วยจิตที่เป็นกุศล ทุกอย่างที่ผ่านมาเข้ามาในชีวิต ทุกประสบการณ์

พระอรหันต์ตู่

๔๖๒

ที่พานพบ มองให้ลึกซึ้ง ให้เห็นถึงส่วนดี มองในแง่ดีให้ออก
แล้วเปลี่ยนทุกอย่างที่เข้ามาให้เป็นบุญให้หมด เป็นธรรมะ เป็น
ความใส ใจเราจะได้ใสบริสุทธิ์ พร้อมกับตั้งใจมั่นที่จะลดละเลิก
บาปอกุศลทุกอย่าง มุ่งหน้าทำแต่ความดีเรื่อยไป ทำให้ผ่องใส
อะไรที่พลาดพลั้งไปก็ให้ลืมมันไป แล้วตั้งต้นใหม่ ทำความดีกัน
ไปจนตลอดอายุขัย

เป ร ต ห ญั ง ส าว
ผู้ หิ ว โ ห ย

ในเปตติวิสัยนั้น ไม่มีกสิกรรม การเลี้ยงโคในเปตติวิสัย
ก็ไม่มี การค้าขายหรือการซื้อขายด้วยเงินก็ไม่มี สัตว์ทั้งหลาย
ผู้ถึงกาลล่วงสิ้นไปแล้ว ย่อมยังอัฏฐภาพให้เป็นไปในเปตติวิสัยนั้น
ด้วยทานอันเขาให้แล้วในมนุษยโลก

เปเรตตวิญญูสาวผู้ทิวไทย

๔๖๕

การเกิดมากพชาติหนึ่ง ก็เพื่อเข้าถึงธรรมกาย และ
ขยายธรรมกายให้เป็นที่พึงแก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย เรื่องอื่น
เป็นไปเพื่อให้อาศัยอยู่ในโลกนี้ได้เท่านั้น เจอะเจอะอะไรก็ต้อง
อาศัยกันไป เพื่อที่จะได้มีโอกาสสร้างบารมี ฝึกฝนอบรมจิต
ให้เข้าถึงธรรมะภายใน ถ้าจับหลักอันนี้ได้เราจะดำเนินชีวิต
ไม่ผิดพลาด จะไม่ติดอยู่ในโลกธรรม ๘ คือ มีลาภ เสื่อมลาภ
มียศเสื่อมยศ มีสรรเสริญ นินทา มีสุขมีทุกข์ แล้วจะไม่หวั่นไหว
ต่อสิ่งใดทั้งสิ้น ใจจะติดอยู่ในกลางกายธรรมอย่างเดียว แม้จะ
ดำรงชีวิตอยู่ในโลกเหมือนคนทั่วไป แต่เราสามารถยกใจให้อยู่
เหนือโลกได้ ซึ่งการจะพัฒนาจิตใจให้ไปถึงระดับนั้น ต้องเริ่ม
จากการนำใจกลับมาหยุดนิ่งไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ อย่าง
เบาสบายเป็นประจำทุกๆ วัน แล้วเราจะสมปรารถนา มีธรรมะ
ภายในเป็นที่พึ่ง

พระลัมมาลัมพุทเจ้าตรัสไว้ใน ติโรกททสูตร ว่า

“น ทิ ตตถ กสิ อตถิ	โครกเขตถ น วิชชติ
วณฺชชา ตาทิสี นตถิ	หิรณฺเณน กยาकยํ
อิโต ทินฺเนน ยาเปเนติ	เปตา กาลคตา ตหิ

ในเปตติวิสัยนั้น ไม่มีกสิกรรม การเลี้ยงโคในเปตติวิสัย
ก็ไม่มี การค้าขายหรือการซื้อขายด้วยเงินก็ไม่มี สัตว์ทั้งหลาย

เปรตหญิงสาวผู้หิวโหย

๔๖๖

**ผู้ถึงกาลล่วงสิ้นไปแล้ว ย่อมยังอัตภาพให้เป็นไปใน
เปตติวิสัยนั้น ด้วยทานอันเขาให้แล้วในมนุษย์โลก”**

สังสารวัฏ คือการเวียนว่ายตายเกิด หาเบื้องต้น ท่ามกลาง และเบื้องปลายไม่ได้นี้ บางครั้งเราก็ไปเกิดบนสวรรค์ หรือบางทีก็พลัดตกไปสู่อบายภูมิ ซึ่งเป็นผลที่เกิดจากบุญกรรมที่ทำไว้ในสมัยที่เป็นมนุษย์ ในแต่ละภพภูมิมีความแตกต่างกันไป อย่างในภพภูมิของเปรต ซึ่งมีความเป็นอยู่แตกต่างกัน ตามผลกรรมที่ตนเองทำเอาไว้ บางพวกอดข้าวอดน้ำ เสวยทุกข์อย่างแสนสาหัส บางพวกไปหากินเศษอาหารที่ชาวบ้านทิ้งแล้ว บางพวกกินเสมหะ น้ำลาย อุจจาระ

เปรตมีอยู่ ๑๒ ตระกูล ตระกูลหลักๆ คือ พวกปรตัตตูป-ชีวีเปรต เลี้ยงชีวิตอยู่โดยอาศัยอาหารที่ผู้อื่นให้ อีกพวกหนึ่งคือ ขูปปีปาลิกเปรต พวกนี้จะมีความหิวกระหายตลอดเวลา ต้องอดข้าวอดน้ำตลอดเวลา อีกพวกหนึ่งคือ นิชฌามัตถิกเปรต จะถูกไฟเผาไหม้ให้เราร้อนอยู่ตลอดเวลา และกาลกัญจิกเปรต มีร่างกายสูงไม่มีเรียวแรง เพราะมีเลือด น้อย ร่างกาย คล้ายใบไม้แห้ง ปากเท่ารูเข็ม กินอาหาร ได้ทีละนิดเดียว ทำให้หิวโหยอยู่ตลอดเวลาเช่นกัน

ครั้งนี้ หลวงพ่อจะพูดถึงปรตัตตูปชีวีเปรต ซึ่งเป็นเปรตที่เลี้ยงชีวิตด้วยการอาศัยอาหารที่ผู้อื่นทำบุญแล้วอุทิศให้ แม้

เปรตหญิงสาวผู้ทิวโหย

๔๖๓

จะอุทิศส่วนกุศลให้เพียงเล็กน้อย แต่มีผลานิสงส์เกิดขึ้นมาก *เหมือนเรื่องในอดีตกาล มีหมู่บ้านอยู่ ๒ หมู่บ้าน คือ หมู่บ้าน-อิฏฐกวดิ และหมู่บ้านทิมราชิ ในแคว้นมคธ สองหมู่บ้านนั้นมีพวกมิถิฉาปฏิญญอยู่เป็นจำนวนมาก มีหญิงคนหนึ่งเกิดในหมู่บ้านอิฏฐกวดิ นางมีความเห็นผิด ได้ฆ่าตักแตนเป็นจำนวนมาก เมื่อละโลกไปแล้ว จึงไปบังเกิดเป็นเปรต เสวยทุกข์มีความทิวโหยอยู่ยาวนานถึง ๕๐๐ ปี

เมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราเสด็จอุบัติขึ้นในโลก ทรงเทศน์สอนเหล่าเวไนยสัตว์ให้บรรลุธรรมกันอันมาก วันหนึ่งพระองค์เสด็จเข้าไปในกรุงราชคฤห์ ประทับอยู่ในพระเวฬุวันมหาวิหาร สมัยนั้น นางได้กลับมาเกิดในตระกูลสังสารโมกกะตระกูลหนึ่งในหมู่บ้านอิฏฐกวดิ ในเวลาที่นางมีอายุ ๗-๘ ขวบ ได้ไปเล่นรอกกับพวกเด็กหญิงคนอื่นๆ พระสารีบุตรเถระซึ่งตามเสด็จพระบรมศาสดาไปด้วย ท่านพร้อมด้วยภิกษุ ๑๒ รูป เติณปิณฑบาตไปทางบ้านของตระกูลสังสารโมกกะ

ในขณะนั้น เด็กหญิงจำนวนมากที่กำลังเล่นกันอยู่ใกล้ประตูบ้าน เห็นพระเถระก็มีจิตเลื่อมใส จึงรีบมาไหว้พระเถระ

เปรตหญิงสาวผู้ทิวไทย

๔๖๘

ตามที่เห็นมารดาบิดาปฏิบัติกัน ส่วนเด็กหญิงคนนี้ไม่มีความศรัทธา เพราะไม่ได้สั่งสมกุศลเอาไว้ จึงไม่เอื้อเพื่อต่อพระเถระ ยืนนิ่งอยู่เฉยๆ พระเถระเห็นความประพฤตินอกติของนางว่า การที่นางมาเกิดในตระกูลสังสารโมหะนี้ เพราะเป็นผู้ไม่มีศรัทธา และมีความเห็นผิด และยังทราบอีกว่า ถ้าเด็กหญิงคนนี้ไหว้พระแล้ว ก็ไม่ต้องไปเกิดในนรกแต่จะเกิดเป็นเปรตแทน และจะได้ครอบครองทรัพย์สมบัติเพราะอาศับุญนี้ จึงมีจิตกรุณา กล่าวกับเด็กหญิงเหล่านั้นว่า “พวกเธอทั้งหลายไหว้ภิกษุเป็นการดีแล้ว แต่เด็กหญิงคนนี้ยืนนิ่งอยู่เหมือนคนไม่มีโชค”

เมื่อพระเถระให้นัยดังนี้แล้ว เด็กหญิงเหล่านั้นจึงพากันจับมือนางมาไหว้แทบเท้าพระเถระ สมัยต่อมา นางเจริญวัยขึ้น บิดามารดาได้ยกนางให้บุตรของเศรษฐี เมื่อครรรภ์แก่เต็มที นางก็เสียชีวิตขณะมีครรภ์ ตายไปได้ไปบังเกิดเป็นเปรต ไม่มีเสื้อผ้า อารมณ์รูปร่างน่าเกลียดน่ากลัว ถูกความหิวกระหายครอบงำ อยู่ตลอดเวลา เทียวไปในตอนกลางคืน อยู่มาวันหนึ่งนางแสดงตนให้พระสารีบุตรเถระได้เห็น

พระเถระเห็นนางแล้วจึงถามว่า “ท่านเปลือยกาย มีรูปร่างน่าเกลียด ชูบดมสรรพางค์ไปด้วยเส้นเอ็น มีแต่ซีโครง ท่านเป็นใครเล่า มายืนอยู่ในที่นี่เพื่ออะไร” นางเปรตผู้นำสงสาร ได้ฟังดังนั้นแล้วจึงตอบพระเถระว่า “ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ดิฉัน

เปรตหญิงสาวผู้ทิวไทย

๔๖๕

เป็นเปรตเข้าถึงทุกคติ เกิดในยมโลก เพราะทำบาปกรรมไว้
จึงละจากมนุษย์โลกนี้ไปสู่เปตติวิสัย”

พระเถระถามถึงบุพกรรมที่ทำไว้ว่า “ท่านทำกรรมชั่ว
อะไรด้วยกาย วาจา และใจ จึงจากโลกนี้ไปสู่ภพภูมิของเปรต”
นางจึงตอบว่า “ดิฉันไม่เคยให้ทานเลย เป็นคนตระหนี่จึงเกิดใน
กำเนิดเปรตเสวยทุกข์ขมขื่นถึงเพียงนี้ ท่านผู้เจริญ ไม่ว่าจะเป็น
บิดามารดา หรือเป็นญาติกิตติ ไม่มีผู้ใดชักชวนดิฉันให้ทำทานแก่
สมณพราหมณ์เลย เพราะผลกรรมนั้น ดิฉันจึงต้องมาเป็นเปรต
เปลือยกาย มีความหิวกระหายเป็นเช่นนี้ถึง ๕๐๐ ปี นี่เป็น
วิบากกรรมของดิฉัน พระคุณเจ้าผู้เจริญ ดิฉันมีจิตเลื่อมใส
จะขอไหว้ท่าน ขอท่านผู้แก่ล้า ผู้มีอายุมาก จงอนุเคราะห์
แก่ดิฉันเถิด ขอท่านจงให้ทานอย่างใดอย่างหนึ่ง แล้วอุทิศส่วน
กุศลมาให้ดิฉัน ขอท่านจงช่วยให้ดิฉันพ้นจากทุกข์ด้วยเถิด”

พระสารีบุตรเถระอยากช่วยเหลือนาง จึงถวายข้าว
คำหนึ่ง ผ้าประมาณเท่าฝ่ามือผืนหนึ่ง และน้ำดื่มหนึ่งขันแก่
ภิกษุรูปหนึ่ง แล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้นางเปรต เมื่อพระสารีบุตร
อุทิศส่วนกุศลไปให้แล้ว เครื่องนุ่งห่มและของกินของใช้อัน
เป็นทิพย์ก็เกิดขึ้นทันที นางเปรตนั้นกลับได้ร่างกายสมบูรณ์
ผิวพรรณวรรณะผุดผ่อง มีเสื้อผ้าอาภรณ์เครื่องประดับอันเป็น
ทิพย์สวยงาม เปล่งแสงสว่างไปทั่ว สรรพภพภูมิมีน้ำใสเย็น

เปรตหญิงสาวผู้ทิวไทย

๔๓๐

มีทาราบเรียบ ดารดาษไปด้วยดอกปทุมและดอกอุบลซึ่งมีกลิ่นหอม ได้เกิดขึ้นแก่นางเปรตทันที

เราจะเห็นว่า แม้ว่าวัตถุทานเพียงเล็กน้อยที่พระเถระทำบุญไปแล้วอุทิศส่วนกุศลให้เปตติได้เกิดผลทันที จากอรรถภาพของเปรตผู้นำสงสาร ก็กลับกลายเป็นเทพธิดาผู้เรืองรองด้วยรัศมี มีทิพยสมบัติมากมายเกิดขึ้น ฉะนั้นเมื่อเราทำบุญแล้วอย่าลืมนิยมนิยมนุญไปให้หมู่ญาติที่ล่วงลับไปแล้ว เราก็จะได้บุญในส่วนปัตตานุญนามัยด้วย แล้วยังเป็นการแสดงถึงความกตัญญูกตเวทิต่อบรรพบุรุษของเราอีกด้วย เพราะสิ่งที่หมู่ญาติผู้ที่ล่วงลับไปแล้วต้องการมากที่สุดก็คือบุญ ไม่ว่าท่านเหล่านั้นจะอยู่ในภพภูมิใดก็ตาม สิ่งที่เราทำไปนั้นไม่ไร้ผลเลย เพราะเราทำเราก็ได้บุญ แล้วยังเป็นประโยชน์แก่หมู่ญาติอีกด้วย

ให้คิดว่าเราได้บุญอย่างไร ขอให้หมู่ญาติของเรามีส่วนในผลบุญนั้นด้วย ให้เขามีความเป็นอยู่ที่ดีสบาย มีความสุขยิ่งขึ้นไป บางครั้งแม้บุญกุศลที่เราอุทิศไปให้จะยังไม่ถึง เพราะเขาอยู่ในภาวะที่ยังรับไม่ได้ อย่างน้อยเราก็ได้บุญจากการทำบุญแล้วผู้รับจะได้รับหรือไม่ได้รับนั้น ก็ขึ้นอยู่กับภพภูมิ แต่ถ้าผู้อุทิศให้ได้บรรลุนิยมนุญ สามารถเอาบุญไปให้ได้ ผู้รับจะได้รับอานิสงส์ผลบุญใหญ่ทันที หรือสามารถไปช่วยให้พ้นจากอบายภูมิก็ได้จะพาไปอยู่ในสุคติภูมิก็ได้

เปรตหญิงสาวผู้หิวโหย

๔๗๑

เมื่อเราทราบดังนี้แล้ว ก็อย่าไปทำบาปอกุศล ให้หักห้ามใจไม่ให้ความชั่ว อย่าไปตามกระแสกิเลส เพราะจะต้องไปเสวยทุกข์ทรมานในอบายภูมิ ให้หมั่นสั่งสมบุญกันให้มากมาย บุญนี้แหละจะเป็นที่พึ่งของเรา เราจะได้ไม่ต้องไปบังเกิดเป็นเปรตผู้หิวโหย รอคอยหมู่ญาติอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลไปให้

นอกจากนี้ ให้หมั่นฝึกฝนใจให้หยุดให้นิ่ง ให้เข้าถึงพระธรรมกายภายในให้ได้ ชีวิตเราจะปลอดภัย ถ้าเราได้ศึกษาวิชาธรรมกาย จะได้รู้จักพวกเปรตทั้งหลาย รวมทั้งอสุรกาย และสัตว์นรกอีกมาก เราจะรู้เห็นเรื่องนรกสวรรค์ ว่าเป็นของมีจริง ไม่ใช่เรื่องที่เอามาขู่กันเล่น หรือเอาสวรรค์มาล่ออย่างที่บางคนเข้าใจ แล้วจะรู้ว่าผู้ได้รับความทุกข์ยากแสนสาหัส รอคอยความช่วยเหลือจากเรานั้น ยังมีอีกมากมายทีเดียว ต้องอาศัยกำลังบุญกำลังบารมี ที่พวกเรากำลังทำกันไปเป็นทีมนี้แหละไปช่วยเขา ถึงจะช่วยเหลือสรรพสัตว์เหล่านั้นได้ ดังนั้นให้ทุกท่านตั้งใจฝึกฝนใจ ให้หยุดนิ่งกันให้เต็มที่ ให้เข้าถึงพระธรรมกายภายในได้ทุก ๆ คน

๕๒

ค ว า ม ห ล า ก ห ล า ย ข อ ง เ ป ร ต (๑)

การร้องให้ก็ดี ความเศร้าโศกก็ดี การพิไรรำไรก็ดี
บุคคลไม่ควรทำเลย เพราะการร้องให้เป็นต้นนั้น
ไม่เป็นไปเพื่อประโยชน์แก่ผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว
ญาติทั้งหลายก็คงดำรงอยู่อย่างนั้น
ทักษิณาทานที่ให้แล้ว ตั้งไว้ดีแล้วในสงฆ์
ย่อมสำเร็จประโยชน์แก่ชนผู้ล่วงลับไปโดยพลันสิ้นกาลนาน

ความหลากหลายของเปรต (๑)

๔๗๔

พระรัตนตรัยเป็นสรณะที่แท้จริงของชาวพุทธและของชาวโลก วัตถุประสงค์ของการปฏิบัติธรรมก็เพื่อให้เข้าถึงพระรัตนตรัย เมื่อใดที่เราเข้าถึงจึงจะได้ชื่อว่า เป็นชาวพุทธที่แท้จริง ที่บรรลุวัตถุประสงค์ของการเกิดมาเป็นมนุษย์ พระรัตนตรัยมีอยู่หลายระดับ ซ้อนกันอยู่เป็นชั้นๆ เข้าไปภายใน ถ้าเราทำใจให้หยุดได้ก็จะเข้าถึงได้ แต่ถ้าหยุดไม่ได้ก็เข้าไม่ถึง เพราะ “หยุดเป็นตัวสำเร็จ” บุคคลผู้มีใจบริสุทธิ์หยุดนิ่งได้อย่างสมบูรณ์แล้ว ได้ชื่อว่า เป็นผู้ประสบความสำเร็จอันสูงสุดในชีวิต เพราะชีวิตมีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่ระลึกภายใน ดังนั้น มนุษย์จำเป็นต้องฝึกฝนใจให้หยุดนิ่ง และต้องให้ความสำคัญกับการหยุดนิ่งยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด ด้วยการลงมือปฏิบัติพิสูจน์สังฆธรรมนี้ด้วยตัวเอง เพื่อให้เข้าถึงพระรัตนตรัยภายในกันทุกคน

พระลัมมะลัมพุทเจ้าตรัสไว้ใน ติโรกृतสูตร ว่า

“น หิ รุณฺณ วา โสโก วา	ยาวญฺหา ปริเทวนา
น ตํ เปตสฺส อตฺถาย	เอวํ ติฏฺฐนฺติ ฌาตโย
อยญฺจ โข ทกฺขิณา ทินฺนา	สงฺฆมฺหิ สุปฺปติฏฺฐิตา
ทีฆรตฺตํ หิตายสฺส	จानฺโส อุกฺกปฺปติ

การร้องไห้ก็ดี ความเศร้าโศกก็ดี การพิโรธรำไรก็ดี
บุคคลไม่ควรทำเลย เพราะการร้องไห้เป็นต้นนั้น ไม่เป็นไป

ความหลากหลายของเปรต (๑)

๔๓๕

เพื่อประโยชน์แก่ผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว ญาติทั้งหลายก็คงดำรง
อยู่อย่างนั้น ทักขิณาทานที่ให้แล้ว ตั้งไว้ดีแล้วในสงฆ์
ย่อมสำเร็จประโยชน์แก่ชนผู้ล่วงลับไปโดยพลันสิ้นกาลนาน”

ชีวิตหลังความตายของเราและหมู่ญาติของเรานั้น
เป็นสิ่งที่เราควรศึกษากันให้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง เพราะเมื่อ
ความตายเข้ามาเยือนหมู่ญาติอันเป็นที่รัก เวลานั้นเราจะได้
ตั้งสติมั่นไม่หวั่นไหว ไม่ร้องไห้ร้องไห้ โศกเศร้าพิโรธรำพัน
เพราะรังแต่จะทำให้หมู่ญาติ ต้องเศร้าหมองกังวลใจตามเรา
ไปด้วย ความหมองทำให้ไปเกิดในทุคติภูมิ แต่ความใสทำให้ไป
สู่สุคติภูมิ ในยามนั้นเราจะต้องคิดว่า ทำอย่างไรหมู่ญาติของ
เราที่ละโลกไปแล้ว จึงจะมีสุคติเป็นที่ไป หรือได้ไปเสวยสุขใน
สวรรค์ ทำอย่างไรเขาจะได้ไม่ต้องพลัดไปเกิดเป็นสัตว์นรก
เปรต อสุรกาย หรือสัตว์เดียรัจฉาน แต่ให้ได้ไปเสวยสุขในสุคติ
โลกสวรรค์เพียงอย่างเดียว

ในพระไตรปิฎกได้กล่าวเอาไว้ว่า เหล่าชนที่จุติจาก
มนุษย์โลก แล้วไม่กลับมาเกิดในมนุษย์โลกอีกครั้ง แต่ไปเกิดใน
อบายภูมิ ๔ คือ สัตว์นรก เปรต อสุรกายและสัตว์เดียรัจฉาน
มีมากกว่า เหมือนฝุ่นในมหาปฐพีที่มีมากกว่าฝุ่นในเล็บมือ
เพราะฉะนั้น เราจึงจำเป็นที่จะต้องศึกษาเรื่องราวของชีวิตใน

ความหลากหลายของเปรต (๑)

๔๗๖

ปรโลกว่า มีความเป็นอยู่และแตกต่างจากโลกมนุษย์ที่เราอาศัยอยู่อย่างไบบ้าง เปรตบางจำพวกหากมองดูเผินๆ แล้ว ก็เหมือนจะไม่มีเป็นทุกข์ แต่ที่จริงแล้วมีความเป็นอยู่อย่างทิวโหย ทุกข์ทรมานมากทีเดียว

*มีเปรตประเภทหนึ่ง ซึ่งมีความเป็นอยู่ประหนึ่งชาวสวรรค์ คือพวกวิฆาตเปรต เป็นเปรตชั้นสูง มีฤทธิ์มาก เป็นประดุจพญาเปรต ทั้งเป็นเปรตที่พอจะรู้สัจธรรมได้บ้าง แต่ไม่ใส่ใจปฏิบัติ มีแต่ความประมาทมัวเมา และในใจนั้นก็ยังมี ความทิวโหยอยู่เป็นนิตย์ ไม่ได้รับความอิมหนาสำราญเหมือนชาวสวรรค์ทั้งหลาย เนื่องจากเคยผิดพลาดในปางก่อน จึงต้อง มาเสวยผลกรรมชั่ว เกิดเป็นเปรตอยู่ในเปตโลก เปรตกลุ่มนี้ จะไม่อยู่ปะปนกับเปรตชนิดอื่น อยู่เฉพาะในกลุ่มของตนเท่านั้น

นอกจากนี้ยังมีเปรตอีกหลายจำพวก ซึ่งอยู่ในสถานที่ต่างๆ กัน เช่น เปรตบางพวกมีรูปร่างผอมโซ เนื้อและเลือดไม่มีเลย ทั้งร่างมีแต่กระดูก และหนังที่พอกหุ้มกระดูก เพราะไม่มีอาหารจะกิน หนังท้องเหี่ยวติดกระดูกสันหลัง ดวงตาก็ ลึกกลง ผ่าลึกขึ้นหนึ่งที่จะปกปิดร่างกายก็ไม่มี ผมยาวรุงรัง ปกปิดหน้า เนื้อตัวเหม็นสาบน่าเกลียดน่ากลัว ร้องไห้ครวญคราง

*โลกทิปนี (พระพรหมโมลี)

ความหลากหลายของเปรต (๑)

๔๓๓

อย่างน่าเวทนาเพราะหิวโหยอาหาร หมดเรียวหมดแรง จะไปไหนๆ ก็ไม่ได้ ได้แต่นอนอืดโรยอยู่อย่างระเกะระกะน่าเวทนามาก

บางครั้ง หูของเปรตจะได้ยินเสียงแว่วมาแต่ไกลอยู่ตลอดเวลาว่า “เปรตทั้งหลายเอ๋ย จงพากันมากินข้าว กินน้ำเถิด” เมื่อฝูงเปรตได้ยินเสียงเช่นนี้ ก็เข้าใจว่า มีข้าวมีน้ำ ต่างดีอกดีใจ คิดจะลุกแต่ก็ลุกขึ้นไม่ได้ เพราะหมดเรียวหมดแรง บางตนก็ล้มหงายลงนอน แต่พวกเปรตก็ไม่ละความพยายาม พากันเกาะพุงลุกขึ้นด้วยความทุลักทุเล และในที่สุดก็สามารถลุกขึ้นได้

เมื่อพวกเปรตลุกขึ้นได้แล้ว ก็เอามือที่เหี่ยวแห้งพาดขึ้นเหนือหัว ชื่นชมยินดี ค่อยๆ พยุงร่างกายไปตามทิศที่ได้ยินเสียงเรียก เดินโซซัดโซเซไปทางต้นเสียงก็ไม่พบข้าวและน้ำเลย เปรตจึงเสียใจร้องไห้ครวญคราง พลังล้มลงเกลือกกลิ้งด้วยความหิวอยู่ตรงนั้น ทันใดนั้นก็จะได้ยินเสียงแว่วมาอีก แต่แม้เปรตจะพยายามลุกขึ้นเดินหา ก็ไม่เจอแม้สักครั้งเดียว

เปรตเหล่านี้ในชาติก่อนตอนเป็นมนุษย์ เป็นคนใจร้าย มีความอิจฉาริษยาคนอื่น เห็นคนอื่นมั่งมีเหนือตนก็ไม่พอใจ คอยกลั่นแกล้งให้คนอื่นได้รับความลำบาก เมื่อเห็นคนยากไร้ ก็กลับดูถูกดูแคลน ชอบหลอกลวงเอาทรัพย์สินของคนอื่นมาเป็นของตน ทั้งเป็นคนตระหนี่ไม่ยินดีในการให้ทาน เพียงแค่เห็น

ความหลากหลายของเปรต (๑)

๔๗๘

คนอื่นให้ทานก็คอยห้ามปราม นอกจากนี้ ฉ้อโกงทรัพย์สินที่เป็นของสาธารณะหรือของสงฆ์มาเป็นของตนด้วยความโลภ เมื่อตายไปก็ต้องมาเกิดเป็นเปรตอย่างที่ได้เล่ามาข้างต้น

เมื่อมองดูสรีระร่างกายของเปรตบางจำพวก จะเห็นว่า มีรัศมีออกจากกาย รุ่งเรืองเปล่งปลั่ง แต่แปลกประหลาดตรงที่ปากของเปรตเป็นเหมือนปากสุกร เป็นเปรตที่อดอยาก หาล้างใดที่จะกินเป็นอาหารก็ได้ ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่า ตอนที่ยังเป็นมนุษย์ เคยบวชเป็นพระสงฆ์ อุตส่าห์รักษาศีล ร่างกายจึงแลดู ผุดผ่อง แต่การที่ต้องมาเกิดเป็นเปรตปากเหม็น เพราะกล่าวคำหิเตียนครูบาอาจารย์ด้วยทิฏฐิมานะ หรือชอบตำหนิเพื่อน สหธรรมิกผู้สมบูรณ์ด้วยศีล กรรมนั้นจึงบันดาลให้เกิดผลเป็นเปรตประเภทนี้

เปรตอีกพวกหนึ่ง สรีระร่างกายสวยงามเหมือนเทวดามาก แต่อวัยวะส่วนปากส่งกลิ่นเหม็นเน่า มีหนอนไต่ยั่วเย้า หนอนเจาะกินปากบ้าง กินนัยน์ตาของเปรตเหล่านั้นบ้าง ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะตอนเป็นมนุษย์อุตส่าห์รักษาศีล จึงมีร่างกายงดงาม แต่การที่ปากเหม็นเน่า มีหนอนเจาะกินปาก เพราะวชิฤจิตด่าว่าพระภิกษุสามเณร เป็นคนมีทิฏฐิมานะยกตนข่มท่าน จ้วงจาบพระสงฆ์สามเณร เมื่อตำหนิวินิจฉัยผู้มีศีล

ความหลากหลายของเปรต (๑)

๔๓๕

เป็นประจำ อกุศลกรรมจึงฉุดกระชากให้ไปกำเนิดเป็นเปรต
เสวยกรรมอยู่อย่างนี้เป็นเวลายาวนาน

เปรตอีกฝูงหนึ่ง เป็นเปรตเพศหญิง แม่เสื้อผ้าลักรั้งหนึ่ง
ก็ไม่มีพนักาย และมีตัวเหม็นเน่า ทัวสรรพางค์กายมีแมลงวัน
ไต่ตอม ผอมโซ หาเนื้อหาเลือดในร่างกายไม่มีเลย มีแต่หนัง
และเอ็นพอกกระดูก เปรตเหล่านี้ได้รับความอดอยาก หาลิ่งใด
จะกินก็ไม่มี เมื่อคลอดลูกที่เกิดจากแรงกรรม ก็ฉีกเนื้อลูก
ของตนเคี้ยวกิน เสวยกรรมเป็นเวลาหลายพันหลายหมื่นปี

ที่เป็นเช่นนี้ เพราะในชาติก่อน เคยเกิดเป็นผู้หญิง
รับทำแท้งให้กับหญิงมีครรภ์ ตัวเองไร้ความปรานีต่อสัตว์ที่
เกิดในครรภ์ มีใจประกอบด้วยโลภเจตนา หวังจะได้ทรัพย์สิน
ซึ่งเป็นค่าจ้างเพียงเล็กน้อย ไม่คำนึงถึงบาปกรรมภายหน้า
เมื่อสิ้นชีวิตก็ต้องลงมาเกิดเป็นเปรตอย่างนี้ บางทีก็เรียกว่า
นางปีศาจผู้มีกายเน่าเหม็นน่าเกลียดน่ากลัว เมื่อไม่มีลิ่งใดจะกิน
ต้องหิวโหยอดอยาก จึงต้องกินลูกของตนเอง ทนทุกข์อยู่อย่าง
นี้จนกว่ากรรมนั้นจะหมดไป

เห็นไหมว่า เปรตทั้งหลายจะเสวยทุกข์ทรมานอยู่ตลอดเวลา
แม้จะไม่ทุกข์ทรมานแสนสาหัสแบบเกิดแล้วตาย ตาย
แล้วเกิด เหมือนการถูกรูทรมานในมหานรก แต่ก็ได้ชื่อว่าเป็น

ความหลากหลายของเปรต (๑)

๔๘๐

อบายภูมิที่มีแต่ความทุกข์ทรมาน และยังเป็นทุดติอยู่ดี จะพ้นจากอัตรภาพนี้ได้ นอกจากต้องอาศัยเวลาจนกว่ากรรมจะหมด หากหมั่นญาติทำบุญใหญ่กับทักษิณียบุคคลอันเลิศ ทำอุกเนื้อ-นาคบุญ แล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้ เมื่อเปรตเหล่านี้มารับส่วนกุศลผลบุญ ก็สามารถที่จะพ้นจากอัตรภาพของเปรตไปได้

เพราะฉะนั้น เมื่อทุกท่านทำบุญอะไรแล้ว ก็ให้อุทิศส่วนกุศลไปให้กับญาติของเราที่ละโลกไปแล้ว นอกจากบุญจะเกิดขึ้นกับตัวเราแล้ว ยังสามารถส่งผลไปถึงญาติของเราในปรโลกได้อีกด้วย และให้หมั่นทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนา ให้ครบถ้วนบริบูรณ์ เพื่อความปลอดภัยในชีวิตของเราเอง

๕๑

ค ว า ม ห ล า ก ห ล า ย ข อ ง เ ป ร ต (๒)

ชนเหล่าใดยังเป็นมาณพ อันเทวทูตตกเดือน แล้ว
ประมาทอยู่ นรชนเหล่านั้นจะเข้าถึงหมู่สัตว์เลว เสรีาโสภ
สิ้นกาลนาน ส่วนนรชนเหล่าใด เป็นสัตบุรุษผู้สงบระงับในโลกนี้
อันเทวทูตตกเดือนแล้ว ย่อมไม่ประมาทในธรรมของพระอริยะ
ในกาลไหนๆ เห็นภัยในความถือมั่นอันเป็นเหตุแห่งชาติและ
มรณะแล้ว ไม่ถือมั่น หลุดพ้นในธรรมเป็นที่สิ้นชาติและมรณะ
ได้ นรชนเหล่านั้นเป็นผู้ถึงความเกษม มีสุข ดับสนิทในปัจจุบัน
ล่วงเวอร์และภัยทั้งปวงและเข้าไปล่วงทุกข์ทั้งปวงได้

ความหลากหลายของเปรต (๒)

๔๘๓

มวลมนุษยชาติล้วนอยากให้โลกมีสันติสุข ต่างเรียกร้องหาสันติภาพกันทั่วโลก แต่จะมีสักกี่คนที่รู้ว่า สันติภาพภายนอกต้องเริ่มมาจากสันติสุขภายใน แล้วทำอย่างไรจึงจะเข้าถึงสันติสุขภายในได้ เว้นจากการปฏิบัติธรรมแล้ว ไม่มีวิธีอื่นที่จะทำให้เราได้อยู่ร่วมกับสันติสุขภายใน เมื่อเราปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระธรรมกายได้ เราจึงจะซาบซึ้งว่า พระธรรมกาย นี่แหละเป็นแหล่งกำเนิดสันติสุขที่แท้จริง

*พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน เทวทูตสูตร ว่า

“โจทิตา เทวทูเตหิ	เย ปมชฺชนติ มาณวา
เต ทิฆรตฺตํ โสจฺจนติ	หีนกาญฺปคา นรา
เย จ โข เทวทูเตหิ	สนฺโต สปปุริสา อิท
โจทิตา นปฺปมชฺชนติ	อริยธมฺเม กุทาจนํ
อุปาทาเน ภยํ ทิสฺวา	ชาติมรณสมฺภเว
อนฺูปาทา วิมฺจุจฺจนติ	ชาติมรณสงฺขเย
เต เขมปฺปตฺตา สุขีโน	ทิฏฺฐธมฺมาภินิพฺพุตา
สพฺพเวรภยาตีตา	สพฺพทุกฺขํ อุปจฺจุคฺคํ

ความหลากหลายของเปรต (๒)

๔๘๔

ชนเหล่าใดยังเป็นมาณพ อันเทวทูตตกเดือน แล้ว
ประมาทอยู่ นรชนเหล่านั้นจะเข้าถึงหมู่สัตว์เลว เศร้าโศก
สิ้นกาลนาน ส่วนนรชนเหล่าใด เป็นสัตบุรุษผู้สงบระงับใน
โลกนี้ อันเทวทูตตกเดือนแล้ว ย่อมไม่ประมาทในธรรมของ
พระอริยะ ในกาลไหนๆ เห็นภัยในความถือมั่นอันเป็นเหตุ
แห่งชาติและภพแล้ว ไม่ถือมั่น หลุดพ้นในธรรมเป็นที่สิ้น
ชาติและภพได้ นรชนเหล่านั้นเป็นผู้ถึงความเกษม มีสุข
ดับสนิทในปัจจุบัน ล่วงเวรและภัยทั้งปวงและเข้าไปล่วง
ทุกข์ทั้งปวงได้”

นี่เป็นถ้อยคำยืนยันของพระองค์ว่า ทรงเป็นผู้ที่รู้แจ้ง
เห็นจริงด้วยพระองค์เอง ตั้งแต่พระองค์ตรัสรู้ที่ได้ดวงไม
ศริมหาโพธิ์ ความเป็นลัทธิก็เกิดขึ้นตั้งแต่ตอนนั้นแหละ
ภพภูมิทั้งหมดอยู่ในวิสัยที่ญาณทัสสนะของพระองค์จะรู้เห็นได้
ทรงตรวดดูโลกธาตุทั้งหมด เพียงชั่วลัดนิ้วมือก็แจ่มแจ้งแล้ว
นี่เป็นพุทธานุภาพที่เป็นอจินไตย

เหตุที่นำไปเกิดในอบายภูมินั้น คือ อกุศลกรรม ความชั่ว
ทุกชนิด เช่น อกุศลกรรมที่กระทำด้วยจิตที่มีโทสะ ส่วนมากแล้ว
จะนำไปบังเกิดในมหานรก อกุศลกรรมที่ทำความด้วยโมหะ ส่วนใหญ่
จะนำไปบังเกิดในกำเนิดของสัตว์เดียรัจฉาน อกุศลกรรมที่ทำ

ความหลากหลายของเปรต (๒)

๔๘๕

ด้วยโลภะ มักจะนำไปบังเกิดเป็นเปรต และรวมไปถึงภพภูมิของ
อสุรกายอีกด้วย อกุศลกรรมทั้ง ๓ ประการนี้ ล้วนเป็นตัวนำไป
ไปบังเกิดในอบายภูมิทั้ง ๔ ทั้งสิ้น ขึ้นอยู่กับอกุศลจิตดวงไหน
จะส่งผลเร็วแรงกว่ากัน ซึ่งเราจะได้ศึกษารายละเอียดกันไป
เมื่อใจเราจะเอียงมากกว่านี้

ถ้าหากจะให้พรรณนาถึงลักษณะของเปรตชนิดต่างๆ
ที่ผู้มีรู้มีญาณทั้งหลายไปรู้ไปเห็นมา แล้วนำมาเล่าอย่าง
ละเอียดลออก็คงพรรณนาได้ไม่หมด ดูอย่างความเป็นอยู่ของ
มนุษย์ด้วยกัน ก็ยังมีการแบ่งแยกเชื้อชาติ ศาสนาและเผ่าพันธุ์
แตกต่างกันไปมากมาย เพราะฉะนั้น ความลำบากและทุกข์ทรมาน
ในการเสวยวิบากกรรมของเปรต ก็ย่อมมีความแปลกแตกต่าง
กันไปในรายละเอียดไม่น้อยทีเดียว หลวงพ่อจะยกตัวอย่าง
เฉพาะเปรตที่น่าสนใจ ลักสองสามประเภทให้ได้ศึกษากันเอาไว้

เปรตบางจำพวก ไม่มีรูปร่างเหมือนสัตว์ที่มีชีวิตทั่วไป
แต่มีรูปร่างเหมือนกับก้อนเนื้อก้อนใหญ่ก้อนหนึ่ง กองอยู่เป็น
หย่อมๆ มีฝูงแร้งกาและนกตะกรุมซึ่งมีอยู่ในเขตโลก พากัน
จิกตึงกินก้อนเนื้อเปรตนั้น ซึ่งได้แต่ร้องโอดครวญครางด้วย
ความเจ็บปวด เพราะฝีปากของนกปากเหล็กที่พากันจิกรุมทั้งนั้น
ไม่มีปราณีเลย

ความหลากหลายของเปรต (๒)

๔๘๖

เหตุที่ต้องมาเกิดเป็นเปรตก่อนเนื้อ ก็เพราะเมื่อครั้งเป็นมนุษย์ มีใจไม่บริสุทธิ์ ปราศจากความกลัวบาป คิดแต่จะได้ด้วย การประกอบอาชีพที่ไม่ชอบธรรม ทำปาณาติบาต ฆ่าโคและสัตว์ แล้วแล่นเนื้อออกเป็นชิ้นๆ นำออกขาย เพื่อเลี้ยงชีพเป็นประจำ ครั้นสิ้นชีวิตในชาตินั้น ก็ต้องไปเกิดเป็นสัตว์นรกเป็นเวลายาวนาน เมื่อพ้นจากนรกแล้วกรรมยังไม่สิ้น จึงต้องมาเกิดเป็นเปรตก่อนเนื้อ ให้ฝูงแร้งฝูงกาเฝ้ารุมล้อมจิกทิ้งอยู่อย่างนี้จนกว่าจะสิ้นกรรม

เปรตบางจำพวกมีรูปร่างและการเสวยกรรมแปลกมาก คือ มีร่างกายน่าเกลียดน่ากลัว ล่องลอยไปมาในอากาศได้ มีขนเป็นหอก บางตนมีขนเป็นธนูหน้าไม้ บางตนมีขนเป็นอาวุธต่างๆ ขณะที่ล่องลอยไปมาในอากาศนั้น ขนเปรตที่เป็นหอก หน้าไม้ หรืออาวุธชนิดต่างๆ ซึ่งติดอยู่เต็มร่างของเปรต ก็จะหลุดกระเด็นออก และกลับมาประทุษร้ายตัวเอง เปรตตนที่มีขนเป็นหอก หอกก็จะพุ่งกลับแทงกลางลำตัว เปรตตัวไหนมีธนูหน้าไม้ เมื่อธนูหน้านั้นหลุดออกไปแล้ว ก็พุ่งกลับมาปักตัวเอง ให้ได้รับความเจ็บปวด

กรรมในอดีต คือ เมื่อครั้งเป็นมนุษย์ ความโลภจู้ให้ทำอกุศลกรรมที่หยาบช้า ทำปาณาติบาต เป็นพรานไพร คว้าได้หอก

ความหลากหลายของเปรต (๒)

๔๘๓

ได้ธนูหน้าไม้ ก็มุ่งเข้าป่าเที่ยวล่าเนื้อ กระจ่าย แก้ง กวางตาม
แต่จะได้อะไร แล้วนำมาเลี้ยงครอบครัวหรือเพื่อนฝูง ขยันทำแต่
บาปกรรมอยู่ทุกวัน เมื่อความตายมาพรากรชีวิตไป จึงต้องไป
เกิดในนรกเป็นเวลาช้านาน เมื่อพ้นจากนรกแล้ว ต้องมาเกิด
เป็นเปรตด้วยเศษกรรมที่ยังเหลืออยู่

เปรตบางจำพวกมีอณูขนาดใหญ่เท่าหม้อ เวลาเดิน
ไปต้องแบกลูกอณูของตัวเองขึ้นไปด้วย เมื่อเวลานั่งก็ต้อง
นั่งทับลูกอณู จากนั้นจะมีฝูงแร้งกาพากันตามจิกทิ้งเป็นกลุ่มๆ
เปรตได้แต่ร้องทูลทูลรายครวญครางด้วยความเจ็บปวดทรมาน
นั่นก็เป็นเพราะว่า เมื่อชาติก่อนเคยประจานความผิดของผู้อื่น
บ้างก็เป็นผู้พิพากษาตัดสินคดีความ แต่ว่าไม่มีหิริโอตตปปะ
ลูกโลภะเข้าครอบงำจึงรับสินบน เมื่อตัดสินคดีความก็ให้คนที่
ตนรับสินบนไว้เป็นผู้ชนะ ส่วนคนที่ควรชนะก็กลับตัดสินให้แพ้
เมื่อตายไปต้องไปถือกำเนิดเป็นสัตว์นรกก่อน ครั้นพ้นจากนรก
แล้วเศษบาปยังมีอยู่ จึงต้องมาเกิดเป็นเปรตที่มีลูกอณูขนาดใหญ่โต
เป็นการประจานความผิดของตัวเอง ที่ได้ประพาสกตติพละได้
เมื่อครั้งเป็นมนุษย์

เปรตบางจำพวก มีรูปร่างใหญ่โตบึกบึน แต่ไร้ศรัทธา
เป็นเปรตหัวขาด มีจักษุและปากปรากฏอยู่ที่บริเวณหน้าอก

ความหลากหลายของเปรต (๒)

๔๘๘

แปลกประหลาดทีเดียว ยืนหมิ่นเฉยไม่พูดไม่จา และยังมีฝูงแร้ง
กาบินมาเกาะตามเนื้อตามตัว แล้วจิกเจาะอวัยวะต่างๆ ทำให้เปรต
ต้องร้องทรมนทรมายด้วยความเจ็บปวด ไม่อาจที่จะประทัดประหาร
หรือขับไล่ฝูงแร้งฝูงกาไปได้

ที่ต้องมาเป็นเปรตชนิดนี้ เพราะภพชาติก่อนเป็นคนไม่รู้
ธรรมะ เห็นแก่สินจ้าง ทำปาณาติบาตเป็นเพศฆาตตัดคอคน
หรือรับสินจ้างฆ่าคนให้ตายตามคำสั่งของนายจ้าง อกุศลจึงนำ
ไปเกิดในนรกเป็นเวลายาวนาน จากนั้นก็มาบังเกิดเป็นเปรต
เสวยกรรมอยู่อย่างนี้อีกหลายหมื่นปีจึงจะหลุดพ้น

เปรตบางจำพวกมีเพศเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนา
ทรงผ้าสังฆาฏิ จีวร บาตร ประคตเอว อัฐฐบริขารต่างๆ ครบ
บริบูรณ์ แต่มีไฟลุกขึ้นท่วมตัว ไหม้เปรตเหล่านั้นพร้อมทั้ง
บาตรจีวร อัฐฐบริขาร เป็นอยู่อย่างนี้ซ้ำแล้วซ้ำอีก ไม่ว่าจะ
เคลื่อนกายไปที่ไหน ก็ยังถูกไฟไหม้อยู่ตลอดเวลา เมื่ออยู่บน
พื้นดินก็ถูกไฟไหม้ที่พื้นดิน เมื่อเหาะลอยหนีไปบนอากาศก็ถูก
ไฟไหม้บนอากาศ ต้องทรมานอยู่อย่างนี้จนกว่าจะสิ้นกรรม

ที่ต้องเกิดเป็นเปรตประเภทนี้ เนื่องจากชาติที่แล้วได้มี
โอกาสเข้ามาบวชในบวรพระพุทธศาสนา แต่ถูกความโลภเข้า
ครอบงำ ทำให้ปัญญาจักขุมืดมัว มองไม่เห็นคุณค่าอันประเสริฐ

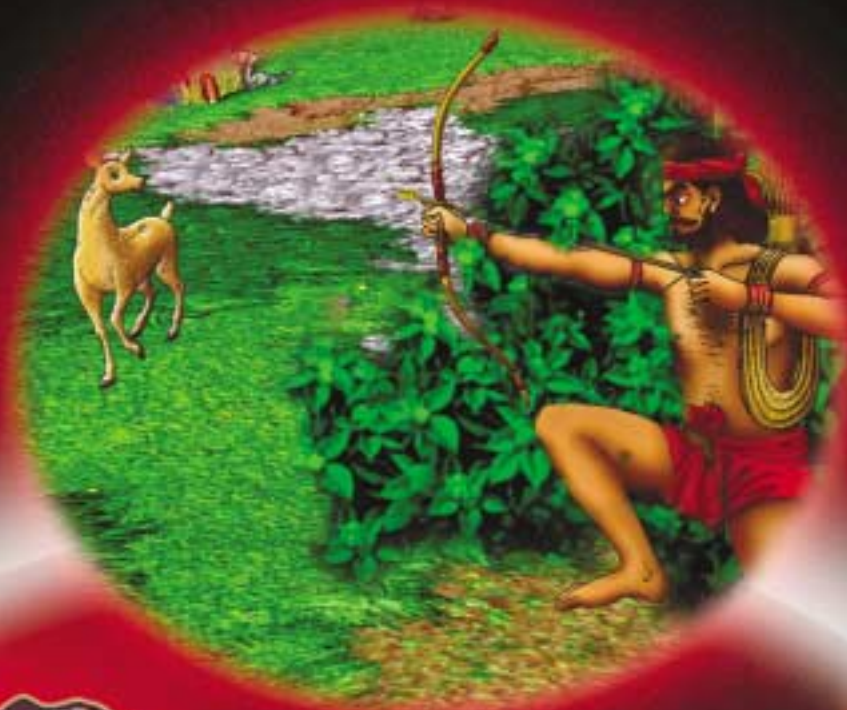
ความหลากหลายของเปรต (๒)

๔๘๕

ของพระพุทธศาสนา ทำตนเป็นประดุจโจรปล้นพระศาสนา โดยการทรงเพศภิกษุสามเณรแต่ไม่สำรวมกาย วาจา รู้ว่าตนเป็นผู้มีศีลไม่บริสุทธิ์แล้ว ก็ยังฝืนล่วงเกินอาบัติน้อยใหญ่ ไม่กระทำตามพระวินัย ไม่เห็นภัยในวัฏสงสาร เมื่อศีลไม่บริสุทธิ์ บริโภคอาหารของชาวบ้านอยู่อย่างนี้ เมื่อมรณภาพก็ต้องไปเกิดเป็นสัตว์นรก เสวยกรรมอยู่ยาวนาน เมื่อพ้นจากนรกแล้วยังต้องมาเกิดเป็นเปรต ถูกไฟไหม้อยู่อย่างนี้จนกว่าจะสิ้นกรรม

ความทุกข์ยากลำบากในเปตโลกเท่าที่ได้เล่ามานี้ ต้องการจะชี้ให้เห็นว่า อกุศลกรรมทุกชนิดอย่าได้คิดทำ อย่ามองว่า เป็นสิ่งเล็กน้อยเป็นอันขาด เพราะสามารถนำไปสู่อบายภูมิได้ทั้งนั้น เพราะฉะนั้น เมื่อทุกท่านได้รับฟังความทุกข์ทรมานของเปรตในเปตโลกแล้ว จึงไม่ควรประมาทในชีวิตกรรมชั่วแม้ใครจะรู้หรือไม่ก็อย่าได้ทำ ขึ้นชื่อว่าบาปกรรม แม้จะมีประมาณน้อย ก็ทำให้ใจหมองสามารถพาไปสู่อบายภูมิได้ ดังนั้น ให้ละชั่วทุกชนิด ทำความดีให้ยิ่งๆ ขึ้นไป และทำใจให้ใสๆ เราจะได้มีสุคติเป็นที่ไป

วิ บ า ก ก ร ร ม ข อ ง นั ก ลั ก สั ต ว์

เมื่อก่อน กระผมเป็นพรานเนื้อ เป็นผู้มีฝ่ามือเปื้อนโลหิต
เป็นคนหยาบช้ำทารุณ มีใจประทุษร้ายในสัตว์เป็นอันมาก
เพราะอาศัยอุบาสกเป็นกัลยาณมิตร กระผมจึงฆ่าสัตว์เฉพาะ
กลางวัน กลางคืนเป็นผู้สำรวจมรดกเว้นจากปาณาติบาต
เพราะฉะนั้น กลางคืนกระผมจึงได้รับความสุข กลางวันได้
เสวยทุกข์ ถูกสุนัขมีจิตเดือดดาลพากันห้อมล้อม กัดกิน
กระผมรอบด้าน

วิทยาการของนักล่าสัตว์

๔๕๒

ทหารก่อนก้าวลงสู่สมรภูมिरบ ย่อมต้องมีการตระเตรียมทัพ กำลังพล และฝึกซ้อมรบให้พร้อมเสมอที่จะทำศึกสงคราม ยิ่งมีความพร้อมมากเพียงใดนั้นหมายถึงชัยชนะที่รออยู่เบื้องหน้าชีวิตมนุษย์ก็เช่นเดียวกัน จำเป็นจะต้องฝึกซ้อมใจ ให้พร้อมเสมอที่จะเผชิญกับมรณภัย ซึ่งจะมาเยือนได้ทุกณวินาที การฝึกใจต้องอาศัยหลักการทำงานง่ายๆ สบายๆ ใจเย็นๆ จดใจนิ่งไปที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ภายในกลางกายอย่างแผ่วเบา โดยไม่วิตกกังวลถึงเรื่องใด จนกว่าใจจะหยุดนิ่ง รวมเป็นหนึ่งเดียวกัน เกิดเป็นแสงสว่างเจิดจ้าขึ้นภายใน หยุดใจต่อไป เข้ากลางไปเรื่อยๆ จนเข้าถึงพระธรรมกายอันเป็นสรณะ ที่พึ่งที่ระลึกภายในอย่างแท้จริง การกระทำเช่นนี้คือการเตรียมตัวอย่างถูกวิธีที่จะทำให้ชีวิตของเราปลอดภัยในสงครามของชีวิต

มีถ้อยคำที่เปเรตตนหนึ่งได้กล่าวไว้ในมิลลททกเปตวัตถุว่า

“เมื่อก่อน กระผมเป็นพรานเนื้อ เป็นผู้มีฝ่ามือเปื้อนโลหิต เป็นคนหยาบซ้ำทารุณ มีใจประทุษร้ายในสัตว์เป็นอันมาก เพราะอาศัยอุบาสกเป็นกัลยาณมิตร กระผมจึงฆ่าสัตว์เฉพาะกลางวัน กลางคืนเป็นผู้สำรวจมดเว้นจากปาณาติบาต เพราะฉะนั้น กลางคืนกระผมจึงได้รับความสุข กลางวันได้เสวยทุกข์ ถูกสุนัขมีจิตเดือดดาลพากันห้อมล้อม กัดกินกระผมรอบด้าน”

วิปាកกรรมของนักล่าสัตว์

๔๕๓

มีคนบางคนในโลกนี้ที่กลางวันทำบาป กลางคืนทำบุญ เมื่อถึงคราวบุญและบาปส่งผล ก็ส่งผลเท่าๆ กัน คือกลางคืน เสวยบุญ กลางวันเสวยวิปាកกรรมอันเผ็ดร้อน แต่ระหว่างการ เสวยสุขและทุกข์มันแตกต่างกันมากเหลือเกิน ไปรู้ตอนนั้น ก็สายเกินไปเสียแล้ว จะมาบอกว่า รู้แบบนี้ ชาตินี้ที่แล้วจะไม่ยอมทำบาปเด็ดขาด จะทำแต่บุญกุศลอย่างเดียว ซึ่งก็ได้แต่ รำพึงเท่านั้นแหละ จะย้อนชีวิตมาแก้ไขไม่ได้อีกแล้ว เพราะเรา ทำกรรมใดไว้ ก็ต้องเป็นผู้รับผลของกรรมนั้น เช่นดังตัวอย่าง ต่อไปนี้

*ในสมัยพุทธกาล ครั้งหนึ่งเมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้า ประทับอยู่ในพระเวฬุวันมหาวิหาร ทรงปรารภมิกคลุททกเปรต จิงตรัสเล่าให้พระภิกษุสงฆ์ฟังว่า ในกรุงราชคฤห์ มีพราวนคนหนึ่ง เทียวล่าเนื้อเลี้ยงชีพ สืบทอดอาชีพมาจากบรรพบุรุษของตน ลัทธิบางชนิดต้องออกล่าเวลากลางวัน บางชนิดต้องไปดัก ชุมเวลากลางคืนถึงจะได้ นายพราวนมีอุบาสกคนหนึ่งเป็นมิตร อุบาสกพยายามชักชวนให้เพื่อนเลิกฆ่าสัตว์ เพราะมันจะเป็น บาปติดตัวข้ามชาติ

*มก. เล่ม ๔๙ หน้า ๔๒๒

วิทยาการของนักล่าสัตว์

๔๕๔

แต่นายพรานเลิกไม่ได้ เพราะให้เหตุผลว่ามันเป็นอาชีพ ไม่สามารถไปหาอาชีพอื่นทำได้ ฝ่ายอุปาสกไม่ลดละความพยายามที่จะทำหน้าที่กัลยาณมิตร ได้แนะนำว่า “ถ้าอย่างนั้น ท่านจงงดเว้นจากปาณาติบาตในตอนกลางคืน ส่วนกลางวัน ท่านจะไปล่าสัตว์เลี้ยงชีพก็แล้วแต่ท่าน”

นายพรานเห็นว่ารักษาศีลกลางคืนได้ เลยตอบตกลง เมื่อรับปากแล้ว ตั้งแต่นั้นมาไม่ออกล่าสัตว์เวลากลางคืนอีกเลย ได้รักษาศีล ๕ ตลอดทั้งคืน ครั้นรุ่งเช้าก็ออกล่าสัตว์ต่อ ทำอย่างนี้จนตลอดชีวิต เมื่อละโลกไปแล้ว เนื่องจากทำบุญบารมี ก็ไปบังเกิดเป็นเวมานิกเปรตใกล้กรุงราชคฤห์ ตอนกลางวันจะ เสวยทุกข์ทรมานอย่างใหญ่หลวง คือจะถูกสุนัขฟันเหล็กกัดกิน กรรมนั้นบันดาลให้มีฝูงสุนัขดำตัวใหญ่มาก ตาแดง หน้าตาดุดัน วิ่งเข้ามาไล่แล้วรุมกัดกินเนื้อตนเองจนตาย จากนั้นก็ฟื้นขึ้นมา ใหม่ เสวยทุกข์อยู่อย่างนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ส่วนเวลากลางคืน ด้วยบุญกุศลที่ได้สมาทานศีล ๕ ร่างกายจะเปล่งปลั่งสว่างไสว พรั่งพร้อมด้วยเบญจกามคุณทั้ง ๕ เสวยสุขประดุจชาวสวรรค์ พระนารทเถระเห็นแล้วก็สอบถามว่า ท่านเป็นคนหนุ่มแน่น ห้อมล้อมด้วยเทพบุตรและเทพธิดา รุ่งเรืองในยามราตรี แต่ต้องมาเสวยทุกข์ในเวลากลางวัน ท่าน ได้กระทำความอะไรเอาไว้ในชาติก่อน

วิชา การกรรม ของ นักล่า สัตว์

๔๕๕

เปเรตได้ฟังพระอรหันต์ถาม จึงบอกบุพกรรมของตนว่า “เมื่อก่อนกระผมเป็นนายพรานอยู่ที่กรุงราชคฤห์ เป็นผู้มีฝีมือ เปื้อนด้วยโลหิต เป็นคนหยาบช้า ทารุณ มีใจประทุษร้ายในสัตว์ มากมาย ยินดีแต่ในการเบียดเบียนสัตว์อื่น เป็นผู้ไม่สำรวมด้วย กาย วาจา ใจ ผมได้อุบาสกเป็นกัลยาณมิตร เพื่อนของผมเป็น คนมีใจดี มีศรัทธา เป็นคนเอ็นดูกระผม ห้ามผมอยู่เป็นประจำว่า อย่าทำกรรมชั่วเลย เพื่อนเอ๋ย อย่าไปทุคติเลย ถ้าท่านปรารถนา ความสุขในโลกหน้า จงงดเว้นจากการฆ่าสัตว์ อันเป็นการ ไม่สำรวมเสียเถิด

ผมฟังคำของสหายผู้หวังดี มีความอนุเคราะห์ด้วย ประโยชน์นั้นแล้ว ไม่ได้ทำตามคำแนะนำ เพราะผมเป็นคนไม่มี ปัญญา ยินดีแต่ในบาป สหายผู้มีปัญญาจึงแนะนำผมให้รักษาศีล ๕ ตอนกลางคืนว่า ถ้าท่านฆ่าสัตว์ในตอนกลางวัน ส่วน กลางคืน จงงดเว้นเสียเถอะ กระผมจึงฆ่าสัตว์เฉพาะกลางวัน กลางคืนเป็นผู้สำรวมงดเว้น เพราะฉะนั้นกลางคืนกระผมจึง ได้รับความสุข กลางวันได้เสวยทุกข์ ถูกสุนัขรุมกัดกิน”

วันต่อมา พระเถระได้เห็นเวมานิกเปเรตซึ่งมีลักษณะ คล้ายๆ กันอีก แต่ต่างกันตรงที่เจตนาในการทำกรรมแตกต่างกัน คือเปเรตตอนนี้ฆ่าสัตว์เพราะความสุข จึงต้องเสวยทุกข์ในเปตโลก เรื่องของเปเรตตอนนี้มีอยู่ว่า

วิชากรรมของนักล่าสัตว์

๔๕๖

เมื่อพระนารทเถระไปพบเปรตตนนี้เข้า จึงถามว่า “ท่าน รื่นรมย์อยู่ในเรือนยอดและปราสาทบนบัลลังก์อันปูลาดด้วย ผ้าขนสัตว์ มีเครื่องขับร้องประโคมดนตรีที่บุคคลคอยประโคม ให้ฟัง ภายหลังเมื่อสิ้นราตรี พระอาทิตย์ขึ้นแล้ว ท่านต้องเสวย ทุกข์ทรมานแสนสาหัสอยู่ในป่าช้า ท่านทำกรรมชั่วอะไรไว้ด้วย กาย วาจา ใจ เพราะวิชาแห่งกรรมอะไร ท่านจึงได้เสวยทุกข์ เช่นนี้ ช่วยเล่าให้อาตมาฟังหน่อยเถิด”

เปรตจึงเรียนให้ทราบว่า ในอดีต “กระผมเป็นมาณพ ชื่อว่า มาควิกะ แม้เป็นลูกของคนมีทรัพย์ แต่ก็รักสนุกด้วยการ ออกล่าเนื้อตลอดทั้งกลางคืนและกลางวัน อุบาสกคนหนึ่งเป็น สหายของกระผมอาศัยความเอ็นดูตักเตือนว่าอย่าทำปาณาติบาต เลย เพราะมันไม่คุ้มกับการที่จะต้องไปเสวยทุกข์ในอบายภูมิ ถ้าสหายปรารถนาความสุขในโลกหน้า จงงดเว้นจากการฆ่าสัตว์ เสียเถิด แต่ผมก็ไม่เชื่อ เพราะคิดว่าสัตว์เป็นอาหารของมนุษย์ ไม่น่าจะเป็นบาป อุบาสกจึงไปขอร้องพระเถระรูปหนึ่ง

วันหนึ่ง พระคุณเจ้าไปบิณฑบาตในกรุงราชคฤห์ ได้ หยุดยืนที่ประตูบ้านของผม ผมเห็นท่านแล้วเกิดความเลื่อมใส จึงทำการต้อนรับให้เข้าไปฉันภัตตาหารในบ้านปูลาดอาสนะถวาย เมื่อพระเถระฉันภัตตาหารเสร็จ ก็ประกาศโทษในปาณาติบาต และอานิสงส์ในการงดเว้นจากปาณาติบาตแก่กระผม ถึงกระนั้น

วิภากรรมของนักล่าสัตว์

๔๕๓

ผมก็ยังไม่สามารถที่จะเลิกล่าสัตว์เป็นเกมกีฬาได้ พระคุณเจ้าก็
อุตส่าห์เมตตาแนะนำให้ผมสมาทานศีล ๕ ในเวลากลางคืนก็ได้
แม้ไม่เชื่อก็ก็นึกเอาไว้

ด้วยความเคารพเลื่อมใสและเกรงใจพระเถระ กระผม
ได้ปฏิบัติตามคำแนะนำของพระคุณเจ้า ตกกลางคืนผมก็เลิก
ฆ่าสัตว์ ตั้งใจสมาทานศีล ๕ ออกล่าสัตว์เล่นเฉพาะตอน
กลางวันเท่านั้น ด้วยกรรมนั้นทำให้ผมต้องถูกฝูงสุนัขตามไล่จับ
ฉีกกัดกินเนื้อจนตายในเวลากลางวัน แต่กลางคืนได้เสวยบุญ
เพราะได้สมาทานศีล ๕ กระผมเพิ่งมาประจักษ์ผลของบุญ
และบาป เมื่อได้มาเสวยสุขและทุกข์ในเปตโลกนี้”

เราจะเห็นว่า มนุษย์ส่วนใหญ่มักจะรู้ซึ่งถึงผลของบุญ
และบาปก็สายไปเสียแล้ว หลวงพ่อสังเกตเห็นบางท่านสมาทาน
ศีลเป็นข้อๆ บางข้อที่ยังรักษาไม่ได้ก็ไม่สมาทาน สมาทาน
เฉพาะข้อที่ตนเองพอทำได้ ทำอย่างนี้ไม่ถูก เราต้องรักษาให้
ครบถ้วนบริบูรณ์ เราทำเพื่อตัวเราเอง อย่าได้ประมาทในผล
ของบาป อย่าตามใจกิเลส เพราะกิเลสทำให้เราทำบาปกรรม
แล้วก็มีวิภังค์พาเราไปสู่อบายภูมิ ต้องเสวยทุกข์ทรมานยาวนาน
กว่าจะได้โอกาสกลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีกก็ยากแสนยาก ดังนั้น
ให้เลิกทำความชั่ว ทำแต่ความดี ทำใจให้ผ่องใส จะได้เข้าถึง
พระรัตนตรัยภายในกันทุกคน

อุ ป มา ต ก ก ร ร ม

กรรมอันลามกที่ผู้ใดกระทำลงไปแล้ว
แต่ละได้ด้วยกุศล
เขาผู้นั้น ย่อมยังโลกนี้ให้สว่าง
เหมือนพระจันทร์พ้นจากเมฆหมอกฉะนั้น

อุปมาตกรรม

๕๐๐

การเกิดมาสร้างบารมี เป็นหน้าที่ของมนุษย์ทุกๆ คน เพราะทุกคนมีผังชีวิตดั้งเดิม คือมุ่งไปสู่อายตณนิพพาน ด้วยการทำหยุดทำนิ่งกันเรื่อยไปจนกว่าจะถึงที่สุดแห่งธรรม การตอกย้ำถึงเป้าหมายชีวิตเป็นประจำสม่ำเสมอ จะทำให้จิตใจเรามั่นคงหนักแน่นเพิ่มขึ้น เราจะสามารถรักษามโนปณิธาน อุดมการณ์ตรงนี้ได้ หลวงพ่อเชื่อมั่นว่าทุกท่าน ยังคงมั่นในการสร้างบารมี มีความตั้งใจจริงที่จะศึกษาวิชาธรรมกายและฝึกฝนอบรมตนเองให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นไป ก็ให้รักษาล้ำที่ตินี้เอาไว้ ไม่ใช่ทำเพียงแค่ว่าบางเวลา หรือบางโอกาสเท่านั้น แต่ให้ทำกันเป็นปกติจนกระทั่งเป็นอริยาบถที่ติดตัวไปทุกภพทุกชาติ การประพฤติปฏิบัติธรรมจะทำให้เรารักษาความดีเหล่านี้ไว้ได้อย่างมั่นคง ชีวิตของเรา ก็ก้าวไปสู่สิ่งที่ยปรารถนาโดยไม่ยาก และจะไม่หวั่นไหวกับอุปสรรคใดๆ ทั้งสิ้น

พระลัมมาลัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ความว่า

“ยสฺส ปาปํ กตํ กมฺมํ

กุสเลน ปิยติ

โสมนํ โลกํ ปภาเสติ

อพฺภา มุตฺโตว จนฺติมา

กรรมอันลามกที่ผู้ใดกระทำลงไปแล้ว แต่จะได้ด้วยกุศล เขาผู้นั้น ย่อมยังโลกนี้ให้สว่าง เหมือนพระจันทร์พ้นจาก

อุปฆาตกรรม

๕๐๑

เมฆหมอกจะนั้น”

ชีวิตของการเกิดมา เราหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะต้องกระทำในสิ่งที่ชอบใจ และไม่ชอบใจ ที่เกี่ยวข้องกันกับหน้าที่การงาน การศึกษาเล่าเรียน เรื่องราวในชีวิตประจำวัน หรือในทุกๆ เรื่องที่เราเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งเข้านอน ซึ่งสิ่งที่เราทำนี้เรียกว่ากรรม แปลว่าการกระทำ ซึ่งมีความลึกซึ้ง มีทั้งกรรมดี และกรรมชั่ว ง่ายๆ ก็คือบุญและบาป ซึ่งพวกเราคงทราบกันดีอยู่แล้ว กรรมดีหรือกรรมชั่วที่เราทำไปไม่ได้สูญหายไปไหน ยังติดตามตัวเราอยู่ร่ำไปเหมือนเงาติดตามตัว วันนี้หลวงพ่อยากจะให้รู้จักถึงกรรมชนิดหนึ่ง ที่มีบทบาทในการละอกุศลหรือบั่นทอนกุศล อย่างชนิดที่ว่าเมื่อกรรมชนิดนี้ให้ผลแล้ว เราไม่สามารถหลบหลีกหนีได้เลย กรรมชนิดนี้มีชื่อเรียกว่า อุปฆาตกรรม

อุปฆาตกรรมนี้ มีหน้าที่เข้าไปตัดรอนกรรมอื่น และวิบากคือผลแห่งกรรมอื่น ให้สิ้นสุดลงอย่างเด็ดขาด ทำให้กรรมชนิดอื่นไม่สามารถให้ผลต่อไปได้ กรรมชนิดนี้แบ่งเป็นสองฝ่าย คือเป็นอุปฆาตกรรมฝ่ายกุศล และฝ่ายอกุศล ที่เป็นฝ่ายกุศลก็ทำหน้าที่เข้าไปทำลายอกุศลกรรม และวิบากของอกุศลกรรมนั้นให้สิ้นสุดลง ขจัดออกไปไม่ให้เหลือเลย ตรงกันข้ามที่เป็นฝ่าย

อุปมาตกรรม

๕๐๒

อกุศลก็คอยเข้าไปทำลายฝ่ายกุศลไม่ให้ผล แม้มีบุญแต่ก็มีบาปมาปิดบังเอาไว้ กรรมนี้เรียกชื่ออีกอย่างหนึ่งว่า อุปัจฉะตกรรม ซึ่งแปลว่า กรรมที่เข้าไปตัดรอน คือเข้าไปทำหน้าที่ตัดกรรมอื่นๆ และวิบากของกรรมอื่นๆ ซึ่งมีสภาวะตรงข้ามกัน ส่วนอุปปีฬกรรมนั้นเมื่อตามมาทัน ย่อมทำหน้าที่เข้าไปเบียดเบียนกรรมที่อยู่ ค่อยๆ ลบล้างขับไล่อย่างช้าๆ ไม่รวดเร็วฉับพลัน เช่นทำให้บุคคลผู้เป็นเจ้าของกรรมนั้นตกต่ำ ลั่นความสุข ความเจริญ ลั่นทรัพย์สมบัติ ลั่นคุณงามความดี ไปอย่างช้าๆ แต่ก็ไม่ได้ทำลายชีวิตในทันที

ส่วนอุปมาตกรรมหรืออุปัจฉะตกรรมนี้ เมื่อตามทัน จะเข้าไปทำหน้าที่ประดุจฆาตกรทีเดียว เข้าไปตัดกรรมอย่างอื่นอย่างเด็ดขาดในปัจจุบันทันด่วนไม่เนิ่นช้าเหมือนอุปปีฬกรรม เช่นเมื่ออกุศลตามมาทัน ก็ทำลายผู้ที่สั่งสมบุญกุศลกรรม บางครั้งอาจทำให้พบกับอันตรายถึงชีวิต ทำให้ถึงความพินาศย่อยยับในชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น อุปมาตกรรมจะทำหน้าที่เข้าไปตัดกรรมและวิบากแห่งกรรมอื่นให้สิ้นสุดลงอย่างเด็ดขาด

อุปมาเหมือนกับมีชายหนุ่มคนหนึ่ง เป็นช่างศร สามารถทำลูกศรยิงไปได้ไกล ถึง ๑๔ เส้น หรือเท่ากับ ๕๐ เมตร เมื่อทำเสร็จแล้ว ก็นำวคันศรยิงลูกศรนั้นไป ในขณะที่เดียวกันเกิดมี

อุปมาตกรรม

๕๐๓

ชายหนุ่มอีกคนหนึ่งถือเอาไม้กระดานยกขึ้นคอยสกัดหน้าลูกศร เอาไว้ ลูกศรนั้นก็สะดุดติดกับเครื่องขวางกั้น ไม่สามารถแล่นไปถึงจุดหมายได้ อุปมาตกรรมนี้ก็เช่นกัน คอยทำหน้าที่เข้าไปขัดขวางกรรมอื่นอย่างฉับพลัน เหมือนอย่างที่ชายหนุ่มยกไม้กระดานขึ้นสกัดลูกศรอย่างนั้น หลวงพ่อกล่าวอย่างนี้ ทุกท่านคงพอเข้าใจกันบ้าง เอาไว้เมื่อไรที่เราเข้าถึงธรรมกาย หยุดนิ่งได้สนิทกันดีแล้ว เอากายธรรมในตัวของตัวที่ขัดใสสว่างศึกษาวิชาธรรมกาย เราจะรู้เห็นในเรื่องของกรรม และจะเข้าใจได้แจ่มแจ้งมากยิ่งขึ้น เพราะเราจะซาบซึ้งในเรื่องกรรมแต่ละชนิดก็ต่อเมื่อเรารู้แจ้งเห็นจริงด้วยตัวของเราเองเท่านั้น

*มีเรื่องที่เกิดขึ้นจริงในสมัยพุทธกาล คือพระเจ้าพิมพิสาร ผู้เป็นพระราชแห่งกรุงราชคฤห์ ท่านเป็นผู้มีศรัทธาในพระพุทธศาสนา มาก เป็นพระราชผู้มีดวงตาเห็นธรรม ได้บรรลุโสดาปัตติผล แต่บั้นปลายของชีวิตพระองค์ ได้ถูกพระราชโอรสสุดที่รักพระนามว่า อชาตคัทรู จับคุมขังให้อดข้าว อदन้ายิ่งกว่านักโทษทั่วๆ ไป ด้วยเหตุที่หวังราชสมบัติและถูกพระเทวทัตยุยงจนเห็นผิดเป็นชอบ พระเทวทัตเองปรารถนาจะปกครองสงฆ์

*มก. เล่ม ๑๑ หน้า ๓๓๗

อุปมาตกรรม

๕๐๔

จึงคิดปลงพระชนม์พระบรมศาสดา และพยายามหาพันธมิตร เห็นพระเจ้าอชาตศัตรูผู้จะเป็นพระราชาคনต่อไป จึงเข้าไปเกลี้ยกล่อมโดยใช้ฤทธิ์ที่ตนเองพอมืออยู่ เป็นโลกียฌาน แสดงฤทธิ์ทำให้พระกุมารเลื่อมใส แล้ววางแผนกันว่า ตนเองจะปกครองสงฆ์ ส่วนพระกุมารปลงพระชนม์พระราชบิดา แล้วจะได้เป็นใหญ่ในแผ่นดิน เราสองคนจะได้เป็นใหญ่กันคนละทาง

พระเจ้าอชาตศัตรูได้ฟังคำแนะนำเช่นนั้น ก็แรกก็ยังชั่งใจอยู่ แต่เมื่อถูกยุยงหนักเข้า จึงเห็นบริวารเข้าไปปลงพระชนม์พระบิดา แต่ด้วยความเป็นเด็กที่ไม่เคยทำความผิดมาก่อนจึงทำให้ส่ออาการพิรุณจนเห็นได้ชัด เหล่าทหารรักษาพระองค์จึงพากันจับพระองค์ไว้ สอบสวนซักถาม ได้ความต้องการจะปลงพระชนม์พระราชบิดา จึงถามต่อไปว่าใครเป็นผู้บงการใช้ให้มาทำอย่างนี้ เมื่อทราบว่าพระเทวทัตแนะนำให้ทำ ก็พูดอะไรไม่ออก จึงได้เข้าไปกราบทูลให้พระเจ้าพิมพิสารทรงทราบ ด้วยความที่พระราชาทรงรักพระกุมารมาก จึงทรงประทานอภัยโทษ นี่แหละหัวใจของพ่อ ยอมเจ็บด้วยตนเอง แต่ไม่ให้ลูกรักเสียใจ เมื่อทราบว่าลูกต้องการราชสมบัติ จึงยกสมบัติทั้งหมดให้ลูกชาย

แม้กระนั้นแล้วก็ตาม ด้วยความเป็นผู้คบคนพาลเป็นมิตร

อุปมาตกรรม

๕๐๕

โดยที่ไม่รู้ตัวว่ากำลังจะทำความหนักต่อพระบิดา พระเจ้า
อชาตศัตรูหลงเชื่อคำแนะนำของพระเทวทัตอีก ที่ให้ทรมาน
พระบิดาจนกว่าจะสวรรคต เพราะถ้าไม่เช่นนั้น ราชสมบัติก็
ยังไม่มั่นคง พระกุมารก็หลงเชื่ออีก สั่งให้ทหารนำพระบิดา
ไปขังเอาไว้โดยให้อดข้าว แต่พระชนนีก็หาบุคคลไปคอยช้อนอาหาร
ไปกับอุปกรณ์ต่างๆ เอาไปให้พระสวามี ทำให้พระราชาดำรง
ชีวิตอยู่ต่อไปได้ พระเจ้าอชาตศัตรูเมื่อสืบทราบข่าว พระบิดายัง
มีชีวิตอยู่ด้วยอาหารที่พระมารดาช้อนไปให้ ก็รับสั่งพระมารดา
ห้ามเยี่ยม พระเจ้าพิมพิสารท่านเป็นพระอริยบุคคล จึงเดินจงกรม
ยังอภิปาร่างกายให้ดำรงอยู่ได้ด้วยฌาน มีปิตุเป็นอาหาร

พระโอรสทรงทราบ ก็ใช้ให้คนเอามิดมากริดผ้าเท้า
จนพระเจ้าพิมพิสารเดินไม่ได้ ร่างกายบอบช้ำมายาวนานในที่สุด
ก็เสด็จสวรรคต ฝ่ายพระเจ้าอชาตศัตรูก็ครองราชย์ต่อไป
จนกระทั่งตนเองมีพระโอรสกับพระมเหสี จึงรู้ซึ่งถึงความรัก
ของพ่อที่มีต่อลูก แต่ก็สลายเกินไปเพราะเสด็จพ่อสวรรคตไป
เสียแล้ว ตนเองได้กระทำปิตุฆาตทำให้จิตใจไม่สงบ พยายาม
ที่จะหาวิธีการล้างบาปในใจให้ได้ จนกระทั่งได้มาฟังธรรมของ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เนื่องจากอุปมาตกรรมมาตรอนเสียแล้ว
ทำให้ไม่สามารถบรรลุธรรมได้ แต่ท่านก็พยายามสร้างบุญอย่าง

อุปมาตกรรม

๕๐๖

เต็มที่ เมื่อพระพุทธองค์ดับขันธปรินิพพาน ก็เป็นองค์อุปถัมภ์
การสังคายนาครั้งแรก ช่วยเตรียมสถานที่ตกแต่งอย่างดี และ
อำนวยความสะดวกทุกอย่างด้วยความตั้งใจเอาบุญ จนกระทั่ง
การทำสังคายนาสำเร็จลงด้วยดี

ต่อมา ท่านตั้งใจทำบุญอย่างเต็มที่ เพื่อจะได้ล้างบาป
แต่ถึงจะทำบุญมากมายเพียงใดก็ตาม กรรมที่กระทำปีตุมาต
เป็นอุปมาตกรรมที่ยิ่งใหญ่ เป็นกรรมที่ตัดกุศลกรรมที่ทำมา
ทั้งหมด ทำให้ไม่สามารถให้ผลในปัจจุบัน ในที่สุดท่านต้อง
สิ้นพระชนม์ ด้วยการถูกลอบปลงพระชนม์เหมือนกัน เมื่อละ
จากโลกนี้ไป อุปมาตกรรมฝ่ายอกุศลก็ทำลายกุศลผลบุญที่
ทำเอาไว้ ท่านเลยต้องตกไปในโลหภูมิจนกว่าจะหมดกรรม
จึงจะได้กลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีก ถึงตอนที่บุญให้ผลเต็มที่ จะได้
ตรัสรู้เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้าองค์หนึ่ง พระนามว่า พระชิวติวิเสส

เราจะเห็นว่า อุปมาตกรรมหรืออุปัชฌายกรรมนั้น
หากให้ผลแล้วในภพชาติใด สิ่งที่เรากระทำไว้มากมายตอนนั้น
ก็ช่วยไม่ได้ แต่สิ่งที่เราทำเอาไว้ไม่ได้สูญหายไปไหน ก็ยังให้ผล
ต่อไปในภพภาคหน้า กรรมที่ให้ผลเร็วอย่างนี้ ถ้าเป็นฝ่ายกุศล
เราก็โชคดีไป ถ้าเป็นฝ่ายอกุศลเราต้องทำใจ ถือว่าเป็นเรื่อง
ของกรรมในอดีตที่เราเคยพลั้งพลาดมา ดังนั้น ให้เราไม่

อุปมาตกรรม

๕๐๓

ประมาทในชีวิต ต้องหมั่นสั่งสมบุญให้เต็มที่ อย่าได้ปล่อยไป
ทำบาปอกุศลเข้า ถ้าพลาดพลั้งแล้วจะแก้ไม่ทัน ให้รักบุญรักการ
ปฏิบัติธรรมให้มากๆ ยิ่งชีวิตทีเดียวน บุญหรือธรรมะที่เราได้ทำ
ได้เข้าถึงนั่นแหละ จะเป็นที่พักพิงให้กับเราในยามคับขัน เป็นเหมือน
ป้อมเหมือนค่าย ปกป้องผองภัยจากศัตรูอาวุธทั้งหลาย ชีวิต
เราก็จะปลอดภัย มีความสุขความเจริญรุ่งเรือง ไม่ตกต่ำไป
จนกว่าจะถึงที่สุดแห่งธรรม

พ ั น ก ร ร ม เ พ ร า ะ
ก า ร อู ธิ ศ ส ่ว น กุ ศ ล

ดิฉันเป็นเปรตเปลือยกาย ถูกความหิวและความ
กระหายเบียดเบียน เทียวไปเช่นนี้ตลอด ๕๐๐ ปี นี่เป็น
ผลแห่งบาปกรรมของดิฉันผู้ไม่เชื่อเรื่องบุญและบาป ข้าแต่
พระคุณเจ้า ดิฉันมีจิตเลื่อมใสขอไหว้ท่าน ข้าแต่ท่านผู้มี
อานุภาพมาก ขอท่านจงอนุเคราะห์แก่ดิฉันเถิด ขอท่านจงให้
ทานอย่างใดอย่างหนึ่ง แล้วจงอุทิศส่วนกุศลมาให้ดิฉันบ้าง
ขอท่านจงปลื้มดิฉันจากทุกชาติด้วยเถิด

พันธกรรมเพราะการอุทิศส่วนกุศล

๕๑๐

ธรรมกายเป็นหลักของพุทธศาสนาและเป็นหลักชัยของชาวโลก ผู้ปฏิบัติธรรมจนได้เข้าถึงพระธรรมกาย คือผู้เข้าถึงแก่นแท้ของพระพุทธศาสนา พระบรมศาสดาทรงเข้าถึงความเป็นลัทธิปัญญาพุทธเจ้า เพราะได้บรรลุกายธรรมอรหัตต์ พระลัทธิธรรมคำสอนของพระองค์ล้วนออกมาจากกลางธรรมกาย ที่กลั่นออกมาจากใจที่หยุดนิ่งอย่างสมบูรณ์แล้ว ผู้ที่จะศึกษาวิชาในทางพระพุทธศาสนาได้ดี ต้องเป็นผู้ที่มีใจหยุดนิ่งเช่นกัน จึงจะเข้าถึงธรรมะอันบริสุทธิ์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่เรียกว่า สุกกธรรม

มีถ้อยคำของเปรตตนหนึ่งที่กล่าวไว้ใน สังสารโมจก-เปตวัตถุ ว่า

“ดิฉันเป็นเปรตเปลือยกาย ถูกความทิวและความกระหายเบียดเบียน เทียวไปเช่นนี้ตลอด ๕๐๐ ปี นี่เป็นผลแห่งบาปกรรมของดิฉันผู้ไม่เชื่อเรื่องบุญและบาป ข้าแต่พระคุณเจ้า ดิฉันมีจิตเลื่อมใสขอไหว้ท่าน ข้าแต่ท่านผู้มีอำนาจมาก ขอท่านจงอนุเคราะห์แก่ดิฉันเถิด ขอท่านจงให้ท่านอย่างใดอย่างหนึ่ง แล้วจงอุทิศส่วนกุศลมาให้ดิฉันบ้าง ขอท่านจงปลื้มดิฉันจากทุกชาติด้วยเถิด”

นี่เป็นถ้อยคำร้องขอความช่วยเหลือของนางเปรต ที่ต้อง

พันธกรรมเพราะการอุทิศส่วนกุศล

๕๑๑

ไปเสวยวิบากกรรม และเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม หลังจากตัวเอง
ตายไปแล้ว แต่ตอนที่นางยังมีชีวิตอยู่ กลับไม่เชื่อเรื่องบุญ
เรื่องบาป ซึ่งก็เหมือนกับคนทั่วๆ ไป ที่ยังมองไม่เห็นความเป็น
จริงของชีวิตในโลก ไม่รู้ว่าโทษของความตระหนี่และโทษ
ของความประมาทในภพชาตินี้ เป็นทางมาของความทุกข์ระทม
ที่ยาวนานในอบายภูมิ จึงปล่อยให้ชีวิตผ่านไปวันๆ โดยไม่ได้
สร้างกุศลเอาไว้ ปล่อยให้ไปตามกระแสกิเลสที่คอยบงการ
คอยบังคับบัญชาให้คิดผิด พุติผิด ทำผิด ชีวิตจึงไม่มีโอกาส
ให้กระแสแห่งกุศลกรรมไหลผ่านเข้ามาในใจ ชีวิตหลังความ
ตายจึงต้องไปเสวยวิบากกรรมอันเผ็ดร้อนในอบายภูมิ

แม้ว่าเรื่องของชีวิตหลังความตาย เราจะยังพิสูจน์ไม่ได้
ด้วยตาเนื้อ หรือปฏิบัติยังเข้าไม่ถึงจุดที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ตรัสไว้ แต่เราก็ไม่ควรด่วนปฏิเสธว่าไม่มี เพราะนั่นไม่ใช่วิสัย
ของบัณฑิต นักปราชญ์ ถ้าหากเราพลาดแล้ว ชีวิตในสังสารวัฏ
จะตกอยู่ในอันตราย เพราะเรื่องของกฎแห่งกรรมก็ดี โลกนี้
โลกหน้าก็ดี หรือนรกสวรรค์ก็ดี ล้วนเป็นสิ่งที่มิอยู่แล้วคือ
เป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว ส่วนตัวเราจะเชื่อหรือไม่ ก็ต้องดำเนินไป
ตามกฎแห่งการกระทำซึ่งเป็นกฎสากล

พันธกรรมเพราะการอุทิศส่วนกุศล

๕๑๒

*เหมือนดังเรื่องเปรตที่มาร้องขอความช่วยเหลือกับ พระสารีบุตรเถระ เรื่องมีอยู่ว่า คืบวันหนึ่ง ขณะที่พระสารีบุตรเถระกำลังเดินจงกรมทำความเพียรอยู่นั้น ได้มีสตรีคนหนึ่งไม่นุ่งผ้า มาปรากฏกายต่อหน้าท่าน พระเถระได้หยุดพิจารณาดู ลักครู่ แล้วจึงเอ่ยถามขึ้นว่า “เธอเป็นหญิงเปลือยกาย มีรูปร่างไม่น่าดู ซุบผอม มีแต่ซี่โครง เธอเป็นใครเล่า มายืนอยู่ที่นี้ทำไม” หญิงนั้นตอบว่า “ข้าแต่พระคุณเจ้า ดิฉันไม่ใช่มนุษย์ แต่เป็นเปรตได้เข้าถึงทุกติ เกิดในเปตโลกเป็นเวลาหลายปี เพราะได้ทำกรรมอันชั่วช้าไว้ ดิฉันอยากจะพ้นจากอัฐภาพของเปรต จึงมาขอความช่วยเหลือจากท่าน ขอพระคุณเจ้าได้โปรดเมตตาช่วยดิฉันให้พ้นจากอัฐภาพอันแสนลำบากนี้ด้วยเถิด”

พระเถระได้ถามถึงสาเหตุที่นางมาเกิดเป็นเปรต เธอเล่าว่า “ในอดีตกาลนับถอยหลังไปจากนี้ ๕๐๐ ปี ดิฉันได้เกิดเป็นหญิงงามในแคว้นมคธ เป็นมิจฉาทิฎฐิ ไม่เชื่อเรื่องบาปบุญคุณโทษ จึงได้ฆ่าตักแตนเป็นจำนวนมาก เมื่อตายแล้วก็มาบังเกิดเป็นเปรต ต้องทนทุกข์ทรมานอดอยากหิวโหย ไม่ได้กินอะไรเลยถึง ๕๐๐ ปี ต่อมาเมื่อพระพุทธเจ้าเสด็จอุบัติขึ้นในโลก

พันธกรรมเพราะการอุทิศส่วนกุศล

๕๑๓

ทรงประกาศพระธรรมและประทับอยู่ในวัดเวสุวัน ดิฉันจึงได้กลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีกครั้ง ในหมู่บ้านเดิมของชาติก่อน

ในช่วงที่ดิฉันอายุ ๗-๘ ขวบ ขณะกำลังเล่นกับพวกเด็กหญิงอื่นๆ อยู่那儿 พระคุณเจ้าสารีบุตรเถระพร้อมด้วยพระภิกษุ ๑๒ รูป ได้เดินผ่านมามาทางนั้นพอดี เด็กหญิงคนอื่นๆ เป็นลูกของคนมีศรัทธา พอเห็นพระคุณเจ้าก็มีจิตเลื่อมใส ต่างรีบวิ่งเข้าไปกราบด้วยเบญจางคประดิษฐ์ ตามที่เห็นมารดาบิดาของตนปฏิบัติกันมา ส่วนดิฉันเนื่องจากเกิดในตระกูลที่ไม่มีศรัทธา จึงยืนเฉยอยู่เหมือนคนไม่มีโชค

พระคุณเจ้าเห็นดังนั้น จึงตรวจดูด้วยญาณทัสสนะก็ทราบว่ เด็กหญิงซึ่งคือดิฉันนั้นเกิดมาจากเปรต ซึ่งหากตายไปต้องไปเกิดในนรก แต่ถ้าเด็กน้อยนี้ได้ไหว้พระคุณเจ้า ก็จะได้รับอานิสงส์ผลบุญไม่ต้องไปเกิดในนรก แต่จะไปเป็นเปรตเท่านั้น เพราะความกรุณาในเด็กหญิงนั้น พระคุณเจ้าจึงกล่าวว่า “หนูน้อย เจ้าจงไหว้ภิกษุทั้งหลายเถิด” แต่ดิฉันซึ่งเป็นเด็กอยู่ในขณะนั้นก็ยังยืนเฉยอยู่เหมือนเดิม พวกเพื่อนๆ เห็นอย่างนั้น จึงพากันจับมือดิฉันฉุดดึงมาให้ไหว้พระคุณเจ้า ดิฉันเกรงใจเพื่อนๆ จึงหมอบกราบลงที่เท้าของพระเถระ ต่อมาเมื่อดิฉันเจริญวัยและแต่งงาน เนื่องจากกรรมปาณาติบาต ดิฉันจึงมีอายุสั้น เมื่อตั้ง

พันกรรมเพราะการอุทิศส่วนกุศล

๕๑๔

ครรรภ์แก้ไล่คลอดก็ตายทั้งกลม และต้องบังเกิดเป็นเปรตอีกครั้ง และคืนนี้จึงได้มาปรากฏกายให้พระคุณเจ้าเห็นเจ้าคะ”

พระเถระได้ฟังดังนั้น ก็เกิดความกรุณาสงสาร จึงกำชับว่า “วันรุ่งขึ้นขอให้นางได้ทำจิตให้เป็นกุศลเถิด เราจะทำบุญและอุทิศส่วนกุศลไปให้” นางกล่าวขอบคุณด้วยความดีใจ แล้วอันตรธานหายไป รุ่งขึ้นพระเถระออกบิณฑบาตและได้ถวายข้าวหนึ่งคำ น้ำหนึ่งขัน ผ้าขนาดหนึ่งฝ่ามือ แก่ภิกษุรูปหนึ่ง แล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้นางเปรตตนนั้น

ขณะที่พระเถระกำลังเดินจงกรม แสงสว่างก็ปรากฏขึ้นตรงท้ายที่จงกรม ปรากฏเป็นเทพธิดาผู้เลอโฉมยืนอยู่ตรงด้านหน้าของท่าน ท่านจึงถามว่า “ดูก่อนนางเทพธิดา ท่านมีผิวพรรณงดงามยิ่งนัก รัศมีกายก็สว่างไสวไปทั่วทุกทิศ ท่านมีวรรณะงดงามถึงปานนี้ เพราะได้ทำกรรมอะไร และโศกสมบัติทุกสิ่งทุกอย่างอันเป็นที่รักที่ชอบใจ ได้บังเกิดขึ้นแก่ท่าน เพราะสั่งสมบุญอะไรไว้” เทพธิดาตอบว่า “ดิฉันเป็นนางเปรตผู้อดอยาก ผอมโซที่มาหาท่านเมื่อคืน เพราะอาศัยพระคุณเจ้าได้เมตตาทำบุญ แล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้ จึงได้กลายมาเป็นเทพธิดาในวันนี้

เทพธิดาเล่าต่อว่า “ขอท่านจงดูผลแห่งข้าวคำหนึ่งที

พันธกรรมเพราะการอุทิศส่วนกุศล

๕๑๕

พระองค์เจ้าถวายแล้ว ดิฉันเป็นผู้ประกอบด้วยสิ่งที่น่าปรารถนา
บริโภคอาหาร มีกับข้าวมีรสหลายอย่างได้เป็นพันๆ ปี ดิฉัน
ปราศจากภัยคือความหิวกระหาย ย่อมรื่นรมย์ชื่นชมบันเทิงใจยิ่ง
ขอพระองค์เจ้าจงดูผลแห่งการถวายน้ำดื่มชั้นหนึ่ง ซึ่งดิฉันได้รับ
อยู่นี้ สระโบกขรณีที่สวยงามหาสิ่งเปรียบมิได้ อัญมณกรรม
สร้างไว้ดีแล้ว มีน้ำใส มีท่าราบเรียบ มีน้ำเย็น มีกลิ่นหอม
ดาราตาไปด้วยดอกปทุมและดอกอุบล ผิวน้ำก็ดาราตาไปด้วย
เกษรบัวสวยงามยิ่งนัก

ขอพระองค์เจ้าจงดูผลแห่งการถวายผ้าประมาณเท่า
ฝ่ามือที่ดิฉันได้รับนี้เถิด ผ้าในแวนแคว้นของพระเจ้านนทราชมี
ประมาณเท่าใด ผ้านุ่งผ้าห่มของดิฉันมีมากกว่านั้น ผ้าเหล่านั้น
ทั้งกว้างทั้งยาว ทั้งมีค่ามาก ห้อยอยู่ในอากาศ ดิฉันเลือกเอา
แต่ผืนที่พอใจนุ่งห่ม ข้าแต่พระองค์เจ้าผู้เจริญ ดิฉันมาเพื่อจะ
ไหว้พระองค์เจ้าผู้เป็นมุณี ขอกราบแทบเท้าขอบพระคุณท่านผู้
มีความกรุณาต่อดิฉัน” เมื่อกล่าวขอบคุณแล้ว นางก็ได้อำลาจาก
ไปเสวยสุขในสวรรค์

เราจะเห็นว่า กฎแห่งกรรมไม่ได้ขึ้นอยู่กับความเชื่อ
แต่ขึ้นอยู่กับกรกระทำ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านไม่ได้เป็น
ผู้ตั้งกฎนี้ขึ้นมา ไม่ได้สร้างโลกนี้โลกหน้า ไม่ได้สร้างนรกสวรรค์

พันธกรรมเพราะการอุทิศส่วนกุศล

๕๑๖

รวมไปถึงอบายภูมิต่างๆ เพียงแต่ท่านไปรู้แจ้งเห็นจริงในเรื่องราวเหล่านี้ด้วยพระปัญญาตรัสรู้ แล้วนำมาบอกเล่าให้พวกเราได้ยินได้ฟัง เพื่อเราจะได้ไม่ประมาทในชีวิต ไม่หลงไปทำความผิดความชั่วหรือบาปอกุศลทั้งหลาย เราเป็นลูกของพระพุทธเจ้าก็ต้องเชื่อพระพุทธเจ้า เชื่อว่าทำดีได้ดีจริง ทำชั่วก็ต้องได้รับผลชั่วจริง ฉะนั้น พระองค์จึงสอนให้หมั่นสั่งสมบุญกันบ่อยๆ และทำให้สม่ำเสมอ เพื่อไม่ให้บาปอกุศลได้ช่อง นอกจากนั้นการรักษาใจให้ใสสะอาดบริสุทธิ์ เพื่อไม่ให้กระแสน้ำป่วนเข้ามาในใจ เป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่ง เพราะเมื่อใจของเราใสบริสุทธิ์ กระแสน้ำแห่งบุญก็จะบังเกิดขึ้นในใจอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ดังนั้นต้องหมั่นสั่งสมบุญและรักษาใจให้ใสๆ ให้ใจอยู่ในบุญอยู่ในธรรมะกันทุกคน

กรรมของ
คน โกง ที่ ธรณี สง ม์

ข้าแต่ท่านผู้เจริญ
ข้าพเจ้าเป็นเปรตเข้าถึงทุกติ เกิดในยมโลก
เพราะได้ทำบาปกรรมเอาไว้
จึงต้องจากมนุษยโลกนี้ไปสู่เปตโลก

กรรมของคนโง่ที่ธรณีสงฆ์

๕๑๕

ชีวิตหลังความตายยังเป็นความลับอยู่ ความไม่รู้ว่าตายแล้วจะไปไหนนั่น เปรียบเหมือนคนตาบอดปีนต้นไม้ แล้วพลัดปลั่งตกจากยอดไม้ที่สูงลิบ ขณะที่ร่วงหล่นลงมาก็ออกันขวัญแขวน ไม่รู้ว่าจะตกไปกระทบสิ่งใดบ้าง ถ้าตกลงถึงพื้นดินแล้ว แขนขาอาจจะหักหรือตายทันที รู้แต่เพียงว่า ถ้าไม่ตายก็คงเหลือง คนส่วนใหญ่ก็เช่นเดียวกัน ทันทีที่มาเป็นมนุษย์ก็เชื่อว่า พลัดตกไปสู่ความตายทุกเวลา วันเดือนปีที่ผ่านไปได้กลืนกินชีวิต พาเอาความตายใกล้เข้ามาทุกขณะ จะเหลือวหาคนช่วยแก้ไขให้พ้นจากความตายนั้นก็ไม่มี เพราะทุกคนต่างต้องตายหมด เหลือแต่ว่า เราจะต้องยอมรับความจริงที่กำลังดำเนินไปอยู่นี้ ต้องเตรียมตัวตายอย่างถูกวิธี ด้วยการสั่งสมบุญกุศลให้เต็มที่ อีกทั้งต้องปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระรัตนตรัย ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกของสรรพสัตว์ทั้งในโลกนี้และในปรโลก

มีวาระพระบาลีที่ปรากฏใน ขุททกนิกาย เปตวัตถุ ว่า

“อหิ ภทนเต เปตัมหิ ทุคคตา ยมโลกิกา
ปาปกมมํ กริตวาน เปตโลกมิโต คตา ฯ

ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าเป็นเปรตเข้าถึงทุกคติเกิดในยมโลก เพราะได้ทำบาปกรรมเอาไว้ จึงต้องจากมนุษย์โลกนี้ไปสู่เปตโลก”

กรรมของคนโง่งที่ธรณีสงฆ์

๕๒๐

เป็นคำกล่าวของเปรตตนหนึ่งที่ได้สารภาพว่า ที่ต้องมาเกิดเป็นเปรตก็เพราะได้ทำบาปอกุศลไว้ สัตว์โลกส่วนใหญ่ที่มาเกิดในเบตโลก เนื่องจากได้ทำบาปอกุศลไว้มาก ถ้าทำบาปมากชนิดที่ศีล ๕ ขาดหมด ไม่ได้ประพฤติธรรมอะไรเลย ก็ต้องไปเสวยกรรมในมหานรก เมื่อบาปลดหย่อนก็มาที่ขุมบริวารมาที่ยมโลก แล้วมาเป็นอสุรกาย เป็นเปรต หรือสัตว์เดียรัจฉานก็มี แต่บางคนก็ไปเกิดเป็นเปรตเลย ต้องรอกอยหมู่ญาติอุทิศส่วนกุศลไปให้ จึงจะสามารถหลุดพ้นจากเบตโลกมาเกิดในสุคติภูมิได้

การเวียนว่ายตายเกิดในสังสารวัฏ เป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อนและซับซ้อนมาก บางครั้งก็พอเข้าใจได้ บางครั้งก็เหลือวิสัยดังคำกล่าวที่ว่า “กมฺมวิปาโก อจินฺเตยโย” วิบากแห่งกรรมของสัตว์ที่ทำความชั่ว เป็นเรื่องอจินไตย คือยากที่จะคาดเดาหรือคิดเองได้ แม้ลัทธิพราหมณ์ของพระสากก็ยังไม่สามารถแทงตลอดได้หมด ต้องอาศัยพระพุทธานุภาพของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้น จึงจะหยั่งรู้ได้แจ่มแจ้ง

หลวงพ่อมิต्तตัวอย่างของผู้ที่ไปเกิดในเบตโลก ที่จะนำมาเล่าให้ทุกท่านได้ศึกษากัน เป็นบาปกรรมที่เกิดจากความโลภเป็นเหตุ คือ มีความโลภอยากได้จนลืมนั่น ไม่ได้คำนึงถึงบาปว่า

กรรมของคนโกงที่ธรณีสงฆ์

๕๒๑

จะตามมาให้ผลในปรโลก ดังเช่นเปรตผู้หิวโหยโดดเดี่ยวในป่าลึก เรื่องมีอยู่ว่า มีเปรตตนหนึ่งอาศัยอยู่ในป่าลึก มีสภาพความเป็นอยู่ที่น่าสงสารมาก คือร่างกายท่อนล่างของเปรตตนนี้ถูกฝังอยู่ในหิน ไม่สามารถจะไปไหนมาไหนได้ ต้องรับทุกขเวทนาอดข้าวอดน้ำ ตากแดดตากฝนอยู่อย่างนั้นเป็นเวลายาวนานมาก

*คราวหนึ่งมีพระภิกษุหลายรูปหลงทางเข้าไปในป่าแห่งนั้น พากันเดินวนเวียนไปมาถึง ๗ วัน ก็ยังหาทางออกไม่ได้ ทุกรูปต่างได้รับความหิวโหยเป็นกำลัง ในที่สุดก็ได้พบเปรตตนนั้น โดยบังเอิญ ทุกรูปต่างเข้าใจว่าเป็นคนมายืนอยู่ รู้สึกดีใจมาก รีบเข้าไปหาโดยไม่ทันพิจารณาให้ถี่ถ้วน และร้องถามขึ้นว่า “อุบาสก หนทางที่จะเข้าไปในเมืองไปทางไหน พวกเราหลงทางมา ๖-๗ วันแล้ว ไม่เห็นมีทางออกเลย ท่านช่วยบอกหน่อยเถอะ”

เปรตตนนั้นตอบว่า “ข้าแต่พระคุณเจ้า พวกท่านหลงทางอยู่ในป่าหิวกระหายเพียง ๗ วัน ไม่เท่าไรหรอก ยังพอทนได้ แต่ข้าพเจ้าต้องได้รับความทุกข์ทรมานจากบาปกรรมที่ก่อเอาไว้ อยู่ที่นี่ยาวนานถึง ๔ พุทธันตรแล้ว ข้าวลักเมื่อน้ำลัทธิหยด ไม่ได้ตกถึงท้องเลย”

*โลกทิพย์ (พระพรหมโมลี)

กรรมของคนโง่ที่ธรณีสงฆ์

๕๒๒

ภิกษุรูปหนึ่งรู้สึกฉงนสนเท่ห์ในคำตอบนั้น แต่ด้วยความหิวข้าวหิวน้ำเป็นกำลัง คิดว่าเปรตพูดเล่น จึงถามย้ำอีกครั้งว่า “ทำไมพูดอย่างนั้นอุปาสก พวกอาตมาหมดเรี่ยวหมดแรงจริงๆ นะ ไม่มีแรงจะเดินต่อไปอีกแล้ว ช่วยรีบบอกหนทางให้กับอาตมาด้วยเถอะ” เปรตก็ยังยืนยันว่า “จริงๆ นะพระคุณเจ้า พระคุณเจ้าทั้งหลายจงพิจารณาดูรูปร่างของข้าพเจ้าให้ดีลิ ข้าพเจ้านี้ไม่ใช่คน ข้าพเจ้าเป็นเปรตที่ต้องทนทุกข์ทรมานจมอยู่ในดินครึ่งตัว ขยับเขยื้อนไม่ได้ ต้องอดข้าวอดน้ำ ตากแดดตากลมอยู่อย่างนี้มาตลอด ๔ พุทธันดร”

เมื่อพระภิกษุสังเกตเห็นอย่างละเอียดถี่ถ้วน ต่างขนลุกเป็นขนาม เพราะผู้ที่เห็นอยู่ข้างหน้านั้นเป็นเปรตจริงๆ จึงถามว่า “ท่านทำกรรมอะไรไว้ จึงมาเกิดเป็นเปรตน่าเวทนาถึงเพียงนี้” เปรตเห็นว่าเรื่องราวของตัวเองจะเป็นประโยชน์ ซึ่งหากอนุชนรุ่นหลังได้ฟังสืบต่อกันไปแล้ว จะได้เป็นอุทาหรณ์สอนใจ และยึดเอาเป็นปฏิฐานคติ ไม่ให้เอาเป็นเยี่ยงอย่างอีกต่อไป จึงได้เล่าให้ภิกษุสงฆ์ฟังว่า

“ในสมัยศาสนาของพระพุทธเจ้าองค์แรกในภัทรกัปนี้ คือพระกกุสันโธพุทธเจ้า ข้าพเจ้าเป็นชาวนา และเขตนาของข้าพเจ้าอยู่ติดกับเขตนาที่เขาอุทิสให้เป็นของสงฆ์ ข้าพเจ้าเอง

กรรมของคนโง่ที่ธรณีสงฆ์

๕๒๓

เป็นคนละโมบเห็นแก่ได้ ไม่นึกว่าจะเป็นบาปเป็นกรรม จึงได้ถอนเสาศิลาแบ่งเขตนา แล้วขยับเลื่อนไปปักกินเขตแดนที่นาของสงฆ์ ซึ่งล่วงเข้าไปเพียงเล็กน้อยเท่านั้น โดยไม่นึกว่าบาปกรรมจะมีจริง และจะเกิดผลทุกข์ทรมานเช่นที่ข้าพเจ้ากำลังได้รับอยู่นี้แหละ เป็นเหมือนหลักศิลาปักแน่นเคลื่อนไหวไม่ได้”

จากนั้นเปรตได้ยกมือขึ้นชี้บอกทางพระภิกษุทั้งหลายว่า “โน่นแน่ะ ทางไปเมืองที่พระคุณเจ้าประสงค์จะไป” แล้วกล่าวต่อไปว่า “เมื่อพระคุณเจ้าไปแล้ว ขอจงได้โปรดเมตตาบอกมนุษย์ทั้งหลายด้วยว่า อย่าเอาเยี่ยงอย่างข้าพเจ้า ขึ้นชื่อว่าบาปกรรมแม้เพียงเล็กน้อยอย่าได้กระทำ เพราะผลของบาปนำกลัวเหลือเกิน ดูตัวข้าพเจ้าเถิด มิเพราะความโลภดอกหรือ จึงต้องมารับทุกข์ทรมานเช่นนี้ ความโลภอันประกอบด้วยความโง่เขลารู้เท่าไม่ถึงการณ์ ไม่รู้ว่าบาปบุญมีจริง มีความโลภอยากได้อะไรก็ต้องเอาให้ได้ ได้เป็นเจ้าของครอบครองที่ดินสงฆ์อยู่เพียงไม่กี่ปี แต่ครั้นตายแล้วต้องมาเสวยทุกขเวทนายาวนานถึง ๔ พุทธรันดร ซึ่งมันไม่คุ้มกันเลย

เพราะฉะนั้น ขอให้พระคุณเจ้าช่วยอนุเคราะห์บอกมนุษย์ทั้งหลายว่า อันสถานที่ที่เป็นของสงฆ์ เช่นที่วัดวาอาราม

กรรมของคนโง่งที่ธรณีสงฆ์

๕๒๔

ที่ธรณีสงฆ์เป็นต้น ซึ่งเขาอุทิศถวายแด่สงฆ์ เป็นสถานที่ที่ควรเคารพ หากไปล่องละเมียดก็เปรียบเสมือนไฟ เหมือนยาพิษ ใครมีความโลภไปรุกราน หรือเบียดเบียนของสงฆ์แม้เพียงเล็กน้อยด้วยความไม่รู้หรือด้วยความโง่งเขลาเบาปัญญา มองไม่เห็นบาปที่จะตามมา ย่อมได้รับโทษร้ายแรงหนักหนา เพราะเป็นสถานที่ที่คนมีศรัทธาเขาอุทิศถวายไว้ในพระพุทธศาสนา เป็นการบูชาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยใจประกอบด้วยจาคะเจตนา เลื่อมใสในพระพุทธศาสนาสุดประมาณ เมื่อมาทำให้บิดเบือนกุศลเจตนาเจ้าของเดิมเสียฉะนี้ ย่อมได้รับโทษเช่นข้าพเจ้าที่กำลังได้รับอยู่นี้แหละ”

เมื่อภิกษุทั้งหลายได้ฟังคำของเปรต ก็ได้แต่สลดสังเวช และช่วยกันนั่งสมาธิแผ่เมตตาให้กับเปรต เพื่อจะได้หลุดพ้นจากอติภาพอันแสนทุกข์ทรมานนี้ จากนั้นก็ได้อำลาไป และหลุดพ้นจากป่าออกมาได้

เราจะเห็นว่า บาปแม้เพียงเล็กน้อยที่ทำได้ ไม่ได้สูญหายไปไหน ยังคงติดตามเราไปเหมือนล้อที่หมุนไปตามรอยเท้าโค จะสลัดอย่างไรก็ไม่หลุด จะหลุดได้ก็ต่อเมื่อกรรมที่ทำเอาไว้หมดไป เพราะฉะนั้นเราอย่าได้ประพฤติดิฉิลมิจฉากรรม อย่าโลภอยากได้ของคนอื่น อย่าทำตามใจกิเลสจนคุ้ม แต่ให้ทำความดี

กรรมของคนโง่งที่ธรณีสงฆ์

๕๒๕

จนเคย จะได้ไม่ต้องพลัดไปเกิดในอบายภูมิ ให้คุ้นกับความดี
อย่าไปคุ้นเคยกับบาป เดียวมันจะติดตามตัวเราไปให้ผลข้ามชาติ
ทำให้เป็นอุปสรรคในการสร้างบารมีในภพชาติต่อไป

ส่วนในช่วงชีวิตที่เหลืออยู่นี้ เป็นช่วงที่สุขภาพร่างกาย
ของเรายังแข็งแรง ยังมีโรคภัยไข้เจ็บน้อย ควรที่เราจะเพิ่มเติม
ความดี ความบริสุทธิ์กันให้ได้ทุกวัน ทุกคืน ทุกเวลา ให้ใช้
ช่วงโอกาสนี้ สร้างบารมีให้ได้มากที่สุด ให้บริสุทธิ์จนกระทั่ง
เข้าถึงพระรัตนตรัยภายในตัวกันทุกคน เราจะได้มีสุคติเป็นที่ไป

กรรมของ
การตัดสินใจไม่ยุติธรรม

กระผมได้ประพจน์ุจริตด้วยการพูดส่อเสียด พูดเท็จ
และพูดหลอกลวง เพื่อความฉิบหายแก่ตนในมนุษย์โลก ผู้ใด
ประพจน์ุจริตมีพูดส่อเสียดเป็นต้น ผู้นั้นต้องจิกเนื้อหลัง
ของตนกิน เหมือนกระผมจิกเนื้อหลังของตนกินในวันนี้

กรรมของการตัดสินใจยุติธรรม

๕๒๘

บนเส้นทางการดำเนินชีวิตไม่มีใครลิขิตให้ได้ นอกจากเราจะเป็นผู้ลิขิตเอง ในเมื่อเรามีโอกาสที่จะเลือกเส้นทางชีวิตของตนเอง เราก็ควรจะเลือกเส้นทางที่ดีที่สุดให้กับตัวเรา การมีจุดเริ่มต้นที่ดีจะบ่งบอกถึงความสำเร็จในวันข้างหน้า ชีวิตจะประสบกับสุขหรือทุกข์ ก็ขึ้นอยู่กับจิตใจและการกระทำในปัจจุบัน การเริ่มต้นที่ดีที่สุด ต้องเริ่มจากการหยุดใจไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เมื่อใดที่ใจหยุดได้สนิท ก็จะเข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน ซึ่งเป็นศูนย์รวมของความสุข และความสำเร็จทั้งปวง พลังมวลแห่งความบริสุทธิ์ภายในจะพรั่งพรูออกมา กลั่นกาย วาจา ใจของเราให้ใสสะอาดบริสุทธิ์ ใจของเราจะชุ่มชื้นเบิกบาน มีความสุขอย่างจะนับจะประมาณมิได้ ชีวิตที่เข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน จึงเป็นชีวิตที่ประเสริฐและสมบูรณ์ที่สุด

มีเปรตตนหนึ่งสารภาพบาปที่ตนเองได้ทำไว้ว่า

“กระผมได้ประพฤติดุจจริตด้วยการพูดส่อเสียด พูดเท็จ และพูดหลอกลวง เพื่อความฉิบหายแก่ตนในมนุษยโลก ผู้ใดประพฤติดุจจริตมีพูดส่อเสียดเป็นต้น ผู้นั้นต้องจิกเนื้อหลังของตนกิน เหมือนกระผมจิกเนื้อหลังของตนกินในวันนี้ ข้าแต่พระนารทะ ทุกข์ที่กระผมได้รับอยู่นี้ท่านได้เห็นเองแล้ว บุคคลใดเป็นคนฉลาด มีจิตอนุเคราะห์ผู้อื่น บุคคลนั้นพึงกล่าวตักเตือนผู้อื่นว่า ท่านอย่าพูดส่อเสียด อย่าพูดเท็จ

กรรมของการตัดสินใจไม่ยุติธรรม

๕๒๕

อย่าเป็นผู้มีเนื้อหลังของตนเป็นอาหารเลย”

เมื่อพระบรมศาสดาประทับอยู่ที่พระเวฬุวันมหาวิหาร ทรงปรารภเปรตตนหนึ่ง ซึ่งได้สารภาพบาปของตนให้พระนารทเถระผู้เป็นพระอรหันต์ ทราบถึงบาปกรรมที่ตนเองทำไว้ เพื่อท่านจะได้นำมาเล่าเป็นคติเตือนใจ ให้อนุชนรุ่นหลังได้สำรวมระวัง ซึ่งนี่เป็นตัวอย่างของผู้ที่ไม่เชื่อกฎแห่งกรรมตอนยังมีชีวิตอยู่ แต่ไปเชื่อตอนที่ตายแล้ว ที่เชื่อเพราะได้ไปสวຍวิบากกรรมอันเผ็ดร้อนด้วยตนเอง ซึ่งเมื่อไปถึงตรงนั้นแล้ว จะมีความเชื่อที่แตกต่างกันอย่างไรร ก็ต้องยอมรับกฎแห่งกรรมที่ตนเองได้ทำเอาไว้ทั้งหมด

อันที่จริงแล้ว พระบรมศาสดาทรงรู้เห็นเรื่องภพภูมิต่างๆ เหล่านี้มาหมดแล้ว ไม่ว่าจะเป็นนรก เปรต อสุรกาย หรือสวรรค์ ทั้งนิพพาน ภพสาม โลกันตร์ พระองค์ทรงแทงตลอดทั่วถึงหมด ตั้งแต่สมัยที่ตรัสรู้ธรรมได้คงไม่พระศรีมหาโพธิ์ หากทรงเห็นว่า พุทธบริษัทมีใจละเอียดพอจะรับฟังเรื่องที่เหลือวิสัย ซึ่งไม่อาจเห็นได้ด้วยตาเนื้อ ก็ทรงเมตตานำมาตรัสเล่าให้ฟัง เรื่องไหนที่สาวกหรือเหล่าเวไนยสัตว์ยังตรงตามไม่ทัน หรือฟังแล้วยังรับไม่ได้ ก็ทรงสงวนไว้ รอช่วงจังหวะที่เหมาะสมจึงจะทรงนำมาแสดง

ถ้าหากมนุษย์เชื่อพระดำรัสที่พระพุทธองค์ทรงตรัสสอนเอาไว้ แม้ยังไม่นิพพานไม่ได้ แต่อย่างน้อยก็ต้องมีสุคติเป็นที่ไป

กรมของการตัดสินไม่ยุติธรรม

๕๓๐

อย่างแน่นอน แต่ว่าคนส่วนใหญ่ นั้น ดีชั่วรู้หมดแต่อดไม่ได้ ทำให้ต้องไปสู้รบยาภูมิกันมากมาย เหมือนอย่างเรื่องของอดีตผู้พิพากษาผู้ไร้ศีลธรรม ต้องรับกรรมในอบาย เรื่องก็มีอยู่ว่า

*ในสมัยพุทธกาลเมื่อพระเจ้าพิมพิสารได้ฟังธรรมครั้งแรก ได้บรรลุธรรมเป็นพระโสดาบัน ตั้งแต่นั้นมา พระองค์ทรงทำหน้าที่เป็นองค์อัครศาสนูปถัมภ์ ได้ถวายเวฬุวันมหาวิหารไว้ในพระศาสนา เพื่อจะได้เป็นสถานที่ประทับของพระพุทธองค์ และเป็นสถานที่แสดงธรรมให้กับเหล่าพุทธบริษัททั้งหลาย ส่วนพระองค์ทรงเข้าจำอุโบสถศีลเดือนละ ๖ วัน ชาวเมืองจำนวนมากรักษากฎอุโบสถศีลตามพระราชา มีโอกาสได้ฟังธรรมจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบ่อยๆ ที่ออกบวชตามและบรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ก็มาก เป็นพระอนาคามี พระสกทาคามีก็มากอย่างน้อยก็บรรลุธรรมเป็นพระโสดาบัน สมัยนั้นในกรุงราชคฤห์มีอริยสาวกบังเกิดขึ้นจำนวนมาก

พระเจ้าพิมพิสารตรัสถามอำมาตย์ข้าราชการบริพาร ที่มาถวายรายงานเรื่องกิจการบ้านเมืองว่า “พวกท่านได้รักษากฎอุโบสถศีลกันไหม” ส่วนใหญ่จะกราบทูลว่า ได้รักษากฎอุโบสถศีลเหมือนพระองค์ แต่มีอยู่คนหนึ่ง เป็นผู้พิพากษาคอยตัดสินคดีความต่างๆ

*มก. เล่ม ๔๙ หน้า ๔๓๓

กรมของการตัดสินใจยุติธรรม

๕๓๑

ตนเองเป็นคนมีวาจาอ่อนเสียด ชอบหลอกลวงคนอื่นและทุจริต
รับสินบนเป็นอาชญา ครั้นถูกพระราชอาศรัยถามก็ตอบว่า “หม่อมฉัน
รักษาอุโบสถศีลเหมือนกันพระเจ้าข้า”

เมื่อผู้พิพากษาออกมานอกห้องพระโรง เพื่อนสนิทจึง
ทักท้วงว่า “ท่านรักษาอุโบสถศีลจริงหรือสหาย” ผู้พิพากษาตอบว่า
“สหายเอ๋ย ฉันกลัวว่าพระราชอาจะไม่ทรงปลื้มพระทัย จึงตอบไป
อย่างนั้นแหละ อันที่จริงฉันไม่ได้รักษาอุโบสถศีลหรอก” เพื่อน
ยอถกัลยาณมิตรได้แนะนำว่า “ในเมื่อท่านกราบทูลพระราช
อาได้รักษาอุโบสถศีลแล้ว ก็ควรจะทำตามที่กล่าวไว้ เพราะนี่เหลือ
เวลาอยู่อีกตั้งครึ่งวัน รักษาอุโบสถศีลครึ่งวันก็ได้นะเพื่อน”
ผู้พิพากษาไม่ยอมขัดใจเพื่อน และเกรงว่าหากพระราชอาทรง
ทราบเรื่องที่ตนเองโกหก ก็อาจจะถูกลงราชอาชญาได้ จึงตก
ปากรับคำ

เมื่อกลับถึงบ้านแล้ว ไม่รับประทานอาหารเที่ยง เพราะ
เลยเวลารับประทานอาหารแล้ว บ้วนปาก อธิษฐานอุโบสถ
เมื่อท้องว่างเพราะไม่ได้รับประทานอาหาร ตกกลางคืนจึงเกิด
ลมภายในท้องเสียดแทงอย่างหนัก เนื่องจากตนเองไม่เคยฝึก
รักษาอุโบสถศีลมาก่อน เมื่อตกตีกคืนนั้น ลมกำเริบจนทนไม่ไหว
แต่ก็ไม่ยอมละเมียดศีล จึงตายในคืนนั้น ครั้นตายลงได้ไปเกิด
เป็นเวมานิกเปรตที่ภูเขแห่งหนึ่ง ไม่ไกลจากกรุงราชคฤห์

กรรมของการตัดสินใจยุติธรรม

๕๓๒

ผลบุญอันน่าอัศจรรย์นี้ ได้มาเพราะการรักษาอุโบสถ ครึ่งวันนั่นเอง แม้เป็นเปรต แต่เป็นเปรตชั้นสูง คือได้วิมานเงิน มีนางฟ้า ๑๐,๐๐๐ เป็นบริวาร กลางวันจะเสวยทิพย์สมบัติเป็นอันมากดุจชาวสวรรค์ แต่เพราะตนเป็นผู้พิพากษาทุจริตและพูดวาจาเสื่อมเสีย เมื่อตกกลางคืน กรรมนั้นได้บีบคั้นให้ตนเอง ต้องกลายร่างเป็นเปรต จิกเนื้อหลังของตนเองกินด้วยความหิวโหย

ในสมัยนั้น พระนารถะลงจากเขาคิชฌกูฏได้เห็นเปรตนั้นเข้า จึงไต่ถามว่า “ตัวท่านตัดทรงดอกไม้ ใส่ชฎา สวมกำไลทองคำ ลูบไล้ด้วยของหอม มีสีหน้าผ่องใส งดงาม ดุจสีพระอาทิตย์อุทัยลอยมาบนอากาศ มีนางฟ้าหมื่นนางเป็นบริวาร บำรุงบำเรออยู่ เทพอัปสรเหล่านั้นล้วนสวมกำไลทองคำ นุ่งห่มผ้าที่ขลิบด้วยทองคำ ท่านเป็นผู้มีอานุภาพมาก มีรูปเป็นที่ให้ชนลูกชู้ชั้นแก่ผู้พบเห็น แต่กลางคืนทำไมท่านจึงจิกเนื้อหลังของตนกินเป็นอาหาร ท่านได้ทำกรรมชั่วอะไรไว้ โปรดบอกอาตมาให้ทราบด้วยเถิด”

เปรตตอบว่า “กระผมมักประพฤติทุจริตด้วยการพูดเสื่อมเสีย พูดเท็จ และหลอกลวงคนอื่น พิพากษาคดีอย่างไม่เป็นธรรม คราวที่จะพูดความจริงกลับพูดเฉไฉไปเป็นอื่น ชอบ

กรรมของการตัดสินใจไม่ยุติธรรม

๕๓๓

รับสินบนเป็นอาชญา ท่านผู้เจริญ ผู้ใดประพฤติดุจจริต พุดส่อเสียด เป็นประจำ ผู้นั้นต้องจิกเนื้อหลังของตนกินเหมือนกระผมในวันนี้ ข้าแต่พระนารทะ ทุกข์ที่กระผมได้รับอยู่นี้ ท่านได้เห็นเองแล้ว โปรดนำเรื่องของกระผมไปบอกมหาชนด้วยว่า อย่าได้เอาเยี่ยงอย่าง โปรดตักเตือนพวกเขา ว่าอย่าพุดส่อเสียด อย่าพุดเท็จ อย่าเป็นผู้มีเนื้อหลังของตนเป็นอาหารเลย”

จากเรื่องนี้จะเห็นว่า กรรมทุกชนิดที่เราทำเอาไว้ไม่ไร้ผล บุญก็ส่งผลเป็นความสุข ส่วนบาปที่ทำเอาไว้ก็ส่งผลเป็นวิบากกรรมอันทุกข์ทรมาน สิ่งใดก็ตามที่ทำแล้ว ใจเราเศร้าหมอง พึงเตือนตนเองให้ละเว้นสิ่งเหล่านั้น อย่าไปยินดีในบาปอกุศล เพราะจะต้องไปเสวยวิบากกรรมยาวนาน ทำให้เสียเวลาในการสร้างบารมี ให้เชื่อดอนเป็น ดีกว่าไปเห็นตอนตาย เพราะตอนนั้น จะเชื่อหรือไม่เชื่อ ก็ไม่เกิดประโยชน์แล้ว ดังนั้นให้พวกเรา ลำรวมกาย วาจา ใจ รักษาให้สะอาดบริสุทธิ์อยู่เสมอ กรรมชั่ว แม้เพียงเล็กน้อยอย่าได้คิดทำ กรรมดีแม้เพียงนิดหน่อยก็ให้ทำ ไปเถิด เพราะผลแห่งกรรมดีและกรรมชื่อนั้น เราไม่สามารถ หลีกหนีได้ ต่างแต่ว่าจะช้าหรือเร็วเท่านั้น ฉะนั้นอย่าได้ประมาท หมั่นสั่งสมบุญไว้มากๆ และดีที่สุดคือ ทำใจหยุดให้เข้าถึง พระรัตนตรัย อย่างนี้ชีวิตจะปลอดภัย ชีวิตที่ปลอดภัยและมี ชัยชนะ คือชีวิตที่เข้าถึงพระรัตนตรัยภายในตัว

๕๑

ก ตั ต ต ำ ก ร ร ม

ย้ กมม้ กริสฺสนฺติ

กลฺยาณํ วา ปาปํ วา

ตสฺส ทายาทา ภวิสฺสนฺติ

ใครทำกรรมใดไว้

ดีหรือชั่วก็ตาม

ตนจะต้องเป็นผู้รับผล

ของกรรมนั้น

กัณฑ์ ตากรรม

๕๓๖

พระธรรมคำสอนของพระบรมศาสดา แต่ละถ้อยคำที่เปล่งออกจากพระโอษฐ์ เป็นสิ่งที่มีค่าอนเนกอนันต์ ทุกถ้อยคำที่พระองค์ได้ทรงแนะนำสั่งสอนชี้แนะหนทางสว่างมีค่ากว่ารัตนทั้ง ๓ ที่พระเจ้าจักรพรรดิหยาบยืນให้เสียอีก เพราะสมบัติจักรพรรดิจะทำให้เราสมบูรณ์พร้อมเฉพาะในโลกนี้ ที่เป็นมนุษย์อยู่เท่านั้น แต่อริยทรัพย์อันประเสริฐที่เกิดจากรัตนภายใน ส่องสว่างในกลางใจ จะส่งผลให้เราสมบูรณ์พร้อมทั้งมนุษย์สมบัติ ทิพย์สมบัติ และนิพพานสมบัติ ทำให้เราสมบูรณ์ไปทุกภพทุกชาติ เราจะดำเนินชีวิตได้อย่างถูกต้องและปลอดภัย ชีวิตเราจะก้าวไปสู่ความเต็มเปี่ยม บรรลุผลนิพพานได้นั้น ก็ต้องมีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่ระลึก ดังนั้น การฝึกฝนใจให้หยุดนิ่ง ให้สะอาด บริสุทธิ์ผ่องใส จึงเป็นทางมาแห่งรัตนทั้งภายนอกและภายใน

มีบทสวด อภินิหารปัจเจกขณะที่เราสวดกันเป็นประจำว่า

“ ยัม กัมมัม กริสสนนติ	ใครทำกรรมใดไว้
กัลยาณัม วา ปาปกัม วา	ดีหรือชั่วก็ตาม
ตสฺส ทายาทา ภวิสสนนติ	ตนจะต้องเป็นผู้รับผล
	ของกรรมนั้น ”

การที่สรรพสัตว์ทั้งหลาย ต้องเวียนว่ายตายเกิดกันนับภพนับชาติไม่ถ้วนนี้ ล้วนเกิดจากกรรมที่อยู่เบื้องหลัง กรรมในอดีต

กตัตตาคารม

๕๓๓

ที่เราเคยทำเอาไว้ เป็นตัวการสำคัญที่นำชีวิตไปสู่ความสว่างหรือความมืดมน ที่ผ่านมาหลวงพ่อดำเนินเรื่องกรรมประเภทต่างๆ มาเล่าให้พวกเราได้รับฟังเพื่อประดับสติปัญญาหลายครั้งแล้ว เพราะชีวิตของเราไม่พ้นในเรื่องเหล่านี้ วันนี้มีกรรมชนิดหนึ่งที่เรามักจะไม่ค่อยคุ้นเคยกันสักเท่าไรนัก กรรมชนิดนี้มีชื่อเรียกว่า กตัตตาคารม

การกระทำที่ชื่อว่า ลักแต่ว่ากระทำลงไปแล้วโดยไม่มีเจตนา ท่านเรียกว่า กตัตตาคารม หมายถึงทั้งที่เป็นกุศลกรรมและอกุศลกรรม ที่ลัทธิทำลงไปทั้งในอดีตและในปัจจุบัน ซึ่งยังไม่ถึงขั้นเป็นครุกรรม อาสันนกรรม และอาจิณณกรรม เป็นเพียงกรรมที่กระทำโดยไม่มีเจตนา ไม่ได้ตั้งใจทำ เพราะหลักของกรรมนั้นมีอยู่ว่า เจตนาหํ ภิกขเว กัมมํ วทามิ ซึ่งแปลว่า ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เรากล่าวเจตนาว่าเป็นกรรม ฉะนั้นถ้าไม่มีเจตนา ก็ไม่เรียกว่าเป็นกรรม หรือถ้าเป็นกรรม ก็ไม่ส่งผลรุนแรงเท่ากับการกระทำที่มีเจตนาแรงกล้า

เหมือนตัวอย่างที่เด็กทารกไร้เดียงสา มีพ่อแม่ที่ชอบทำบุญให้ทานเป็นสัมมาทิฐิ เชื่อว่าบาปบุญมีจริง จึงปรารถนาจะปลูกฝังสิ่งที่ดีงามเช่นนี้ให้กับลูก เวลาจะทำบุญตักบาตร ก็จับมือทารกที่ยังไม่รู้อะไรเลย ให้ถวายทานแก่พระสงฆ์ หรือเวลาเห็นพระผ่านมาก็สอนให้พนมมือไหว้ด้วยความเคารพ ทั้งๆ ที่

กตัตตการรม

๕๓๘

ใจของลูกนั้นยังไม่วัดอะไรเลย แต่ว่ากุศลกรรมที่ทำลงไปนั้น ย่อมให้ผล แม้จะทำแบบไม่รู้เรื่องเลยก็ตาม กุศลกรรมที่ลักแต่ว่าทำเป็นกรรมที่มีกำลังอ่อน แม้อกุศลก็เช่นกัน ถึงจะไม่ตั้งใจทำ แต่ก็ให้ผล แต่ว่ามีกำลังอ่อน

กตัตตการรมนี้ ไม่มีกำหนดเวลาที่จะส่งผลแน่นอน สามารถกำหนดได้เพียงว่าจะให้ผลในภพใดภพหนึ่ง อุปมาเหมือนลูกศรที่คนตาบอดยิงออกจากแสงธนู ปกติแล้วลูกศรที่คนตาบอดยิงออกไป ไม่สามารถที่จะยิงไปให้ตรงจุดหมายได้ เพราะว่าเขาไม่ทราบถึงเป้าหมายว่าอยู่ตรงไหน เพียงแต่รู้ว่า ลูกศรนี้จะต้องตกลงมาบนพื้นดิน อุปมาข้อนี้ฉันใด กตัตตการรมที่บุคคลกระทำแล้ว ก็เป็นฉันนั้นเหมือนกัน จะกำหนดกาลว่าจะให้ผลในชาตินั้นชาตินี้ไม่ได้ กำหนดได้เพียงว่า จะต้องให้ผลในชาติใดชาติหนึ่งแน่นอนเท่านั้นเอง อาจจะเป็นชาติต่อๆ ไปหรือในชาตินี้ก็ได้ แต่ที่แน่นอนก็คือ ไม่สูญหายไปไหน

*เหมือนเรื่องที่เคยเกิดขึ้นในอดีต ในยุคที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราเสด็จดับขันธปรินิพพานไปแล้ว มีพระภิกษุสงฆ์กลุ่มหนึ่งจำพรรษาอยู่ในโรหณชนบท มีความประสงค์จะเดินทาง

กัณฑ์ ตักขการม

๕๓๕

ไปนมัสการพระศรีมหาโพธิ์ ต้นไม้ที่เจ้าชายสิทธัตถะประทับนั่ง แล้วตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ระหว่างทางอาจจะเป็น เพราะว่าท่านไม่คุ้นกับเส้นทาง จึงหลงทางเข้าไปในป่า แล้วไม่สามารถหาทางออกได้ เดินวนเวียนกลับไปกลับมาในป่าเป็นเวลาหลายวัน ภิกษุเหล่านี้ได้รับความหิวโหยลำบากเป็นอันมาก

วันหนึ่ง หมู่ภิกษุสงฆ์เดินมาถึงทุ่งกว้างกลางป่าใหญ่ แห่งหนึ่ง เห็นร่างๆ หนึ่งคล้ายมนุษย์ แต่มีรูปร่างที่ดูแปลก ประหลาดไม่เหมือนคนธรรมดา กำลังเทียมโคใหญ่ ๔ ตัวเข้าไป ไถเหล็ก ไถนาอยู่คนเดียวในกลางป่า ก้มหน้าก้มตาทำงานอยู่ อย่างนั้น โดยไม่สนใจสิ่งใดๆ ภิกษุสงฆ์ดีใจมากจึงพากันตรงรี่ เข้าไปถามว่า “อุบาสก ขอให้ท่านพักไถสักครู่เถิด พวกอาตมา หลงทางอยากถามเส้นทางออกจากป่านี้ ขอให้ท่านบอกแก่ อาตมาหน่อยเถิด จะได้เป็นบุญกุศล” ชายผู้นั้นตอนแรกๆ ก็ไม่ ตอบคำถามอะไร ได้แต่ไถนาไปเรื่อยๆ โดยไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย เมื่อพระภิกษุถามซ้ำๆ อีก จึงกราบเรียนท่านไปว่า

“พระคุณเจ้า พวกท่านเพิ่งหลงทางแค่ ๗ วันเท่านั้น ความลำบากยังไม่มากเท่าไร แต่ข้าพเจ้าสิหลงทางอยู่ที่นี่ ไถนา อยู่ตรงนี้ตั้ง ๑ พุทธันตรแล้ว ได้รับความลำบากมากกว่าพวกท่าน อย่างมากมาย” พระภิกษุทั้งหลายได้ฟังเช่นนั้นก็รู้สึกตกใจ จึงพากันพิจารณารูปร่างของอุบาสกผู้นั้น จึงทราบว่ บุรุษผู้นี้

กัณฑ์ ตากรรม

๕๔๐

มิใช่มนุษย์

พระภิกษุจึงถามว่า “ท่านเป็นใคร” เขาตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นเปรต กำลังรับทุกข์ทรมานอย่างหนัก ต้องโถนาทิ้งกลางวัน กลางคืน จะวางคันไถลง ก็วางคันไถลงไม่ได้” เปรตตนนั้นพูดขึ้นด้วยความรันทดหุดหู่ใจ พระภิกษุทั้งหลายจึงถามถึงกรรมในอดีตของเขา เขาจึงเล่าให้ฟังถึงเรื่องที่ตนเองเผลอไปทำพลาดพลั้งเอาไว้ว่า “เมื่อก่อนตัวข้าพเจ้าเป็นชาวนา ในยุคของพระกัณฐกสัมมาสัมพุทธเจ้า มีอยู่วันหนึ่งกัลยาณมิตรทั้งหลาย ซึ่งรักการสร้างบุญสร้างบารมีพากันไปทำบุญ สักการบูชาพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บังเอิญว่ากัลยาณมิตรเหล่านั้นอยากจะให้ข้าพเจ้าได้บุญกับเขาด้วย จึงพากันมาชวนข้าพเจ้าไปทำบุญ แต่ตอนนั้นข้าพเจ้าเองกำลังมีใจขุ่นมัว ไม่อยากจะทำบุญ ทำทานแต่อย่างใด จึงคิดด้วยใจขุ่นๆ ว่า การไปทำบุญเป็นการเสียประโยชน์ เสียเวลาทำมาหากิน สู้โถนาก็ไม่ได้ จึงตอบคนพวกนั้นไปว่า ไม่ไปหรอก เสียเวลาโถนา

พวกเขาก็ยังอุตส่าห์พากันชี้แจงว่า นานๆ ครั้ง ถึงจะมีโอกาสที่ดีอย่างนี้ ควรจะรีบตักดวงบุญก่อน เรื่องการงานพักไว้ก่อนก็ได้ ตอนนั้นข้าพเจ้ามีใจที่ขุ่นมัวอยู่แล้ว จึงพูดไปด้วยความขัดเคืองว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของท่านวิเศษตรงไหน ท่านสามารถช่วยเราโถนาได้หรือเปล่าละ ข้าพเจ้าพูดจาถากถาง

กัณฑ์ ตากรรม

๕๔๑

เช่นนั้น เพื่อตัดความรำคาญ

เหล่าภิกษุณมีตรึกพากันตกใจ กลัวว่าข้าพเจ้าจะได้รับบาปกรรม จึงพากันชี้ขุมทรัพย์ว่า คุณพุดอย่างนี้ไม่ดีนะ ว่าพระว่าเจ้า มันเป็นบาปเป็นกรรม ข้าพเจ้าเองตอนนั้นกำลังขุ่นมัวใจมืดบอด เมื่อได้ยินอย่างนั้นก็ยิ่งรู้สึกโกรธหนักขึ้นไปอีก เลยพุดตัดบทไปโดยไม่มีเจตนาดูหมิ่นเหยียดหยามว่า พวกท่านเลิกพุดเรื่องนี้ได้แล้ว เราหนวกหู ถ้าพระลัทธิลัทธิพุทธเจ้าของพวกท่านไม่สามารถไถนาให้เราได้ เราก็คงจะไม่ไปทำบุญด้วยหรอก เมื่อใดที่ท่านมาไถนาให้ดูได้ เมื่อนั้น เราจึงจะไปทำบุญ

ด้วยการพุดจาไม่ยั้งคิดไม่พิจารณาไตร่ตรองให้เสียก่อน ทำให้ข้าพเจ้านั้นต้องเกิดมาเป็นเปรต ชดใช้กรรม อดข้าว อดน้ำ ไม่ได้นั่ง ไม่ได้นอนตลอด ๑ พุทธันตร ต้องไถนาอยู่ตลอดเวลา ไม่ทราบว่าจะเมื่อไรจะหมดกรรมสักที”

เมื่อพุดถึงตอนนี้เปรตก็ทำนิ่งๆ แล้วชี้บอกเส้นทางออกจากป่ากับเหล่าพระภิกษุทั้งหลายพร้อมกับบอกว่าเมื่อพระคุณเจ้าทั้งหลายออกไปแล้ว ขอให้บอกเพื่อนมนุษย์ทั้งหลายด้วยเถิดว่า ขอให้เพื่อนมนุษย์ผู้ยังไม่ตาย จงชวนช่วยในการทำบุญให้ทาน อย่าได้ประมาททำบาปอกุศลแม้เพียงเล็กน้อยเหมือนอย่างข้าพเจ้าเลย อย่าได้เป็นคนมีวาจาชั่วหยาบ จ้วงจาบผู้ทรงศีลจะโดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม ให้หมั่นสร้างบุญกุศลไว้ เมื่อถึง

กตัตตาคารม

๕๔๒

คราวละโลกจะได้ไม่ต้องมาทนทุกข์ทรมานเหมือนอย่างข้าพเจ้า
พูดจบก็ประนมมือนมัสการพระภิกษุแล้วก็เริ่มไถนาต่อไป

เมื่อภิกษุทั้งหลาย รับฟังเรื่องราวที่เปเรตเล่าให้ฟังแล้ว
ถึงกับขนพองสยองเกล้า เกิดธรรมสังเวชในภัยที่เกิดจากการ
สร้างกรรมโดยไม่มีเจตนา ทำให้ทุกๆ องค์ได้ข้อคิดว่า การสร้าง
กรรมโดยไม่มีเจตนากับผู้ทรงศีลนั้นเป็นบาปหนัก แม้จะเป็น
การกล่าวเพียงแคล่ปาก ที่เปล่งออกมาด้วยความซุ่มซ่ามชั่ววูบ
แต่ต้องมาทนทุกข์ทรมานกับกรรมชั่วนั้นเป็นเวลายาวนาน
เหมือนกับเปเรตตนั่น ฉะนั้นจะต้องสำรวมระวังให้มากขึ้น
มีสติควบคุมกายวาจาใจไม่ให้พลาดพลั้งไปทำบาปอกุศลใดๆ

จากเรื่องนี้จะเห็นว่า กตัตตาคารมที่ได้ทำไป แม้ว่าจะไม่รู้
ไม่ทราบอะไรเลย ทำด้วยความไม่ตั้งใจ ยังมีผลเป็นความทุกข์
ทรมานแสนสาหัสเพียงนี้ เพราะฉะนั้นเราอย่าได้ประมาทกัน
ต้องมีสติยับยั้งให้ดี ไม่ล่วงเกินใครด้วยกายวาจาใจ และหมั่น
สร้างบุญกุศลให้เต็มที่ หากจะทำกตัตตาคารม ก็ขอให้ฝ่าย
กุศล เมื่อทำอย่างนี้ ชีวิตของเราจะปลอดภัยจากภัยในอบายภูมิ
ห่างไกลจากบาปอกุศล ที่จะเข้ามาซึบซาบปนเป็นอยู่ในตัวเรา
จะมีบุญกุศลอุ้มชูชีวิตให้เจริญรุ่งเรืองยิ่งๆ ขึ้นไป เหมือนมีแก้ว
มณีโชติรสบันดาลความสุขความสำเร็จให้บังเกิดขึ้นในชีวิต

โทษของคนที่โกรธ

คนโกรธมีผิวพรรณทราม ย่อมนอนเป็นทุกข์ ถือเอาสิ่งที่เป็นประโยชน์แล้ว กลับปฏิบัติสิ่งอันไม่เป็นประโยชน์ ทำปณาดิบาตด้วยกาย และวาจา ย่อมถึงความเสื่อมทรัพย์ ผู้มีวเมเพราะความโกรธ ย่อมถึงความไม่มียศ ญาติมิตร และสหาย ย่อมเว้นคนโกรธเสียห่างไกล คนผู้โกรธย่อมไม่รู้จักความเจริญ ทำจิตให้กำเริบ ภัยที่เกิดมาจากภายในนั้น คนผู้โกรธย่อมไม่รู้สึกรคนโกรธย่อมไม่รู้รอบรู้ ไม่เห็นธรรม ความโกรธย่อมครอบงำารชนในขณะใด ความมืดดื้อย่อมมีในขณะนั้น คนผู้โกรธย่อมก่อกรรมที่ทำให้ยากเหมือนทำได้ง่าย ภายหลังเมื่อหายโกรธแล้ว เขาย่อมเดือดร้อนเหมือนถูกไฟไหม้

โทษของคนมักโกรธ

๕๔๕

บุคคลผู้มีความปรารถนาที่จะหลุดพ้นจากความทุกข์ คือ ความเกิด ความแก่ ความเจ็บ และความตาย อันเป็นความทุกข์ ที่ติดตามเรามาเนิ่นนานแสนนาน ต้องอาศัยพลังอำนาจบุญบารมี ที่สั่งสมอบรมมานับภพนับชาติไม่ถ้วน โดยเฉพาะบุญบารมีที่สำคัญมีอานุภาพมาก คือการประพฤติปฏิบัติธรรม ทำให้หยุดนิ่งในหนทางสายกลาง ที่เรียกว่า มัชฌิมาปฏิปทา ซึ่งเป็นเหตุให้หลุดพ้นจากความทุกข์ทั้งหลาย และเข้าถึงความสุข ที่แท้จริง กระทั่งได้บรรลุมรรคผลนิพพาน

มีวาระพระบาลีที่พระบรมศาสดาตรัสไว้ใน โกธนาสูตร ความว่า

“คนโกรธมีผิวพรรณทราม ย่อมนอนเป็นทุกข์ ถือเอา สิ่งที่เป็นประโยชน์แล้ว กลับปฏิบัติสิ่งอันไม่เป็นประโยชน์ ทำปาณาติบาตด้วยกาย และวาจา ย่อมถึงความเสื่อมทรัพย์ ผู้มัวเมาเพราะความโกรธ ย่อมถึงความไม่มียศ ญาติมิตร และสหาย ย่อมเว้นคนโกรธเสียห่างไกล คนผู้โกรธย่อม ไม่รู้จักความเจริญ ทำจิตให้กำเริบ ภัยที่เกิดมาจากภายในนั้น คนผู้โกรธย่อมไม่รู้สีก คนโกรธย่อมไม่รู้orroด ไม่เห็นธรรม ความโกรธย่อมครอบงำารชนในขณะใด ความมืดตื้อย่อมมี ในขณะนั้น คนผู้โกรธย่อมก่อกรรมที่ทำได้ยากเหมือนทำ

โทษของคนมักโกรธ

๕๔๖

ได้ง่าย ภายหลังเมื่อหายโกรธแล้ว เขาย่อมเดือดร้อนเหมือนถูกไฟไหม้”

กิเลสทั้งที่เป็นราคะ โทสะ และโมหะ บัณฑิตทั้งหลายกล่าวว่าเป็นฐลี้ เป็นทางมาแห่งมลทินในจิตใจของสรรพสัตว์ เพราะกิเลสเหล่านี้ เมื่อเกิดขึ้นแล้ว ย่อมจะทำให้สรรพสัตว์มีตนทำให้สร้างแต่บาปอกุศล โลกของเราก็ไม่มีความสุข มีแต่ความเดือดร้อนวุ่นวายอยู่เป็นนิตย์ บุคคลผู้ต้องการพ้นจากอกุศลธรรม อันเป็นดุจฐลี้ ๓ ตระกูลนั้น ต้องบำเพ็ญเพียรสร้างความดี ประพฤติปฏิบัติธรรม ลดละเลิกกิเลสทั้งหลายเหล่านี้ให้ได้ ด้วยการปฏิบัติให้เข้าถึงพระธรรมกายอรหัต อันเป็นกายหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะทั้งปวง

หากบุคคลใดมีจิตใจที่มีตน ตกอยู่ในกระแสของกิเลสอาสวะ หรือของพญามาร ไม่ประพฤติธรรมเพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกาย ยังละอกุศลธรรมไม่ได้ บุคคลนั้นย่อมมีแต่ความทุกข์ และความลำบากในการดำเนินชีวิต แม้จะโลกไปแล้วก็ต้องทุกข์ต่อไปในอบายภูมิ *ดังเรื่องของทูลฐกุมาร ผู้เป็นพระโอรสของพระเจ้ากิตกาสะ แห่งเมืองพาราณสี เมื่อทูลฐกุมาร

โทษของคนมักโกรธ

๕๔๓

ประสูติแล้ว พระราชาทรงแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งอุปราช

วันที่พระราชโอรสประสูติ พวกโหราจารย์ต่างทำนายลักษณะของพระโอรสและกราบทูลพระราชว่า ถ้าพระราชโอรสไม่ได้เสวยน้ำดั่งประสงค์ก็จะสิ้นพระชนม์ทันที ด้วยความรักพระราชโอรส พระองค์ทรงหาหนทางแก้ไขในทันที ทรงรับสั่งให้ชุดสระโบกขรณีที่ประตูเมืองทั้งสี่ทิศด้วยทรงเกรงว่า พระโอรสจะไม่ได้เสวยน้ำตามประสงค์แล้วจะสิ้นพระชนม์ อีกทั้งยังรับสั่งให้เจ้าหน้าที่ช่วยกันทำปะรำมณฑปตาม ๔ แยกถนน แล้วให้ตั้งภาชนะที่ประณีต ใส่น้ำดื่มไว้จนเต็มตลอดเส้นทางอีกด้วย

เช้าตรู่วันหนึ่ง พระกุมารได้เสด็จไปพระราชอุทยานพร้อมด้วยเหล่าข้าราชการบริพารเสนาอำมาตย์ ขณะนั้นเองพระองค์ได้ทอดพระเนตรเห็นพระปัจเจกพุทธเจ้าเสด็จออกบิณฑบาตด้วยอาการสงบ น่ารักเลื่อมใส เมื่อมหาชนเห็นพระปัจเจกพุทธเจ้าต่างพากันออกมานมัสการและใส่บาตร พร้อมทั้งสรรเสริญพระคุณของพระปัจเจกพุทธเจ้า

พระราชกุมารผู้เป็นพระอุปราช ทอดพระเนตรเห็นเหตุการณ์เช่นนั้น แทนที่จะมีโสมนัสเลื่อมใส อนุโมทนาในการกระทำของมหาชน กลับคิดว่า มหาชนรวมทั้งข้าราชการบริพารที่ไปกับเรา แทนที่จะสรรเสริญเรา ผู้เป็นพระราชโอรสเพียงผู้เดียว

โทษของคนมักโกรธ

๕๔๘

กลับไปสรรเสริญกราบไหว้สมณะโล้น ผู้นุ่งหม้อผ้าข้อมผาด คึดดั่งนั้นแล้วพระกุมารรู้สึกโกรธ จึงเสด็จลงจากหลังช้าง ตรงเข้าไปแย่งบาตรในมือของพระปัจเจกพุทธเจ้า แล้วโยนทิ้งลงพื้น จากนั้นก็กระเทีบบาตร เหยียบบย่ากัตตาทหารที่มหาชนได้ ถวายด้วยความเลื่อมใสนั้น

พระปัจเจกพุทธเจ้าผู้ทรงคุณอันประเสริฐ เป็นเพื่อนาบุญของโลก ได้แลดูพระพักตร์ของพระราชกุมารด้วยความเมตตา พลังคิดด้วยความกรุณาว่า พระราชกุมารนี้ ทรงฉิบหายเสียแล้ว เพราะได้ทำกรรมหนักเช่นนี้ จากนั้นพระปัจเจกพุทธเจ้าทรงนิ่งไม่ตรัสอะไร พระราชกุมารจึงตรัสขึ้นว่า “ดูก่อนสมณะ ตัวของข้าพเจ้านี้ เป็นพระราชโอรสของพระราชา ผู้เป็นใหญ่ในแผ่นดิน เมืองพาราณสีนี้ มีนามว่าทูลฐกุมาร ท่านได้แต่มองดูเรา แต่ก็ทำอะไรเราไม่ได้” ตรัสจบแล้วก็หัวเราะเยาะอย่างร่าเริง แล้วเสด็จหลีกไป ส่วนพระปัจเจกพุทธเจ้าได้เหาะกลับเงื้อมเขานันทมุลกะ ซึ่งเป็นที่อยู่ของเหล่าพระปัจเจกพุทธเจ้าทั้งหลาย

ทันทีที่พระปัจเจกพุทธเจ้าเหาะลับตาไป ทูลฐราชกุมาร ผู้ทำบาปกรรมอันหนัก บังเกิดความเร่าร้อนอย่างใหญ่หลวง ขึ้นในสรีระ มีความรู้สึกเสมือนร่างกายมีเปลวไฟเผาไหม้ตลอดเวลา ถึงกับล้มลงในที่นั่นเอง เกิดความหิวกระหายน้ำเป็นที่สุด เหล่าเสนาอำมาตย์บริวารต่างรีบช่วยกันหาน้ำดื่มมาให้พระองค์

โทษของคนมักโกรธ

๕๔๕

แต่น้ำดื่มที่เตรียมไว้ในบริเวณนั้น กลับแห้งขอดทุกแห่ง พระราชกุมารไม่ได้เสวยน้ำ อีกทั้งวิบากกรรมที่ทำไว้กับพระปัจเจกพุทธเจ้า ส่งผลให้พระองค์สวรรคตในที่นั้นทันที และไปบังเกิดในอเวจีมหานรก ถูกเปลวไฟแผดเผา เสวยความทุกข์ทรมานแสนสาหัส

จะเห็นว่า ความโกรธเป็นภัยต่อตัวเราอย่างยิ่ง ความโกรธเกิดจากอารมณ์ที่ไม่พอใจ ไม่สบายใจ ขุ่นข้องหมองใจ หงุดหงิด อันเป็นเหตุก่อให้เกิดประทุษร้ายผู้อื่น และเมื่อความโกรธเกิดขึ้นกับผู้ใด ไม่ว่าจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ หรือมีอำนาจในการปกครองบ้านเมือง หรือสามัญชนคนธรรมดา ล้วนเป็นเหตุให้พบกับความหายนะ ความเดือดร้อน และมีความทุกข์เป็นผลในที่สุด โดยเฉพาะผลกรรมที่ทำกับผู้ทรงศีล มีความบริสุทธิ์หมดจด หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะทั้งปวง จึงเป็นกรรมหนักยิ่ง

ดังนั้น เราต้องระงับความโกรธให้ได้ และระงับกิเลสที่เป็นรากะ โทสะ หรือโมหะ เพราะเมื่อกิเลสเหล่านี้เกิดขึ้นกับบุคคลใดแล้ว ย่อมทำให้บุคคลนั้นมีความเศร้าหมองไม่ผ่องใส เป็นทางมาแห่งธุลี ย่อมจะพบแต่ความทุกข์ทรมาน ผลสุดท้ายย่อมไปบังเกิดในนรกทนทุกข์ทรมานอีกยาวนาน

กิเลส ๓ ตระกูล คือ รากะ โทสะ และโมหะ เป็นกัณฑ์

โทษของคนมักโกรธ

๕๕๐

ของพญามารที่คอยล่อลวงเราให้ตกเป็นทาสของเขา ฉะนั้น
คนพาลจึงถูกพญามารควบคุมให้เป็นไปในอำนาจของกิเลส
แต่สำหรับผู้มีบุญที่หมั่นฝึกฝนอบรมตนเองมาดีแล้ว ทั้งมี
ปัญญาเป็นเครื่องรักษาตน ย่อมสามารถขัดเกลากิเลสที่มีอยู่
ในจิตใจ ซึ่งเป็นธุลีละเอียดที่ติดอยู่ในใจให้หมดได้ ด้วยการ
ทำความดี ทั้งให้ทาน รักษาศีล และเจริญภาวนานั่นเอง

การประพฤติปฏิบัติธรรม เจริญสมาธิภาวนานับเป็น
หนทางที่ดีที่สุดในการกำจัดกิเลสให้หมดสิ้นไป เพราะเป็นการ
ชำระจิตใจให้สะอาดบริสุทธิ์ และเป็นเหตุให้เข้าถึงพระธรรมกาย
ภายในตัว พระธรรมกายเป็นกายตรัสรู้ธรรม ที่จะทำให้เรา
รู้ทุกสิ่งทุกอย่าง และที่สำคัญคือ เราจะรู้เท่าทันกิเลส และ
สามารถกำจัดกิเลสอาสวะที่หมักดองอยู่ในจิตใจให้หมดสิ้น
ไปได้ ฉะนั้น พวกเราทุกคนจึงควรตั้งใจปฏิบัติธรรมให้เข้าถึง
พระธรรมกายภายในกันทุกๆ คน

ประวัติย่อ พระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อดัมมชโย)

๕๕๒

พระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อดัมมชโย)

สมณศักดิ์ พ.ศ.๒๕๓๕ ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์ เป็นพระราชาคณะ
ชั้นสามัญ ที่ พระสุธรรมยานเถร

พ.ศ.๒๕๓๙ ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์ เป็นพระราชาคณะ
ชั้นราช ที่ พระราชภาวนาวิสุทธิ
(ฝ่ายวิปัสสนาธุระ)

นามและฉายา ไชยบุญ ธรรมชโย (สุทธิผล)

ชาติกาล วันเสาร์ที่ ๒๒ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๘๗

ชาติภูมิ อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี

บรรพชาอุปสมบท วันพุธที่ ๒๗ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๑๒
ณ พัทธสีมาวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ กรุงเทพฯ
โดยมี สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า
(ช่วง วรปุณโย ป.ธ.๙) วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ในขณะดำรง
สมณศักดิ์ที่พระเทพพรหมเวที เป็นพระอุปัชฌาย์

วิทยฐานะ เสรฐศาสตร์บัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
บางเขน กรุงเทพฯ
นักธรรมโท สำนักเรียนวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ กรุงเทพฯ
ปริญญาพุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ตำแหน่ง อธิบดีสงฆ์วัดพระธรรมกาย
ประธานมูลนิธิธรรมกาย
เจ้าสำนักเรียน โรงเรียนพระปริยัติธรรม วัดพระธรรมกาย

ประวัติย่อ พระราชกาวนาวิสุทธ์ (หลวงพ่อัมมชโย)

๕๕๓

ผลงานโดยสังเขป

๑. จัดพิธีมุทิตาสักการะพระภิกษุสามเณรเปรียญธรรม ๙ ประโยค ซึ่งจัดมาอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๓๑ เพื่อยกย่องผู้ที่สอบได้เปรียญธรรมชั้นสูงสุดของการคณะสงฆ์ไทย

๒. เป็นผู้ริเริ่มโครงการอบรมให้ความรู้แก่พระนักบริหาร และพระกัลยาณมิตรอย่างมีระบบ

๓. จัดส่งเจ้าหน้าที่ของมูลนิธิธรรมกายเข้าเป็นภาคีสมาชิกขององค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก และองค์การสหประชาชาติ เพื่อแลกเปลี่ยนและสร้างความสัมพันธ์กับองค์กรต่างๆ ทั่วโลก

๔. สร้างวัดในทวีปอเมริกา ทวีปยุโรป ทวีปออสเตรเลีย และทวีปเอเชีย รวมทั้งศูนย์ปฏิบัติธรรมกว่า ๑๐๐ แห่ง ทั่วโลก เพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนา และส่งเสริมการปฏิบัติธรรมแก่ชาวไทยและชาวต่างประเทศ

๕. นำเสนอให้มีวันสมาธิโลก และจัดวันสมาธิโลก ร่วมกับองค์การยูวพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก โดยกำหนดให้วันที่ ๖ สิงหาคม ของทุกปีเป็นวันที่ชาวโลกทั้งหลายจะได้ทำใจให้เป็นสมาธิร่วมกัน

๖. จัดตั้งโครงการสร้างเสริมคุณธรรมกว่า ๑๐๐ โครงการ แก่เยาวชนและประชาชนทั่วประเทศ เช่น โครงการบรรพชา-อุปสมบทหมู่ นักเรียน นิสิต นักศึกษา และประชาชนทั่วไป ภาคฤดูร้อน ภาคเข้าพรรษา เป็นประจำตลอดปี โครงการอบรมธรรมทายาทหญิง โครงการสมาธิแก้ว เป็นต้น

ประวัติย่อ พระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อดมชโย)

๕๕๔

๗. จัดตั้งโครงการปฏิบัติธรรมพิเศษ ซึ่งจัดให้มีการสอนสมาธิภาวนานอกสถานที่ ครั้งละ ๑ สัปดาห์ ตลอดทั้งปี

๘. จัดตั้งโครงการบ้านกัลยาณมิตร โดยส่งพระอาจารย์ออกบรรยายธรรมในสถานศึกษาและสถาบันต่างๆ ทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดเป็นประจำ

๙. ริเริ่ม ปลุกฝัง และสร้างค่านิยมในการแต่งชุดขาวเข้าวัดปฏิบัติธรรมในวันอาทิตย์ รณรงค์ให้เยาวชนและประชาชนเข้าร่วมปฏิบัติธรรมโดยมีคำขวัญว่า “ไปวัดทุกวันอาทิตย์ เพื่อสร้างชีวิตให้มีคุณค่า”

๑๐. ริเริ่มโครงการตอบปัญหาธรรมะ ทางก้าวหน้า เริ่มตั้งแต่ปีพ.ศ. ๒๕๒๕ มีผู้เข้าสอบเพียง ๓๐๐ คน จนถึงปีพ.ศ. ๒๕๔๖ มียอดผู้เข้าสอบมากถึง ๔,๐๖๗,๓๗๒ คน

๑๑. เป็นผู้สนับสนุนการศึกษาภาษาบาลี จนมีภิกษุสามเณรสอบได้มากที่สุดของประเทศติดต่อกันหลายปี และสร้างประวัติศาสตร์การศึกษาที่มีนักเรียนสอบได้มากถึง ๒๑๓ รูป

๑๒. เป็นผู้ริเริ่มโครงการ “เทเหล้า-เผาบุหรี่” อย่างเห็นเป็นรูปธรรม และจัดทำกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง จนปรากฏว่ามีการเลิกดื่ม เลิกขาย และเลิกผลิตกันมากมายทั่วโลก

๑๓. เทศน์ สอนธรรมะ และการเจริญสมาธิภาวนาทุกวันแก่ประชาชนทั่วไป ณ สภาธรรมกายสากล วัดพระธรรมกาย จ.ปทุมธานี

๑๔. ให้ทุนการศึกษาแก่พระภิกษุ-สามเณร นักเรียน นิสิต นักศึกษา ปีละกว่า ๒,๐๐๐ ทุน ทุกปี

พ จ น ำ นุ ก ร ม

สำหรับหนังสือธรรมะเพื่อประชาชน

พจนานุกรม สำหรับหนังสือธรรมะเพื่อประชาชน

๕๕๖

กลืน	ตามศัพท์แปลว่า ไม้สะดึง คือไม้สำหรับทำจีวร, ในทางพระวินัย ใช้เป็นชื่อเรียก สังฆกรรมอย่างหนึ่งที่พระพุทธเจ้าทรงอนุญาตแก่สงฆ์ ผู้จำพรรษาแล้ว
กตัญญูตา	ความเป็นคนกตัญญู, ความเป็นผู้รู้คุณ
กตัตตากรรม	กรรมลักว่าทำ คือ ไม่ได้ตั้งใจจะเป็นอย่างนั้นโดยตรง ทำไปโดยไม่ตั้งใจชัดเจน
กลืน	วัตถุอันจุใจ คือ จุใจให้เข้าไปผูกอยู่ ใช้สำหรับเพ่ง เพื่อจุจิตให้เป็นสมาธิ
กหาปณะ	ชื่อมาตราเงินในสมัยโบราณ ๑ กหาปณะ เท่ากับ ๒๐ มาสก หรือ ๔ บาท
กัป	กาลกำหนด, ระยะเวลายาวนานเหลือเกิน
กัมมัญฐาน	ที่ตั้งแห่งการงาน, อารมณ์เป็นที่ตั้งแห่งการงานของใจ กัมมัญฐาน ๔๐ คือ กลืน ๑๐ อสุภะ ๑๐ อนุสสติ ๑๐ พรหมวิหาร ๔ อาทาเรปฏิกูลสัญญา ๑ จตุธาตุวัตถาน ๑ อรูป ๔
กามคุณ	ส่วนที่ปรารถนาใคร่มี ๕ อย่าง คือ รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ที่น่าใคร่น่าพอใจ
กามฉันท	ความพอใจรักใคร่ในอารมณ์ที่ชอบใจมีรูปเป็นต้น, ความพอใจในกามคุณทั้ง ๕
กามตัณหา	ความทะยานอยากในกาม,
กามภพ	ที่เกิดของผู้ที่ยังข้องอยู่ในกาม, ได้แก่ อบายภูมิ มนุษยโลก และเทวโลก

พจนานุกรม สำหรับหนังสือธรรมะเพื่อประชาชน

๕๕๓

กามราคะ	ความกำหนดด้วยกิเลสกาม, ความรักใคร่กาม
กามสุขัลลิกานุโยค	การประกอบตนให้พัวพันหมกมุ่นอยู่ในกามสุข เป็นที่สุดอย่างหนึ่ง ในบรรดาที่สุดสอง คือ กามสุขัลลิกานุโยค ๑ อัตตกิลมณานุโยค ๑
กามารมณ	อารมณ์ที่น่าใคร่ น่าปรารถนา หมายถึง รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ได้แก่กามคุณ ๕ นั้นเอง
กามาวจร	ซึ่งท่องเที่ยวไปในกามภพ, ซึ่งเกี่ยวข้องอยู่ในกาม
กามาสวะ	อาสวะคือกาม, กิเลสต้องอยู่ในสันดานที่ทำให้เกิดความใคร่
กามเมสุมิจฉาจาร	ความประพฤติดีกในกามทั้งหลาย, ความผิดประเวณี
กายสุจจริต	ประพฤติชอบทางกาย มี ๓ อย่าง คือ เว้นจากฆ่าสัตว์ เว้นจากลักทรัพย์ เว้นจากประพฤติดีกในกาม
กาลทาน	ทานที่ให้ตามกาล ไม่ใช่ให้ได้ตลอดเวลา เช่น การถวาย ผ้ากฐิน การถวายผ้าอาบน้ำฝน เป็นต้น ซึ่งทายกจะถวายได้ตามกำหนดเวลาที่พระพุทธเจ้าทรงอนุญาตเท่านั้น
กาสาวพัสดุร	ผ้าที่ย้อมด้วยน้ำฝาด, ผ้าเหลืองสำหรับพระ
กิเลสกาม	กิเลสเป็นเหตุใคร่, กิเลสที่ทำให้อยาก
กิเลสमार	มาร คือ กิเลสที่เข้าครอบงำจิตใจขัดขวางไม่ให้ทำความดี
กฏิ	กระท่อมหรือที่พัก ซึ่งเป็นที่อยู่ของนักบวช เช่น พระภิกษุ
กุศลกรรม	กรรมดี, กรรมที่เป็นกุศล, การกระทำที่ดี คือ เกิดจากกุศล

พจนานุกรม สำหรับหนังสือธรรมะเพื่อประชาชน

๕๕๘

กุศลกรรมบถ	ทางแห่งกรรมดี, ทางทำดี, ทางแห่งกรรมที่เป็นกุศล, กรรมดี อันเป็นทางนำไปสู่สุคติมี ๑๐ อย่าง
กุศลธรรม	ธรรมที่เป็นกุศล, ธรรมฝ่ายกุศล, ธรรมที่ดี, ธรรมฝ่ายดี
ขันติ	ความอดทน
ชั้นธมาร	ชั้น ๕ คือ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เป็นมาร เพราะเป็นสภาพอันปัจจัยปรุงแต่งขึ้น เป็นที่ตั้งแห่งทุกข์
ชิปปาภิญญา	รู้ฉับพลัน
ชีณาสพ	ผู้มีอาสวะสิ้นแล้ว, ผู้หมดกิเลส, พระอรหันต์
เชพะ	น้ำลาย
ครุกรรม	กรรมหนักทั้งที่เป็นกุศลและอกุศล ในฝ่ายกุศล ได้แก่ ฌานสมาบัติ ในฝ่ายอกุศล ได้แก่ อนันตริยกรรม
คฤหบดี	ผู้เป็นใหญ่ในเรือน, พ่อเจ้าเรือน, ผู้มั่งคั่ง
คัณถุระ	ธุระ คือ การเรียนพระคัมภีร์, การศึกษาพระปริยัติธรรม
คาวุต	ชื่อมาตราวัดระยะทางเท่ากับ ๘๐ อุลกะ หรือ ๑๐๐ เส้น (๔ คาวุต เป็น ๑ โยชน์)
จตุตถฌาน	ฌานที่ ๔ มีองค์ ๒ ละสุขเสียได้ มีแต่อุเบกขากับเอกัคคตา
จตุปัจจัย	สิ่งจำเป็นสำหรับชีวิต ๔ อย่าง คือ จีวร บิณฑบาต เสนาสนะ คิลานเภสัช
จระณะ	เครื่องดำเนิน, ปฏิปทา คือข้อปฏิบัติอันเป็นทางบรรลุวิชามี ๑๕ คือ สีสัมปทา ความถึงพร้อมด้วยศีล อปัณณกปฏิปทา ๓ ลัทธธรรม ๗ และฌาน ๔

พจนานุกรม สำหรับหนังสือธรรมะเพื่อประชาชน

๕๕๕

- จันทาล** ลูกต่างวรรณะ เช่น บิดาเป็นศุทร มารดาเป็นพราหมณ์ มีลูกออกมา เรียกว่า จันทาล
- จีวร** ผ้าที่ใช้นุ่งห่มของพระในพระพุทธศาสนาผืนใดผืนหนึ่งก็ได้ ในจำนวน ๓ ผืน ที่เรียกว่า ไตรจีวร คือ ผ้าสังฆาฏิ ผ้าอุตราสงค์ และผ้าอังตราสก
- จติ** เคลื่อนจากภพหนึ่งในสัฏพจน์, ตาย ส่วนมากใช้กับเทวดา
- จุฬามณีเจดีย์** พระเจดีย์ที่บรรจุพระจุฬามณีของพระพุทธเจ้าในดาวดึงส์ เทวโลก
- ฉัพพรรณรังสี** รัศมี ๖ ประการ ซึ่งเปล่งออกจากพระวรกายของ พระพุทธเจ้า คือ ๑.เขียวเหมือนดอกอัญชัน ๒.เหลืองเหมือน หอตาลทอง ๓.แดงเหมือนตะวันอ่อน ๔.ขาวเหมือนแผ่นเงิน ๕.สีหงสบาทเหมือนดอกหงอนไก่ ๖.ประภัสสรเลื่อมพราย เหมือนแก้วผลึก
- ชฎิล** นักบวชประเภทหนึ่ง เกล้าผมมุ่นเป็นมวยสูงชัน มักถือลัทธิ บูชาไฟ
- ชนกกรรม** กรรมที่นำไปเกิด, กรรมที่เป็นกุศลหรืออกุศลก็ตามที่เป็น ตัวแต่งสัตว์ให้เกิด คือ ชักนำให้ถือปฏิสนธิในภพใหม่
- ชมพูทวีป** ชื่อประเทศอินเดียครั้งโบราณ
- ชาคริยานุโยค** การประกอบความเพียรเครื่องตื่นอยู่ คือ เพียรพยายาม ปฏิบัติธรรม ไม่เห็นแก่นอน ตื่นตัวอยู่เป็นนิตย์
- ฌาน** การเพ่งอารมณ์จนใจแน่วแน่เป็นอัปนาสมาธิ
- ญาณ** ความรู้, วิชาหยั่งรู้, วิชากำหนดรู้

พจนานุกรม สำหรับหนังสือธรรมะเพื่อประชาชน

๕๖๐

- ดาวดึงส์** สวรรค์ชั้นที่ ๒ แห่งสวรรค์ ๖ ชั้น มีจอมเทพผู้ปกครอง คือ พระอินทร์
- ดุสิต** สวรรค์ชั้นที่ ๔ มีท้าวลันดุสิตเทวราชปกครอง เป็นชั้นที่สถิตของพระโพธิสัตว์
- เดียรฉาย** นักบวชภายนอกพระพุทธศาสนา
- ตถาคต** พระนามอย่างหนึ่งของพระพุทธเจ้า เป็นคำที่พระพุทธเจ้าตรัสถึงพระองค์เอง
- ตบะ** ความเพียรเครื่องเผาผลาญกิเลส, การบำเพ็ญเพียรเพื่อกำจัดกิเลส
- ไตรลักษณ์** ลักษณะ ๓ คือความไม่เที่ยง ความเป็นทุกข์ เป็นอนัตตา
- ไตรสิกขา** สิกขา ๓, ข้อปฏิบัติที่ต้องศึกษา ๓ อย่าง คือ ศึกษาเรื่องศีล สมาธิ ปัญญา
- อุปารหบุคคล** บุคคลผู้ควรแก่สละ คือ บุคคลที่ควรนำกระตุกบรรจจุสสุปไว้บูชา มี ๔ คือ ๑.พระพุทธเจ้า ๒.พระปัจเจกพุทธเจ้า ๓.พระอรหันตสาวก ๔.พระเจ้าจักรพรรดิ
- ทักษิณาวฏ** เวียนประทักษิณ คือ เวียนขวาเหมือนเข็มนาฬิกา
- ทักษิณียบุคคล** บุคคลผู้ควรรับทักษิณา ได้แก่ พระสงฆ์, สมณะ
- ทักษิณทก** น้ำที่หกลงในเวลาทำทาน เป็นเครื่องหมายของการให้
- ทสสนานุตตริยะ** การเห็นที่ยอดเยี่ยม
- ทิพพจักขุ** ตาทิพย์, ญาณพิเศษของผู้ได้อภิญญาทั้งหลาย
- ทศปาโมกข์** อาจารย์ผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง

พจนานุกรม สำหรับหนังสือธรรมะเพื่อประชาชน

๕๖๑

ทุกรกิจริยา	การทำความเพียรอันยากที่ใครๆ จะทำได้
ทุศีล	มีศีลชั่ว คือ ประพฤติไม่ดี มักละเมิดศีล
เทพธิดา	นางฟ้า, หญิงชาวสวรรค์
เทพบุตร	เทวดาผู้ชาย, ชาวสวรรค์เพศชาย
เทวดา	หมู่เทพ, ชาวสวรรค์ เป็นคำเรียกชาวสวรรค์ทั้งเพศชายและเพศหญิง
เทวธรรม	ธรรมที่ทำให้เป็นเทวดา มี ๒ อย่าง คือ หิริ และโอตตตัปปะ
เทวโลก	โลกของเทวดา ได้แก่ สวรรค์กามาพจร ๖ ชั้น คือ ๑.จตุมหาราชิกา ๒.ดาวดึงส์ ๓.ยามา ๔.ดุสิต ๕.นิมมานรดี ๖.ปรนิมมิตวสวัตติ
เทโวโรหณะ	การที่พระพุทธเจ้าเสด็จลงจากเทวโลกหลังออกพรรษา
ธมกรก	กระบอกกรองน้ำของพระสงฆ์
ธรรมกถึก	ผู้กล่าวสอนธรรม, ผู้แสดงธรรม, นักเทศน์
ธรรมาภิสมัย	การตรัสรู้ธรรม, การสำเร็จมรรคผล
ธรรมาสน์	ที่สำหรับนั่งแสดงธรรม
ธุดงค์	องค์คุณเครื่องกำจัดกิเลส, ชื่อข้อปฏิบัติประเภทวัตร ที่ผู้ สมัครใจจะพึงสมาทานประพฤติได้ เป็นอุบายขัดเกลากิเลส
นมัสการ	การไหว้, การเคารพ, นอบน้อม
นิคหกรรม	กรรมที่สงฆ์ทำแก่ภิกษุที่ควรปราบเพื่อให้เช็ดหลาบ
นิพพาน	การดับกิเลสสิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ, การดับขันธห้าของ พระอรหันต์

พจนานุกรม สำหรับหนังสือธรรมะเพื่อประชาชน

๕๖๒

นิมนต์	เชิญ หมายถึงเชิญพระ เชิญนักบวช
นินยานิกะ	ธรรมเป็นเครื่องนำสัตว์ออกจากกองทุกข์
นिरยบาล	ผู้คุมนรก, ผู้ลงโทษสัตว์นรก
นิรามิสสุข	สุขไม่เจืออาภิส, สุขไม่ต้องอาศัยเครื่องหล่อหรือกามคุณ
นิโรธ	ความดับทุกข์ คือ ดับตัณหาได้สิ้นเชิง, ภาวะปลอดทุกข์
นิโรธสมบัติ	การเข้านิโรธ คือ ดับสัญญาความจำได้หมายรู้ และเวทนา การสลายอารมณ์ เรียกเต็มว่าเข้าสู่ัญญาเวทียตนิโรธ
บรมศาสดา	ศาสดาที่ยอดเยี่ยม, พระผู้เป็นครูที่สูงที่สุดคือพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
บัณฑิตกะ	กะเทย, คนไม่ปรากฏว่าเป็นเพศชายหรือเพศหญิง
บารมี	คุณความดีที่บำเพ็ญอย่างยิ่งยวด เพื่อบรรลุจุดหมายอัน สูงสุดยิ่ง มี ๑๐ คือ ทาน, ศีล, เนกขัมมะ, ปัญญา, วิริยะ, ขันติ, สัจจะ, อธิษฐาน, เมตตา, อุเบกขา
บุญนิธิ	ชุมทรัพย์คือบุญ
บุพกรรม	กรรมที่เคยทำไว้ในอดีต
บุพพาราม	วัดที่นางวิสาขาสร้างถวายพระพุทธเจ้าและภิกษุสงฆ์ที่กรุง สาวัตถี พระพุทธเจ้าประทับที่วัดนี้ รวมทั้งสิ้น ๖ พรรษา
บุพเพสันนิวาส	การเคยอยู่ร่วมกันในกาลก่อน
เบญจกามคุณ	สิ่งที่น่าปรารถนาน่าใคร่ ๕ อย่าง คือ รูป เสียง กลิ่น รส และโผฏฐัพพะ
ปฏิบัติคาหก	ผู้รับทาน, ผู้รับของถวาย

พจนานุกรม สำหรับหนังสือธรรมะเพื่อประชาชน

๕๖๓

ปฏิจจนุปบาท สภาพอาศัยกันจึงเกิดมีขึ้น, การที่ทุกข์เกิดขึ้นเพราะ
อาศัยปัจจัยต่อเนื่องกันมา

ปฏิเวธ เข้าใจตลอด, แทะตลอด, ตรัสรู้, รู้ทะลุปรุโปร่ง

ปฏิสัมภิทา ความแตกฉาน, ปัญญาแตกฉานมี ๔ คือ ๑.แตกฉานในอรรถ
๒.แตกฉานในธรรม ๓.แตกฉานในนิรุตติ คือภาษา
๔.แตกฉานในปฏิภาณ

ปรทริกกรรม การประพัตถ์ล่วงเมียบคนอื่น, การเป็นขู้เมียบเขา

ปรมัตถบารมี บารมียอดเยี่ยม, บารมีระดับสูงสุด สูงกว่าอุปบารมี เช่น
การสละชีวิต เป็นทานปรมัตถบารมี เป็นต้น

ปรมัตถประโยชน์ ประโยชน์อย่างยิ่ง คือ พระนิพพาน

ประเคน ส่งของถวายพระให้ถึงมือ

ประทักษิณ การเวียนขวา คือ เวียนอย่างเข็มนาฬิกา เป็นอาการแสดง
ความเคารพ

ปริพาชก นักบวชผู้ชายนอกพระพุทธศาสนาพวกหนึ่งในชมพูทวีป
ชอบลัฏฐจริในที่ต่างๆ ลำแดงทรศนะทางลัทธิของตน

ปฤษฏางค์ อวัยวะเบื้องหลัง, ส่วนหลัง, ข้างหลัง

ปลิโพธ เครื่องผูกพันหรือหน่วงเหนี่ยวเป็นเหตุให้ใจพะวักพะวง

ปัญจขันธ์ ขันธ์ ๕ คือ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ

ปาฏิหาริย์ เรื่องที่น่าอัศจรรย์, การกระทำที่ทำให้บังเกิดผลเป็นอัศจรรย์

บุถุชน คนที่หนาแน่นไปด้วยกิเลส, คนที่ยังมีกิเลสมาก หมายถึง
คนธรรมดา ทั่วๆ ไป

พจนานุกรม สำหรับหนังสือธรรมะเพื่อประชาชน

๕๖๔

พยาบาทวิตัก ความตรึกในทางคิดร้ายต่อผู้อื่น

พรหม ผู้ประเสริฐ, เทพในพรหมโลกเป็นผู้ไม่เกี่ยวข้องกับดัวกาม มี ๒ พวก คือ รูปพรหมมี ๑๖ ชั้น อรูปพรหมมี ๔ ชั้น

พรหมจรรย์ การบวชซึ่งละเว้นเมถุน, การครองชีวิตที่ปราศจากเมถุน

พระพุทธเจ้า พระผู้ตรัสรู้เองโดยชอบ แล้วสอนผู้อื่นให้รู้ตาม, ศาสดาเอกของโลก

พุทธบริษัท ผู้นับถือพระพุทธศาสนามี ๔ จำพวก คือ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา

พุทธุปบาทกาล กาลเป็นที่อุบัติของพระพุทธเจ้า, เวลาที่มีพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นในโลก

โพธิสัตว์ ท่านผู้ที่จะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า ซึ่งกำลังบำเพ็ญบารมี ๓๐ ทัศ

มนสิการ การทำในใจ, ใส่ใจ, พิจารณา

มนุษยธรรม ธรรมที่ำคนให้เป็นมนุษย์ ได้แก่ ศีล ๕ และคุณธรรม เช่น เมตตา กรุณา เป็นต้น

มหาปริจาค การสละอย่างใหญ่ของพระโพธิสัตว์มี ๕ อย่าง คือ สละทรัพย์ สละอวัยวะ สละชีวิต บริจาคลูก บริจาคภรรยา

มหาภิเนษกรรมณี การเสด็จออกบวชของพระพุทธเจ้า

มิจจาทิฏฐิ ความเห็นที่ผิดจากคลองธรรม เช่น เห็นว่าทำดีไม่ได้ดี ทำชั่วไม่ได้ชั่ว มารดาบิดาไม่มีคุณ เป็นต้น

มิจฉาวณิชชา การค้าขายไม่ชอบธรรม, การค้าขายที่ผิดศีลธรรม ๕ อย่าง คือ ๑.ค้าอาวุธ ๒.ค้ามนุษย์ ๓.ค้าสัตว์สำหรับนำไปฆ่าเป็น

พจนานุกรม สำหรับหนังสือธรรมะเพื่อประชาชน

๕๖๕

อาหาร ๔.ค้ำของเมา ๕.ค้ายาพิษ

ยัญ การเซ่น การบูชา การบวงสรวงชนิดหนึ่งของพราหมณ์ เช่น
ฆ่าสัตว์บูชาเทพเจ้า

โยชน์ ชื่อมาตราวัดระยะทาง เท่ากับ ๔ คาวุต หรือ ๔๐๐ เส้น
หรือ ๑๖ กิโลเมตร

โยนิโสมนสิการ การทำในใจโดยแยบคาย, พิจารณาไตร่ตรองด้วยสติ
ปัญญาที่รอบคอบ

รัตนตรัย แก้ว ๓ ดวง, สิ่งมีค่าและเคารพบูชาสูงสุดของพุทธศาสนิกชน
๓ อย่าง คือ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์

รูปพรหม พรหมในชั้นรูปภพ, พรหมที่เกิดด้วยกำลังรูปฌาน มี ๑๖ ชั้น

โลกธรรม ธรรมที่มีประจำโลก มี ๘ อย่าง คือ มีลาภ เสื่อมลาภ มียศ
เสื่อมยศ นินทา สรรเสริญ สุข ทุกข์

โลกุตตรธรรม ธรรมอันมิใช่วิสัยของโลก, ธรรมเหนือโลก (นิพพาน)

วัจกุฎี ล้อม, ที่ถ้ำยอจจาระสำหรับภิกษุ สามเณร

วิทยาธร ผู้มีฤทธิ์ที่สำเร็จด้วยวิทยาคม อยู่ในป่าหิมพานต์

วิปฏิสาร ความเดือดร้อน, ความร้อนใจที่เกิดจากการทำความผิดหรือ
ทำบาป

วิปัสสนา ความเห็นแจ้ง คือเห็นตรงต่อความเป็นจริงของสภาวะธรรม
ด้วยธรรมจักขุ

วิภวตัณหา ความอยากในวิภพ คือความทะยานอยากในความไม่มีไม่เป็น
อยากไม่เป็นนั้น ไม่เป็นนี้

พจนานุกรม สำหรับหนังสือธรรมะเพื่อประชาชน

๕๖๖

วิมุตติ	ความพ้นจากกิเลส
วิมุตติญาณทัสสนะ	ความรู้ความเห็นในวิมุตติ, ความรู้เห็นว่าจิตหลุดพ้นแล้วจากอาสวะทั้งหลาย
วิโมกข์	ความหลุดพ้นจากกิเลส
เวไนยสัตว์	สัตว์ผู้ควรแก่การแนะนำสั่งสอน, สัตว์ที่พึงแนะนำได้
ศาสดา	ผู้สั่งสอน, เป็นพระนามอย่างหนึ่งที่ใช้เรียกพระพุทธเจ้า; ปัจจุบัน ใช้เรียกผู้ตั้งศาสนาโดยทั่วไป,
ศิลปศาสตร์	ตำราว่าด้วยวิชาความรู้ต่างๆ อันได้มีการเรียนการสอนกันมา ตั้งแต่ก่อนสมัยพุทธกาล
เศวตฉัตร	ฉัตรขาว, ร่มขาว, พระกลดขาวซึ่งนับว่าเป็นของสูงของกษัตริย์
สมณโคดม	คำที่คนทั่วไปหรือคนภายนอกพระพุทธศาสนา นิยมใช้เรียกพระพุทธเจ้า
สังคหวัตถุ	เรื่องสงเคราะห์กัน, คุณเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวใจของผู้อื่นไว้ได้
สังฆทาน	การถวายแก่สงฆ์ คือ ถวายเป็นกลางๆ ไม่จำเพาะเจาะจงภิกษุรูปใดรูปหนึ่ง
สังสารวัฏ	การเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในภพสาม
สังฆเวสี	ผู้แสวงหาภพที่เกิด
ล้มมาอาชีวะ	เลี้ยงชีวิตชอบ คือ เว้นจากเลี้ยงชีวิตโดยทางที่ผิด

พจนานุกรม สำหรับหนังสือธรรมะเพื่อประชาชน

๕๖๓

สามิสสุข	สุขเจืออามิส, สุขที่ต้องอาศัยเหยื่อหล่อ ได้แก่สุขที่เกิดจาก กามคุณ
โสดาบัน	ผู้ถึงกระแสพระนิพพาน, พระอริยบุคคลผู้ได้บรรลุโสดาปัตติผล
โสดาปัตติผล	ผลคือการถึงกระแสนิพพาน, ผลที่ได้รับจากการละสักกาย- ทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส ด้วยโสดาปัตติมรรค ทำให้ ได้เป็นพระโสดาบัน
อคติ	ฐานะอันไม่พึงถึง, ทางแห่งความประพัตติที่ผิด, ความ ลำเอียงมี ๔ คือ ๑.ลำเอียงเพราะรัก ๒.ลำเอียงเพราะชัง ๓.ลำเอียงเพราะเขลา ๔.ลำเอียงเพราะกลัว
อนาคตังสญาณ	ญาณหยั่งรู้ส่วนอนาคต, ปริชากำหนดรู้คาดผลข้างหน้า อัน สืบเนื่องจากเหตุในปัจจุบันหรือในอนาคตก่อนเวลานั้น
อนาคามิผล	ผลที่ได้รับจากการละสังโยชน์ คือ กามราคะ และปฏิฆะด้วย อนาคามิมรรค อันทำให้เป็นพระอนาคามี
อนุโมทนา	ความยินดีด้วย, การพลอยยินดี, การแสดงความเห็นชอบ
อบายภูมิ	ภูมิที่ปราศจากความเจริญ มี ๔ อย่าง คือ นรก เปรต อสุรกาย และเดียรัจฉาน
อบายมุข	ช่องทางของความเสื่อม, เหตุเครื่องฉิบหาย
อรหัตต์	ผู้สำเร็จธรรมวิเศษสูงสุดในพระพุทธศาสนา, พระอริยบุคคล ชั้นสูงสุด
อรุปฌาน	ฌานที่มีอรุปธรรมเป็นอารมณ์

พจนานุกรม สำหรับหนังสือธรรมเนียมเพื่อประชาชน

๕๖๘

- อวิชา** ความหลงอันเป็นเหตุไม่รู้จริง มี ๔ คือ ความไม่รู้ปริยาล ๔
ไม่รู้อดีต ไม่รู้อนาคต ไม่รู้ทั้งอดีตทั้งอนาคต
ไม่รู้ปฏิจลสมุปบาท
- อาชีวก** นักบวชที่เปลี่ยพวกหนึ่งในครั้งพุทธกาล
- อำมิสบูชา** การบูชาด้วยอำมิส คือด้วยวัตถุสิ่งของ เช่น อาหาร ดอกไม้

วิธีฝึกสมาธิ

เบื้องต้น

วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

๕๓๐

วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

สมาธิ คือ ความสงบ สบาย และความรู้สึกเป็นสุขอย่างยิ่ง ที่มนุษย์สามารถสร้างขึ้นได้ด้วยตนเอง เป็นสิ่งที่พระพุทธศาสนา กำหนดเอาไว้เป็นข้อควรปฏิบัติ เพื่อการดำรงชีวิตทุกวันอย่างเป็นสุข ไม่ประมาท เต็มไปด้วยสติสัมปชัญญะและปัญญา อันเป็นเรื่องไม่เหลือวิสัยทุกคนสามารถปฏิบัติได้ง่ายๆดังวิธีปฏิบัติที่**พระเดชพระคุณ พระมงคลเทพมุนี** (สด จนฺทสโร) หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ได้เมตตาสั่งสอนไว้ดังนี้

๑. กราบบูชาพระรัตนตรัย เป็นการเตรียมตัวเตรียมใจให้ นุ่มนวลไว้เป็นเบื้องต้น แล้วสมาทานศีลห้าหรือศีลแปด เพื่อย้ำความ มั่นคงในคุณธรรมของตนเอง

๒. คุณเข้าหรือนั่งพับเพียบสบายๆ ระลึกถึงความดี ที่ได้ กระทำแล้วในวันนี้ ในอดีต และที่ตั้งใจจะทำต่อไปในอนาคต จน รวากับว่าร่างกายทั้งหมดประกอบขึ้นด้วยธาตุแห่งคุณงามความดีล้วนๆ

๓. นั่งขัดสมาธิ เท้าขวาทับเท้าซ้าย มือขวาทับมือซ้าย นิ้วชี้ ของมือข้างขวาจรดนิ้วหัวแม่มือข้างซ้าย นั่งให้อยู่ในท่าที่พอดี ไม่ฝืน ร่างกายมากจนเกินไป ไม่ถึงกับเกร็ง แต่อย่าให้หลังโค้งงอ หลังดา พอสบายคล้ายกับกำลังพักผ่อน ไม่บีบกล้ามเนื้อตาหรือขมวดคิ้ว แล้วตั้งใจมั่น วางอารมณ์สบาย สร้างความรู้สึกให้พร้อมทั้งกายและ ใจว่ากำลังจะเข้าไป สู่ภาวะแห่งความสงบสบายอย่างยิ่ง

วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

๕๗๑

ภาพแสดงที่ตั้งจิตทั้ง ๗ฐาน

ฐานที่ ๑ ปากช่องจมูก หึงข้างซ้าย
ชายข้างขวา

ฐานที่ ๒ เพลาตา หึงข้างซ้าย
ชายข้างขวา

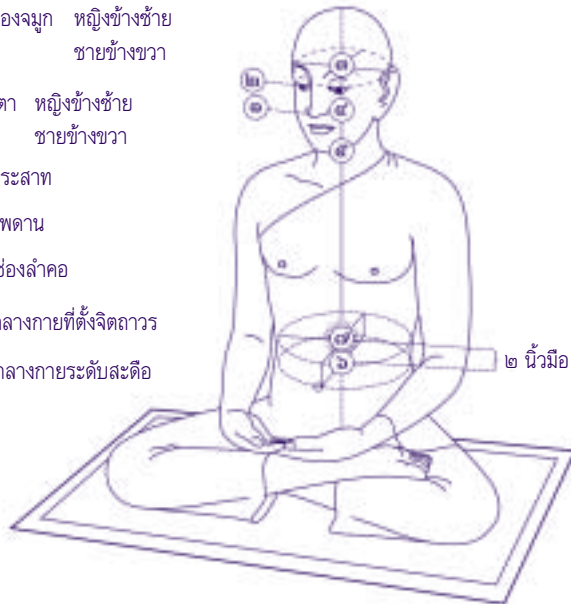
ฐานที่ ๓ จอมประสาท

ฐานที่ ๔ ช่องเพดาน

ฐานที่ ๕ ปากช่องลำคอ

ฐานที่ ๖ ศูนย์กลางกายที่ตั้งจิตถาวร

ฐานที่ ๗ ศูนย์กลางกายระดับสะดือ

วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

๕๗๒

ภาพแสดงที่ตั้งจิตทั้ง ๗ ฐาน

ฐานที่ ๑ ปากช่องจมูก หูข้างซ้าย
ชายข้างขวา

ฐานที่ ๒ เพลาตา หูข้างซ้าย
ชายข้างขวา

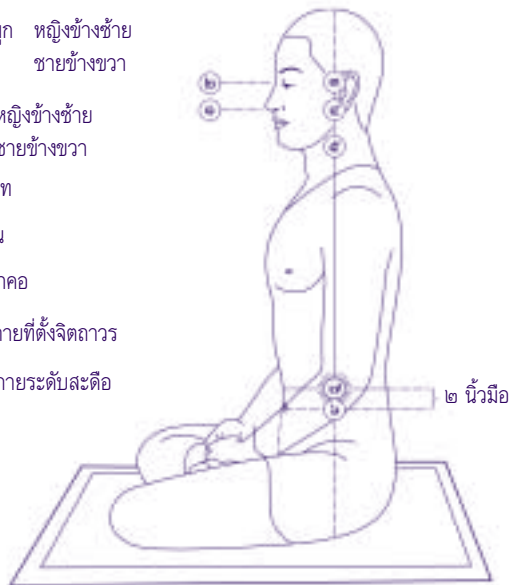
ฐานที่ ๓ จอมประสาท

ฐานที่ ๔ ช่องเพดาน

ฐานที่ ๕ ปากช่องลำคอ

ฐานที่ ๖ ศูนย์กลางกายที่ตั้งจิตถาวร

ฐานที่ ๗ ศูนย์กลางกายระดับสะดือ

วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

๕๖๓

๔. **นิกกำหนดนิมิต** เป็น “ดวงแก้วกลมใส” ขนาดเท่าแก้วตา-ดำ ไสบริสุทธิ ปราศจากรอยตำหนิใดๆ ขาวใส เย็นตาเย็นใจ ดังประกายของดวงดาว ดวงแก้วกลม ใส่นี้เรียกว่า **บริกรรมนิมิต** นึกสบายๆ นึกเหมือนดวงแก้วนั้นมานิ่งสนิทอยู่ ณ ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ นึกไปภาวนาไปอย่างนุ่มนวลเป็นพุทธานุสติว่า “**สัมมา อะระหัง**” หรือค่อยๆ น้อมนึกดวงแก้วกลมใสให้ค่อยๆ เคลื่อนเข้าสู่ศูนย์กลางกายตามแนวฐาน โดยเริ่มต้นตั้งแต่ฐานที่ ๑ เป็นต้นไป น้อมนึกอย่างสบายๆ ใจเย็นๆ ไปพร้อมๆ กับคำภาวนา

อนึ่ง เมื่อนิมิตดวงแก้วกลมใสปรากฏแล้ว ณ กลางกาย ให้วางอารมณ์สบายๆ กับนิมิตนั้น จนเหมือนกับว่าดวงนิมิตเป็นส่วนหนึ่งของอารมณ์ หากดวงนิมิตนั้นอันตรธานหายไป ก็ไม่ต้องนึกเสียดายให้วางอารมณ์สบาย แล้วนึกนิมิตนั้นขึ้นมาใหม่แทนดวงเก่า หรือเมื่อนิมิตนั้นไปปรากฏที่อื่น ที่มีใช้ศูนย์กลางกาย ให้ค่อยๆ น้อมนิมิตเข้ามาอย่างค่อยเป็นค่อยไป ไม่มีการบังคับ และเมื่อนิมิตมาหยุดสนิท ณ ศูนย์กลางกาย ให้วางสติลงไปยังจุดศูนย์กลางของดวงนิมิต ด้วยความรู้สึกคล้ายมีดวงดาวดวงเล็กๆ อีกดวงหนึ่ง ซ่อนอยู่ตรงกลางดวงนิมิตดวงเดิม แล้วสนใจเอาใจใส่แต่ดวงเล็กๆ ตรงกลางนั้นไปเรื่อยๆ ใจจะปรับจนหยุดได้ถูกส่วน เกิดการตกศูนย์และเกิดดวงสว่างขึ้นมาแทนที่ ดวงนี้เรียกว่า “**ดวงธรรม**” หรือ “**ดวงปฐมมรรค**” อันเป็นประตูเบื้องต้นที่จะเปิดไปสู่หนทางแห่งมรรคผลนิพพาน

วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

๕๗๔

การระลึกรู้ถึงนิมิตสามารถทำได้ในทุกแห่งทุกที่ทุกอิริยาบถ ไม่ว่าจะนั่ง นอน ยืน เดิน หรือขณะทำภารกิจใดๆ

ข้อแนะนำ คือ ต้องทำให้สม่ำเสมอเป็นประจำ ทำเรื่อยๆ ทำอย่างสบายๆ ไม่เร่ง ไม่บังคับ ทำได้แค่ไหน ให้พอใจแค่นั้น ซึ่งจะเป็นการป้องกันมิให้เกิดความอยากจนเกินไป จนถึงกับทำให้ใจต้องสูญเสียความเป็นกลาง และเมื่อการฝึกสมาธิบังเกิดผลจนได้ “ดวงปฐมมรรค” ที่ใสเกินใส สวยเกินสวย ติดสนิทมั่นคงอยู่ที่ศูนย์กลางกายแล้ว ให้หมั่นตรึงระลึกนึกถึงอยู่เสมอ

อย่างนี้แล้วผลแห่งสมาธิจะทำให้ชีวิตดำรงอยู่บนเส้นทางแห่งความสุข ความสำเร็จและความไม่ประมาทได้ตลอดไป ทั้งยังจะทำให้สมาธิละเอียดลุ่มลึกไปตามลำดับอีกด้วย

ข้อควรระวัง

๑. อย่าใช้กำลัง คือไม่ใช่กำลังใดๆ ทั้งสิ้น เช่น ไม่บีบกล้ามเนื้อตาเพื่อจะให้เห็นนิมิตเร็วๆ ไม่เกร็งแขน ไม่เกร็งกล้ามเนื้อหน้าท้อง ไม่เกร็งตัว ฯลฯ เพราะการใช้กำลังตรงส่วนไหนของร่างกายก็ตาม จะทำให้จิตเคลื่อนจากศูนย์กลางกายไปสู่จุดนั้น

วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

๕๗๕

๒. อย่าอยากเห็น คือทำให้เป็นกลาง ประคองสติมิให้เผลอจากกิจกรรมภาวนาและกรรมนิมิต ส่วนจะเห็นนิมิตเมื่อใดนั้น อย่ากังวล ถ้าถึงเวลาแล้วย่อมเห็นเอง การบังเกิดของดวงนิมิตนั้นอุปมาเสมือนการขึ้นและตกของดวงอาทิตย์ เราไม่อาจจะเร่งเวลาได้

๓. อย่ากังวลถึงการกำหนดลมหายใจเข้าออก เพราะการฝึกสมาธิเพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายภายใน อาศัยการนึกถึง “**อาโลกสิณ**” คือกลืนความสว่างเป็นบาทเบื้องต้น เมื่อฝึกสมาธิจนเข้าถึงดวงปฐมมรรคแล้ว ฝึกสมาธิต่อไป ผ่านกายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรูปพรหม จนกระทั่งเข้าถึงพระธรรมกายแล้วจึงเจริญวิปัสสนาในภายหลัง ดังนั้นจึงไม่มีความจำเป็นต้องกำหนดลมหายใจเข้าออกแต่ประการใด

๔. เมื่อเลิกจากนั่งสมาธิแล้ว ให้ตั้งใจไว้ที่ศูนย์กลางกายที่เดียว ไม่ว่าจะอยู่ในอิริยาบถใดก็ตาม เช่น ยืนก็ดี เดินก็ดี นอนก็ดี หรือนั่งก็ดี อย่าย้ายฐานที่ตั้งจิตไปไว้ที่อื่นเป็นอันขาด ให้ตั้งใจบริกรรมภาวนา พร้อมกับนึกถึงกรรมนิมิตเป็นดวงแก้วใสควบคู่กันตลอดไป

๕. นิมิตต่างๆ ที่เกิดขึ้น จะต้องน้อมไปตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกายทั้งหมด ถ้านิมิตเกิดขึ้นแล้วหายไปก็ไม่ต้องตามหา ให้ภาวนาประคองใจต่อไปตามปกติ ในที่สุดเมื่อจิตสงบ นิมิตย่อมปรากฏขึ้นใหม่อีก

วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

๕๗๖

การฝึกสมาธิเบื้องต้นเท่าที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ ย่อมเป็นปัจจัยให้เกิดความสุขได้พอสมควร เมื่อชักซ้อมปฏิบัติอยู่เสมอๆ ไม่ทอดทิ้งจนได้ดวงปฐมมรรคแล้ว ก็ให้หมั่นประคองรักษาดวงปฐมมรรคนั้นไว้ตลอดชีวิต ดำรงตนอยู่ในศีลธรรมอันดี ย่อมเป็นหลักประกันได้ว่า ได้ที่พึ่งของชีวิตที่ถูกต้องดีงามที่จะส่งผลให้เป็นผู้มีความสุขความเจริญทั้งในภพชาตินี้และภพชาติหน้า เด็กเคารพผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่เมตตาเด็กทุกคนมีความรักใคร่ สามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

หากสามารถแนะนำต่อๆ กันไป ขยายไปยังเหล่านุชนชาติอย่างไม่ว่าจำกัดเชื้อชาติ ศาสนา และเผ่าพันธุ์ สันติสุขอันไพบูรณ์ที่ทุกคนฝันใฝ่ก็ย่อมบังเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

รายนามเจ้าภาพ

หนังสือธรรมะเพื่อประชาชน

รายนามเจ้าภาพ

๕๗๘

รายนามเจ้าภาพกิตติมศักดิ์พิเศษ

พระภิกษุสามเณร (หลวงพ่อดำรงธรรม)

ศูนย์ปฏิบัติธรรมฮ่องกง

กลุ่มปฏิบัติธรรมบ้านเรือนแก้ว

ครอบครัวมณีไพโรจน์

ครอบครัวห่อวง วณิชชากรวรากุล

คุณจรรยา-นพ.พรชัย-คุณชวลิต ตีระกิจสุนทร

คุณจิรวัดน์-คุณสุนทร-คุณเมณฑกา ศรีสันตา

คุณบุญชัย เบญจรงค์กุล และครอบครัว

คุณเพทาย-คุณวารี มณีไพโรจน์ และครอบครัว

คุณเพ็ญพิมพ์-คุณอัญญา-คุณอานนท์ อัครโกศล

คุณมานพ-คุณกรรณิกา-ด.ญ.มัทธนา-ด.ช.ฉัตรธรรม คำมาก

คุณแม่เพียงใจ หาญพาณิชย์

คุณวิรงรอง รัตนฉายา

คุณสุขเกษม-คุณไมตรีจิตร์ สุพรรณานนท์

คุณอนันต์ อัครโกศล

คุณอาชวิน-คุณอลิสา-คุณอาชนัน อัครโกศล

ดร.ประกอบ-คุณวรรณ จิรกิติ

รายนามเจ้าภาพ

๕๖๕

รายนามเจ้าภาพกิตติมศักดิ์

พระครูสังฆรักษ์พิพัฒน์ จิตสุโข
พระครูปลัดภูเบศ ฌานาภินโย
พระครูสมุห์สุวิทย์ สุวิชะโก
พระครูปลัดวันชัย สิลวณโณ
พระมหาชาติชาย ตกกุสโร
พระมหาสมบุญ สมมาบุญโย
พระมหา ดร.สมชาย จานวฑฺฒโน
พระรังสฤษฎ์ อิทธิจินตโก
พระปลัดสุธรรม สุธมโม
พระมหาวิชา อธิวิโช
พระสมชาย สุนโธ
พระวิษณุ ปญญาทีโป
พระมหามนตรี จริตมนโต
พระอารักษ์ ญาณารุกโย
พระมหาฉัตรชัย ฉตตยชโย
พระมหาชัยฟ้า ธญญกุลโ

พระกล้านรงค์ ญาณวีโรและครอบครัวโดนดแก้ว
พระกำธร ติพุทธโร
พระเกษตร ญาณวิโช
พระจรศักดิ์ ปุณฺณโกโรและภควัฒน์-ณัฏฐา สมประเสริฐสุข
พระคมสัน ธมฺมาสนฺโนและครอบครัว
พระเจต อธิมุตโต
พระชัยยง อตถชโย
พระณรงค์ ทนตจิตโตและศูนย์ปฏิบัติธรรมฮ่องกง
พระณฤทธ์ คุณิทธิโก
พระณัฐกฤษ ญญาจกิตติ
พระถวัลย์ศักดิ์ ยติสกุโกและครอบครัวบุญศิริวัฒนกุล
พระถวัลย์ศักดิ์ ยติสกุโกและครอบครัวธีรวิคิน
พระถวัลย์ศักดิ์ ยติสกุโกและชมรมบ้านกัลยาณมิตรภูเก็
พระทวีศักดิ์ ธมฺมสรโณ พร้อมกลุ่มทวิบุญและบุญทวี
พระธีรพัฒน์ กุลธโรและครอบครัวเกิดพิทักษ์

พระนวกะปิฎกศักราช ๒๕๔๖
พระบุญญ ชีรบุญโยและกลุ่มอิทธิธรรมแก้ว
พระบุญส่ง ปุณฺณพล
พระประเมษฐ์ ปรมสจฺโจและครอบครัวสัจจะกานต์
พระประเสริฐกิจ สุมเโธและญาติมิตร
พระปลัดสุธรรม สุธมโม-คุณสุภา-คุณธรรมบุญ ติรวณิช
พระพิชิต จิตชโย และครอบครัวชุมพลไพศาล
พระพิพัฒพร กิตติสุโก-คุณพ่อหยิ่งไฟ แซ่เงี้ยว
พระไพฑูรย์ ธมฺมวิบูล
พระภิกษุรุ่น ๑๓ บุชาธรรมโดยคุณวชิร พัฒนพนิชอำรงค์
พระภิกษุรุ่น ๑๔ ปีพ.ศ. ๒๕๔๑
พระภิกษุรุ่น ๑๕ ปีพ.ศ. ๒๕๔๒
พระภิกษุรุ่น ๑๖ ปฐมสมโภช
พระภิกษุรุ่น ๑๗ สำเร็จวิชา
พระภิกษุอยู่ญญ มนฺญโย

รายนามเจ้าภาพ

๕๘๐

พระมหาจตุรงค์ จตตโม
พระมหาเฉลิมศักดิ์ สิทธิชัย/รุดตคณสถานปราจีนบุรี
พระมหาธรรมบุญ ธมฺมปคฺโต
พระมหาบุญชู อริยธมฺโม
พระมหาวิรัตน์ มณีกนฺโต
พระมหาสวณ สุริยวิไลและวัดพุทธเจ้าสวรค์
พระมหาอริยะ อริยชัย
พระพุฒิ์ สุวฑฺฒโกและคณะญาติมิตร
พระสถาพร กิจจวฑฺฒโกและคณะญาติมิตร
พระสมคิด ณฺทิสฺโสและคณะญาติมิตร
พระสมนึก ฉานวโรและคณะญาติมิตร
พระสมบุรณ์ จิตตทนฺโตและครอบครัวจิตรนิมิตร
พระสมุห์อานวยศักดิ์ มุนิสฺสโกและสำนักงานองค์ประธาน
พระสาธิต สมาจารโและครอบครัววันดีวานิช
พระสิทธิโชค สิทธิภคฺโคและครอบครัว
พระสุรัตน์ อัครตโน-กลุ่มผู้รักบุญรักธรรมะ
พระสุทธิชัย-คุณสุทธิพงศ์-เกษราภรณ์และครอบครัวยัถยิตติภรณ์
พระอดิคุณ จิตวโร พร้อมคณะญาติมิตร
พระอธิวัฒน์ กตวฑฺฒโน
พระอนันต์ ตโมโนโและครอบครัวพิศาลไพโรจน์
พระอยุทธ์ ธมฺมวโร พร้อมทีมแก้วพุทธานภาพ
พระอรณพ เปมสิโลและคณะญาติมิตร
พระอาจารย์-สามเณรนวกะ
พระอาจารย์-ผู้นำบุญ-เจ้าหน้าที่ภาคกลาง
พระอาจารย์ภาคนครหลวง ๑
พระอารักษ์ ฐิริวฑฺฒโกและศูนย์ฝึกอบรมพระธรรมทายาท
พระอุดม ยติสฺสโร
กองรักษารบยภาค
กลุ่มการบินไทย
กลุ่มกำแพงแก้ว(ตลาดไท) ภาคนครหลวง ๕
กลุ่มบุญสวาระ(อุปาลิกาถวิล วัดรางมูล)
กลุ่มสหพันธ์มหาปริยญ
กลุ่มสายธรรมล้านนา เชียงใหม่
คณะกัลยาณมิตรวัดกาวนา ต.ชี
คณะพระภิกษุ-เจ้าหน้าที่-กัลยาณมิตร วัดกาวนาอชิงตัน
คณะพระมหา รุน ๒๒ เมษายน ปี ๒๕๓๖

ครอบครัวชาวเผือกและคณะญาติมิตร
ครอบครัวคู่ขวัญ
ครอบครัวคุณาสรรพสิน
ครอบครัวงามเขวง
ครอบครัวฉัตรภัทรพล
ครอบครัวโอโนะ
ครอบครัวเดชปทุมวัน
ครอบครัวเดชพิสิษฐ์
ครอบครัวอรรจรวงการ-ครอบครัววงศ์จรุงเรือง
ครอบครัวอติศุภโชค-คุณตั้งลิ้ม แซ่คู
ครอบครัวฟักมณี-พ่อทักดวงแก้ว
ครอบครัวภัทรพล
ครอบครัวภัทรวรกุลวงศ์
ครอบครัวจุริณลักษณ์
ครอบครัวฤทธิพัฒน์พงศ์
ครอบครัวลิมศิริโพทอง-ครอบครัวหวั่งชลาบวร
ครอบครัวลิ้นพเนนพันธ์
ครอบครัวลีลาสมานชัย
ครอบครัวโลหารขุน
ครอบครัวแสงทองพินิจ
ครอบครัวอรุณพัฒนชัย-ครอบครัวฟูรังษีโรจน์
ครอบครัวอสิรานุกุลเดช
คุณเสาวนีย์ สัมภักดีกุลและครอบครัว
คุณกนกกร มาสิงและครอบครัว
คุณกฤษ-คุณขวัญฤดี-คุณณลิณี-คุณธิตินันท์ ศรีอนันตนาท
คุณกล้าตะวัน-คุณเพชรตะวัน-คุณเพ็ญศศิธร สมทรง สุทธิประเสริฐ
คุณก่องเกียรติ-คุณประทุม เกษรศิริ
คุณกั้งวาล สิชัยสิทธิ์และครอบครัว
คุณกัณหา อรรณพเพ็ชร
คุณกัลยา ปัญญาสกุลวงศ์
คุณกาญจนา งามสันติกุลและครอบครัว
คุณกาญจนา ชนสยองและกลุ่มประกายธรรม
คุณกั้งแก้ว โตศิริพัฒนาและครอบครัว
คุณกั้งชัย เอื้อเกษมและครอบครัว
คุณกั้งณี ตั้งสัจจานุรักษ์และครอบครัว
คุณกิตติวัฒน์-คุณธนาภรณ์-คุณกตพล พรสุขสว่าง

รายนามเจ้าภาพ

๕๘๑

คุณกิมเฮียง แซ่ตั้ง-ครอบครัววรมนกุล
คุณเกรียงไกร-คุณลิดา เจียรไพโรจน์และบุตรธิดา
คุณเกษมศักดิ์-คุณวิภาพร กัมพลพาณิชย์วงศ์และครอบครัว
คุณเกษมสุข-คุณฉวีวรรณ อิสริยคุณธรรมและครอบครัว
คุณเกสร-คุณกิงค่า ชนะนิกรและครอบครัว
คุณเกหม่อง แซ่ตั้ง
คุณเขมชาติ-คุณมณฑาทิพย์-คุณเปี่ยมสุข ชำนาญรบ
คุณเขมทัต จันทรรักและครอบครัว
คุณแข่งแซ จิระขุติโรจน์
คุณคำจ้อ แซ่ลี-คุณยาโล อื้อลัมพันธ์กิจ
คุณโมเชิด-คุณมาลีรัตน์ รุ่งโรจน์ชัยและครอบครัว
คุณงามดา พจนกรโกศล
คุณจงตั้ง แซ่ลือ
คุณจักรพงษ์ พันทุสมิต
คุณจันทน์ มหัทธินศิริบุญกุล
คุณจันทร์จรัส ธรรมวันนวะสุ
คุณจันทรา-คุณคริสเตียน แอลิช
คุณจ่านงค์-คุณนงลักษณ์-คุณณัฐชัย พัดเยี่ยม
คุณจิตตภาณี-คุณสุภัททา ลัมศิริเศรษฐกุลและครอบครัว
คุณจิตราวี-คุณจิตราวดี โรหิตธรรมพร
คุณจิตลัดดา ลัมสกุล พร้อมบุตร-ธิดา
คุณจิตลิริ ธนภัทร
คุณจิรวัดน์-คุณชื่นสุข-คุณโสรัจจะ ภูเพียงใจ
คุณจิราภรณ์ ต้นคุณากรและครอบครัว
คุณจิราภรณ์-คุณอัญชิสา สว่างอำโพพงษ์
คุณจิราภา บุญบุตร
คุณจุฑารัตน์ เรืองทนต์ธรรมและกลุ่มอุดมลาก
คุณเจ็ญนุ แซ่เจ็ญ
คุณเจริญ-คุณอรพินท์-คุณกมล เกลิงนาวาติ
คุณไฉสมาน อัมรี
คุณฉวีวรรณ กลิ่นจ้อย
คุณอัฐกมล แซ่ตั้ง-คุณปภัสรัฐ จุทอง-บ.บ้านกัลยาณมิตร จก.
คุณฉัตรชัย กุลศิโรรัตน์
คุณฉัตรฤดี เจียรไพโรจน์
คุณเฉลิมชาติ-คุณทัทยา ทาสุนธร
คุณชนินทร์ จารุจันทร์

คุณชนินทร์-คุณเกษรี ปิตวรรณและครอบครัว
คุณชนรินทร์ ปัญญาสกุลวงศ์
คุณชลอ-คุณอนัญญา-คุณอัญพร รัศมีและครอบครัว
คุณชลารัตน์ สรรเพชรา
คุณชัชฎา-ด.ช.เรียวย Yoshimoto-ครอบครัวเนียลเซ็น
คุณชัชวาล-คุณปิ่นมณี พันธักทัตและครอบครัว
คุณชัยธวัช-คุณอภิสร่า สุริยากุลพานิชและครอบครัว
คุณชัยประสิทธิ์-คุณวรลักษณ์ เสนิงวงศ์ ณ อยุธยา
คุณชัยวัฒน์-คุณสุวรณ์ ทองเจริญชัยและครอบครัว
คุณชาญ-คุณพรชดา อิสสระ-คุณนิดา สุนทรสวัสดิ์
คุณชาญชัย-คุณอรุณี อังคศิริลาวัณย์
คุณชิษุ-คุณจรรยา แซ่นิมและครอบครัว
คุณเชิงชาย-คุณสุพัตรา ภูวิปัญโญและครอบครัว
คุณเชื้อ-คุณสมชาย วงศ์สมุทรและครอบครัว
คุณไชคชัย วลิตวรางค์กูร
คุณไชยา-คุณยุพิน ตั้งทรัพย์วัฒนาและครอบครัว
คุณเชียงหมู่ แซ่ฮ้อย-คุณใช้ฟุ้ง แซ่ด่านและครอบครัว
คุณเขี้ยวแซมฟอง-คุณทองคำ แซ่เจ็ญ
คุณณญา ศุขจรัส-คุณสุขุม โตการันยเศรษฐและครอบครัว
คุณณรงค์-คุณวรรณภา-คุณวรรณงค์ อุดมผล
คุณดรุณี ศิริวรเวียง-คุณปราโมทย์-คุณมนตรจก นันทชนก
คุณดรุณี-คุณณฤมล-คุณปัทมา-คุณอัญชลี สุวิศิษฐ์พงศ์
คุณดวงรัตน์ วัฒนพงศ์ชาติและครอบครัว
คุณดารณี-คุณศุภาเวทย์ วั่งกานต์และครอบครัว
คุณดารา-คุณยุพาพรรณ-คุณเกศวดี จุฬาทอง
คุณถวิล-คุณอุดม-คุณสายทอง แพรดำและครอบครัว
คุณแถว พุ่มพฤกษ์
คุณหนู-คุณจันทราทิพย์ มานะไชยรักษ์
คุณทวีลาภ ศรีโกมล
คุณทวีศักดิ์-คุณสังัด-คุณกั้งเพชร พรหมภักดี
คุณทักษิณีย์ ปัญญาสกุลวงศ์
คุณทักษิณี ลัมตระกูล-คุณสาธิต เตชะพูลผล
คุณเทพ-คุณคุณรินทร์และครอบครัวสมุทวิญญู
คุณธงชัย-คุณจุฬารักษ์ สุนทรวีวงศ์และครอบครัว
คุณธงชัย-คุณมัยจุ-คุณหนึ่งนุช สิทธิเสรีและครอบครัว
คุณธงชัย-คุณสมมิตร-คุณปรกรณ์-คุณมธุรส คันธวงษ์ คุณอนกฤต วณอนุพงษ์

รายนามเจ้าภาพ

๕๘๒

คุณธนพร โชติศิริคุณวัฒน์
คุณธนาวัฒน์-คุณเสาวนิตย์ สุข์คานนท์และครอบครัว
คุณธวัช-สุนัย สุริยะไชยากร
คุณธาริณี จิวากานนท์และครอบครัว
คุณธีรพล ผดุงฤกษ์และครอบครัว/ญาติมิตร
คุณธีรวัฒน์-คุณวรณัฐ พัทธระกูลและครอบครัว
คุณธีระ-คุณวิภาวี-ด.ช.ภัทรภณ หนูแก้ว
คุณนงนุช พูนสุวรรณ
คุณนงนุช ทวีสินและครอบครัว
คุณนฤมล-คุณวิฑูร อธิธิวงศ์ศุภกิจ
คุณน้าชัย รุ่งรัตน์-คุณพัฒนา-คุณศิริพร เจตนมงคลรัตน์
คุณนิตร-คุณนงค์ชัย รือณีย์และครอบครัว
คุณเนตรชนก-พันโทกล้านรงค์ ไพรีพ่ายฤทธิ์เดช
คุณบรรจบ-คุณลัดดา-คุณสุวรรณี เตชาพิสุทธิ
คุณบัณฑิต-คุณวัชร ธรรมา
คุณมายัน-คุณกุลยิต จันทร์ศรีชวาลา
คุณบุญชัย ชัยกิตติศิลป์
คุณบุญขึ้น-คุณหทัยรัตน์ วิทยาเบญจางค์และครอบครัว
คุณบุญดวง-คุณวนีย์และครอบครัวอุครานนท์
คุณบุญเรือน ต้มทอง
คุณบุญโรจน์-คุณจินดา เสรีพัฒน์วุฒิและครอบครัว
คุณบุญชัย อภินันทน์
คุณบุญลือ-คุณสุพรรณ ลิ้มสกุล พร้อมลูกหลาน
คุณบุญส่ง ชัยกิตติศิลป์
คุณบุษบา สามิบัติ
คุณประกอบ-คุณจุริสา สายรัตน์
คุณประชา เทคพานิช-คุณอรุณรัตน์ ไชยรังษี
คุณประณต งามนิรัตน์และครอบครัว
คุณประทุม เล็กมณี
คุณประไพ มุตตามระ
คุณประยงค์ ชัยกิตติศิลป์
คุณประยงค์-คุณคำทอง โนนริบูรณ์
คุณประวี-คุณพรทิพย์ พันธุนนท์และครอบครัว
คุณประสงค์ รักสินเจริญศักดิ์
คุณประสิทธิ์-คุณนภารัตน์ วิชราวุฒิชัยและครอบครัว
คุณประสิทธิ์ชัย-คุณศิริพร พงษ์สุวรรณศิริ

คุณปรางค์ทิพย์ สะกะโยริและคณะญาติมิตร
คุณปัทมา วิวิธอนกุล
คุณปิยธรรม มาสิง
คุณเปรมใจ ลิ้มสุวัฒน์
คุณไพฑูริ-คุณศิริเพ็ญ-คุณเอกพล เมธารมณ
คุณพงศ์พิชญ์ ยูวะนิยม
คุณพงษ์เดช-คุณกาญจนา ประชาอ่ำรง
คุณพงษ์เทพ ธนีสกุลและครอบครัว
คุณพรชัย ศุภวิทักพัฒนาและครอบครัว
คุณพรทิพย์-คุณพรรณทิพย์ พิริยะโยธินและครอบครัว
คุณพรเพ็ญ-คุณนิตยา โตศิริพัฒนา
คุณพรรณประภา-Nicholas-Serena-Aaron-Ari
คุณพรรณราย วณิชยางกูรานนท์
คุณพรรณ-คุณชาตรี-คุณแก้วมณี วณิชยางกูรานนท์
คุณพรรณ-คุณวรรณภา ครอบครวัพุทธเจริญลากและทวิสุข
คุณพรรณ-คุณสมสุข นิโครสทเกียรติ
คุณพรหมินทร์-คุณเพ็ญศิริ สุขจิวัฒน์
คุณพวง-คุณธณู โชคอนันต์ตระกูล
คุณพวงเพ็ญ ทิสยากรและครอบครัว
คุณพ่อเกียรติ-คุณแม่วิภา-คุณสุภาภรณ์ ชัยสถาวรวงศ์
คุณพ่อชั้นต่อม-คุณแม่ไป๋-คุณสมพงษ์ ลิ้มบุญกุลและครอบครัว
คุณพ่อโบ-คุณลออ ศิริวงษ์-คุณอิทธินันท์ กิตติประยูร
คุณพ่อสุวัฒน์-คุณแมร์ตินา-คุณรัชนิยา ตั้งจรรยาวิชย์
คุณพ่อหิน แซ่จิว
คุณพัฒนะ-คุณพัฒนา อินทพฤกษ์พร้อมครอบครัว
คุณพันธิภา ขุมเพชร
คุณพิชญ์สินี วรณวัชรินทร์, คุณโชคศรี สิทธิไกรพงศ์
คุณพิเชฐ รัตนยงค์
คุณพิพัฒน์ พรพิทยากุลและครอบครัว
คุณพิมชนก สายสมรและครอบครัว
คุณพิศวง กระบวนรัตน์และครอบครัว
คุณพิษณุ บำรุงมิตรและครอบครัว
คุณพินิจ-คุณวรมพร เพ่งศรี
คุณพีระ-คุณสุภาลี นามมนตรีและครอบครัว
คุณพูนศรี อึ้งตระกูล
คุณเพ็ญพรรณ อุทัยสินธุเจริญ

รายนามเจ้าภาพ

๕๘๓

คุณเพ็ญนิล ศิริเกษม-คุณนฤพร-คุณสุภัชชา มหาแดง
คุณไพเราะ นนटा(ติปยานนท์)
คุณไพศาล-คุณกรองทอง แซ่ล่อ
คุณไพศาล-คุณวรรณิ์ สุชาติกุลวิทย์และบุตรธิดา
คุณไพสิฐ-คุณไชย์ เจียรสกุลธรรมและครอบครัว
คุณภรณ์ ชัยกิตติศิลป์
คุณภัทรพร รัตนันทนาทิต
คุณภัทรฤติ-คุณภัทราภา ผดุงพัฒน์
คุณภาณุธรรม-คุณประภาภรณ์-คุณนริศ
คุณมงคล-คุณเจริญสุข อัครโรจนกุลชัยและครอบครัว
คุณมงคลชัย-คุณสำราญ คุปตะกุล
คุณมงคล-คุณทองพัน กันล่อม-ค.ญ.จารุวรรณ คงเสือน้ำหวาน)
คุณณรัตน์ เอมเปรมศิลป์
คุณณรงค์ชัย-คุณนันทนา-คุณวราภรณ์-คุณวรวิมล ยอดพิณี
คุณนง-คุณวรรณพร ไตรเนตรและครอบครัว
คุณมณฑนา เขียวศรีวงศ์และครอบครัว
คุณมาณี ฐาภิปัญญานิชและครอบครัว
คุณมาร์ค จอร์จ
คุณมารศรี อุสาห์
คุณมาสัวรรณ ลิไทขวลิต
คุณมโยโดย เวชศิริและครอบครัว
คุณแม่กัมดิน แซ่กู่
คุณแม่เชิด พุทธาพิทักษ์กุล
คุณแม่ช้วนเนย์-คุณสุนทร แซ่เบ้และครอบครัวอัครพงษ์ไพบุลย์
คุณแม่ประเมิน อินทร์
คุณเมษา แซ่จุง(จตุพร)โดยครอบครัวจตุพรและแซ่ตัน
คุณแม่สีเทียมอิม แซ่ลีและครอบครัววิจิตรศิลป์
คุณแม่วิเชียร-คุณรัตน-คุณเบญจา ตันกิม
คุณยรรยง-คุณสมฤทัย เกลิงนาคา
คุณยุทธพล-คุณทิวากร ปอพานิชกรณและครอบครัว
คุณยุวดี วิวัฒน์ประทีปและครอบครัว
คุณเยาวเรศ อิชาวะ
คุณรมย์ฤดี เวสสุนทรเทพ
คุณรัง พุ่มพฤกษ์
คุณรัชณี พิบุรณ์และครอบครัว
คุณรัตนา (มหาเกตุ) ปริญญาดรและครอบครัว

คุณรัตนา สันตพัฒน์
คุณรัตนา-คุณพนม บ่อทองและครอบครัว
คุณรานี-คุณพนิดา-คุณสุวิวัฒนา บุญนาคและลูกหลาน
คุณรุ่งทรัพย์ ลัมชูปฏิภาน
คุณรุจิ ทรัพย์อดุลชัยและครอบครัว
คุณเรณู ชื่นธนาภา
คุณฤทัย-David-Edward Frost
คุณละเอียด รัศมีธนาภรณ์
คุณลัดดา ปันทธานนท์และครอบครัว
คุณลัดดา อุ่นจิตติกุล
คุณลัดดา-คุณณัฐธ และครอบครัววิทยานุกาพินยง
คุณลาวัลย์ ธนาสว่างกุลและคณะญาติ
คุณลำใย-ขาว แสนวงศ์-คุณประหยัด วงษ์พิรา
คุณเลิศชัย โลประวัติและครอบครัว
คุณเลิศชัย-คุณสุวรรณา วงศ์วัฒน์
คุณวรรณุช เลหาวัฒน์
คุณวรรณภา โยชิโกะและครอบครัว(ทองเที่ยง)
คุณวรรณภา-John Warren-พลโทสำราญ กานต์ประภา
คุณวรรณิ์ จิระชุติโรจน์
คุณวรรณิ์ ลวชัยโยธินและครอบครัว
คุณวรรณ-คุณพิรุณ วรสุบินพร้อมครอบครัว
คุณวรเศรษฐ์-คุณเพ็ญสินี สุวรรณทวีโชติและครอบครัว
คุณวัฒนาพร ภัทรวนากุลและครอบครัว
คุณวันทนา บุญสูงและครอบครัว
คุณวัลลภ-คุณสุนัย เคียงศิริ
คุณวานิช-คุณสุวรรณา วานิชสัมพันธ์และบุตรธิดา
คุณวารินทร์ จิตรอารีย์
คุณวาริ-คุณมานะ เปี่ยมฉวีวงศ์
คุณวาสนา-คุณสายสมร เรืองรักษ์ลิขิต
คุณวิชัย-คุณสุรีย์ เจริญพิทยานันต์
คุณวิฑูรย์-คุณทิชา เลิศยังยศ
คุณวิทยา-คุณวรรณภา-ด.ช.ธนภัทร ทองธีร
คุณวิทยา-คุณสุพัตรา ลิวสุวรรณพร้อมบุตร-ธิดา
คุณวิธาน-คุณวิวรรณ เกลียวธรรมมณีและครอบครัว
คุณวิบูลย์-คุณสมนัตต์ ดำเนวัฒน์พรและครอบครัว
คุณวิโรจน์-คุณสมลาลี รตนศิริโรและบุตรธิดา

รายนามเจ้าภาพ

๕๘๔

คุณวิโรจน์-นางนุช-มาริสา ลิ
คุณวิลาสินี ชัยธัมมปกรณ
คุณวิวัฒน์ อมรกิจวินิชและครอบครัว
คุณวิวัฒน์-คุณกัลยา อัครวานิชและครอบครัว
คุณวิสมัย เกตุทัต
คุณวีรดี ลิ้มศิริเศรษฐกุล
คุณวีระชัย-คุณกรรณิกา พนารมย์และครอบครัว
คุณวีระพล หล่อวิมจล-คุณสุมาลี ตันรัตนสกุลและบุตรสาว
คุณวีระพล-คุณอุไร อุณวิไลและครอบครัว
คุณวีระศักดิ์-คุณอารีรัตน์ ศิริคุรุรัตน์และบุตรธิดา
คุณเวียงแก้ว-คุณสุจินดา บริหารและครอบครัว
คุณศจี เบนงลาภ
คุณศรีบงอร-คุณณัฐฐานานต์-คุณณัฐพงษ์ ศรีวรเวียง
คุณศรีรัตน์ แมคเลนแนนและครอบครัว
คุณศศิธร เจริญวิเศษศิลป์-คุณพิทักษ์-คุณนิพัทธ ไกรนาค
คุณคันสนีย์ กาญจนสุวรรณและครอบครัว
คุณศิริพรรณ มนต์รัฐศิริและบุตร-ธิดา
คุณศิริพันธุ์ วานกุล
คุณศิริวดี แสงวงศ์
คุณศุภชัย ศรีศุภอักษร
คุณศุภเดช-คุณพรเทพ ภัทรทานต์กุลพร้อมครอบครัว
คุณศุภลักษณ์ อุดมโชคสกุลและโศวเตียงเฮียม
คุณศุภวิทย์ ชะนะ-คุณแม่่งน้อย พันธุ์มีเชาน์
คุณสงเคราะห์-คุณอัญชลี-คุณกันตภณ-คุณชวิน ชัยวัฒน์
คุณสงวน-คุณภัทรา-คุณเยาวณี-คุณเยาวนิจ ศรีสถาพร
คุณสงวนศักดิ์-คุณศุภวิทย์ชนะ-คุณสุรณี ทองเหลืองและครอบครัว
คุณสมร จินาวรรกุล
คุณสมเกียรติ-คุณโชคชัย วลีตวรจศักดิ์-คุณอริยา แซ่หาน
คุณสมจิตร ตั้งสถิตยางกูร
คุณสมใจ ไชยสระแก้วและครอบครัว
คุณสมชัย-คุณผกามาศ-คุณศิวรักษ์ ธเนศบวร
คุณสมชาติ กิจพงษ์ศรีและครอบครัว
คุณสมชาย อนุเคน-คุณประพิศ กัญญาภูมิ
คุณสมชาย-คุณสุดา-คุณตะวัน ศิริคุรุรัตน์
คุณสมถวิล บุณนาค
คุณสมบัติ-คุณอนงค์นาฏ ลิ้มสุวัฒนาพงษ์และครอบครัว

คุณสมพงษ์ อัจฉริยะอนุชนและครอบครัว
คุณสมพร ต่อตระกูล
คุณสมฤทธิ-คุณรัตนากรณ์ ชูณหะรัศมี
คุณสมลักษณ์-คุณสติเวณ คลีเม้นท์และครอบครัว
คุณสมศักดิ์-คุณเฉลิมศรี หัสเดชะและครอบครัว
คุณสมศักดิ์-คุณสุพร วงศ์ศิริกุล
คุณสมาน-คุณทินกร-คุณทองจันทร์-คุณวันเพ็ญและครอบครัว
คุณสมุทร-คุณสริน ศิริบุรี
คุณสรวาณี วิวิธอนุกุล
คุณส่วน อิ่มแก้วและครอบครัว
คุณสะโกร-พญ.ลักขณา สามเสนและครอบครัว
คุณสะอาด-คุณธีรเดช ไชยวรรณ
คุณสันติ-คุณพิมพ์ใจ ทิสยากร
คุณสายคำ-คุณอาร์ท บริหารและครอบครัว
คุณสาโรช-คุณสุกัญญา สกุลวัฒน์และครอบครัว
คุณสุกัญญา ชลออำนาจและครอบครัว
คุณสุกัญญา ติระวัฒน์
คุณสุจิตร์ ลิ้มวานิชย์
คุณสุจิตรา ทองหล่อ
คุณสุจินดา-คุณเอมอร ศรีลังจากุล
คุณสุจินตนา-คุณรุ่งโรจน์ ชูชัยศรีและครอบครัว
คุณสุชาติ บุญใจและครอบครัว
คุณสุชาติ-คุณธนดี-คุณธนาธิป อุซซุพันธ์
คุณสุชาติ-คุณอังสนา-คุณคุณัฐนิชา กิตติชาติวรกุล
คุณสุทัศน์-คุณเบญจวรรณ นันชัย
คุณสุเทพ-คุณกำลังใจ พิรจรรยารุ่งเรือง
คุณสุนันท์ เยสุวรรณ
คุณสุนันท์ วรธนรัชชาติและครอบครัว
คุณสุนันทา กังวาลกุลกิจ
คุณสุนีย์ แซ่จิ๋ว
คุณสุนีย์ ว่องประเสริฐ วิลด์
คุณสุนีย์-คุณสุยอัน-คุณสุเพ็ญพิสด์ แซ่ตัน
คุณสุพจน์-คุณอนงค์ ถาวรคุณากรและครอบครัว
คุณสุพรรณ-คุณวรรณทนา เทวสิทธิ์ชัยและครอบครัว
คุณสุมิตร-คุณศิริพร-คุณพรสิทธิ์ คำนวนิช
คุณสุรศักดิ์-คุณเพ็ญจันทร์ อัศวโสภณ

รายนามเจ้าภาพ

๕๘๕

คุณสุรสิทธิ์-คุณปณทริก-คุณกานต์ประภา อิทธิกุล
คุณสุวัฒน์-คุณอรทัย แสงสุระธรรมและครอบครัว
คุณสุรางค์ บุญตาม
คุณสุวรรณี ทองเจริญชัย
คุณสุวัฒน์-คุณรวีนิธาน ว่องไวพานิชและครอบครัว
คุณสุวัฒน์-คุณรัตนา-คุณรัชนีย ตั้งจรรยาณชัย
คุณสุวัฒน์-คุณอารีรัตน์-คุณวันสุข ศิริคุรุรัตน์
คุณสุวิทย์-คุณสันต์จุฑา-คุณวราพัทธ์-คุณสิริญา วิชชาวุธ
คุณเสนาะ ทวีเดชสุริยาและคุณเทพฤทธิ บุญอาจินต์
คุณเสริมพงษ์-คุณอังคณา คุณาธิคมพร้อมบุตรธิดา
คุณเสริมศักดิ์-คุณพัชร-คุณธิดาพัชร จันเต็ม
คุณเสาวณีย์ เรื่องเขวราชชัย
คุณเสาวณีย์ สัมภักดีกุลและครอบครัว
คุณเสาวภา ณ ตะกั่วทุ่ง
คุณเลี้ยว-อำนาจ อภิรัตน์พิลชัย
คุณแสง อารยศักดิ์กุลและครอบครัว
คุณโสมนต์ พันธธารนิธิและครอบครัว
คุณหยกฟ้า มโนสุตประสิทธิ์
คุณออาจ-คุณวารี ลวชัยโยธินและครอบครัว
คุณอนุศักดิ์-คุณสุวรรณี-ดช.อรรคมพร-ดญ.วรารักษ์ โชคมีศิลป์
คุณอภิชน จินเสวก
คุณอภิญา ดันวิจิตร
คุณอภิสร่า ชัยกิตติศิลป์
คุณอมร-คุณนาคยา อังศธรรมรัตน์และครอบครัว
คุณอมร-คุณสุภาดา วานิชสัมพันธ์พร้อมครอบครัว
คุณอมร-คุณละออง บรรจงศิริ
คุณอรัญญา ดำรงวุฒิการณและครอบครัว
คุณอรพินท์ จิระขุติโรจน์
คุณอร่าม-คุณประมุล อนุขปริดาและบุตรธิดา
คุณอร่ามศรี ฉัตรแก้วมรกตและครอบครัว
คุณอรุณี-คุณชัชชญา-คุณวรัญญ์-คุณถวัลย์ ตั้งลีตานนท์
คุณอังคณา ศรีวรรณวัฒน์และครอบครัว
คุณอัญชลินทร์ ปัญญาสกุลวงค์
คุณอัญชลี สาครินทร์และร้านเพื่อนนักเรียน
คุณอัฐมา สวาทยานนท์
คุณอัฑฒ์ ดันวิจิตร

คุณอัมพร Gibbs
คุณอารักษ์-คุณจารุณี-เทอรี สุวรรณฤทธิ์
คุณอาภรณ์ อินทรพัฒน์(สมโลก)
คุณอำพร หล่อสัญญาลักษณ์
คุณอินทรา แดงจำรูญและครอบครัว
คุณอิษฏ์นันท์ ศิริโรจน์และครอบครัว
คุณอุดร-คุณวิมลวรรณ ต้นติสุนทรและครอบครัว
คุณอุทัย แซ่ไคว่ และครอบครัว-ครอบครัวอนันต์ศิริประภา
คุณอุบลพงศ์ ธนศสฤทัยกุล
คุณอุษา สกฤไทย
คุณเยี่ยมแข็ง แซ่แพ
โครงการปฏิบัติธรรมพิเศษ
โครงการมหาวิทยาลัยพุทธมณฑลราชภัฏนครราชสีมา
โครงการเศรษฐกิจพอเพียงและเกษตรอินทรีย์
เจ้าหน้าที่, อาสาสมัครและชมรมผู้สนับสนุนอาสาสมัคร
ชมรมคหบดีสัมพันธ์และกองกิจกรรมพิเศษ
ชมรมปล่อยปลา-บุษยามหาธรรมกายเจดีย์
ชมรมพระโขนงสัมพันธ์และกลุ่มบุญญรังสี
ชมรมพุทธศาสตร์ทิพย์
ชมรมพุทธศาสตร์สากลฯ
ด.ญ.กัญจนพร-ด.ช.จิตติภัทท์ ทองประเสริฐ
ด.ญ.ภัทราภา ชัยกิตติศิลป์
ดร.สมศักดิ์ จงวัฒน์ผลและครอบครัว
ดร.พรธชา ปุณณะพยัคฆ์
ดร.เอิร์ล เอฟ.-พยอม เบนซ์ คุณอาคม ติประชา
ตระกูลตันบุญฤทธิ์-ตระกูลกาญจนาเสถียรและกล้า ออสเตอร์เลีย
ทพ.ไพโรจน์-คุณจารุณี ต้นติเวชวุฒิกุลและครอบครัวธรรมปริดา
น.พ.ชัยนันท์-คุณพรเพ็ญและครอบครัวบุญศิริวัฒนกุล
น.พ.ถนอมพล เครือเถาว์และคุณเดือนเพ็ญ หมื่นคิด
น.พ.ทวีทัศน์-คุณวนิดา ตั้งพิพาการ
น.พ.บุญยธินันท์-คุณสร้อยเพ็ญ โอทกานนท์และครอบครัว
น.พ.ภาณุเมศ-พญ.สุนัย-ด.ช.กัลยาณัน ศรีสว่าง
น.พ.รุ่งโรจน์-คุณดวงใจ-ด.ช.พุทธานุภาพ แซ่เอ็ง
น.พ.วาทีต-คุณจตุพร วัฒนศัพท์และครอบครัว
น.พ.สุนทร-พญ.ลัดดาวัลย์ ฮ้อยเผ้าพันธ์
นสพ.ธานีพร ชีวะผลาบุญและบริษัทในเครือเวทโปรดักส์

รายนามเจ้าภาพ

๕๘๖

น.อ.(พิเศษ)พ.ญ.สุพัตรา-คุณสันติภูธร-คุณพัชพารชา สิทธิธรา	ศูนย์ปฏิบัติการธรรมสังคมไพร่
น.อ.(พิเศษ)สันต์-สุขศรี ชชาติษฐ์	ศูนย์ปฏิบัติการธรรมโสภา
น.พ.อุทัย ชัยกิตติศิลป์	ศูนย์ส่งเสริมกิจกรรมเยาวชน
นอ.อิทธิศักดิ์ นาคะวิสุทธิ	สามเณรนวกะ ๓ ปี ๒๕๕๖
บจ. ดี.ไอ.ซี เอ็นเตอร์ไพรส์และคณะญาติมิตร	หัวหน้าชั้น-นักเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา
บจ.คริสตอล ซอฟท์แวร์ แพ็คเกจ	อ.พิศมัย แสงหิรัญและครอบครัว
บจ.เจคเชียร์ เทคโนโลยี	อ.วริยา ลาคเรศ
บจ.ซอเฟท์เฮาส์	อาจลัมเกียก แซ่เจี๋ยและครอบครัวเจริญอนันตสิน
บจ.โดเชะกิ โดยนายเชนจิ-จันหนี คอนโด	อาจารย์ศรีพัฑ-รศ.ธดาวดี-พันเอกหญิงปามทรา มีนะกนิษฐ
บจ.บางไผ่เอโซ่ตลาดไท(กวิ-สุกัญญา เวชยันต์วิวัฒน์)	อุบาสิการามารณ โทธิบุญ
บจ.เมณฑกะ และคณะกัลยาพญาไท-ราชเทวี	Doney Vongseng
บจ.สตางค์ เคมีคอล	Eric-Diane Bouatay
บจ.แสงมิตรโลห์	Fergus-วันเพ็ญ Statom
บจ.อโต้ไฟล์ท(ระบบบัญชีสำเร็จรูป)	Henry & Sunee Law ครอบครัวและญาติมิตร
บจ.อีชีวิน ในเครือคริสตอลซอฟท์แวร์กรุ๊ป	Jim-Khim Weir
บุคลากรรุ่น ๑๖ ไม่ตกกันดาร มีนิพพานเป็นที่ไป	Judy Pon-คุณอำนวย ชนานุกุล
บุคลากรรุ่นที่ ๑๗ เรือนทองหัวเพชรสำเร็จทุกอย่าง	Kingkham Sananikone
บุคลากรรุ่นใหม่รุ่น ๑๔ กายแก้วศรจรรย์อนันตกาล	Madam Chewing Ciao and family
ผศ.ดร.สมสุตา ผู้พัฒน	Mah Ngok San & Lee Sow Ying
ผู้นำบุญภาคนครหลวง ๑	Mr.Takaakii-Jindarat Sasagawa
ผู้ประสานงานภาคนครหลวง ๑	Ng Sek Chai & Ang Bee Bee
พ.อ.(พิเศษ)ไพฑูริติ แสนยานุสิน	Orapin Munizich And Family
พญ.กาญจนา ชัยกิตติศิลป์	Paul-Linda Pridanonda
พญ.นริลักษณ์ พิทักษ์ดำรงวงศ์	Phrapayunsak Aggawinate
พญ.อุดมลักษณ์ มงคลและครอบครัว	Phrapratchaya Sotthiyothin
พล.ต.วีรวัฒน์-คุณเสาวคนธ์ ต้นสุทัษ	Prasong Mccray
ภาคจักรวาลและกองประสานงานศูนย์สาขาดังประเทศ	Smittihi P.Napachoti
มณฑลพุทธจักรพรรดิวัน	Souchinda Borihanh and Family
รศ.น.พ.พิรพัทธ์-คุณธัญพร เจริญชาติศรีและครอบครัว	Tan Chin Hiang
ลูก้าและทีมงานภาคชุมทอง ๒๔ เค ๔ (บริษัทเอ.ไอ.เอ จำกัด)	Thavysack & Sangath Phomphakdy & Family
วัดภาวนาจารย์เจีย(แอตแลนต้า)	The Middle Way (Young Star Team)-ศูนย์ปฏิบัติการนานาชาติ
ศิษย์เก่า-ศิษย์ปัจจุบันชมรมพุทธศาสน์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	Wee Ah Moi
ศูนย์กัลยาณมิตร จังหวัดตรัง	Yee Wee Har SuSan and Family
ศูนย์กัลยาณมิตรนครปฐม	M T K D ¹⁶ (AOR_YUI_POM_NAT)
ศูนย์กัลยาณมิตรหาดใหญ่	SAM - MO GROUP [®]
ศูนย์ปฏิบัติธรรมโตเกียว	~ SUKO Ū PICKU ~

คณะผู้จัดทำ

ธรรมะเพื่อประชาชน ฉบับผลของบาป

ISBN

974-92096-5-6

ประธานที่ปรึกษา

พระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อรัญมชโย)

ที่ปรึกษา

พระมหา ดร.สมชาย จานุกุลโต

พระมหาฉัตรชัย ฉคตถุชโย

พระสมุห์อำนวยศักดิ์ มุนิสกุลโก

บรรณาธิการบริหาร

พระสมบัติ รุกขิตจิตโต

กองบรรณาธิการ

พระบดีนทร์ สิริธโร, พระมหาเสถียร สุวณฺณจิตโต (ป.ธ. ๙)

พระมหาธรรมบุญ ธรรมปตฺโต (ป.ธ. ๙)

พระมหาสุธรรม สุรตโน (ป.ธ. ๙)

พระมหาสามารถ ธรรมตฺถรสี (ป.ธ. ๙)

พระมหากมล จิตภาโน (ป.ธ. ๙)

พระมหาลักษณะ กิตติภาโน (ป.ธ. ๙)

พระมหาบุญช่วย ปุณฺณสุโข (ป.ธ. ๘)

พระมหากมลชัย กมโล (ป.ธ. ๕)

พระมหาเวช วิชชุโคโน (ป.ธ. ๓)

พระมหาประภาส ปภาโส (ป.ธ. ๕)

พระมหาจตุรงค์ จตฺตมโล (ป.ธ. ๔)

พระสมศักดิ์ จันทสิโล, พระวิชิต ผาสุกวาโส

พระตรีเทพ ชินจุโร, พระกล้าณรงค์ ภาณวิโร

พระไพฑูรย์ วิฑูโร, พระสมบุญญ จิตตทนฺโต

พระสถาพร คุณวิโร, พระธรรณิศ จารุวิโส
พระทศพร กิตติวิโร, พระสังเขียร สุลโวโร
สามเณรสุบิน ฝุยผง, สามเณรศราวุฒิ ขอสุข
สามเณรประสิทธิ์ ทิมาใจ, สามเณรพรภิรมย์ เกษสุภะ
ผศ.สุชีพ พะพูนนัม, ผศ.สุภาศิริ พะพูนนัม
ดร.สุชาติ หงษา, รัตนาภรณ์ ชุณหะวัณ
มรกต มณีไพโรจน์, นพ.ประภาส อุครานันท์
สุกัญญา ชลอำนาจ, สุริดา จินดากิจกุล
วรรณภา ภัทรนุรักษ์, อำไพ เตือนทองคำ
กนกวรรณ ขางนอก, วาสนา อินทร์สวัสดิ์
ละม่อม พรหมโณภาส, สุจิตรา พูนพิพัฒน์
มณฑา วิริยางกูร, วนิดา สุริยากุลพานิช
อุษา จันพะกา, ดนยา คูหากนก, กรรณิการ์ อยู่ศรี
ปราณี ชัยผดุง, รัตเกล้า ลีวเฉลิมวงศ์
พรทิพา พรหมแสงใส, พรรณี โอษฐ์นภาพร
อรวรรณ ลักษณะธนากุล, ดวงดาว ไตรังชัย
ชูเดช อนุรักษ, อนุสิทธิ์ กล่อนศรี,
ก้องพุทธศิลป์, สมบัติ-น้องนุช ตั้งสถิตยางกูร
วุฒิชัย ตันเวทิตยานนท์, ภูษิต พุดสงคราม
ศิริวรรณ อยู่พิพัฒน์, ปรีชา อนุรักษมีวงศ์
ทิพวรรณ เวชศิลป์, อาสาสมัครกองสือธรรมะ
ภัทรา ศรีวิสุธา
ลือพงศ์ ลีลพจน์, ชาญชัย พรหมตา, วัลลภ นิลถนอม
ชัยชนะ กิตติโสภากพันธ์, จิรนนท์ วีระชัยพิเชษฐกุล
ภัทรา ศรีวิสุธา, นาถนดา นิโรจน์, พีระ แสงงาม
มูลนิธิธรรมกาย
๒๒ เมษายน พ.ศ.๒๕๕๗ จำนวน ๓,๐๐๐ เล่ม
บริษัท รุ่งศิลป์การพิมพ์ (๑๙๗๗) จำกัด

ฝ่ายภาพประกอบ

ออกแบบปก

ฝ่ายจัดรูปเล่ม

ลิขสิทธิ

พิมพ์ครั้งที่ ๑

พิมพ์ที่